

Οι Προφητείες που παραδόθηκαν στους Χριστιανούς από τον ίδιο τον τέλειο Θεό και τέλειο άνθρωπο Κύριο Ιησού Χριστό, τους Αποστόλους, τους Αγίους της Παλαιάς (προ Χριστού) και της Νέας (μετά Χριστόν) Διαθήκης, μας δίδουν κάποια γνώση του μέλλοντος, από την Γνώση του Παντογνώστη και Υπέρχρονου Θεού. Δεν μιλάνε για μοιραία γεγονότα διότι τα γεγονότα καθορίζονται με βάση την ελεύθερη βούληση του ανθρώπου.

Μας διαβεβαιώνουν για την ύπαρξη του Πνευματικού Νόμου, που αμείβει τους δικαίους και τιμωρεί τους αμαρτωλούς. Αλλά επειδή όλοι είμαστε αμαρτωλοί, τιμωρεί μόνο τους αμετανόητα αμαρτωλούς, και μάλιστα αυτό ισχύει και συλλογικά για ομάδες ανθρώπων, έθνη κλπ.

Σκοπός τους, ιδίως στις έσχατες μέρες που ζούμε, είναι η πνευματική επαγρύπνηση των πιστών και η ετοιμότητά τους για την αντιμετώπιση των επερχομένων δοκιμασιών.

Προειδοποιούν για τα μελλοντικά δεινά που θα πλήξουν μεγάλες περιοχές του Πλανήτη, επειδή ο κόσμος οργανωμένος σε κράτη, συνασπισμούς κρατών, παγκόσμιους οργανισμούς, με τάση να οδεύει προς Πακόσμια Κυβέρνηση, έχει απομακρυνθεί από το νόμο του Θεού, παρασύρθηκε σε νεοειδωλολατρεία (χρήματος, δόξας και ηδονών), και αυτοθέωση.

Πρέπει να επαναφερθεί δια του Πνευματικού Νόμου, που θα εκφρασθεί εσατολογικά με τα γεγονότα που προδιαγράφονται στις Προφητείες. Έτσι θα βοηθηθούν όσοι πρόκειται να σωθούν, δηλ. θα αντιληφθούν την πρόνοια του Θεού για τους ανθρώπους των εσχάτων χρόνων, όπως αυτή εκτίθεται στις προφητείες, θα μετανοήσουν, και θα επιστρέψουν στον Αληθινό Θεό.

Οι προφητείες που παρατίθενται είναι Ορθοδόξου Χριστιανικού φρονήματος, κάτι που προσφέρει σιγουριά σε όποιον τις μελετάει, εν αντιθέσει με τις προφητείες της "μόδας", όπως κάποιων "Χριστιανικών" κύκλων της Δύσεως, που είναι αποκομμένες από την Παράδοση και την επιβεβαίωση των Πατέρων,

ή πολύ χειρότερα, όσων είναι αποτέλεσμα δαιμονικής υποβολής σε ψευδοπροφήτες, αστρολόγους, μάντιουμ, νεοεποχίτες, κλπ.

Για την κατανόηση των Προφητειών πρέπει και εμείς να έχουμε Ορθόδοξο φρόνημα. Δύναμή μας είναι η σωστή δογματικά Πίστη, τα αποδεικνύοντα την πίστη μας έργα, και κυρίως, η ενεργός συμμετοχή μας στην Εκκλησία δηλ. η συνεχής Μυστηριακή Εκκλησιαστική κοινωνία, ώστε όλοι οι πιστοί να βρεθούμε σφραγισμένοι από το Θεό, πριν ο Αντίχριστος, ή και οι δικοί του, αρχίσουν (μερικοί έχουν αρχίσει ήδη)

να επιβάλλουν το δικό τους σφράγισμα σε όσους πρόκειται να τον ακολουθήσουν στην χωρίς τέλος Τιμωρία...

(2004-ΛΜΔ)

Σημείωση (2004, υπό Α.Μ.Δ.):

Το τεύχος αυτό έγινε για προσωπική μου χρήση, και ίσως κάποιες επεμβάσεις, σημαδάκια κλπ να ξενίζουν. Πρέπει να ληφθούν υπ' όψιν τα εξής:

1. Προστέθηκαν κάποιες διευκρινιστικές υποσημειώσεις, όταν άρχισαν διάφοροι, να ζητούν, και να πέρνουν, αντίγραφα από τη βιβλιοθήκη μου, και υπήρχε κίνδυνος να μπερδευτούν.
2. **Δεν πρέπει να δίνεται ιδιαίτερη σημασία στις χρονολογίες** που προκύπτουν από πρόχειρη, αριθμητική αντικατάσταση, που έγινε από εμένα, χωρίς μάλιστα να πολυ-εξετάζεται η διαχρονική αυθεντικότητα της ίδιας της προφητείας, που είναι και το σπαιδιότερο.
3. Οι πηγές πάντως είναι, κατά το δυνατόν, οι πιο αξιόπιστες, που σημαίνει να είναι **α. Προφητείες Αγίων**, όχι αστρολόγων, μάγων κλπ τσαρλατάνων, αλλά μαρτύρων της Χριστιανικής Αληθείας και **β. Αλληλο-διασταυρούμενες** σύμφωνα με το Γραφικό “επί δυσίν και τρισίν μάρτυσιν σταθήσεται παν ρήμα”. Μάλιστα, όταν έχουν επαληθευθεί τα μέχρι τώρα προφητευόμενα, αυτό σημαίνει ότι ο προφητεύων είναι αξιόπιστο πρόσωπο, διαφορετικά αποκαλείται ψευδοπροφήτης από τη Γραφή.
4. Εννοείται ότι πρέπει να είναι γνωστά στον μελετητή τα κείμενα της Κ. Διαθήκης, και εάν ήταν δυνατόν και τα αντίστοιχα της Παλαιάς. Συνιστάται η μελέτη της Καινής, κυρίως, Διαθήκης σε όλους, για την καλύτερη κατανόηση των αναγραφόμενων στη συλλογή αυτή. Εξ' άλλου το παρόν απευθύνεται σε πιστούς που ερευνούν τις Γραφές, κατά το πρόσταγμα του Κυρίου..
5. Κάποια αποσπάσματα αναγράφονται, γιατί πρέπει να τα θυμώμαστε έτσι όπως μας παραδόθηκαν, στο **πρωτότυπο κείμενο**.
6. Τα βιβλία από τα οποία ελήφθησαν αποσπάσματα σε αυτή τη συλλογή, μπορεί να έχουν και παραγράφους στις οποίες δεν συμφωνώ με τον τρόπο ερμηνείας τους. Αυτές όμως ελήφθη πρόνοια ώστε όλες σχεδόν, να μείνουν **εκτός** της παρούσης συλλογής.
7. Τα σημάδια, κάποια βελάκια π.χ. στις προφητείες του Αγίου Ανδρέου, δεν μπήκαν γιατί ενδιαφέρουν ακριβώς οι χρονολογίες, αλλά για να τονισθεί η εναλλαγή πολλών καταστάσεων πριν τον έσχατο Αντίχριστο. Έτσι αν και “πολλοί Αντίχριστοι γεγόνασιν” εν τούτοις ας μη νομίσει κανείς ότι ο τελευταίος Αντίχριστος ήρθε, ή έστω ότι γεννήθηκε, όταν ούτε ο “Γενικός Πόλεμος” έγινε, αν και τα γεγονότα ξεκίνησαν, ούτε η Κων/λη δόθηκε στους Έλληνες, ούτε ο ευσεβής βασιλιάς κυβέρνησε, ούτε βέβαια οι απόγονοί του εμφανίσθηκαν στο προσκήνιο! Θα περάσω με όλοι οι λαοί από μεγάλες δοκιμασίες πριν έρθει “το ποθούμενο” αλλά θα ευνοηθεί η Ορθόδοξη Ελλάδα, διότι πρέπει να ακουσθεί η φωνή της Ορθοδοξίας σε όλο τον κόσμο, και η επίσημη φωνή της Ορθοδοξίας εκφράστηκε, και θα ξαναεκφραστεί από το Βυζάντιο!

Λεόντιος Μοναχός Διονυσιάτης

ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ

Του

Αΐου Κοσμά Του Αιτωλού

Από το βιβλίο "Κοσμάς ο Αιτωλός" του Μητροπολίτη Φλωρίνης **Αυγ. Καντιώτη**, εκδ. Ορθοδόξου Ιεραποστολικής Αδελφότητας "Ο Σταυρός"

1. **"Αυτό μιά μέρα θά γίνη Ρωμαίικο καί καλότυχος όποιος ζήση σέ κείνο τό βασίλειο."** (Συνήθιζε νά λέγη εις διάφορα μέρη τής υποδούλου Ελλάδος, τά οποία μετά ταύτα απηλευθερώθησαν)

2. **"Ω ευλογημένο βουνό, πόσες ψυχές γυναικόπαιδα θά σώσης όταν έλθουν τά χαλεπά χρόνια ! "** (Είπε τήν προφητείαν αυτήν εν Σιατίστη καί αλλαχού αντικρύζων τά βουνά, τά οποία κατά τούς χρόνους τής Ελληνικής Επανάστασεως έγιναν κρησφύγετα τών γυναικοπαίδων).

3. **"Καλότυχοι σείς, οι οποίοι ευρέθητε εδώ πάνω εις τά ψηλά βουνά, διότι αυτά θά σάς φυλάξουν από πολλά δεινά. Θά ακούτε καί δέν θά βλέπετε τόν κίνδυνο. Τρεις ώρες ή τρεις μέρες θά υποφέρετε."** (Ελέχθη εις τήν περιφέρειαν Σιατίστης)

4. **"Τό ποθούμενο θά γίνη στήν τρίτη γενεά. Θά τό ιδούν τά εγγόνια σας. "** (Ελέχθη εν Χειμάρρα - Η σπουδαιότητα αυτή προφητεία τού Αγίου, η οποία έτρεφε τήν γλυκυτέραν ελπίδα τού υποδούλου Γένους, έλαβε καταπληκτικήν επαλήθευσιν. Διότι οι χρόνοι τής απελευθερώσεως τού Έθνους είναι πράγματι η τρίτη γενεά από τών χρόνων πού προεφήτευσεν αυτήν ό Άγιος, καθόσον, ως γνωστόν, εκάστη γενεά υπολογίζεται εις 25 έτη)

5. **"Θάρη καιρός νά σάς πάρουν οι εχθροί σας καί τή στάχτη από τή φωτιά, αλλά σείς νά μήν αλλάξετε τήν πίστι σας, όπως θά κάμνουν οί άλλοι. "** (Ελέχθη εν Σιατίστη)

6. **Σάς λυπάμαι γιά τήν περηφάνεια, οπού έχετε. Τό ποδάρι μου εδώ δέν θά ξαναπατήση. Καί εάν δέν αφήσετε αυτά τά πράγματα πού κάνετε, τήν αυθαιρεσία καί ληστεία, θά καταστραφήτε. Σέ κείνο τό κλαρί, πού κρεμάτε τά σπαθιά σας, θα' ρθει μιά μέρα πού θά κρεμάσουν οι γύφτοι τά όργανά τους. "** (Ελέχθη εις τό χωρίον Άγιος Δονάτος Σουλίου)

7. **"Θάρθουν οι κόκκινοι σκούφοι κι ύστερα οι Άγγλοι επί 54 χρόνια, καί κατόπιν θά γίνη Ρωμαίικο."** (Ελέχθη εν Κεφαλληνία περί τής απελευθερώσεως τής Επτανήσου - "Κόκκινοι σκούφοι" ονομάζονται οι Γάλλοι στρατιώται ως εκ τού χρώματος τών καλυμμάτων τής κεφαλής κατά τούς ναπολεοντείους χρόνους. Η προφητεία αυτή εύρε καταπληκτικήν εκπλήρωσιν. Διότι μετά τούς Ενετούς εις τήν Επτάνησον εγκατεστάθησαν οι Γάλλοι, καί μετά τήν αναχώρησιν τούτων ήλθον οι Άγγλοι, τών οποίων η παραμονή διήρκεσε 54 έτη, δηλαδή όσα καί προεφήτευσεν ο Άγιος. Το 1810 κατέλαβον ουσιαστικώς οι Άγγλοι τήν Επτάνησον (εκτός τής Κερκύρας, η οποία παρεδόθη το 1815 εις τόν Κάμπελλ), καί το 1864 παρέδωκαν αυτήν εις τήν Ελλάδα.)

8. **"Τά όρια τού Ρωμαίικου θάνε η Βωβούσα (ο ποταμός Αώος) "**. (Ελέχθη εν Παλαιά Άρτη).

9. **"Εκείθε θάρη τό Ρωμαίικο"**. (Τήν προφητείαν ταύτην είπεν ο Άγιος εν Πρεβέζη δεικνύων τό μέρος τής Στερεάς, από τό οποίον θά προήρχετο ο στρατός τής ελευθερίας. Η προφητεία επραγματοποιήθη το 1912).

10. **"Τά βάσανα είναι ακόμη πολλά. Θυμηθήτε τά λόγια μου · προσεύχεσθε, ενεργείτε καί υπομένετε στερεά. Έως ότου νά κλείση αυτή η πληγή τού πλατάνου, τό χωριό σας θάνε σκλαβωμένο καί δυστυχισμένο"**. (Ελέχθη εις Τσαραπλανά, τό σημερινόν Βασιλικόν τής Ηπείρου. Η πληγή τού πλατάνου έκλεισε το 1912, έτος απελευθερώσεως τής Ηπείρου. Ενεργείτε σημαίνει να εργασθείτε οι ίδιοι για να ελευθερωθείτε και όχι παθητικά να περιμένετε πότε θα σας ελευθερώσουν άλλοι. - ΛΜΔ)

11. **"Πότε θαρθή τό ποθούμενον; "** ηρώτησαν τόν Άγιον εις Τσαραπλανά τής Ηπείρου. **"Όταν σμίξουν αυτά"**, απήντησεν ο Άγιος δεικνύων δύο δενδρύλλια. (Τά δενδρύλλια εμεγάλωσαν, επάχυναν καί έσμιξαν το 1912)

12. **"Τό ποθούμενον θά έρθη όταν θαρθούν δύο πασχαλιές μαζί"**.

(Πράγματι το 1912 αι εορταί Ευαγγελισμού καί Πάσχα συνέπεσαν)

13. **"Αμα κλείση τό δένδρον καί κλεισθή μέσα τό παλούκι, τότε θά έλθη τό ποθούμενον. Θά γίνη κάποιο σημάδι καί νά μή φοβηθήτε. Νά πηγαίνετε βασίλεμα ηλίου σ εκείνα τά βουνά (τής Ομάλιας καί τής Μερόπης), όπου θά γλυτώσουν πολλές ψυχές. Μαζί σας μή πάρετε τίποτε, μόνον τίσ ψυχές σας νά γλυτώσετε. Καί δέν θά βαστάξη τό κακό περισσότερο από 24 ώρες".**
14. **"Τά χωριά τού κάμπου θά πάθουν χαλάστρα, ενώ στίς ποδιές τού Κισσάβου θά κοιμηθούν σκλάβοι καί θά ξυπνήσουν ελεύθεροι".** (Ελέχθη εν Λαρίση)
15. **"Αν τό κυπαρίσσι αυτό ξεραθή από τήν κορυφή, η Ελλάς θά ελευθερωθή· αν ξεραθή από κάτω, δέν θά ελευθερωθή".** (Ελέχθη εν Ζελενίτσα (Πρασιά) τής Ευρυτανίας)
16. **"Μέ δυσκολία θάρθη"** (Εννοείται τό ποθούμενον)
17. **"Όταν θά ιδήτε τό χιλιάρμενο στήν 'Ασπρη Θάλασσα, τότε θάρθη".** (Πολύ μεγάλη συνάθροιση πλοίων (πολεμικών) στη Μεσόγειο. –ΛΜΔ)
18. **"Όταν θά ιδήτε τό χιλιάρμενο στά ελληνικά νερά, τότε θάρθη".**
19. **"Όταν θά ιδήτε τό χιλιάρμενο στά ελληνικά ύδατα, τότε θά λυθή τό ζήτημα τής Πόλης"** (Τους στόλους των εμπολέμων, από πάρα πολλά πλοία. - ΛΜΔ)
20. **"Θάρθη ξαφνικά. Νά έχετε ένα σακκούλι σιτάρι κρεμασμένο στή θύρα. Αυτό θά σάς εμποδίση φεύγοντας. Μή τό αφήσετε. Νά τό πάρετε μαζί σας, γιά νά φάνε τά παιδιά σας".**
21. **"Στήν Αυλώνα θά γίνη χαλασμός. Θά έλθουν στρατεύματα νά ελευθερώσουν τόν τόπο".**
22. **"Στό Μπουκορμέ θά χυθή πολύ αίμα".**
23. **"Όταν ακούετε ότι ο πόλεμος άρχισε, τότε κοντά είναι".**
24. **"Όσα χωριά είναι κοντά σέ δρόμο πολλά θά τραβήξουν".** (Μακριά από Εγνατίες & παρα-Εγνατίες! –ΛΜΔ)
25. **"Η Δρόπολις θά πάθη, διότι ο τόπος είναι γυμνός".** (Περιοχή της Β. Ηπείρου, με αμπελώνες τότε, αλλά όχι δένδρα που μπορούσαν να κρύψουν ανθρώπους κατά τις μάχες. Γιαυτό ο Άγιος Κοσμάς έφερνε φυτώρια ελιών μαζί του και έλεγε στον κόσμο να μην φυτεύουν αμπέλια, αλλά ελιές και άλλα δένδρα. Ήδη η προφητεία επαληθεύθηκε πολλές φορές. - ΛΜΔ)
26. **"Η Δρόπολις θά είναι γεμάτη στρατεύματα".**
27. **"Θά χαθή η σοδιά τής χρονιάς από τήν εύφορη Δρόπολι καί - μάνα μου ! - αίμα πολύ πού έχει νά χυθή".**
28. **"Λάκκοι καί βράχοι στή Δρόπολι θά είναι γεμάτοι φεύγοντας".** (Είς τό αλβανικόν χειρόγραφον, η προφητεία αύτη έχει ως εξής: "Τά βουνά, οι χαράδρες καί οι κάμποι τής Δρόπολης θά γεμίσουν προσφυγιά").
29. **"Είς τά χωριά Πέπελη σείς άδικα θά φοβάσθε· τίποτε δέν θά πάθετε. Μόνον τά παιδιά σας πού θά είναι στους δρόμους τά κλαίτε".**
30. **"Οί αντίχριστοι θά φύγουν, αλλά θάρθουν πάλι· έπειτα θά τούς κυνηγήσετε έως τήν Κόκκινη Μηλιά".** (Την έδρα δηλ. των Αντιχρίστων αιμοδηψών (κόκκινων) εχθρών, ίσως τη Μέκκα. –ΛΜΔ)
31. **"Θαρθή όταν έρθουν δυό καλοκαίρια καί δυό πασχαλιές μαζί".** (Η απελευθέρωση της Β. Ηπείρου από το αθεϊστικό καθεστώς του Χότζα έγινε το 1991, όταν συνέπεσε η εορτή του Πάσχα και Ευαγγελισμού μαζί στο παλ. ημερολόγιο. Οι 2 καλοί καιροί –καλοκαίρια- αναφέρονται στην αποτίναξη του κομμουνιστικού – αθεϊστικού- ζυγού και δημοκρατικοποίηση των χωρών της Ανατ. Ευρώπης, και στην γενικά καλή οικονομική κατάσταση της εποχής. – ΛΜΔ)
32. **"Ξένος στρατός θά έλθη, Χριστό θά πιστεύη, γλώσσα δέν θά ξέρη ...".**
33. **"Θαρθή καί μιά φορά ασκέρι ξένο πού τό Χριστό θά πιστεύη. Αλλά σείς δέν θά τό ξέρετε".**
34. **"Μέ άλλους θά κοιμηθήτε καί μέ άλλους θά ξημερώσετε".** (Θα είναι ξαφνικό. –ΛΜΔ)
35. **"Θά ιδήτε τρεις φαμίλιες σ'ένα σπίτι".**
36. **"Εσείς θά πάτε νά κατοικήσετε αλλού καί άλλοι θάρθουν νά κατοικήσουν σέ σάς".**
37. **"Θά δήτε 40 άλογα νά τά δένουν σέ ένα παλούκι".** (Αυτοκίνητο με μηχανή 40 ίππων)
38. **"Πολλοί θά χάνωνται από τήν πείνα".**
39. **"Οι πλούσιοι τά γίνουν πτωχοί καί οι πτωχοί θά πεθάνουν".**
40. **"Μιά χούφτα μάλαμα μιά χούφτα αλεύρι".**
41. **"Θά έρθη καιρός πού οι Ρωμιοί θά τρώγωνται αναμεταξύ τους. Εγώ συστήνω ομόνοιαν καί αγάπην".**
42. **"Θά ιδήτε καί τακτικό στρατό, θά ιδήτε καί ρέμπελο (αντάρτικο)· από αυτούς πολλά θά υποφέρετε".**

43. **"Θά σάς ζητήσουν τά ντουφέκια· νά έχετε διπλά· νά δώσετε τό ένα καί νά κρατήσετε τό άλλο. Ένα ντουφέκι 100 ψυχές θά γλυτώση".**
44. **"Θά έρθη καιρός πού θά διευθύνουν τόν κόσμο τά άλαλα καί τά μπάλαλα".** ("Τά άλαλα καί τά μπάλαλα" - Εννοεί τά άψυχα μηχανήματα τών διαφόρων εφευρέσεων. Αυτά αντικατέστησαν καί ολονέν αντικαθιστούν τās εργατικής χείρας καί κυριαρχούν εις τήν ζωήν τών ανθρώπων, ώς νεώτερα είδωλα προσκυνούμενα υπό τού υλόφρονος κόσμου. - Άλαλα τα κομπιούτερς σαν αθόρυβα σχεδόν, και μπάλαλα οι θορυβώδεις μηχανές μπ...μπ...μπ... -ΛΜΔ)
45. **"Η αιτία τού γενικού πολέμου θά είναι από τή Δαλματία".** (από εκεί βρήκαν αφορμή οι 2 προηγούμενοι Παγκ. Πόλεμοι. Από εκεί ήδη ετοιμάζεται η αφορμή για να ξεκινήσει και ο 3^{ος} - ΛΜΔ)
46. **"Η αιτία τού γενικού πολέμου θάρθη από τή Δαλματία. Πρώτα θά διαμελισθή η Αυστρία καί ύστερα η Τουρκία".** (Η Αυστρο-Ουγγαρία διαλύθηκε ήδη, και τώρα μένει η Τουρκία. – ΛΜΔ)
47. **"Ο χαλασμός θά γίνη από ένα κασιδιάρη".** (Η προφητεία εις τό αλβανικόν χειρόγραφον φέρεται ως εξής: "Ο χαλασμός θάρθη από τυφλό καί κασιδιάρη") (Τυφλοί είναι πνευματικά οι άπιστοι, οι μη βαπτισμένοι, και κασιδιάρηδες αλληγορικά αυτοί που επιπρόσθετα κόλλησαν κάποια διανοητική αρρώστια (κασσιδιάρης αυτός που πάσχει από κασιίδα=αλωπεκίαση, ο φαλακρός, αλλά και κασιίδα=βρώμα κατά λαϊκή έκφραση), πχ, έγιναν οπαδοί της Παγκοσμιοποίησης ή της Νέας Εποχής, της Πανθηρσκείας, κάποιου υπερεθνικισμού όπως του Σιωνισμού, κλπ. - ΛΜΔ)
48. **"Θά προσπαθούν νά τό λύσουν μέ τήν πέννα, μά δέν θά μπορούν. 99 φορές μέ τόν πόλεμο καί μιά μέ τήν πέννα".**
49. **"Άν βρεθούν 3 δυνάμεις σύμφωνες, τίποτε δέν θά πάθετε".**
50. **"Άν τό ζήτημα λυθή μέ τόν πόλεμο, θά πάθετε πολλές καταστροφές· σέ τρείς χώρες μιά θά μείνη... "**
51. **"Θά έρθη καιρός πού δέν θά ακούτε (=μαθαίνετε) τίποτε".** (Τέρμα οι επικοινωνίες, ραδιόφωνα, τηλεοράσεις κλπ. Επαληθεύθηκε όμως και στην Αλβανία, όπου ο Χότζας είχε τον κόσμο σε άθλια κατάσταση με 50 δράμια ψωμί την ημέρα ανά άτομο, και για να μην επαναστατήσουν τους απομόνωσε από όλο τον κόσμο και τους έλεγε ότι η Ελλάδα και οι Δυτικοί περνάνε χειρότερα!! - ΛΜΔ)
52. **"Ότι σάς ζητούν, νά δίνετε· ψυχές μόνον νά γλυτώνετε".**
53. **"Άν βρίσκουν στό δρόμο ασήμι, δέν θά σκύβουν νά τό πάρουν. Γιά ένα όμως αστάχυ θά σκοτώνωνται ποιός νά τό πρωτοπάρη... "** (Θα πέσει τότε τρομερή πείνα. Πού να βρεις τότε τρόφιμα σε supermarket! Εκτός όμως της πείνας από έλλειψη αγαθών, υπάρχει από χειρόγραφο της Βασιλ. Βασιλοπούλου και πείνα λόγω ακαταλλήλων τροφίμων: «Τα πιάτα σας θα είναι γεμάτα, αλλά τα φαγητά δεν θα τρώγονται». Και: «Θάρθει καιρός που θάχετε απ' όλα τα αγαθά, αλλά δεν θα κοιτάτε (=τολμάτε) να τα φάτε». χειρόγρ. Αθανασοπούλου. Μεταλλαγμένα, μολυσμένα τρόφιμα κλπ- ΛΜΔ)
54. **"Τό κακό θά σάς έρθη από τούς διαβασμένους".** (Οι εφευρέσεις των διαβασμένων για τις οποίες τώρα καμαρώνουμε! Στην Αρναία Χαλκιδικής είπε: «Όταν θα κυβερνήσουν οι νέοι θα γίνει κακό».- ΛΜΔ)
55. **"Η τρείς μέρες ή τρείς μήνες ή τρία χρόνια θά βαστάξη".** (Επιβεβαιωθήκε σε πολλές περιπτώσεις κατά τις μάχες απελευθερώσεως των Ελληνικών περιοχών από τους Τούρκους. Άλλη όμως προφητεία ίσως για το γενικό πόλεμο λέει: «Για δυό μέρες θα κρατήσει, για δυό μήνες». Για την Β. Ήπειρο είπε: «Η λευτεριά σας θάρθει λίγο πρωτίτερα ή λίγο αργότερα από το ζήτημα της Πόλης» Καλυβ. ΛΜΔ)
56. **"Θάρθη καιρός πού δέν θά υπάρχη αυτή η αρμονία πού είναι σήμερα μεταξύ λαού καί κλήρου".**
57. **"Οι κληρικοί θά γίνουν οι χειρότεροι καί οι ασεβέστεροι τών όλων".** (Τότε που έλεγε αυτά ο Άγιος κάποιοι κληρικοί από το ακροατήριο δυσανασχήτησαν και είπαν: «Άγιε μεγάλη προσβολή σε μας». Και ο Άγιος απάντησε: «Αμ εγώ τι είμαι; Δεν είμαι από την ιδικήν σας τάξιν; Σας λέγω πως αυτά μια μέρα θα γίνουν». Καλυβοπούλου, περιοδικό Β. Ήπειρος. Τα ηθικά παραπτώματα έρχονται πρώτα. Κατόπιν κυριαρχεί πνευματική συσκότηση, και τότε ακολουθεί η πτώση σε κακοδοξίες ακόμη και σε αίρεση. Εδώ μιλάει και για ηθικά (χειρότεροι), και για κακοδοξίες πχ. πανθηρσκεία (ασεβέστεροι). Σε άλλο χειρόγραφο: «Οι κληρικοί θα γίνουν σαν τους λαϊκούς, και οι λαϊκοί σαν τα ζώα». - ΛΜΔ).
58. **"Στήν Πόλι θά χυθή αίμα πού τριχρονίτικο δαμάλι θά πλέξη (=πλεύση)".** Επίσης, σύμφωνα με την έκδοση «Μικρά Ζύμη» Θέρμου Τριχ. 2003, είπε: «Εξαδάκτυλος την παρέδωσε την Πόλη, εξαδάκτυλος θα την παραλάβει»
59. **"Καλότυχος όποιος ζήσει μετά τό γενικό πόλεμο. Θά τρώγη μέ ασημένιο κουτάλι..."**
60. **"Μετά τό γενικό πόλεμο θά ζήση ο λύκος μέ τ'αρνί".**
61. **"Θάρθη πρώτα ένα ψευτορωμαίικο· νά μή τό πιστέψετε· θά φύγη πίσω".** (Εννοεί μάλλον τα Ορλωφικά και άλλες αποτυχημένες απόπειρες απελευθερώσεως από τον Τουρκικό ζυγό- ΛΜΔ).
62. **"Θά μαζωχτή τό χιλιάρμενο στό Σκάλωμα (Άγιοι Σαράντα) καί θάρθουν κοκκινογέλεκοι, νά πολεμήσουν γιά σάς".**

63. **"Οί Τούρκοι θά φύγουν, αλλά θά ξανάρθουν πάλι καί θά φθάσουν ώς τά Εξαμίλια. Στο τέλος θά τούς διώξουν εἰς τήν Κόκκινη Μηλιά. Από τούς Τούρκους τό 1/3 θά σκοτωθῆ, τό ἄλλο τρίτο θά βαπτισθῆ καί μονάχα τό 1/3 θά πάη στήν Κόκκινη Μηλιά".** ("Κόκκινη Μηλιά". Τοποθεσία, τήν ὁποῖαν ἡ φαντασία τῶν υποδοῦλων Ἑλλήνων ἔθετεν εἰς τά βάθη τῆς Μ. Ἀσίας, βλ. καί π. 30).
64. **"Τόσα πολλά θά γίνουν, πού οἱ μανάδες θά γεννήσουν πρόωρα ἀπό τό φόβο τους".**
65. **"Ζῶα δέν θά μείνουν· θά τά φάνε. Φάτε καί σεῖς μαζί μ' αὐτούς. Στά Τζουμέρκα θά πάρετε σπόρο".** (Ὅσοι προλάβουν ας πάνε σε ψηλά βουνά, μακριά ἀπό δρόμους! – ΛΜΔ). (Εἰς τό αλβανικόν χειρόγραφον διαβάζομεν: "Ἄλογα δέν θά μείνουν. Θά πάτε καί σεῖς μαζί μ' αὐτά. Ἀπό τά Τζουμέρκα θά ξαναπιάσετε τή ράτσα τους")
66. **"Σπίτια μεγάλα μή κάμνετε. Λιάσες νά κάμνετε νά μή σάς ἐρχωνται μέσα".** (Εἰς τὸ ὅτι ὅσοι θα διαθέτουν μεγάλα καὶ πολυτελῆ σπίτια, θα τα χάσουν ὅταν ἀρχίσουν πολεμικά γεγονότα, διότι συνήθως μετετρέπονται σε κατοικίες ἢ ἀρχηγεία τοῦ στρατοῦ, ὅπως ἐγένε καὶ κατὰ τὴ διάρκεια τῶν Παγκ. Πολέμων ἀπὸ τις δυνάμεις κατοχῆς. Να κάνετε ὁμως περιφραγμένο αὐλόγυρο με ἐξώπορτες (λιάσες κατὰ τὴν τοπικὴ διάλεκτο), γιὰ νὰ μὴν μπαίνουν, γιὰ ἀρπαγές, εὐκόλα μέσα στα σπίτια. - ΛΜΔ)
67. **"Θά σάς ἐπιβάλουν μεγάλο καί δυσβάστακτο φόρο, ἀλλά δέν θά προφθάσουν".** (Βέβαια κάτι σπουδαῖο θα συμβεῖ, ὅπως ἡ ἐκκρηξὴ τοῦ μεγάλου πολέμου. Επιβεβαιωτικὲς οἱ 2 ἐπόμενες προφητείες).
68. **"Θά βάλουν φόρο στίς κότες καί στά παράθυρα".** (Στα οικιακά ζῶα δηλαδὴ καὶ τις κατοικίες, κάτι πού ἐγένε ἤδη, ἀρα εἶναι κοντά τα γεγονότα, μένει μόνο ἡ στράτευση τῆς παρακάτω προφητείας! – ΛΜΔ)
69. **"Θά ζητήσουν νά σάς πάρουν καί στρατιώτας. Δέν θά προφθάσουν ὁμως".** (Οἱ «Σύμμαχοι» σχεδιάζουν καὶ ἄλλους «εἰρηνευτικούς» πολέμους! Ἡ Ὠμπράιτ ἔλεγε ὅταν τὸ ΝΑΤΟ ἐβομβάρδιζε τὴ Σερβία ὅτι ἀνάλογες ἐπεμβάσεις θα γίνονται γιὰ 25 - 50 χρόνια!! Ἀλλὰ τα σχέδια τοῦ Θεοῦ εἶναι διαφορετικά! - ΛΜΔ)
70. **"Οἱ Τούρκοι θά μάθουν τό μυστικὸ 3 μέρες γρηγορώτερα ἀπὸ τούς Χριστιανούς".** (Τὸ αλβανικόν χειρόγραφον ἔχει τὴν προφητείαν ὡς ἐξῆς: "Οἱ Τούρκοι θά τό καταλάβουν τρεῖς ἡμέρες γρηγορώτερα ἀπὸ τούς Χριστιανούς") Κάποια νέα ἐμπλοκὴ πού θα ἀφορᾷ τὴν περιοχὴ μας (πιθανόν τὸ Αἰγαῖο – υφαλοκρηπίδα & Κύπρος), πού θα ἐξελίσσειτα καλυμμένα, με ταυτόχρονη στρατιωτικὴ παρουσία, καὶ θα ἐξυπηρετεῖ ξένα συμφέροντα, θα πάρουν ἐνωρίτερα εἶδηση οἱ Τούρκοι, ἀπὸ ἐμᾶς, σε τι ἀποσκοπεῖ, σαν πιο δικτυωμένοι καὶ πιο πεπειραμένοι σ' αὐτά τα θέματα.- ΛΜΔ)
71. **"Ὅταν ἀκούσετε ὅτι ὁ πόλεμος πιάστηκε ἀπὸ κάτω, τότε κοντά θά εἶναι".**
72. **"Ἄν ὁ πόλεμος πιαστῆ ἀπὸ κάτω, λίγα θά πάθετε· ἂν πιαστῆ ἀπὸ πάνω, θά καταστραφῆτε".** (Ἄν καὶ ἡ ἀφορμὴ θα εἶναι ἀπὸ πάνω δηλ. τὴ Δαλματία - Κόσσοβο, τελικά θα πιαστεῖ ἀπὸ κάτω – ΛΜΔ)
73. **"Οἱ βράχοι καί οἱ λάκκοι θά εἶναι γεμάτοι κόσμο".**
74. **"Θάρθη ξαφνικά· ἢ τό βόιδι στό χωράφι ἢ τό ἄλογο στ' αλώνι".** (Ἰούλιος ἢ Οκτώβριος. - ΛΜΔ)
75. **"Λυπηρόν εἶναι νά σάς τό εἰπῶ· σήμερον, αὐριον καρτερούμεν δίψες, πείνες μεγάλες πού νά δίδωμεν χιλιάδες φλουριά καί νά μὴν εὐρίσκωμεν ὀλίγον ψωμί".** (Γιὰ τὴ δίψα ὑπάρχει ἀπὸ τὴ συλλογὴ τῆς Βασιλικῆς Βασιλοπούλου ἡ προφητεία: «Οἱ βρῦσες θα στερέψουν καὶ τα ποτάμια θα βρωμίσουν». Ἐπίσης ἀπὸ τὴ συλλογὴ Καλυβοπούλου: «Θάρθει καιρὸς πού θα πέσει μεγάλη δίψα καὶ ὁ διάβολος θα γυρίζει στους λάκκους με τα κολοκύθια τοῦ γεμάτου νερό. Θα δίνει μόνο στους δικούς του». Αναφέρεται βασικά στὴν ἐποχὴ τοῦ Ἀντιχριστοῦ.- ΛΜΔ)
76. **"Μετά τὸν πόλεμο οἱ ἄνθρωποι θά τρέχουν μισὴ ὥρα δρόμο, γιὰ νά βρῖσκουν ἄνθρωπο καί νά τὸν κάμουν ἀδελφὸ".** (Σε κάποια μέρη, ὅπως στὴν Τουρκία, τα πράγματα θα εἶναι ἀκόμη χειρότερα. Εκεί θα περπατᾷς 7 ὥρες, λεί ο γ. Παῖσιος γιὰ νὰ δεῖς ἄνθρωπο. – ΛΜΔ)
77. **"Ἀμπέλια μή φυτεῦετε, διότι θά χαλάσουν καθὼς ἐκεῖνα στὴ Δρυϊνούπολι".**
78. **"Θά γίνῃ ἓνα χαρτοβασιλεῖο, πού θά ἔχει (μέγα) μέλλον στὴν Ἀνατολή".** (Ἄλλου ἀναγράφεται «μικρό» ἀντὶ «μέγα». – ΛΜΔ)
79. **"Ὁ κόσμος τόσον θά πτωχεύσῃ, πού θά ζώνεται μὲ κλημασίδες".**
80. **"Ἡ αἰτία θά ἔλθῃ ἀπὸ τά Δελειατά".**
81. **"Ἡ Γαλλία θά ἐλευθερώσῃ πολλά ἑλληνικά μέρη καί ἰδίως οἱ Ἰταλοί".**
82. **"Ἡ Γαλλία θά λευτερώσῃ τὴν Ἑλλάδα, τὴν Ἑπείρο ἢ Ἰταλία".**
83. **"Ἀπὸ τρία μπουγάζια στενά, Κρά, Κράψη καί Μουζίνα, θά περνούν πολλά στρατεύματα γιὰ τὴν Πόλι. Καλόν εἶναι τά γυναικόπαιδα νά βγούν στά βουνά. Θά σάς ρωτοῦν ἂν εἶναι μακριά ἡ Πόλι· εσεῖς νά μή λέτε τὴν ἀλήθεια, διότι θά σάς κακοποιήσουν. Ὁ στρατὸς αὐτὸς δέν θά φθάσῃ στὴν Πόλι, στὴ μέση τοῦ δρόμου θά μάθῃ ὅτι ὁ πόλεμος ἐτελείωσε".** (Ἐννοεῖται ὅτι πάνε γιὰ νὰ καταλάβουν τὴν Πόλη πού ἤδη θα κατέχεται ἀπὸ τοὺς Ρώσους, καὶ τοὺς ὁποῖους θα μάχεται στρατὸς ἀπὸ τὴ Δύση. Πιθανῶς ὁ στρατὸς αὐτὸς να εἶναι ἐνισχύσεις ἀπὸ στράτευση ἐφέδρων ἐκ τῶν Δυτικῶν χωρῶν. Πρέπει νὰ κάνουμε τοὺς χαζοὺς σε ὅτι μας λένε, δηλ. νὰ πηγαίνομε με τα νερά τους. Σε ἄλλο χειρόγραφο ἀναφέρεται: «Ἀπὸ 3 μπουγάζια θα περνούν στρατεύματα γιὰ τὴν Πόλη. Θα ρωτοῦν

πόσο μακριά είναι. Εσείς να απαντάτε ότι είναι κοντά, γιατί θάναι κουρασμένοι και μπορεί να σας κάνουν κακό» Κατά άλλο χειρ.: «Θα περάσουν βρωμερά ασκέρια από τα εσπέρια μέρη της Δύσης και θα ρωτάνε πούνε η Πόλη, είναι σιμά; Όσοι λένε ότι είναι σιμά δεν θα τους πειράξουν, όσοι πουν ότι είναι αλάργα θα τους κόβουν». Και εδώ φαίνεται ότι τα ασκέρια αυτά δεν έχουν όρεξη να ακούνε για πολέμους και μάλιστα μακροχρονίους, και δεν θα ανέχονται άλλες γνώμες εκτός της δικής τους. (Πόσο μακριά είναι θα ρωτάνε όχι η θέση αλλά η έκβαση των γεγονότων της Πόλης. Άλλη παρεμφερής: «**Άλλοι στους κάμπους. Θάρθουν βρωμερά έθνη. Όταν έρθουν μη φοβάσθε, όταν θα φύγουν αναμερίστε**». Δηλ. θα είναι ανήθικοι και ισχυρογνώμονες, γιατί να είστε προσεκτικοί ...και απο μακριά ! – ΛΜΔ)

84. "Θά έρθη καιρός, πού θά φέρη γύρες ο διάβολος μέ τό κολοκύθι του". (Δορυφόροι - ΛΜΔ).

85. "Θά βλέπετε νά πηγαίνουν άλλοι επάνω καί άλλοι κάτω".

86. "Η λευτεριά θαρθή από κάτω από όπου χύνονται τά νερά". (Από την Αίγυπτο, με το Νείλο με τα πολλά νερά, όπου νικήθηκε ο Ρόμελ στο Ελ Αλαμείν -Άγιο Μηνά- και έτσι κρίθηκε η τύχη του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου. – ΛΜΔ)

87. "Από πάνω καί από τή σκάλα χαλασμό (μη) περιμένετε". (Το «μη» σε άλλα χειρόγραφα, συλλογή Καλυβοπούλου, είναι «να» και αυτό είναι το σωστό, γιατί και μέχρι τώρα έτσι συνέβη και στους απελευθερωτικούς από τον Τουρκικό ζυγό πολέμους, αλλά και στον Α & Β Παγκόσμιο Πόλεμο. – ΛΜΔ)

88. "Ένα ψωμί θά χαθή τό μισό, καί ένα ολόκληρο".

89. "Θά έρθη καιρός πού μιά γυναίκα θά διώχνη δέκα Τούρκους μέ τή ρόκα". (Όταν οι Ρώσοι αιφνιδίως, σαν αστραπή καταλάβουν την Τουρκία, τότε τα εκστρατευτικά σώματα των Τούρκων τα εκτός Τουρκίας, για ποιόν θα πολεμάνε όταν μάθουν ότι πλέον δεν έχουν καν πατρίδα; Τότε δεν θα ξέρουν που να κρυφθούν! - ΛΜΔ)

90. "Τόν Πάπαν νά καταράσθε, διότι αυτός θά είναι η αιτία". (Ήταν και στους προηγούμενους παγκοσμίους πολέμους! - ΛΜΔ)

91. "Ο χαλασμός στόν τόπο θά γίνη από ένα όνομα αξιωματούχου... (δυσανάγνωστον)"

92. "Πολλά χωριά θά καταστραφούν, οι τρεις χώρες θά γίνουν μία".

93. "Νά έχετε τρεις θύρες· άν σάς πιάσουν τή μιά, νά φύγετε από τήν άλλη".

94. "Πίσω από τή μιά θύρα νά κρυφθή κανείς, γλυτώνει· θά είναι βιαστικό".

95. "Νά παρακαλήτε νά είναι μέρα καί όχι νύκτα, καλοκαίρι καί όχι χειμώνας".

96. "Οι άνθρωποι θά μείνουν πτωχοί, γιατί δεν θάχουν αγάπη στά δένδρα".

97. "Οι άνθρωποι θά μείνουν πτωχοί, γιατί θά γίνουν τεμπέληδες".

98. "Από ψηλά, μέσα από τό λιμάνι θάρθη ο χαλασμός". (Αυτό επαληθεύτηκε και στο Περλ Χάρμπορ, στο 2^ο Παγκ. Πόλεμο - ΛΜΔ)

99. "Θά σάς ρίξουν παρά (=χρήμα) πολύ· θά σάς ζητήσουν νά τόν πάρουν πίσω, αλλά δεν θά μπορέσουν". (Άλλού λέγεται: «δεν θα προφθάσουν». Θα πέσουν πολλά «πακέτα» και κυρίως δάνεια για να μας ελέγχουν οικονομικά. Όμως δεν θα προλάβουν να πάρουν πίσω το χρήμα τους, από κάποια πολύ σοβαρή αιτία, όπως την έκρηξη του μεγάλου Πολέμου! Για τον ίδιο λόγο αναγράφεται σε άλλη προφητεία την Νο 67: «Θα σας επιβάλουν μεγάλο και δυσβάστακτο φόρο αλλά δεν θα προφθάσουν...» – ΛΜΔ)

100. "Εσείς θά σώσετε άλλους καί οι άλλοι εσάς".

101. "Εσείς θά φύγετε απ' τ' αριστερά βουνά· από τή δεξιά μεριά όχι· από τίς σπηλιές μή φοβάστε".

102. "Θαρθή ξαφνικά· τ' άλογα θ' απομείνουν ζεμένα στίς δουλειές τους καί σεις θά φύγετε". (Τα μηχανήματα θα δουλεύουν παράγοντας ηλεκτρική ενέργεια, ψύξη, θέρμανση κλπ, αλλά ο κόσμος δεν θα προλάβει και ούτε θα ενδιαφερθεί να τα σταματήσει. – ΛΜΔ)

103. "Θάνε όγδοος αιώνας πού θά γίνουν αυτά". (Όγδοος μεγάλος αιώνας είναι η περίοδος μεταξύ των ετών από 7000 ως 8000 περ. από Αδάμ. Επειδή ο Χριστός γεννήθηκε το 5508 έτος από Αδάμ, το 1992 ήταν το έτος 7500, με βάση αυτή την αρίθμηση των Πατέρων της Εκκλησίας, που είναι διαφορετική από την αντίστοιχη των Εβραίων. -ΛΜΔ)

104. "Νά κρυφθήτε ή κοντά στήν πόρτα ή κοντά στήν πλάκα, άν είναι βιαστικό καί γρήγορο".

105. "Πολλά θά συμβούν. Οι πολιτείες θά καταντήσουν σάν μπαράγκες".

106. "Θαρθή καιρός πού θά βγή ο καταραμένος δαίμονας από τό καυκί του". (Ίσως παίρνοντας εξουσία από τις μαγείες κλπ ακαθαρσίες των ανθρώπων, οι δαίμονες αρχίσουν να ελέγχουν την τεχνολογία των μιάρων ανθρώπων, ή και να ξεπετάγονται ακόμη από τις διάφορες συσκευές, όπως τηλεοράσεις, computers κλπ. Ήδη πριν μερικά χρόνια (1991) στη Χιλή, σε μία τράπεζα της πόλης Valparaiso, που μόλις είχε αναβαθμίσει το σύστημα των υπολογιστών της με νέες συσκευές αξίας 7,3 εκατομ. δολαρίων, πετάχτηκαν από την οθόνη ενός υπολογιστή (τερματικού), δαίμονες και μάλιστα η υπάλληλος πού τους αντίκρισε πρώτη, η Maria Catalan (22 ετών), πέθανε ακαριαίως, αφού πήρε τούμπα, μέ το κεφάλι ανάμεσα στα πόδια της!.. Μία άλλη υπάλληλος με το όνομα Carmen De La Fuente, πέθανε κι αυτή μόλις προσπάθησε

Harak in Villparadies hat
 immer geblieben, eine
 Flucht. Auf der Straße
 er zwei Tote und eine

ausbreitung nicht gelingen,
 als schließlich riefen die
 werden ausgeschaltet nach

Nähe, bedient er eine große
 über: Anfang verließ aber
 nicht, aber nach einiger
 zu Beginn die Nacht. Zwei
 1970 neue Autos waren an
 nach: -

entweder, ein Stück auf
 einen geländes. Aber
 über mit dem Helikopter
 ist, aber es sich hier mit einer
 reinkommen. Die Helikopter
 um das die Helikopter
 im Hintergrund sind die
 umgeben. Eine Frau von
 die Helikopter waren
 und werden über
 separaten und geführte

er über die große mit
 entworfen. Ein
 umständlich, beschleunigt
 die größte Anlage über den
 diesen Ausgang ist ein
 Computersteuerung zu
 die er handle sich
 nach um einen neuen
 die Computer
 über mit in Sicherheit
 über "Waldschloss" die
 umständlich Computersteuerung
 über die Helikopter
 über die Helikopter
 über die Helikopter
 über die Helikopter

tötet zwei Angestellte!

να διώξει το ανατριχιαστικό πρόσωπο από το computer, ενώ άλλη τρίτη υπάλληλος, η Louisa Morello (27 ετών και μητέρα 2 παιδιών), μετεφέρθη στο νοσοκομείο σε κατάσταση κώματος από εγκεφαλική νέκρωση, όπως εξήγησε ο εκ των αντιπροέδρων της τραπεζής Jorge Montalbo. Ο ίδιος είπε στους δημοσιογράφους: «Φαίνεται παράλογο και δεισιδαιμονία στις μέρες μας να μιλάμε για δαιμονοκαταληψία αλλά δεν υπάρχει άλλη εξήγηση!». Το παράξενο της όλης περίπτωσης ήταν ότι, όταν το computer έβγαινε από το ρεύμα, το ανατριχιαστικό πρόσωπο του δαίμονος παρέμενε εκεί... Δύο ειδικοί τεχνικοί που προσπάθησαν να ελέγξουν το σύστημα των computers της Τραπεζής εκτινάχτηκαν ή στροβιλίστηκαν μακριά από κάποια άορατη δύναμη!.. Πλέον, κανείς δεν μπορούσε να πλησιάσει αρκετά

κοντά, και ο διευθυντής της τράπεζας κάλεσε κάποιον ιερέα ό οποίος φημίζεται σαν εξορκιστής στη Λατινική Αμερική ονόματι Hector Diaz για να εξορκίσει τα δαιμονικά πνεύματα! Η είδηση ήταν τόσο συγκλονιστική, ώστε κανάλια TV της Γερμανίας διέκοψαν το πρόγραμμά τους και μετέδιδαν από τη Χιλή τις ανατριχιαστικές δαιμονικές φάτσες που ξεπρόβαλλαν από το computer. Μερικοί φοβήθηκαν ότι η Γη δεχόταν επίθεση από το Διάστημα!

Συνέβη όμως και στην Θεσσαλονίκη σε μια οικογένεια Χριστιανών το computer του γιού τους να αναγράφει μόλις το άνοιγε «666»! Διέγραψαν τα πάντα, έκαναν καινούργια εγκατάσταση λειτουργικού και προγραμμάτων αλλά τίποτε. Το έβαλαν μετά σε μία ντουλάπα. Από εκεί αυτό άνοιγε μόνο του, **χωρίς να είναι στο ρεύμα** και πάλι έγραφε «666»! Τελικά με τα πολλά κατάλαβαν ότι έπρεπε να απευθυνθούν σε ένα καλό πνευματικό, ο οποίος πράγματι, αφού διαπίστωσε ότι είχε αρχίσει μία νοοτροπία πνευματικής χαλάρωσης - αδιαφορίας στην οικογένεια, και ότι είχε από άγνωστη αιτία, κατά παραχώρηση Θεού, γίνει έδρα δαιμονικής δυνάμεως το computer, τους εξομολόγησε και τους έβαλε σε πνευματική σειρά. Τότε σταμάτησαν και οι δαιμονικές επιδείξεις. Η Ορθοδοξία είναι πανίσχυρη, όταν όμως δεν την ξεχνάμε!

Η τεχνολογία και **κυρίως οι τηλεοράσεις** θα χρησιμοποιηθούν από τον Αντίχριστο και τους ανθρώπους του με στόχο την εξαπάτηση του κόσμου, **με την κρυφή συνεργασία των πονηρών πνευμάτων**, τα οποία όμως θα κρύβουν την κακία τους, και θα κάνουν παραπλανητικά ψευτοθαύματα. Θα είναι τόσο στενή η σύνδεση, τότε, τεχνολογικών συσκευών και δαιμονικών δυνάμεων, που θα αντιστοιχεί η συσκευή στο κέλυφος (καυκή), και η δαιμονική δύναμη στο ζώο που ζει μέσα σ' αυτό!

Η τηλεόραση θα είναι η αφετηρία της παραπλάνησης. Επειδή το ρόλο της εξαπάτησης θα τον παίζουν τα πονηρά πνεύματα, **είναι δυνατόν να γίνεται «ζωντανή» συνομιλία ακόμα και με κλειστή ή χωρίς καθόλου τηλεόραση!** Όμως για να μην τρομάξουν πρόωρα τον κόσμο, τα πονηρά πνεύματα θα χρησιμοποιήσουν πρώτα τις συσκευές της τεχνολογίας. Λόγω της γενικής αποστασίας του κόσμου από το Θεό, οι δαίμονες θα έχουν πάρει εξουσία πάνω σε πολλούς ανθρώπους, και θα βρουν τους καταλληλότερους εκφωνητές που θα είναι υποχείριά τους, και αρχικά μέσω αυτών όχι μόνο δια της λογικής, αλλά **και δια δαιμονικής υποβολής** θα πείθουν, τηλεοπτικά, για την αναγκαιότητα ενός **παγκόσμιου κυβερνήτη**, για να υπάρχει ειρήνη κλπ στον κόσμο. Μετά, θα παρουσιάσουν τον υποψήφιο αυτό (Αντίχριστο), χαμογελαστό να ζητάει υποστήριξη, και σε συνεργασία με τα πονηρά πνεύματα, θα εμφανίζεται ικανός και δυνατός, **και θα υποβάλλει στο μυαλό του κάθε θεατή ότι είναι το χαρισματικό πρόσωπο που χρειάζεται η ανθρωπότητα**. Θα δείχνει θαύματα, καθ' υποβολήν και αυτά, **και γενικά θα προβάλλει σε όλες τις οθόνες τις φαντασίες του στους θεατές**, προξενώντας προς όφελος του, μία εντύπωση θεϊκής δυνάμεως!! Θα είναι τόσο φοβερά τα αποτελέσματα, ώστε **μόλις θα την γλυτώσουν «οι εκλεκτοί» Χριστιανοί, και αυτοί πιθανότατα διότι δεν θα έχουν τηλεόραση!!** (Βλ. και «επίτομο των προφητειών»). Μετά την αρχική αποδοχή τους, θα αποθρασυνθούν περισσότερο οι δυνάμεις του κακού.

Αυτό που πιθανότατα εννοεί ο Άγιος Ιωάννης ο Θεολόγος στην Αποκάλυψη, όταν λέει ότι ο ψευδοπροφήτης θα κάνει να λαλήσει (να μιλάει ζωντανά) η εικόνα του Θηρίου = Αντιχρίστου, είναι πιο φοβερό, διότι τότε τα πράγματα θα έχουν προχωρήσει προς το χειρότερο, και δεν θα χρειάζονται καν συσκευές, σαν μέσα εξαπάτησης. Σήμερα που υπάρχουν οι τηλεοράσεις, τα projectors κλπ δεν είναι σπουδαίο να «λαλήσει» κάποια εικόνα. Μάλιστα με τις οθόνες LCD που είναι πλέον σαν εικόνες σε κάδρα! Δεν πρόκειται όμως για χρησιμοποίηση (γνωστών) συσκευών τότε από τον Ψευδοπροφήτη. Οι άνθρωποι της εποχής μας δεν εξαπατώνται από τηλεοράσεις που μοιάζουν με κάδρα, διότι ζουν μέσα στην τεχνολογική εποχή, πολύ περισσότερο οι άνθρωποι του μέλλοντος. **Η εικόνα του θηρίου που θα παραπλανήσει τον κόσμο κατά την Αποκάλυψη, δεν θα μιλάει στηριζόμενη (κυρίως) στην τεχνολογία, αλλά στη μαγική – υπερφυσική επιβολή πάνω στον κάθε (μη πιστό) θεατή.** Τότε, πχ, και απλές ζωγραφιές του Αντιχρίστου θα στηθούν σε επίκαιρα σημεία οδών και πλατειών, και από εκεί θα ζωντανεύει ξαφνικά ο εικονιζόμενος, θα γίνεται τρισδιάστατος (επηρεάζοντας τη φαντασία των μη «εκλεκτών»), και θα διατάσσει τον κόσμο να τον προσκυνήσει και να σφραγισθεί! -ΛΜΔ)

107. "Θαρθή μιά φορά ένας ψευτοπροφήτης· μή τόν πιστέψετε καί μή τόν χαρήτε. Πάλι θά φύγη καί δέν θά μεταγυρίση".

108. "Θάρθει καιρός πού οι χριστιανοί θά ξεσηκωθούν ο ένας κατά τού άλλου".

109. "Νάχετε τό σταυρό στό μέτωπο, γιά νά σάς γνωρίσουν ότι είσθε χριστιανοί".

110. "Δέν θά φθάση ο στρατός στήν Πόλι· στή μέση τού δρόμου θάρθη τό μαντάτο, ότι έφθασε τό ποθούμενο".

111. "Πήγαινε καί στό δρόμο θ' ανταμειφθής". (Ελέχθη εν Δερβιστάνη περί τινος, όστις ειρωνεύθη τόν Άγιον. Ούτος μετ' ολίγον ετραυματίσθη καθ' οδόν υπό τινος εχθρού του)

112. "Ειπέ εις τά είδωλα εκείνα νά μήν έρθουν εδώ, αλλά νά γυρίσουν εις τά οπίσω". (Καθώς ο Άγιος εδίδασκεν εις Άσσον τής Κεφαλληνίας, διέκοψε μίαν στιγμήν τό κηρυγμά του καί απέστειλεν ένα ακροατήν του εις τήν οικίαν τού άρχοντος τού τόπου ειπών τούς λόγους τούτους. Ούτος απελθών εύρε 4 κυρίας τής αριστοκρατίας ασέμνως ενδεδυμένας, αί οποίαι ήσαν έτοιμοι νά έλθουν καί παρακολουθήσουν τό κήρυγμα τού Αγίου)

113. "Φτιάνετε σπίτια τονρευτά καί δέν πρόκειται νά κατοικήσετε σ' αυτά". (Είπε τούς λόγους τούτους ο Άγιος εις Άσσον τής Κεφαλληνίας, όταν μίαν ημέραν διήρχετο πρό μιάς νεοκτίστου οικίας. Μετ' ολίγον όλοι οι ιδιοκτήται απέθανον πλην μιάς μοναχής).

114. "Τό παιδί αυτό θά προκόψη, θά κυβερνήση τήν Ελλάδα καί θά δοξασθή". (Ελέχθη περί τού Ιωάννου Κωλέττη).

115. "Θά γίνης μέγας άνθρωπος, θά κυριεύσης όλη τήν Αρβανιτιά, θά υποτάξης τήν Πρέβεζα, τήν Πάργα, τό Σούλι, τό Δέλβινο, τό Γαρδίκι καί αυτό τό τάχτι τού Κούρτ πασά. Θά αφήσης μέγας όνομα στήν οικουμένη. Καί στήν Πόλι θά πάς, μά μέ κόκκινα γένεια. Αυτή είναι η θέλησι τής θείας προνοίας. Ενθυμού όμως εις όλην τήν διάρκειαν τής εξουσίας σου νά αγαπάς καί νά υπερασπίζεσαι τούς χριστιανούς, άν θέλης νά μείνη η εξουσία εις τούς διαδόχους σου". (Ελέχθη εν Τεπελενίω περί του Αλή πασά. Στην Πόλη πήγε το κομμένο κεφάλι του, με βαμμένα στο αίμα - κόκκινα! - τα γένια του.)

116. "Θά βγούν πράγματα από τά σχολεία πού ο νούς σας δέν φαντάζεται".

117. "Θά δήτε στόν κάμπο αμάξι χωρίς άλογα νά τρέχη γρηγορώτερα από τόν λαγό".

118. "Θάρθη καιρός πού θά ζωσθή ο τόπος μέ μιά κλωστή". (Τηλεπικοινωνιακές γραμμές) (Ελέχθη εν Άσσω τής Κεφαλληνίας).

119. "Θαρθή καιρός πού οι άνθρωποι θά ομιλούν από ένα μακρυνό μέρος σέ άλλο, σάν νάνε σέ πλαγινά δωμάτια, π.χ. από τήν Πόλι στή Ρωσία".

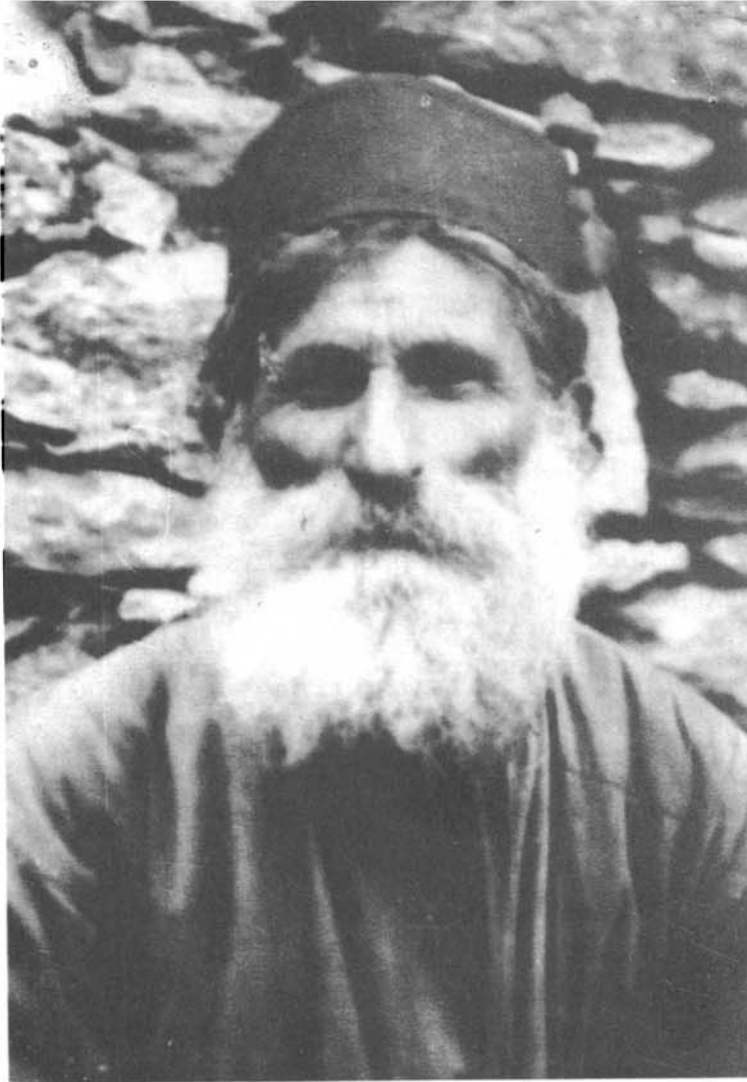
120. "Θά δήτε νά πετάνε άνθρωποι στόν ουρανό σάν μαυροπούλια καί νά ρίχνουν φωτιά στόν κόσμο. Όσοι θά ζούν τότε θά τρέξουν στά μνήματα καί θά φωνάζουν: Εβγάτε σεις οι πεθαμένοι νά μπούμε μεις οι ζωντανοί". (Αι πέντε κατά σειράν προφητεία (116η - 120ή) τού Αγίου αναφέρονται προφανώς εις τάς μεγάλας εφευρέσεις τού αιώνός μας. Τό αμάξι χωρίς άλογα είναι οι σιδηρόδρομοι καί τ' αυτοκίνητα. Η κλωστή πού θά ζώση όλον τόν κόσμον είναι τά καλώδια τών επικοινωνιών. Μέ τάς συσκευάς τής τηλεπικοινωνίας η φωνή ακούεται εξ αποστάσεως χιλιάδων χιλιομέτρων ως νά προήρχετο εκ γειτονικής οικίας. Τά μαυροπούλια, πού θά ρίψουν τό πύρ εις τήν γήν, είναι τά αεροπλάνα τής πολεμικής αεροπορίας. Αυται αί προφητείαί τού αγίου Κοσμά είναι γεγραμμένοι εις τά βιβλία χρόνους πολλούς, αιώνα περίπου πρίν γίνουν αι σχετικά εφευρέσεις)

121. "Τό κακόν θά έλθη μέχρι τόν Σταυρόν καί δέν θά μπορέση νά πάη κάτω. Μή φοβηθήτε. Μή φύγετε από τά σπίτια σας". (Ελέχθη εις τήν περιοχήν Πολυνερίου Γρεβενών. Πράγματι το 1940 οι Ιταλοί έφθασαν μέχρι τήν τοποθεσίαν Σταυρός, όπου είχε κηρύξει ο Άγιος, καί εσταμάτησαν)

122. "Όταν θά πέση ο κλώνος (πού είναι στημένος ο Σταυρός), θά γίνη μέγας κακόν, πού θά έλθη από τό μέρος όπου θά δείξη ο κλώνος· καί όταν θά πέση τό δένδρον, θά γίνη ένα μεγαλύτερον κακόν". (Ελέχθη εις τό χωρίον Τσιράκι (σήμερον Άγιος Κοσμάς) Γρεβενών. Πράγματι το 1940 έπεσεν ο κλώνος καί ο Σταυρός πρός τό μέρος τής Αλβανίας, όθεν επετέθησαν οι Ιταλοί, καί το 1947 τό δένδρον, ότε η περιοχή κατεστράφη εντελώς από τόν συμμοριτοπόλεμον).

Και για τα ηθικά παραπτώματα είπε ο Άγιος: **«Θα δούμε και θα ζήσουμε τα Σόδομα και τα Γόμορα στον τόπο μας»**, χειρ. Βασ. Βασιλοπούλου. (Πρόκειται για την ομοφυλοφιλία κυρίως. - ΛΜΔ).

Το κείμενο και οι διευκρινίσεις, είναι του βιβλίου του μητροπ. Αυγουστίνου Καντιώτη, «Ο Άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός» Πηγή : www.antibaro.gr Οι δικές μου διευκρινίσεις συνοδεύονται από τα αρχικά: ΛΜΔ (Λεόντιος Μον. Διονυσιάτης). Οι αναφορές σε άλλα χειρόγραφα ελήφθησαν από το εξαίρετο βιβλίο της ηγουμένης της Μονής του Αγίου Κοσμά του Αιτωλού στο Μεγαδένδρο Θέρμου, Ευθυμίας Μοναχής, «Οι προφητείες του Αγίου Κοσμά του Αιτωλού μέσα στην Ιστορία», έκδ. 2004. Η υπομνημάτωση, από εμένα, στις προφητείες του Αγίου Κοσμά, έγινε τον Ιαν. 2005.

*Ὁ Μοναχὸς Γεννάδιος·
μιὰ ἀσκητικὴ καὶ προφητικὴ μορφή.*

Προφητεῖες - Ὁράματα καὶ προβλέψεις

Ἑλληνοτουρκικὸς πόλεμος

Ὁ μοναχὸς Γεννάδιος, ὅπως καὶ πολλοὶ ἀσκη-
τὲς τῆς ἐκκλησίας, ἦταν πνευματοφόρος καὶ χρι-
στοφόρος. Ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς θείας χάριτος
ἐπροφήτευεν, ἔβλεπε ὁράματα καὶ ἔκανε προβλέ-
ψεις, ὅπως θὰ διαπιστώσῃ ὁ ἀναγνώστης ἀπὸ τὰ
παρακάτω πού θὰ γραφοῦν. Μὲ ἀφορμὴ τὴν με-
γάλῃ ἀποστασία τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸ Θεό, ἐδί-
δασκε, ὅτι ἔρχεται τὸ τέλος τοῦ κόσμου, ἡ Δευτέ-
ρα Παρουσία τοῦ Κυρίου. Πρῶτα θὰ παραχωρή-
σῃ ὁ Κύριος νὰ γίνῃ παγκόσμιος πόλεμος, διότι ὁ
κόσμος δέν μετανοεῖ. Ὁ πόλεμος αὐτὸς θὰ εἶναι
καὶ ὁ τελευταῖος, ἐπειδὴ ἡ καταστροφή θὰ εἶναι
ὀλοκληρωτικὴ. Ἐνα μικρὸ κρατίδιο θὰ εἶναι ἡ
ἀφορμὴ τοῦ παγκοσμίου πολέμου. Ἴσως τὸ κρα-
τίδιο αὐτὸ νὰ εἶναι ἡ Κύπρος. Ὅταν ἔγινε ὁ κα-
τακλυσμὸς τοῦ Νῶε, οἱ ἄνθρωποι ἐπνίγησαν εἰς
τὰ νερά. Τώρα θὰ πνιγοῦν εἰς τὸ αἷμα.

Εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν θὰ γίνῃ μακελειό
μεγάλο καὶ ἡ θάλασσα θὰ κοκκινίσῃ ἀπὸ αἷματα
ἐσφαγμένων ἀνθρώπων. Τριχρονίτικο δαμάλι (μο-
σχάρι) θὰ πλεύσῃ στό αἷμα, ὅπως λέγει ὁ Κοσμάς
ὁ Αἰτωλὸς στίς προφητεῖες. Τοῦτο δηλώνει τὴν
μεγάλῃ σφαγῇ, αἱματοχυσία καὶ καταστροφή πού
πρόκειται νὰ γίνῃ. Ὁ οὐρανὸς θὰ γεμίσῃ ἀερο-
πλάνα καὶ θὰ ρίχνουν φωτιές (βόμβες) εἰς τοὺς

άνθρώπους. Οί άνθρωποι τρομαγμένοι θά φωνάζουν «Παναγία μου... Παναγία μου...»! Ἴς φωνάζουν, ἄς φωνάζουν ὅσο θέλουν. Δέν θά τούς βοηθῆ κανεῖς. Διατί δέν μετανόησαν τόσον καιρόν; Τήν Κωνσταντινούπολιν θά τήν πάρουν πάλιν οἱ Ἕλληνες, ἀλλά θά γίνῃ σκοτωμός μέγας. Μεγάλη καταστροφή θά πάθωμεν ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες ἀπό τίς ἁμαρτίες μας. Πρίν ἀρχίσῃ ὁ πόλεμος, θά φανῆ ἕνας μέγας Σταυρός τοῦ Χριστοῦ εἰς τόν οὐρανόν ἐπάνω ἀπό τήν Κωνσταντινούπολιν.

Οἱ Τοῦρκοι θά μᾶς ἐπιτεθοῦν, θά περάσουν τόν Ἐβρον ποταμόν, προκαλοῦντες παντός εἶδους καταστροφάς. Θά φθάσουν ὡς τά Ἐξαμίλια (Θεσσαλονίκη ἢ Κόρινθο). Ἐπειτα θά τούς ἀντεπιτεθοῦμε, θά μᾶς βοηθήσουν καί ἄλλοι λαοί, πιθανόν οἱ Ρῶσοι ἢ οἱ Γάλλοι. Θά καταδιώξωμεν τότε τούς Τούρκους, θά καταλάβωμεν τήν Πόλιν καί τήν Μικρά Ἀσία, πού ἄλλοτε ἦσαν Ἑλληνικά ἐδάφη. Οἱ Τοῦρκοι θά πάθουν μεγάλες καταστροφές καί θά καταδιωχθοῦν μέχρι τήν Κόκκινη Μηλιά (στή Μέκκα, πρωτεύουσα τῆς Ἀραβίας).

Ἀπό τόν πόλεμον τό ἕνα τρίτον τοῦ Τουρκικοῦ πληθυσμοῦ θά φονευθῆ, τό ἄλλο τρίτον θά καταδιωχθῆ μέχρι τήν Κόκκινη Μηλιά καί τό ὑπόλοιπον ἕνα τρίτον θά βαπτισθῆ καί θά γίνουν χριστιανοί. Αὐτοί πού θά βαπτισθοῦν εἶναι ὅσοι κατὰγονται ἀπό χριστιανικό αἷμα. Ὅσοι δηλαδή προέρχονται ἀπό Ἕλληνες, πού δέν κατώρθωσαν

νά ἔλθουν εἰς τήν Ἑλλάδα μετά τήν Μικρασιατική καταστροφή τό 1922 καί παρέμειναν ζωντανοί εἰς τήν Τουρκία. Ἐκεῖ παραμένουν ἄρκετοί κρυπτοχριστιανοί καί σήμερον, ἀλλά θά ἔλθῃ καιρός πού θά φανερωθοῦν. Κατόπιν τῶν παραπάνω γεγονότων, οἱ Μεγάλοι, Ρωσία - Ἀμερική, θά συνορίζονται ποιός νά πάρῃ τήν Κωνσταντινούπολιν, λόγω τῆς στρατηγικῆς θέσεώς της καί θά εἶναι ἐπικίνδυνη ἄλλη πολεμική σύγκρουσις μεταξύ των. Διά νά μὴν ἔλθουν σέ τέτοια πολεμική σύγκρουση καί νά μὴν τήν πάρῃ μήτε ὁ ἕνας, μήτε ὁ ἄλλος, θά εἶναι καί ἐκ Θεοῦ νά τήν δώσουν εἰς τούς Ἕλληνες, εἰς τούς ὁποίους καί ἀνήκεν. Τό Ἑλληνικόν Κράτος θά ὑποστῆ μεγάλες καταστροφές. Θά τά βάλλουν καί οἱ δικοί μας (οἱ Ἕλληνες) μεταξύ των καί θά δημιουργηθῆ πιθανόν ἐμφύλιος πόλεμος. Καί ἐδῶ στήν Κρήτη τότε θά ἔλθουν οἱ Τοῦρκοι. Λέγουν πῶς ἡ Κρήτη εἶναι δική τους, πατρογονική. Θά ξεβαρκαροῦν οἱ Τοῦρκοι ἀπό τό νότιο μέρος τῆς Κρήτης, ἀπό τά Πρεβελιώτικα (Μοναστήρι Πρέβελη) καί ἀπό τό Μαριδάκι, ἀπό τό χωρίο Χόνδρος, κοντά στούς Καλούς Λιμένες Ἡρακλείου. Οἱ Τοῦρκοι θά κάνουν ἕνα πέρασμα καί ἀπό τά μέρη πού θά περνοῦν θά κάνουν γενική σφαγή καί καταστροφή.

Στήν Ἐπαρχία Μεραμβέλλου Λασιθίου θά γίνῃ μεγάλο μακελειό καί καταστροφή. Τό βογγητό καί τό κλάμα τῶν ἀνθρώπων θά ἀκούεται ἀπό τήν

Βουβάλα, βουνό στίς Μέλαμπες Ρεθύμνου. Είς τό τέλος τῆς περιπέτειας αὐτῆς οἱ Τοῦρκοι θά νικηθοῦν καί θά καταστραφοῦν ὀριστικά. Θά ὀπισθοχωροῦν ἄτακτα καί θά τοὺς καταδιώκουν ἀκόμη καί γυναῖκες μέ τίς ρόκες, μέ ἀσήμαντα δηλαδή μέσα. Βέβαια θά ὑπάρχη Ἑλληνικός στρατός εἰς τήν Κρήτην, ἀλλά δέν θά γίνῃ ἀντιληπτόν σέ ποιό ἀκριβῶς μέρος θά ξεβαρκάρουν οἱ Τοῦρκοι. Στό σημεῖο αὐτό θά ἔχη πέση καί ὀμίχλη, κατά παραχώρηση τοῦ Θεοῦ, ἀκριβῶς διά νά ἀποβιβασθοῦν ἀνενόχλητοι καί νά μᾶς τιμωρήσουν διά τά ἁμαρτήματά μας.

Ἡ Κρήτη θά βουλιάξῃ ὄχι ἀπό βόμβες*, ἀλλά ἀπό τίς ἁμαρτίες μας. Δέν θά μείνῃ ἀπό αὐτήν τίποτα ἐκτός ἀπό ἓνα ἐλάχιστο μέρος δι' ἀνάμνηση ὅτι ἐδῶ ἦτο κάποτε ἡ Κρήτη. Ἑκατομμύρια χρήματα διατίθενται ἀπό τοὺς ξένους διά νά ἀπομακρύνουν τοὺς Ἑλληνες ἀπό τήν ὀρθόδοξη πίστη καί ἱστορία τους. Ἄν, ὄμως, ἐγκαταλείψουν τήν πίστιν τους, αὐτό θά φέρῃ καί τήν καταστροφήν τους. Ὅ,τι ἔπαθαν οἱ Κύπριοι τό 1974 ἀπό τοὺς Τούρκους, πού κατάλαβαν τήν μισή Κύπρο, τά ἴδια θά πάθωμεν καί ἐμεῖς, οἱ Ἑλληνες, ἐάν δέν ἐπιστρέψωμεν εἰς τόν Θεόν. Οἱ Τοῦρκοι εἶναι ἔτοιμοι, ἀκονίζουσι τά μαχαίρια, ἀλλά δέν ἦλθε ἡ ὥρα, δέν τό ἐπιτρέπει ἀκόμη ὁ Θεός. Ὑπομένει ὁ Θεός. Περιμένει τήν μετάνοιά μας.

ΣΗΜ. Κάποια σημεία στα οποία επεμβαίνει ο συγγραφεύς του βιβλίου τούτου (και ερμηνεύει π.χ. τη θέση των ἔξι μιλίων) είναι καθαρά ερμηνεῖες υποκειμενικές και μάλιστα η ερμηνεία των ἔξι μιλίων δέν είναι ὀρθή, για τα οποία ο γ. Παΐσιος ο Αγιορείτης διευκρινίζει ὅτι εἶναι τα 6 μίλια της υφαλοκρηπίδας.

Βέβαια η προφητεία εἶναι μέσα στο πνεῦμα της τοπικής παράδοσης η οποία μνημονεύει εσχατολογικά ἀπόβαση μουσουλμάνων.

* Εδῶ η προφητεία μεταφέρεται στην ἀκρως εσχατολογική εποχή ἀκριβῶς πριν την ἀνοδο στην εξουσία του Αντιχρίστου, ὀπότε και ἀπό ἄλλους Πατέρες γνωρίζομε ὅτι θα καταποντιστοῦν και ἄλλα μέρη ὀπως η Σμύρνη και η Κύπρος. Λ.Μ.Δ.

Ὀπωσδήποτε λοιπόν να γίνεται διάκρισις ἀνάμεσα σε ὅτι εἶπε ο γ. Γεννάδιος και ὅτι ερμηνεύει ο συγγραφεύς του βιβλίου αὐτοῦ, ο ὀποῖος ευτυχῶς την γνώμη του την αναγράφει μέσα σε παρενθέσεις. Πάντως για τις λεπτομέρειες (σφαγές κλπ) της προφητείας αὐτῆς δέν ὑπάρχει ἀλληλεπικάλυψις ἀπό ἄλλη προφητεία ὀστε τα λεγόμενα να θεωρηθοῦν ἀδιαμφισβήτητα. Εἶναι σίγουρο ὄμως ὅτι ο ἴδιος ο γέροντας ἦταν χαρισματοῦχος με προορατικό και ἱαματικό χάρισμα, ὀπως και το χάρισμα να μεταφέρεται με το σῶμα του ἀστραπιαία σε διάφορα μέρη του κόσμου. Μάλιστα μιά τέτοια ἐμφάνισί του στην παραλία της Γεωργιούπολης ὀπου παρακαλοῦσε τις μαθήτριες σχολείου να μην μπουν σε λέμβο για βόλτα ἀναψυχῆς, το τουμπάρισμα της λέμβου που ἀκολούθησε, το πνίξιμο 21 μαθητριῶν καθώς και την ἐξ ἴσου παράδοξη ἐξαφάνισί του, εἶχαν ἀναγράψει και οἱ τοπικές ἐφημερίδες της Κρήτης χαρακτηρίζοντάς την μυστήριο. Λ.Μ.Δ.

Άπόσπασμα άπομαγνητοφωνημένης συνομιλίας του,
πού έγινε τό έτος 1992 στό κελλί του
“Παναγούδα” στό “Άγιον” Όρος.

‘Ο μακαριστός Γέροντας Παΐσιος τίς απόψεις του για τὰ ἀποκαλυπτικά γεγονότα τῶν ἡμερῶν μας, τίς ἐξέθεσε καί γραπτῶς στό γνωστό του κείμενο “ Σημεῖα τῶν Καιρῶν - 666 ”

Τίς ἐκήρυττε συχνά καί παρέμεινε σταθερός καί ἀκλόνητος μέχρι τήν κοιμησή του († 1994).

‘Από τότε μέχρι σήμερα, στά τρία αὐτά χρόνια, σημειώθηκαν ραγδαίες ἐξελίξεις. Μετά τήν ψήφιση τῆς συνθήκης Σένγκεν, διαγράφεται πλέον, ἡ ἀπειλή μιᾶς παγκόσμιας δικτατορίας. “Όλα μαρτυροῦν ὅτι προετοιμάζεται ἡ ἔλευση τοῦ Ἄντιχρίστου.

Τί θά πρέπει νά κάνουν οἱ ὀρθόδοξοι “Έλληνες, ὅταν σέ λίγο κληθοῦν νά παραλάβουν τίς νέες ταυτότητες καί ἀργότερα τό σφράγισμα μέ τόν ἀριθμό τοῦ Ἄντιχρίστου 666;

‘Ο κόσμος βρίσκεται σέ ἀγωνία καί σύγχυση. “Άλλοι φέρνουν πανικό, ἄλλοι ἀδιαφοροῦν, οἱ πιστοί ἀναμένουν ἀπό τήν Ἐκκλησία νά λάβη ἐπίσημα μία ἀπόφαση καί μία πρωτοβουλία.

‘Ορισμένοι, προτρέχοντες ἀποφαίνονται ἀπό τό λογισμό τους καί δήθεν γιά νά καθησυχάσουν τόν κόσμο, λέγουν δέν εἶναι τίποτε τό 666, ἕνας ἀριθμός εἶναι ὅπως καί οἱ ἄλλοι καί μπορούμε ἄφοβα νά πάρουμε τίς ταυτότητες καί συγχίζουν ἀκόμη περισσότερο τήν κατάσταση.

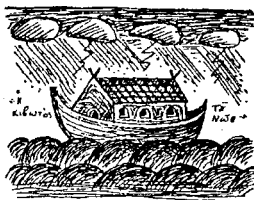
‘Ο χαρισματοῦχος ὁμως Γέροντας Παΐσιος ἀπό παλαιά, ἔλεγε ὅτι “τά πράγματα εἶναι ξεκάθαρα”.

Στήν παρακάτω συνομιλία του ἐκφράζεται μέ σαφήνεια χωρίς ν’ ἀφήνη ἀμφιβολίες καί ἐρωτηματικά. ‘Ο λόγος του ἔχει βαρύτητα, πνευματικό κύρος, χάρη καί δύναμη καί πληροφορεῖ ἐσωτερικά. Δέν φέρνει πανικό, ἀλλά προσπαθεῖ νά ἀφυπνίση.

Θεωρήσαμε καθῆκον μας καί ὑποχρέωση πρὸς τόν λαό μας νά παραδώσουμε στή δημοσιότητα αὐτή τήν συνομιλία τοῦ Γέροντα, μέ τίς πολύ ἐνδιαφέρουσες ἀπόψεις του.

Εὐχώμαστε νά ἔρθη σάν ἀκτῖνα οὐρανίου φωτός γιά νά παρηγορήση, νά φωτίση, νά στηρίξη τούς καλοπροαίρετους. Ἄμην.

“Άγιον” Ὅρος 1997

**ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΠΑΪΣΙΟΥ
ΠΕΡΙ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ, 666, ΤΑΥΤΟΤΗΤΩΝ
ΚΑΙ ΣΦΡΑΓΙΣΜΑΤΟΣ.**

Ἐπίσπασμα ἀπομαγνητοφωνημένης συνομιλίας του, πού ἐγινε τό ἔτος 1992, στό κελλί του “Παναγούδα” στό Ἅγιον Ὄρος.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ:... Μάλλον δίνουμε ἐξετάσεις ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι τώρα σ' αὐτά τά δύσκολα χρόνια τί κάνουμε ὁ καθένας. Καί βλέπω ἀδιαφορία προπαντός. Νά μή μάθουν οἱ ἄνθρωποι θά γίνη ἡ δευτέρα παρουσία, γιατί στενοχωροῦνται, δέν μποροῦν νά γλεντήσουν, κατάλαβες τί γίνεται; Ἐδῶ εἶναι...

Παλαιά, νά ποῦμε, ἄκουγαν θά περάση ἕνας κομήτης. Ἐνα καί ἕνα οἱ ἄνθρωποι συγκλονίζονταν. Σοῦ λέγει, γιά νά δοῦμε μπορεῖ νά πεθάνουμε, νά ἐτομαστοῦμε, νά ἐξομολογηθοῦμε, νά κάνουμε καί μιὰ καλωσύνη...

Ἄρχιζαν ἐκεῖ πέρα, ἐτοιμάζονταν... ἢ θά γίνη πόλεμος ἐτοιμάζονταν...

Τώρα, νά μήν ἀκούσουν δευτέρα Παρουσία, νά μήν ἀκούσουν ὅτι θά ῥθῆ καμμιά φορά ὁ Ἀντίχριστος...

Λοιπόν, γιά νά γλεντᾶν, κατάλαβες τί γίνεται; Γιατί δέν μποροῦν, τούς χαλάει αὐτό...

Δέν τά ἀξιοποιοῦν οἱ ἄνθρωποι γιά τή σωτηρία τους βλέπεις...

ΕΡΩΤΗΣΙΣ: Αὐτή τήν ἀλλαγὴ ἐκεῖ στήν Εὐρώπη, Γέροντα, πῶς τήν βλέπετε ἐσεῖς;

ΓΕΡΟΝΤΑΣ: Κύτταξε. Αὐτή σάν ἀλλαγὴ δέν εἶναι... κύτταξε, ὁ Θεός θά ἀξιοποιήση μερικά πράγματα...

Ἐδῶ τώρα, αὐτή ἡ Ε.Ο.Κ. δέν εἶναι Ἡνωμένη Ἀμερική. Ἡνωμένη Ἀμερική ἦταν καλό πράγμα. Αὐτή τώρα ἡ Ε.Ο.Κ. εἶναι, ἄς ὑποθέσουμε... Πίσω ἀπό κεῖ κρύβεται ἡ δικτατορία αὐτῶν τῶν Σιωνιστῶν. Κατάλαβες τί γίνεται;

Ἄλλά ὁ Θεός θά τό ἀξιοποιήσῃ στό καλό. Θά πᾶνε αὐτοί. Καί οἱ κομμουνισταί πόσα χρόνια δηλαδή. Δούλεψαν κοντά 75 χρόνια καί δέν κράτησαν, κράτησαν οὔτε 70 χρόνια, 72...

Οἱ Σιωνισταί δουλεύουν τώρα, ξέρεις πόσα χρόνια; καί 250. Αὐτοί οὔτε 7 χρόνια δέν θά κρατήσουν...

ΕΡΩΤΗΣΙΣ: Ἐμεῖς, ἄν μποῦμε, γιατί πάει καί ἡ Κύπρος νά μῆ μέσα, μᾶς συμφέρει, Γέροντα; τούς Ἑλληνας καί τούς ὀρθοδόξους;

ΓΕΡΟΝΤΑΣ: Ποιός σ' ἀκούει ἐσένα καί μένα; εἴτε σέ συμφέρει, εἴτε δέν σέ συμφέρει. Ποιός σ' ἀκούει;

ΕΡΩΤΗΣΙΣ: Ἄν εἴμαστε πιστοί στίς παραδόσεις μας, στήν ὀρθοδοξία, μπορεῖ νά τούς ὠφελήσουμε.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ: Κύτταξε. Ξέρεις τί γίνεται; Τό κακό εἶναι τό ἐξῆς: Δέν εἶναι... θά σ' ἀφήσουν ἐκεῖ πέρα; ... **Θά τά στριμώξουν τά πράγματα.**

Λοιπόν, ἄν σοῦ ποῦν, πίστευε, ὅ,τι θέλεις ἀλλά σέ βάζουν στό καλάθι τό δικό τους, σέ πᾶνε ἐκεῖ πού θέλουνε. Ἐ,τί ... ἐγώ σέ πάω ἐκεῖ πού θέλω καί σύ πίστευε ὅ,τι θέλεις.

Τοῦτο τό σατανικό σύστημα, πίσω ἀπό κεῖ κρύβεται ἡ δικτατορία τῶν Σιωνιστῶν. Οἱ Σιωνισταί χρόνια δούλευαν ἐκεῖ πέρα νά κυβερνήσουν τόν κόσμον ὅλον. Ὅποτε μέ τή Μασωνία κ.λπ., αὐτά ὅλα, καλά.

Μέχρι τώρα καλά, ἄς ὑποθέσουμε... Τώρα δέν προβληματίζονται λίγο;...

Γιατί βλέπεις, αὐτά καί τά ἐξάρια πῶχουνε δέν εἶναι, ὅτι τούς βοηθάει στό κομπιούτερ, τό 6 γίνεται καί 9. Ἐδῶ οἱ Ἰάπωνες βρῆκαν ἕνα κύβο ἔχει πενταπλάσια ἀπόδοση στό κομπιούτερ ... δέν τούς συμφέρει. Γιατί τώρα τά ἐξάρια τά τρία τά ἐξάρια...

Λοιπόν καί νά μήν τῶλεγε ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης ὅτι εἶναι τοῦ Ἀντιχρίστου κ.λπ., ἕνας πιστός, ἔχοντας ὑπ' ὄψιν του καί τή γενική κατάσταση, θά καταλάβαινε τί γίνεται. Γιατί, γι' αὐτούς εἶναι σύμβολο οἰκονομίας.

Διότι ἀναφέρει σέ δύο σημεία ἡ Π. Διαθήκη: “ἦν ὁ σταθμός τοῦ χρυσίου, τοῦ ἐνεχθέντος τῷ Βασιλεῖ Σολομών ἐν ἐνιαυτῷ ἐνὶ 666

τάλαντα χρυσίου”, λέει, “πλήν τῶν ἀνδρῶν τῶν ὑποτεταγμένων ... τῶν Σατραπῶν ... καί πάντες οἱ Βασιλεῖς ἔφερον χρυσίον τῷ Βασιλεῖ Σολομῶν”*, ἀλλ’ ὁ σταθμὸς τους ἦταν κάθε χρόνο 666 τάλαντα. Εἶναι σάν σύμβολο οἰκονομίας.

Καί νά μὴν τῷ γραφε ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, ὅτι εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου κ.λ.π. ὅλ’ αὐτά, τὸν Ἀντίχριστο στό Χάραγμα ἕνας πιστός τὸ καταλάβαινε.

Αὐτοὶ τώρα, πᾶνε νά πάρουν ὅλη τὴν οἰκονομία στό χέρι τους.

Μέ τὸ μὲν φακέλλωμα στὶς Βρυξέλλες, ἔχουν αὐτὸ τὸ θηρίο, πού τὸ ὀνομάζουν καί οἱ ἴδιοι θηρίο, καί ἔχουν γιὰ νά φακελλώσουν 6 δισεκατομύρια κόσμο. 4-5, πόσα εἶναι ὁ κόσμος, αὐτοὶ ἔχουν καί περιθώριο.

Μέ μὲν τὸ φακέλλωμα, μᾶς ἔχουν ὅλους φακελλωμένους, ὅλη τὴν οἰκονομία στό χέρι τους, μέ τὸ σφράγισμα ποῦ πᾶνε νά κάνουν σιγά-σιγά, λοιπὸν μᾶς παρακολουθοῦν.

Λοιπὸν 30 πόντους ψάρι τὸ παρακολουθοῦν ἀπὸ τὸ δορυφόρο σέ ποιὸν ὠκεανὸ βρίσκεται. Μέχρι 30 πόντους ψάρι. Ὅποτε τὸν κάθε ἄνθρωπο τὸν παρακολουθοῦν ποῦ βρίσκεται, ἀπ’ ὅλα τὰ στοιχεῖα του, ὅλη τὴν οἰκονομία του.

Τέτοια δικτατορία ποῦ σκέφτονται νά κάνουν, μόνο ὁ διάβολος μπορεῖ νά τὴν εἶχε σκεφθῆ. Κατάλαβες τί γίνεται;

Τελικὰ θὰ φάη μιὰ σφαιλιάρα ἢ θὰ πάη στὴν ἄκρη. Τὰ τριάμισυ χρόνια εἶναι δύσκολα, τριάμισυ χρόνια θᾶναι εὐκόλα. Θὰ πάη περίπατο...

ΕΡΩΤΗΣΙΣ: Μετά τὸ ’92 τὰ τριάμισυ χρόνια, πάτερ;

ΓΕΡΟΝΤΑΣ: Τώρα, ...Κύτταξε, ...πότε θὰ ... τώρα μὴ βάζεις Χρονολογίες. Τὰ τριάμισυ χρόνια θᾶναι τὰ δύσκολα. Νά στὴν Ἀμερική, τώρα τὰ σκυλιά, πολλὰ σκυλιά τᾶχουν σφραγισμένα καί τὰ παρακολουθοῦν. Τώρα ὅσα εἶναι σφραγισμένα ἔχουν πομπό, τόκ, τόκ, τόκ... Ξέρουν τὸ κάθε σκυλί, ὅποτε θέλουν μποροῦν νά τὸ σκοτώσουν, ποῦ βρίσκεται καί τοὺς ἀνθρώπους!...

Τί νομίζεις; Καί θὰ ξέρουν ὁ κάθε ἄνθρωπος, ποῦ βρίσκεται γιατί θᾶχουν πομπό ἢ στό χέρι ἢ στό μέτωπο τόκ, τόκ, τόκ, ὅποτε τὰ στοιχεῖα του ἀπὸ δῶ, στό φάκελλο ἀπὸ δῶ, πομπό ἀπὸ κεῖ ...

Τέτοια δικτατορία μόνο ο διάβολος μπορούσε να είχε σκεφθῆ.

Καί πᾶνε ὄλο αὐτό τό σύστημα τό γραμμωτό, νά μήν μπορῆς μετά πού λέει καί ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης οὔτε νά πουλᾶς, οὔτε νά ἀγοράζης. Θά καταργήσουν καί τά χρήματα. Δουλεύεις; Τάκ ἕνα κουμπί, νά πάρης λογαριασμό...

Καί μετά, ἄς ὑποθέσουμε, ἀπό τήν κάρτα, θά λένε ἡ κάρτα θά χάνεται, τήν κλέβουν, κάνουν... ὅποτε, πιά καλύτερα στό κεφάλι ἢ στό χέρι.

Νά ἐκεῖ στήν Κύπρο, ξέρω ἔχει δυό χρόνια τώρα πού ἔχουν φέρει στήν τράπεζα, τό ξέρετε αὐτό; μηχανήμα. Πρίν νά ρθῆ στήν Ἑλλάδα, στήν Κύπρο ἦρθε ωρύτερα.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ: Τό Ἰσραήλ ἦταν ὁ ἐκλεκτός λαός τοῦ Θεοῦ. Ἐξακολουθεῖ νά εἶναι μέχρι τή δευτέρα παρουσία; Μετά, ὅλα αὐτά πού κάνουν;

ΓΕΡΟΝΤΑΣ: Κύτταξε νά δῆς ... Κύτταξε. Ἦταν ὁ ἐκλεκτός λαός τοῦ Θεοῦ. Καί ὅσοι ἦταν ἐκεῖ πέρα, βαπτίσθηκαν, ἔκαναν... τώρα ὅπως τό λάδι. Αὐτό πού ἔμενε, δηλ. τό κατακάθι...

Τώρα οἱ Ἰσραηλίται, αὐτοί εἶναι... ἢ θᾶναι ἄθεοι ἢ καί μέ τόν διάβολο. Δηλαδή, ἄθεοι μέ τόν διάβολο. Αὐτοί ὅμως πού πιστεύουν λίγο, αὐτούς θά τούς ξεκάνουν οἱ ἴδιοι, νά ξέρετε, ... νάί, θά τούς ξεκάνουν.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ: Τούς πιστούς δηλαδή ἀπό τούς Ἰσραηλίτες.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ: Νάί. Καί αὐτοί πού πιστεύουν στό Θεό, θά τούς ξεκάνουν τελικά. Ἄλλοι θά βαπτισθοῦν.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ: Δηλαδή νά τό ποῦμε ἀπλούστερα, πάτερ μου, γενικά οἱ μηχανές εἶναι ἢ ἀπόδειξις τῆς παρουσίας τοῦ Ἀντιχρίστου;

ΓΕΡΟΝΤΑΣ: Ὁχι. Κύτταξε. Ἐδῶ βλέπεις αὐτοί χρησιμοποίησαν μηχανές γιά νά πνίξουν τόν κόσμο. Νά βάλουν τή σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου. Κατάλαβες; Νά τόν ἐπιτάξουν. Ὅπως ὅταν γίνεται πόλεμος τά μολάρια, τ' ἄλογα τά ἐπιτάζουν. Ἐπίταξη, μ' ἕνα καυτό σίδηρο.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ: Δηλαδή εύκολύνεται τό ἔργο τους εἰς τό νά ἐπισημάνουν τά πρόσωπα, τά ὅποια θέλουν αὐτοί;

ΓΕΡΟΝΤΑΣ: Ἄρνεῖται τώρα. **Μέ τό σφράγισμα ἀρνεῖται κανείς. Ἀκόμη καί ταυτότητα.** Ὅταν, ἄς ὑποθέσουμε, ἄν δέν μοῦ ζητοῦσαν ὑπογραφή, θέλω νά πῶ, καί μοῦδιναν ἕνα χαρτί, σοῦλεγαν, αὐτή εἶναι ἡ ταυτότητά σου, λοιπόν, τέλος πάντων, δέν θά πείραζε. Ἀλλά, ὅταν, νά ποῦμε, ἔχουν τό σύμβολο τοῦ διαβόλου, εἶναι λέγεται ταυτότητα μου, ὑπογράφω, κι αὐτό δέν εἶναι μικρό πράγμα. Δηλαδή, ἄρα τό ἀποδέχομαι αὐτό τό πράγμα.

Τότε, δηλ. τί λέει ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης, οἱ ἅγιοι πατέρες, τί λένε; Διάβασες ἐκεῖ πέρα καθόλου; Καί μάλιστα, λέει ἐκεῖ πέρα, ὅσοι, ἄς ὑποθέσουμε, δέν θά σφραγισθοῦν, δέν θά μπορέσουν... θά τοῦς κυνηγᾶν, δέν θά μποροῦν νά τοῦς βρῖσκουνε. **Ξεκάθαρα πράγματα. Εἶναι ἄρνηση δηλαδή.** (Ἡ ταυτότητα καί τό σφράγισμα)

ΕΡΩΤΗΣΙΣ: Ἀκριβῶς. Ἄρνηση τοῦ Θεοῦ καί ὑποταγή στό διάβολο.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΑΛΛΟΥ: Μήπως ἕνας ἀριθμός εἶναι δυνατόν νά παίξῃ τόσο ρόλο στή σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου;

ΓΕΡΟΝΤΑΣ: (ἔντονα) ΒΡΕ παιδάκι μου.. γιά δές ὅταν ἄς ὑποθέσουμε, αὐτό εἶναι τό σύμβολο τοῦ διαβόλου τό λέει ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης, τό χάραγμα αὐτό κι ὅλ' αὐτά, κι ὅταν ἐσύ τό βάζεις ἐκεῖ πέρα, μοῦ λές τώρα!...

Μέχρι τώρα, τό δίναμε σημασία, αὐτό τό πράγμα; Ἀλλά τώρα, ὅταν βλέπομε τό πᾶνε ἐκεῖ... τά φέρνουν τά πράγματα οὔτε νά μπορῆς νά πουλᾶς, οὔτε νά ἀγοράζῃς. Θά καταργήσουν τά χρήματα, ὅλ' αὐτά, ἐτοιμάζουν...

Νά, πρὶν ἀπό 2-3 χρόνια ἔλεγα σέ κάποιον ἀπό τήν Ἀμερική, καθηγητή Πανεπιστημίου, κάτι τ'ὄλεγα, καί μάλιστα ἔγραφα καί κάτι... κανά δυό σελίδες καί τοῦ δίνω κάτι καί μοῦ γράφει τώρα ... ἐπέστρεφα ἀπό ἕνα συνέδριο ἀπό τή Εὐρώπη, λέει, καί μόλις ἔφθασα στό Τορόντο λέει, θυμήθηκα αὐτά πού μούλεγες πρὶν ἀπό 2-3 χρόνια, λέει. Τώρα μᾶς ζητοῦν ἀντί γιά κάρτα, μᾶς ζητοῦν, ἀποτυπώματα στό χέρι ἢ στό μέτωπο, λέει.

Τό ξέρεις αὐτό τό πράγμα; Ἐμ' ἅμα ἐκεῖ πέρα ἐσύ δέν τά ξέρεις;

Τώρα τό πᾶν' ἐκεῖ πέρα ... αὐτό πῶλεγα... θά δεῖτε, θά λέν στήν τηλεόραση τώρα, χάθηκε ἡ κάρτα τοῦ ἑνός, τήν ἔκρυψε ὁ ἄλλος κ.λ.π. καί οἱ ἄνθρωποι νά τό βροῦν γιά πῖο ἀσφάλεια, νά τρέχουν ἐκεῖ πέρα νά τό δεχθοῦν τό σφράγισμα, σάν ἐξυπηρέτηση. Κατάλαβες τί γίνεται;

Τό εἶπε ξεκάθαρα ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης, Ποῦ νά μήν τά ἔγραφε κιόλας αὐτά;

᾽Ω βρέ παιδάκι μου, τό σφράγισμα τοῦ διαβόλου! Ἄρνεῖσαι, ἄς ὑποθέσουμε, τό ἅγιο σφράγισμα, τό βάπτισμα... Βάζεις ἄλλη σφραγίδα, βρέ παιδάκι μου. Ἄρνεῖσαι τοῦ Χριστοῦ καί παίρνεις τοῦ διαβόλου...

Ἐπεύθυνος γιά τήν ἀπομαγνητοφώνηση καί τήν ἔκδοση:

Ἱερομ. Ἰσαάκ καί συνοδεῖα

Καλύβη Ἀναστάσεως

Καψάλα Καρυές

630 86 Ἁγ. Ὄρος.

Άγιος Ανδρέας ο διά Χριστόν σαλός-έκδοσις
Ι. Μ. Παρακλήτου σελ. 171

Ὁ Ἥλιος ἀκόμη ζῆ καί εἶναι μέ τό σῶμα του, ἀλλά κανεῖς δέν τόν γνωρίζει. Ζῆ καί ὁ Ἐνώχ καί συναναστρέφεται μέ πολλούς, ἀλλά κανεῖς δέν τόν ἀναγνωρίζει. Ζῆ καί ὁ Ἰωάννης ὁ θεολόγος. Ὑπάρχει καί ζῆ στόν κόσμο σάν μαργαρίτης μέσα στόν βόρβορο. Ἀφέθηκε μέ τό σῶμα πάνω στή γῆ σάν ἀντιπρόσωπος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, γιά νά τόν ἐξιλεώνη γιά τίς ἀμαρτίες μας καί γιά νά τόν ἀποτρέπη νά μᾶς ἐξαλείψῃ ἀπό τή γῆ, κάθε φορά πού δικαίως ὀργίζεται βλέποντας τά παραπτώματά μας νά πληθαίνουν.

Ἄρκετοί ἅγιοι τούς εἶδαν. Δέν τό φανέρωσαν ὁμως, ἐξ αἰτίας τῆς ἀπιστίας καί τῆς περιεργείας τῶν ἀνθρώπων.

Προφητεῖες τοῦ ὄσιου

γιά τό τέλος τῆς Βασιλεύουσας

Ὁ Ἐπιφάνιος συναντήθηκε κάποτε μέ τόν ὄσιο καί τόν πῆρε στό σπίτι του, μέ σκοπό νά ξεκουρασθῆ γιά μιά τουλάχιστον ἑβδομάδα ἀπ' τούς πολλούς κόπους. Κάθισαν κάπου μόνοι τους καί ὁ νέος ἄρχισε νά τόν ἐρωτᾷ:

—Πῶς θά γίνῃ τό τέλος τοῦ κόσμου; Τί εἶναι «αἱ ἀρχαί ὠδίνων» καί πότε θά γίνουν; Ἀπό ποῦ θά καταλάβουν οἱ ἄνθρωποι ὅτι πλησιάζει ἡ συντέλεια, καί ποιά θά εἶναι τά σημάδια πού θά τή φανερώσουν; Ποιό τέλος θά ἔχη ἡ πόλις μας, αὐτή ἡ νέα Ἱερουσαλήμ; Τί θά γίνουν οἱ σεβάσμιοναοί; Τί θά γίνουν οἱ θεῖοι σταυροί, οἱ ἅγιες εἰκόνες καί τά ἱερά βιβλία; Ποῦ θά ἀσφαλισθοῦν τά λείψανα τῶν ἁγίων; Ἐξήγησέ μου, σέ παρακαλῶ! Ξέρω ὅτι γιά σένα καί τούς

ἀγίους, πού εἶναι ὅμοιοι μ' ἐσένα, εἶπε ὁ Θεός: «Υμῖν δέδοται γνῶναι τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν». Πόσο μᾶλλον τὰ μυστήρια τοῦ κόσμου!

–Ἡ πόλις αὐτή, ἀποκρίθηκε ὁ μακάριος, πού κατέχει τὰ πρωτεῖα ἀνάμεσα σέ πολλές ἄλλες πόλεις καί ἔθνη, θά μείνῃ ἀπόρθητη καί ἐλεύθερη. Τή φυλάει ἡ Θεοτόκος «ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πτερύγων της», καί μέ τίς πρεσβεῖες της θά παραμείνῃ ἄτρωτη. Πολλά ἔθνη θά πολιορκήσουν τὰ τείχη της, ἀλλά ἡ δύναμίς τους θά συντριβῇ, καί θ' ἀναχωρήσουν ντροπιασμένα. Ἀπ' αὐτή θά πλουτίσουν πολλοί καί θά ἀπολαύσουν τὰ ἀγαθὰ της.

Ὡστόσο κάποια προφητεία λέει ὅτι θά τὴν ἀλώσουν οἱ Ἀγαρηνοί καί θά σφάξουν μέ τό μαχαίρι τους πλῆθος λαοῦ. Ἐγώ ὅμως πιστεύω ὅτι θά εἰσορμῆσῃ καί τό ξανθό γένος, τοῦ ὁποῖου ἡ ὀνομασία ἀρχίζει ἀπό τό δέκατο ἔβδομο γράμμα τῆς ἀλφαβήτου (P). Θά μῆ λοιπόν καί θά κατακόψῃ, καί θά στρώσῃ τοὺς ἁμαρτωλοὺς στό ἔδαφος. Ἀλλοίμονό του ὅμως ἀπό τὰ δύο ὁμογενῆ ἔθνη. Τά ὄπλα τους θά εἶναι γρήγορα σάν τόν ἄνεμο, καί καταστροφικά σάν κοφτερό δρεπάνι, πού κόβει τό θέρος τὰ γεννήματα. Τά ὄπλα αὐτά δέν θά ἀναχαιτίζωνται, ἀλλ' ὅμως μετά θά διαλύωνται.

Ὁ εὐσεβὴς βασιλιάς

–Τώρα, παιδί μου, πῶς νά σοῦ διηγηθῶ χωρὶς δάκρυα γιά τὴν ἀρχὴ τῶν «ᾠδῶν» καί τὴ συνέλεια; Κατὰ τίς ἔσχατες ἡμέρες θά ἀναδείξῃ ὁ Θεός βασιλιά κάποιο φτωχό. Ὁ βασιλιάς αὐτός θά πολιτευθῇ μέ δικαιοσύνη, θά σταματήσῃ ὅλους τοὺς πολέμους καί θά πλουτίσῃ τοὺς φτωχοὺς. Θά βασιλεύσῃ ἡ εὐτυχία ὅπως στὴν ἐποχὴ τοῦ Νῶε. Οἱ ἄνθρωποι θά πλουτίσουν πολύ, θά ζοῦν γαλήνια

καί εἰρηνικά, θά τρῶνε, θά πίνουν, θά ἔρχωνται σέ γάμο, θά κινουῦνται μέ πολλή ἄνεσι καί θά ἀπολαμβάνουν ἀμέριμνοι τά ἀγαθά τῆς γῆς. Ἐπειδή δέν θά γίνωνται πόλεμοι, θά μετατρέψουν τά σπαθιά τους σέ δρεπάνια, τά βέλη σέ πασσάλους, καί τά δόρατα σέ γεωργικά ἐργαλεῖα γιά νά καλλιεργοῦν τή γῆ.

Ἄργότερα ὁ βασιλιάς θά στραφῆ ἀνατολικά καί θά ταπεινώσῃ τούς Ἀγαρνηούς, γιατί ὁ Θεός εἶναι ὠργισμένος μαζί τους γιά τή βλάσφημη θρησκεία τους καί γιά τή σοδομική ἁμαρτία πού κάνουν. Πολλοί βέβαια ἀπ' αὐτούς θά βαπτισθοῦν, θά εὐαρεστήσουν στόν βασιλιά καί θά τιμηθοῦν. Οἱ ὑπόλοιποι ὅμως θά ἐξοντωθοῦν, θά καοῦν ἢ θά θανατωθοῦν σκληρά.

Ἐκείνη τήν ἐποχή τό Ἰλλυρικό θά ἐπανέλθῃ στό βασίλειο τῶν Ρωμαίων, ἐνῶ ἡ Αἴγυπτος θά συνθηκολογήσῃ. Ὁ βασιλιάς αὐτός θ' ἀπλώσῃ τό δεξί του χέρι στά γύρω ἔθνη, θά ἡμερώσῃ τά ξανθά γένη καί θά κατατροπώσῃ τούς ἐχθρούς του. Ἡ βασιλεία του θά διαρκέσῃ τριάντα δύο χρόνια. Γιά δώδεκα χρόνια δέν θά εἰσπράττῃ φόρους καί δασμούς. Θά ξαναχτίσῃ γκρεμισμένα θυσιαστήρια καί θ' ἀνοικοδομήσῃ ἱερούς ναούς. Στίς ἡμέρες του δέν θά γίνωνται δίκες, ἀλλά οὔτε θά ὑπάρχῃ ἄδικος καί ἀδικημένος. Τόν βασιλιά αὐτόν θά τόν φοβηθῆ ὅλη ἡ γῆ. Θά ἀναγκάσῃ τούς ἀνθρώπους μέ τόν φόβο νά σωφρονισθοῦν, καί θά ἐξοντώσῃ τούς ἄρχοντες πού παρανομοῦν.

Ἐκείνον τόν καιρό ὁ Θεός θά φανερώσῃ στόν βασιλιά ὄλο τό χρυσάφι, ὅπου καί ἂν βρίσκεται κρυμμένο. Κι αὐτός θά τό σκορπίσῃ «μέ τό φτυάρι» σ' ὅλη τή χώρα του. Ἀπό τόν πολύ πλοῦτο οἱ ἄρχοντες θά ζοῦν σάν βασιλιάδες καί οἱ φτωχοί σάν ἄρχοντες. Ὁ βασιλιάς αὐτός θά κἀν μεγάλα κατορθώματα. . . .

Ὁ χιλιάρχος Ἄράν

—Μετά τή βασιλεία αὐτή θ' ἀρχίσουν οἱ συμφορές. Θά ἔρθῃ σ' αὐτή τήν πόλι ὁ υἱός τῆς ἀπωλείας, ὁ χιλιάρχος Ἄράν καί θά βασιλεύσῃ τρία χρόνια καί ἕξι μῆνες. Θά ἀναγκάσῃ μάλιστα τοὺς ἀνθρώπους νά κάνουν τέτοια παρανομία, πού ὁμοιά τῆς οὔτε ἔγινε ποτέ, ἀφότου δημιουργήθηκε ὁ κόσμος, οὔτε θά ξαναγίνῃ. Θά διατάξῃ δηλαδή καί θά νομοθετήσῃ, ὥστε νά συνέρχωνται, θέλοντας καί μή, πατέρας μέ κόρη, γιός μέ μητέρα, ἀδελφός μέ ἀδελφή. Κι ὅποιος θά ἀντιστέκεται ἢ θά ἀντιμιλᾷ, θά θανατώνεται. Ἐκεῖνος ὅμως πού θά πεθάνῃ μ' αὐτόν τόν τρόπο, θά καταταγῇ τήν ἡμέρα τῆς κρίσεως μαζί μέ τόν Ἰωάννη τόν Πρόδρομο.

Ἅγιος Ἀνδρέας ὁ διά Χριστόν σαλός-ἐκδοσις
I. M. Παρακλήτου.

202

**Ὁ εἰδωλό-
τρης βασιλιάς**

—Ἐπειτα στήν πόλι αὐτή θ' ἀνεβῆ ἄλλος βασιλιάς. Θά εἶναι βλοσυρός καί μαῦρος, ἀρνητής τοῦ Θεοῦ καί τῶν ἁγίων. Θά μελετήσῃ βιβλία τῶν Ἑλλήνων, θά ἀσπασθῇ τή θρησκεία τους, καί θά πολεμήσῃ τοὺς ἁγίους καί τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Ἀφοῦ περάσουν οἱ πρῶτες ἡμέρες τῆς βασιλείας του, θά κάψῃ ὅλα τά ἱερά σκεύη καί θά ὀνομάσῃ «φούρκα» τόν τίμιον Σταυρό. Θά διαλύσῃ ἐπίσης τό ἱερατεῖο καί θά σφάξῃ τόν μισό πληθυσμό στούς δημόσιους δρόμους.

**Τό τέλος
τῆς βασιλείας
τῶν Ρωμαίων**

—Όταν πεθάνῃ ὁ ἀσεβὴς βασιλιάς θά ἔρθῃ κάποιος ἀπ’ τήν Αἰθιοπία, ἀπό τό πρῶτο «κέρας», καί θά βασιλεύσῃ, κα-

→ θώς λένε, δώδεκα χρόνια. Ἡ βασιλεία του θά εἶναι εἰρηνική. Θά ἀνοικοδομήσῃ τοὺς ἱεροὺς ναοὺς πού κατεδάφισαν οἱ προκάτοχοί του καί θά ἐπαναφέρῃ τοὺς ἀνθρώπους στά νησιά τους. Γιά τήν καλωσύνη του θά τόν ἀγαπήσῃ ὁ Θεός καί ὅλος ὁ λαός. Ὅσο θά βασιλεύῃ, θά ἐπικρατῇ χαρά καί ἀγαλλίασις σ’ ὅλο τόν κόσμο.

→ Μετά ἀπ’ αὐτόν θά βασιλεύσῃ κάποιος ἀπό τήν Ἀραβία γιά ἓνα χρόνο. Στίς ἡμέρες του, μέ ἓνα νεῦμα τοῦ Παντοκράτορος, θά ἐνωθοῦν τά ἅγια τμήματα τοῦ τιμίου καί ζωοποιοῦ Σταυροῦ καί θά δοθῇ ἀκέραιος στόν βασιλιά. Ἐκεῖνος θά τόν πάρῃ καί θά πορευθῇ στήν Ἱερουσαλήμ. Ὅταν φθάσῃ στόν τόπο τοῦ Κρανίου, θά ἀποθέσῃ μέ τά ἴδια του τά χέρια τό βασιλικό του στέμμα στήν κορυφή τοῦ Σταυροῦ, θά τόν ὑψώσῃ καί θά πῇ: «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, συμπληρώθηκαν τά χρόνια πού εἶχες προκαθορίσει γιά τή βασιλεία τῶν Ρωμαίων. Δέξου τό ἰοίδιμο καί θαυμαστό δῶρο Σου, καί μαζί μ’ αὐτό καί τό πνεῦμα μου».

Ἀμέσως λοιπόν θά κατεβῇ ἀπό τόν οὐρανό ἄγγελος Κυρίου καί θά πάρῃ τόν τίμιο Σταυρό μέ τό διάδημα, καθώς καί τήν ψυχή τοῦ βασιλιά. Ἔτσι θά λήξῃ ἡ βασιλεία τῶν Ρωμαίων, γιατί τό στήριγμά της ὑπῆρξε ἀνέκαθεν γιά τοὺς χριστιανοὺς ὁ τίμιος Σταυρός. Μακάριοι τότε ὅσοι θά φύγουν ἀπό τήν πόλι ἐκείνη, καί θά καταφύγουν στίς ἐρημιές καί στά σπήλαια.

—Κατόπιν θά ἐμφανισθοῦν στήν πόλι
Ἡ συμβασιλεία μας τρεῖς νέοι, μωροί, ἀναιδεῖς καί διε-
 φθαρμένοι. Αὐτοί θά βασιλεύσουν μέ
 ➔ ὁμόνοια καί οἱ τρεῖς μαζί γιά ἑκατόν πενήντα ἡμέρες. Ἐπί
 διαβολική ὁμως ἐνέργεια θ' ἀρχίσουν μεταξύ τους φοβε-
 ρό πόλεμο. Θά ξεκινήσῃ ὁ πρῶτος, θά μῆ στή Θεσσαλο-
 νίκη καί θά πῇ: «Πόλις τῶν Θεσσαλονικέων! Ἐσὺ θά νική-
 σης τοὺς ἐχθρούς σου, γιατί εἶσαι καύχημα τῶν ἁγίων, καί
 σέ ἁγίασε ὁ Κύριος». . . .

—Ἐκείνη τήν ἐποχή, ἐπειδή δέν θά
Ἡ βδελυρή ὑπάρχη ἀξίος ἄνδρας, ἀλλά θά εἶναι
Βασίλισσα ὅλοι ἀποχαυνωμένοι, θά ἔρθῃ ἀπό τόν
 Πόντο μιά πονηρή καί αἰσχρή γυναίκα καί θά βασιλεύσῃ
 στή βασιλίδα των πόλεων. Αὐτή θά εἶναι βακχεύτρια, μά-
 γισσα καί ἄσωτη· μ' ἓνα λόγο, θυγατέρα τοῦ διαβόλου.
 Στίς ἡμέρες της ὁ ἓνας θά ἐπιβουλεύεται τόν ἄλλον

Ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου

Ἐπαναστάσεις —Μετά τή συμπλήρωσι τῆς βασιλείας
τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ τῶν ἐθνῶν, λένε μερικοί ὅτι ὁ Θεός θά
κράτους ἐπανασυστήσῃ τό Ἰσραηλιτικό κράτος,
 γιά νά βασιλεύσῃ στή γῆ μέχρι νά συμπληρωθῇ ὁ ἔβδομος
 αἰώνας, δηλαδή μέχρι τό τέλος τοῦ κόσμου. Ἐπικα-
 λοῦνται μάλιστα ὡς μαρτυρία τό ἀκόλουθο χωρίο τοῦ
 Ἡσαΐου: «Καί ἔσται ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις, ἀρεῖ Κύριος ὁ
 Θεός σημεῖον ἐν τῇ συμπληρώσει τῶν ἐθνῶν ἐπί πάντα τά
 πρόβατα Ἰούδα, τά διεσκορπισμένα ἐν τοῖς ἔθνεσι καί συ-
 νάξει τοὺς ἀπωσμένους Ἰσραήλ ἐν τῇ ἁγίᾳ πόλει Ἱερουσα-
 λήμ. Καί ἔσται τῷ Ἰσραήλ ὡς τῇ ἡμέρᾳ ἣ ἐξῆλθεν ἐκ γῆς
 Αἰγύπτου» (πρβλ. ἰα´ 12,16). Ἐπικαλοῦνται ἐπίσης καί τόν
 ἀπόστολο Παῦλο πού λέει: «Ὅταν τό πλήρωμα τῶν
 ἐθνῶν ἦξη, τότε πᾶς Ἰσραήλ σωθήσεται» (πρβλ. Ρωμ. ἰα´
 25,26).

Ἔτσι μ' ἓνα στόμα ὑποστηρίζουν αὐτά, ἐνῶ ὁ μάρτυς
 Ἱππόλυτος προσθέτει πῶς κατά τόν ἐρχομό τοῦ ἀντιχρί-
 στοῦ θά πλανηθοῦν πρῶτοι οἱ Ἰουδαῖοι. . . .

Τά βδελυρά ἔθνη

–Κατά τό ἔτος ἐκεῖνο* θ' ἀνοίξη ὁ Κύριος τίς πύλες τῶν Ἰνδιῶν πού ἔκλεισε ὁ βασιλιάς τῶν Μακεδόνων Ἀλέξανδρος.

Θά βγοῦν τότε ἀπ' ἐκεῖ οἱ ἐβδομήντα δύο βασιλεῖς μέ τόν λαό τους, τά λεγόμενα βδελυρά ἔθνη, πού εἶναι πιό σιχαμερά ἀπό κάθε ἀηδία καί δυσωδία. Αὐτά θά διασκορπισθοῦν σ' ὄλο τόν κόσμο. Θά τρῶνε ζωντανούς τούς ἀνθρώπους καί θά πίνουν τό αἷμα τους. Θά καταβροχθίζουν ἐπίσης μέ μεγάλη ἡδονή μυῖγες, βατράχους, σκυλιά καί κάθε ἀκαθαρσία.

Ἄλλοίμονο στίς περιοχές, ἀπ' ὅπου θά περάσουν! Ἄν εἶναι δυνατόν, Κύριε, ἄς μὴν ὑπάρχουν τότε Χριστιανοί! Γνωρίζω ὁμως ὅτι θά ὑπάρχουν.

* ὅταν βουλιάξει ἡ Πόλη, κατά τῆ διακυβέρνησής της ἀπὸ τῆ βδελυρῆ βασιλίτσα.

212

Ἐκεῖνες οἱ ἡμέρες θά σκοτεινιάσουν, σάν νά θρηνοῦν στὸν ἀέρα γιά ὅσα ἀποτροπιαστικά θά διαπράξουν ἐκεῖνα τά σιχαμερά ἔθνη. Ὁ ἥλιος θά γίνη σάν αἷμα, ἐνῶ ἡ σελήνη κι ὅλα τά ἄστρα θά σκοτισθοῦν, καθὼς θά τά βλέπουν ἐπάνω στή γῆ νά συναγωνίζονται στήν ἀκαθαρσία. Αὐτοὶ οἱ λαοὶ θά κατασκάψουν τή γῆ, θά κάνουν ἀποχωρητήρια τά θυσιαστήρια, καί θά βάλουν τά ἅγια σκεύη σέ ἀτιμωτική χρῆσι. Τότε ὅσοι θά κατοικοῦν στήν Ἀσία, ἄς φύγουν στὰ νησιά τῶν Κυκλάδων* –γιατί τά ρυπαρά ἔθνη δέν θά πάνε ἐκεῖ– καί ἄς πενθήσουν γιά ἑξακόσιες ἐξῆντα ἡμέρες. ←

Ὁ ἀντίχριστος

–Τότε θά σαρκωθῆ ἀπ' τή φυλή τοῦ Δάν ὁ σατανᾶς, δηλαδή θά γεννηθῆ ὁ ἀντίχριστος. Δέν θά γίνη ὁμως ἄνθρωπος μέ τή δική του δύναμι, ἀλλά θά τοῦ πλάσῃ ὁ Θεός σκεῦος αἰσχρό καί ρυπαρό, γιά νά ἐκπληρωθοῦν ἔτσι οἱ λόγοι τῶν προφητῶν. Θ' ἀπολυθῆ λοιπόν ἀπ' τά δεσμά, μέ τά ὅποια τόν εἶχε δέσει ὁ δεσπότης Χριστός ὅταν κατέβηκε στὸν ἄδη, καί θά μπῆ σ' ἐκεῖνο τό σκεῦος πού πλάσθηκε γι' αὐτόν. Ἔτσι θά γίνη ἄνθρωπος, θά ἀνδρωθῆ, θά βασιλεύσῃ, καί τότε θ' ἀρχίσῃ νά δείχνῃ τήν πλάνη του καθὼς λέει σχετικὰ ὁ θεολόγος Ἰωάννης. Ἐπειτα θ' ἀρχίσῃ πόλεμο μέ τά νησιά τῶν Κυκλάδων*. Νησιά, καθὼς λέει ὁ Ἡσαΐας, εἶναι οἱ ἐκκλησίες πού προῆλθαν ἀπὸ τούς ἐθνικούς (κδ' 15, με' 16, μθ' 1, ξστ' 19).

* Κατ' ἄλλη γραφή: τίς κοιλάδες τῶν νησιῶν.

Τότε θά ἐμφανισθῆ ὁ Ἐνώχ, πού ἔζησε πρὶν τὴν ἐποχὴ τοῦ μωσαϊκοῦ νόμου, Θά ἐμφανισθῆ ἐπίσης καὶ ὁ Ἡλίας, πού ἔζησε κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ νόμου, καθὼς καὶ ὁ Ἰωάννης ὁ θεολόγος πού ἔζησε τὴν ἐποχὴ τῆς νέας χάριτος. Αὐτοὶ θά κηρύξουν σ' ὅλη τὴν οἰκουμένη, γιὰ τὸν καιρὸ τῆς συντελείας καὶ τὴν ἔλευσι τοῦ πλανημένου, καθὼς ἐπίσης καὶ γιὰ τὴ δευτέρα ἔλευσι τοῦ Σωτῆρος μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Θά ἐπιτελοῦν μάλιστα σημεῖα καὶ τέρατα.

“Ὅσοι θελήσουν τότε νά τοὺς σκοτώσουν ἢ μέ ἄλλον τρόπο νά τοὺς ἀδικήσουν, θά βγῆ φωτιὰ καὶ θά τοὺς κάψῃ. Θά ἐνεργοῦν μέ μεγάλη ἐξουσία καὶ θά ἐλέγξουν τὸν ἀντίχριστο. Θά φονευθοῦν ὅμως ἀπ' αὐτὸν στὴν Ἱερουσαλήμ καὶ τὰ σώματά τους θά ἀφεθοῦν ἄταφα στὴ μέση τῆς πόλεως. Ἐκεῖ θά συγκεντρωθοῦν οἱ κάτοικοι καὶ θά τοὺς περιγελάσουν σάν ἀπροστάτευτους (πρβλ. Ἄποκ. ια' 5-10).

Τὰ ἅγια σώματά τους θά μείνουν τρεῖς ὀλόκληρες ἡμέρες στὴν πλατεῖα. Κατὰ τὴ μέση τῆς τετάρτης ἡμέρας θά κατεβῆ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ἓνα περιστέρι λαμπρὸ σάν ἀστραπή. Αὐτὸ θά περπατήσῃ ἐπάνω τους καὶ θά τοὺς δώσῃ ζωὴ. Τότε οἱ ἅγιοι θά δυναμώσουν καὶ θά σηκωθοῦν ὄρθιοι, κι ὅσοι τοὺς δοῦν, πολὺ θά τρομάξουν. Ἐκεῖνη τὴ στιγμή θ' ἀκουσθῆ φωνὴ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ πού θά λέῃ: «Ἀνεβῆτε, φίλοι μου, κοντά μου». Ἀμέσως θά κατεβῆ ἓνα σύννεφο, πού θά τοὺς σηκώσῃ καὶ θά τοὺς ἐγκαταστήσῃ στὸν παράδεισο (πρβλ. Ἄποκ. ια' 9-13).

Ἐκεῖνος ὁ πλανημένος καὶ μάταιος, ὁ ἀντίχριστος, θά ταλαιπωρήσῃ ὑπερβολικὰ τοὺς χριστιανούς τῆς ἐποχῆς του μέχρι τὴν τελευταία τους ἀναπνοή μέ θλίψεις καὶ φοβερὲς τιμωρίες. Ὅποιος δέν πλανηθῆ καὶ δέν πιστέψῃ σ' αὐτόν, θ' ἀναδειχθῆ ἐκλεκτός καὶ ἄξιος φίλος τοῦ Χρι-

στοῦ. Ὅλοι βεβαίως οἱ ἅγιοι εἶναι μακάριοι. Τρισμακάριοι ὅμως θά εἶναι ὅσοι μαρτυρήσουν τήν ἐποχή τοῦ ἀντιχρίστου. Θά τούς περιμένῃ παντοτινά ὑπερβολική δόξα καί ἀγαλλίασις.

Θ' ἀκολουθήσῃ τότε φοβερός πόλεμος μεταξύ τοῦ ἀντιχρίστου καί τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ. Μόλις δηλαδή ἀντιληφθῇ ὁ ἀντίχριστος ὅτι ὁ κόσμος πλησιάζει στό τέλος του, θά κἀνῃ μανιασμένος ἀντίπραξι στόν οὐρανό: θά ρίξῃ ἀστραπές καί βροντές καί θά κἀνῃ τέτοιους κτύπους, ὥστε ἀπό τόν ἦχο τῆς βοῆς νά δονῆται τό σύμπαν καί νά ἀντηκῇ φοβερά. Ποιός τότε, παιδί μου, δέν θά φοβηθῇ καί δέν θά φριξῇ; Μακάριοι θά εἶναι, ὅπως εἶπα προηγουμένως, ἐκεῖνοι, τῶν ὁποίων δέν θά κλονισθῇ ἡ πίστις στόν Χριστό, τόν ἀληθινό Θεό μας, πού σαρκώθηκε καί γεννήθηκε ἀπ' τήν ἀγία παρθένο Μαρία. Μακάριοι ἐπίσης ἐκεῖνοι πού θά πεθάνουν γιά τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ καί θά ἐλέγξουν θαρρετά τόν δράκοντα καί τήν πλάνη του. Μακάριοι ὅσοι θά ὑψώσουν τό ἀνάστημά τους ἐναντίον του καί θά ἐλέγξουν μέ γενναιότητα τά ἀτοπήματά του...

Αὐτά ἔλεγε ὁ μακάριος, ἐνῶ ὁ Ἐπιφάνιος θρηνοῦσε ἀπό τά βάθη τῆς ψυχῆς του ἀκούγοντας ὅσα ἐπρόκειτο νά συμβοῦν στήν οἰκουμένη. Ἔπειτα ρώτησε τόν ὄσιο:

—Πές μου, σέ παρακαλῶ, πῶς θά ἐξαλειφθοῦν οἱ ἄνθρωποι ἀπό τή γῆ καί πῶς θά γίνῃ ἡ ἀνάστασις;

—Ἄλλους, παιδί μου, θά σκοτώσουν τά βδελυρά ἔθνη, ἄλλοι θά θανατωθοῦν στούς πυκνοῦς πολέμους, ἐνῶ ἄλλους θά ἐξολοθρεύσῃ ὁ ἀντίχριστος. Σέ ὅσους θά πιστέψουν καί θά προσκυνήσουν τόν ἀντίχριστο, θά στείλῃ ὁ Κύριος, σύμφωνα μέ τήν προφητεία τοῦ Ἰεζεκιήλ, φτερωτά θηρία πού θά ἔχουν στήν οὐρά τους βούκεντρα γεμάτα δηλητήριο. Ὅσοι λοιπόν δέν θά ἔχουν στά μέτωπά

τους σώα καί ἀκέραιη τή σφραγίδα τοῦ Χριστοῦ, θά δοκιμάσουν φρικτό θάνατο ἀπ' τό κεντρί καί τό δηλητήριο τῶν θηρίων. Τότε οἱ ἅγιοι πού διεφύλαξαν μέ πολύ ἀγῶνα τή σφραγίδα τοῦ Χριστοῦ ἀκέραιη, θά μεταναστεύσουν στά βουνά καί στίς ἐρημιές. Ὁ Κύριος ὁμως μέ τή θεϊκή του δύναμι θά τοῦς συγκεντρώσῃ στήν ἀγία πόλι τῆς Σιών. Αὐτοί εἶναι ὅσοι ἔχουν γραφή στό βιβλίον τῆς ζωῆς.

Ὅταν ὁ ἀντίχριστος νικηθῇ καί ὀδηγηθῇ αἰχμάλωτος μαζί μέ τοῦς ἄλλους δαίμονες στό κριτήριο καί δικασθῇ γιά τίς ψυχές πού ὠδήγησε στήν ἀπώλεια, τότε θά σαλπίσῃ ἡ σάλπιγγα καί οἱ νεκροί θ' ἀναστηθοῦν ἄφθαρτοι. Ἐπειτα ὅσοι θά ἔχουν ἀπομείνει ζωντανοί τήν ὥρα τῆς δευτέρας παρουσίας, θά γίνουν, καθώς εἶπε ὁ Παῦλος, ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ἀπό φθαρτοί ἄφθαρτοι καί θά ἀρπαγοῦν μαζί μέ τοῦς ἀναστημένους νεκρούς μέσα σέ νεφέλες, γιά νά προῦπαντήσουν τόν Κύριο στόν ἀέρα (Α΄ Θεσσ. δ΄ 17).

➔ Ὅποιος λοιπόν δῆ τά βδελυρά ἔθνη νά ἔρχονται στόν κόσμον, ἄς γνωρίζῃ πώς ὅλα, ὅσα πρόκειται νά συμβοῦν, βρίσκονται «ἐπί θύραις», καί πώς ὁ Κριτής ἔρχεται γιά νά ἀποδώσῃ στόν καθένα σύμφωνα μέ τά ἔργα του.

Αὐτά εἶπε ὁ μακάριος Ἀνδρέας στόν Ἐπιφάνιο παρούσης μάλιστα καί τῆς ταπεινότητός μου. Ἐτσι μείναμε ξάγρυπνοι ὅλη τή νύχτα. Ὅταν χτύπησε τό ξυλοσήμαντρο, ξεκίνησε ὁ Ἐπιφάνιος γιά τήν ἐκκλησία, ἐνῶ ὁ μακάριος Ἀνδρέας ἔμεινε στό σπίτι προσευχόμενος.

ΓΕΡΩΝ ΠΑΪΣΙΟΣ 1924-1994

Στόν κύριο Δ... Κ... ό Γέροντας είπε:
- "Η Τουρκία θά διαμελιστεϊ. Έμεϊς έπειδή είμαστε όρθόδοξοι δέν θά πάθουμε κακό, τό πολύ κανα - δυό νησιά μας νά πειράξουν. Έκ τών πραγμάτων όμως θά αναγκασθοΰν νά μās δώσουν τήν Κωνσταντινούπολη.

(Β' ΒΙΒΛΙΟ)

(Α' ΒΙΒΛΙΟ :
"Ο ΓΕΡΩΝ ΠΑΪΣΙΟΣ")

Στήν Λιτανεία τής Φοβεράς Προστασίας τό 1992, τήν όμπρέλα τής Παναγίας τήν κρατοΰσε ό άνθυπασπιστής τής Μοίρας Καταδρομών, Β.Τ., από τά Ίωάννινα. Όπως προχωρούσαμε, δεξιά του ήμουν έγώ και άριστερά του ό Γέροντας, ό όποιος κάποια στιγμή είπε στόν άξιωματικό:

- "Άντε, εύχομαι μέ τό καλό νά είσαι σημαιοφόρος και στην Πόλη (Κων/πολη), πού θά μποΰμε:

Καί γυρνώντας προς έμένα μου είπε:

- "Άκουσες τί είπα;

- Ναι, Γέροντα τό άκουσα. Άμήν, τοΰ άπάντησα.

Τότε γέλασε εκείνος και πρόφερε τό χαρακτηριστικό του έπιφώνημα.

- "Α! (έντάξει, δηλαδή).

Μιά μέρα άργότερα κατέβηκα στό κελί του και τόν ρώτησα σχετικά μέ τήν Πόλη και μου είπε:

- Τήν Κωνσταντινούπολη θά τήν πάρουμε πίσω, αλλά όχι

ἔμεῖς. Ἐμεῖς, ἔτσι ὅπως κατάντησε ἡ πλειονότητα τῆς νεολαίας μας, δέν εἴμαστε ἱκανοί γιά τέτοια. Ὅμως ὁ Θεός θά οἰκονομήσει νά πάρουν ἄλλοι τήν Πόλη καί νά τήν δώσουν σ' ἐμᾶς, σάν λύση στό πρόβλημά τους.

Μιά μέρα πῆγα κάτω κι εἶδα τό Γέροντα νά εἶναι κάπως στενοχωρημένος καί λίγο πειραγμένος. Μέ κέρασε καί μόνος του ἄρχισε νά μοῦ λέει:

– Ἦρθαν κάποιοι ἐδῶ κι ἄρχισαν νά μοῦ λένε πώς θά γίνει πόλεμος καί ὅτι οἱ Τοῦρκοι θά μποῦνε στήν Ἑλλάδα καί πώς θά μᾶς πᾶνε μέχρι τά ἑξαμίλια τῆς Κορίνθου (ἐξηγώντας ἔτσι στραβά, μέ τό χαλασμένο τους λογισμό, τήν προφητεία τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ).

Τότε τούς περίλαβα καί τούς εἶπα ὅτι ὁ χειρότερος ἐχθρός τῶν Ἑλλήνων εἶναι κάτι Ἑλληνες σάν καί σᾶς, πού ἐν καιρῷ εἰρήνης, διαδίδουν πώς, ἂν τυχόν γίνει πόλεμος, οἱ Τοῦρκοι θά μᾶς πᾶνε μέχρι τήν Κόρινθο, γιατί, ὅταν θ' ἀρχίσει ὁ πόλεμος, ὅλοι θά ἔχουν πεσμένο ἠθικό καί μόνιμοι τους θά ὀπισθοχωρήσουν μέχρι τήν Κόρινθο. Ἀκόμη κι ἂν ἦταν ἀλήθεια, δέν θά ἔπρεπε νά τό λέτε. Πολύ περισσότερο, πού δέν εἶναι ἀλήθεια αὐτό πού λέτε. Καί σᾶς τό ξαναλέω: Αὐτό νά μὴν τό ξαναπεῖτε πουθενά, γιατί κάνετε μεγαλύτερο κακό ἀπ' ὅ,τι θά ἔκαναν πολλές τουρκικές μεραρχίες.

Αὐτά τούς εἶπα, παπά μου, κι ἐνῶ ἐγώ ποτέ δέν θέλω νά μιλῶ γιά προφητείες, μ' ἀνάγκασαν νά τούς ἐξηγήσω ὅτι τά ἑξαμίλια, πού λέει ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς εἶναι τά ἕξι μίλια τῆς ὑφαλοκρηπίδας. Αὐτό εἶναι τό θέμα γιά τό ὁποῖο, τά τελευταῖα χρόνια, «τρωγόμαστε» μέ τήν Τουρκία κι αὐτό θά εἶναι τό θέμα γιά τό ὁποῖο θά «πιαστοῦμε». Ὅμως δέν θά μποῦν στήν Ἑλλάδα· μέχρι ἐκεῖ θά προχωρήσουν, στά ἕξι αὐτά μίλια, καί τότε θά τούς βρεῖ ἡ μεγάλη συμφορά ἀπό τόν βορρᾶ, πού λένε τά γραφόμενα, καί δέν θά μείνει τίποτα ὄρθιο. Τό ἕνα τρίτο τῶν Τούρκων θά σκοτωθεῖ, τό ἕνα τρίτο θά ἐκχριστιανιστεῖ καί τό ὑπόλοιπο θά φύγει βαθειά μέσα στήν Ἀσία. Ἐμεῖς ἀπό τούς Τούρκους δέν πρόκειται νά πάθουμε τίποτα. Μερικά ψιλοπράγματα θά καταφέρουν καί θά τούς βρεῖ ἡ ὀργή τοῦ Θεοῦ.

Αὐτά ἄκουσα, παπά μου, ἀπ' αὐτούς καί στενοχωρήθηκα. Δέν μπορούσα νά πιστέψω ὅτι οἱ ἴδιοι οἱ Ἑλληνες – μέ τό νά

διαδίδουν τέτοια πράγματα ἐν καιρῷ εἰρήνης – προσφέρουν στους Τούρκους τὴ μεγαλύτερη συμμαχική βοήθεια.

Ἐπίσης ἄρχισαν νά μοῦ λένε ὅτι αὐτό, πού εἶπε ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς: «τότε θά ῥθει, ὅταν θά ῥθοῦν τὰ δύο καλοκαίρια κι οἱ δύο πασχαλιές μαζί», τώρα πού ἔπεσε ἡ Ἀνάσταση μέ τόν Εὐαγγελισμό μαζί – καί πέρασε καί ὁ χειμώνας σάν καλοκαίρι – σημαίνει ὅτι οἱ Τοῦρκοι θά εἰσβάλουν στήν Ἑλλάδα.

Ὅλοι γίναμε προφήτες, παπά μου, κι ἐξηγοῦμε μέ τό μυαλό μας τὰ πράγματα, ὅπως θέλουμε. Κι ἐδῶ ἀναγκάστηκα νά τοὺς πῶ ὅτι αὐτό πού εἶπε ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς, «τότε θά ῥθει» δέν ἐννοοῦσε τοὺς Τούρκους. Ἐννοοῦσε πῶς τότε θά ῥθει ἡ ἐλευθερία τῶν Βορειοηπειρωτῶν. Καί πράγματι αὐτό τό ἔτος ἄνοιξαν, μετά ἀπό τόσα χρόνια, τὰ σύνορα καί μποροῦν κάπως ἐλεύθερα νά ἐπικοινωνοῦν μέ τὴν πατρίδα τους.

Παπά μου, εἶδα ὅτι πολύ μεγάλη ζημιὰ κάνουν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, πού ἐξηγοῦν τὰ πράγματα μέ τό φτωχό μυαλό τους. Καί σάν νά μὴν φτάνει αὐτό, διαδίδουν καί στους ἄλλους τίς χαλασμένες ἰδέες τους.

Ἐσύ νά προσέχεις πολύ!

Οταν εἶχε παρουσιαστεῖ τό ζήτημα τῶν ἠλεκτρονικῶν ταυτοτήτων, ὁ κύριος Λ... εἶχε πάρα πολύ προβληματιστεῖ, γιατί ἄκουγε διάφορες γνώμες ἀπό πολλούς ἀνθρώπους καί δέν μποροῦσε νά καταλάβει ποῦ βρισκόταν ἡ ἀλήθεια. Ἀποφάσισε νά ἐπισκεφτεῖ τόν Γέροντα καί νά τόν ρωτήσῃ γιά ὅλα αὐτά καί γιά τόν ἀριθμό 666.

Ἐπίσης μεταξὺ ἄλλων τοῦ ἐξήγησε κι αὐτό:

– Ὁ ἀριθμός αὐτός εἶναι τοῦ ἀντιχρίστου καί μέ κανένα τρόπο κανείς μας δέν πρέπει νά δεχτοῦμε νά πάρῃ αὐτή τήν ἠλεκτρονική ταυτότητα. Ἀκόμη καί τίς πιστωτικές κάρτες δέν πρέπει νά τίς παίρνομε, γιατί πίσω στήν μαύρη μαγνητική ταινία, πού ἔχουν, περιέχεται ὁ κώδικας καί τό γραμμικό σύστημα μέ τό 666. Αὐτά ὅμως δέν φαίνονται μέ γυμνό μάτι. Μόνο τό ἠλεκτρονικό κομπιούτερ τά διαβάζει..... Ἐσύ νά προσέχεις καλά καί νά μήν παρασύρεσαι στό τί λέει ὁ ἓνας καί ὁ ἄλλος, γιατί ὁ καθένας εἶναι ἐλεύθερος νά λέει ὅ,τι θέλει, ὅμως ἐμεῖς πρέπει νά ὑποτάξομε τήν ἀκοή μας μόνο στό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί στό τί μᾶς ἔχει πεί διά τῶν Γραφῶν. Θά σοῦ φέρω ἓνα παράδειγμα, γιά νά καταλάβῃς πόσο πρέπει νά προσέχομε:

Γιά νά γίνει ἓνα παιδί χριστιανός τί τοῦ λέει ὁ παπᾶς νά πεῖ; Ἀποτάσσομαι τόν σατανά. Τό μικρό δέν λέει οὔτε «ναί» οὔτε «ὄχι» μόνο κλαίει. Τότε τί κάνει ὁ ἱερέας; Τό βουτάει στό νερό καί διαβάζοντας τίς εὐχές κατεβαίνει τό Ἅγιο Πνεῦμα καί, χωρίς νά γνωρίζει τό παιδί, κατοικεῖ πλέον μέσα του τό Ἅγιο Πνεῦμα καί γίνεται χριστιανός ἔχοντας ἔτσι γιά πάντα μαζί του τήν Θεία Χάρη. Τώρα, ἂν κάποιος **δέν δείχνει τήν ἀπαιτούμενη προσοχή**, ὅταν σφραγιστεῖ - ἔστω καί ἐν ἀγνοίᾳ του - φεύγει ἀπό πάνω του ἡ Θεία Χάρη καί μπαίνει στήν θέση της ἡ δαιμονική ἐνέργεια. Καί γιά τήν ἀγνοία, ἡ ὁποία ἔγινε αἰτία νά σφραγιστεῖ, φταίει ὁ ἴδιος, ἐπειδή δέν φρόντισε νά μάθει, ἐνῶ οἱ προφῆτες μας, οἱ ἀπόστολοι καί ὁ Κύριός μας μᾶς ἔχουν ἐνημερώσει γιά ὅλ' αὐτά. Ὅμως τί θά μᾶς πεῖ, ὅταν τοῦ ποῦμε ὅτι δέν γνωρίζαμε; «ὑποκριταί, τό μέν πρόσωπον τοῦ οὐρανοῦ γινώσκετε διακρίνειν, τά δέ σημεῖα τῶν καιρῶν οὐ δύνασθε γινῶναι;» (Ματθ. κεφ. ΙΣΤ', 3)

Θά τήν πάρουμε τήν Πόλη;

Ενα μεσημέρι ἔφτασε στό κελί τοῦ Γέροντα μιά παρέα προσκυνητῶν. Ἀφοῦ πῆραν τήν εὐχή του, κάθισαν στό ὑπαίθριο ἀρχονταρίκι του. Μέ περισσή καλοσύνη τούς πρόσφερε τό πατροπαράδοτο λουκούμι, δροσερό νερό καί φρέσκα κορόμηλα, πού προηγούμενοι προσκυνητές τοῦ εἶχαν φέρει. Κάθισε κοντά τους κι ἄρχισε τήν συζήτηση:

Γέροντας: Πῶς πάει ἔξω ὁ κόσμος;

Δημήτριος: Γενικά, Γέροντα, τά μέσα μαζικῆς ἐνημέρωσης προβάλλουν τό κακό κι ἔχουν ροπή πρός αὐτό. Αἰσχρολογοῦν καί βρίζουν ἀκόμα καί μικρά παιδιά!

Γέροντας: Ὁ νόμος τί λέει; Κάνετε μηνύσεις;

Δημήτριος: Προσπαθοῦμε, Γέροντα, κάτι νά κάνουμε, ὅμως αὐτοί δέν παίρνουν ἀπό λόγια.

Γέροντας: Ἐσεῖς πάντως ἔχετε καθαρή τήν συνείδησή σας, γιατί κάνατε τό καθήκον σας. Τά ὑπόλοιπα θά τά ρυθμίσει ὁ Θεός.

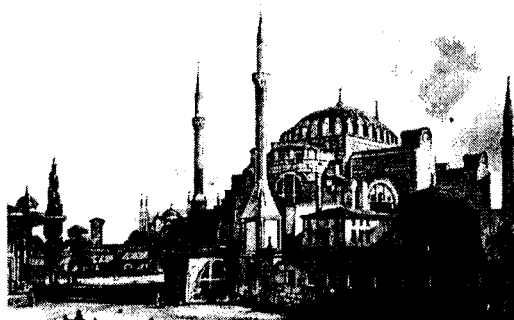
Δημήτριος: Μπορεῖτε, Γέροντα, νά μᾶς πεῖτε πῶς νά φερόμαστε μέσα στόν κακό αὐτό κόσμο; Ἔτσι..... γενικά.

Γέροντας: Χρειάζεται διάκριση. Ἔχεις πνευματικό;

Δημήτριος: Ναί, Γέροντα.

Γέροντας: Νά συμβουλευέσαι τόν πνευματικό σου, γιατί πολλές φορές δέν πρέπει νά λέμε οὔτε «ναί» οὔτε «ὄχι», γι' αὐτό χρειάζεται ἡ διάκριση.

Ἐδῶ ὁ Γέροντας σηκώθηκε, τούς ἄφησε γιά λίγο μόνους κι ἐκεῖνοι βρῆκαν τήν εὐκαιρία νά «ἀνασυνταχτοῦν» καί νά συνεννοηθοῦν νά παρακαλέσουν τόν Γέροντα νά τούς μιλήσει γιά τήν Κωνσταντινούπολη. Σέ λίγο ὁ Γέροντας ἐπέστρεψε καί πρός ἐκπληξη ὄλων, πρὶν προλά-

βουν νά τόν ρωτήσουν τίποτα - δείχνοντας ἔτσι ὅτι τό πνευματικό του «ραντάρ» εἶχε ἀντιληφθεῖ τήν σκέψη τους - τούς λέει:

Γέροντας: Τί λέτε, θά τήν πάρουμε τήν Πόλη;

Ἡ παρέα μένει ἀναυδη καί δέν μιλά καθόλου.

Γέροντας: Γιά πέστε μου, θά τήν πάρουμε τήν Πόλη;

Ἡ παρέα συνεχίζει ἐκπληκτικῶς νά μὴν μιλά.

Γέροντας (ἀστεειυόμενος): Παλικάρια τῆς φακῆς.....

Θεόδωρος: Θά τήν πάρουμε, Γέροντα.

Γέροντας: Δόξα σοι ὁ Θεός (Κάνει τόν σταυρό του, γυρίζοντας πρὸς τήν ἀνατολή καί βλέποντας πρὸς τήν Πόλη)

Δημήτριος: Ἄν εἶναι ἀπ' τόν Θεό, Γέροντα, εὐλογημένο, θά τήν πάρουμε.

Γέροντας: Ναί, εἶναι ἀπό τόν Θεό! Θά τήν πάρουμε! Ὅχι πῶς θά τήν πάρουμε ἐμεῖς, ἀλλά θά μᾶς τήν δώσουν. Αὐτοὶ πού θά τήν πάρουν ἀπό τούς Τούρκους θά τήν δώσουν σάν λύση σ' ἐμᾶς, διότι αὐτό θά νομίζουν πῶς εἶναι τό συμφέρον τους.

Δημήτριος: Γέροντα, θά διαρκέσει πολὺ αὐτό τό κακό;

Γέροντας: Μπόρες, μπόρες θά 'ναι! Θά δώσουμε ὅμως ἐξετάσεις.

Δημήτριος: Γέροντα, θά ὑπάρχουν ἡγέτες κατάλληλοι;

Γέροντας: Θά οἰκονομήσει ὁ Θεός. Σ' αὐτόν τόν πόλεμο ὅλοι θά γυρίσουν νικημένοι. Ὁ ἐλληνικός στρατός θά εἶναι θεατῆς. Δέν θά γυρίσει κανένας νικητής. Γήπεδο θά 'ναι ἡ Παλαιστίνη, τάφος τους ἡ Νεκρά Θάλασσα. Αὐτό θά εἶναι τό πρῶτο ἡμίχρονο. Ἀλλά, ὑπάρχει καί δεύτερο ἡμίχρονο: Μετά τά γεγονότα αὐτά ὁ ἄνθρωπος θά φτάσει σέ ἀδιέξοδο καί τότε ὅλοι θά ζητοῦν νά μάθουν γιά τό Εὐαγγέλιο καί τίς Γραφές. Ὁ Χριστός θά λυπηθεῖ τόν κόσμο καί θά δείξει ἓνα σημεῖο, γιά νά πιστέψουν. Τότε θά ψάχνει κανεὶς νά βρεῖ ἄπιστο.

Δημήτριος: Γέροντα, τό ἀπολυτικό τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ λέει ὅτι εἶναι ὁ δεύτερος πρόδρομος τῆς Παρουσίας Χριστοῦ. Αὐτός, καθὼς εἶναι γνωστό, δέν κοιμήθηκε, ὅπως ἐπίσης κι ὁ Ἐνώχ. Θά ἔρθει ὁ προφήτης Ἡλίας στήν γῆ;

Γέροντας (χαμογελώντας): Ὁ προφήτης Ἡλίας τροχάει κι ἐτοιμάζει τήν μαχαίρα του! Καί μάλιστα πρῶτα θ' ἀρχίσει ἀπό τούς πατριάρχες, δεσποτάδες, παπάδες καί μοναχοὺς!

Νικόλαος: Καί λαϊκούς.

Γέροντας: Τά δικά σας εἶναι ἀγνοήματα, ἐνῶ τά δικά μας εἶ-

ναι ἀμαρτήματα. Ἔτσι δέν λέει ἡ εὐχή τῆς θείας λειτουργίας; «Ὑπέρ τῶν ἑμῶν ἀμαρτημάτων καί τῶν τοῦ λαοῦ ἀγνοημάτων» Ὁ προφήτης Ἡλίας τροχάει τό μαχαίρι του· ὅμως θέλει πολλή προσοχή, γιατί μερικά πράγματα ἀλλιῶς τά λένε οἱ Πατέρες κι ἀλλιῶς τά ἐρμηνεύει ὁ κόσμος, ὅπως, ἄς ὑποθέσουμε, τά ἑξαμίλια πού ἀναφέρει ὁ Ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός. (Οἱ Τοῦρκοι θά φύγουν, ἀλλά θά ξανάρθουν πάλι καί θά φτάσουν ὡς τά ἑξαμίλια. Στό τέλος θά τοῦς διώξουν ὡς τήν Κόκκινη Μηλιά. Ἀπό τοῦς Τοῦρκους τό 1/3 θά σκοτωθεῖ, τό ἄλλο 1/3 θά βαπτιστεῖ καί μονάχα τό ὑπόλοιπο 1/3 θά πάει στήν Κόκκινη Μηλιά.) Κανένας δέν μπόρεσε νά τό ἐξηγήσει, ὅλοι τό ἐρμηνεύουν λανθασμένα. Ἐξαμίλια ὑπάρχουν στό Λαγκαδά, στό Κιλκίς, στήν Θράκη, στήν Κόρινθο, μά κανένας δέν ξέρεي ὅτι αὐτά πού λέει εἶναι τά ἑξαμίλια τῶν χωρικῶν ὑδάτων. Δέν διαβάζετε στοῦς προφήτες, στόν Ἰωήλ, στό Ζαχαρία, στόν Ἰεζεκιήλ, στό Δανιήλ; Τά λένε ὅλα. Γιά ἑπτὰ χρόνια στήν Παλαιστίνη δέν θά καῖνε ξύλα, ἀλλά μπαστούνια, ἀλλά πού νά ξέρετε ἐσεῖς ἀπό μπαστούνια καί ξύλα! Ἐσεῖς ἔχετε τώρα στά σπίτια σας καλοριφέρ (χαμογελώντας), ἐνῶ ἐγώ ἐδῶ καίω ἀκόμη ξύλα στό τζάκι κι ἔτσι ξέρω ἀπ' αὐτά.

(Πρόκειται γιά τήν προφητεία τοῦ προφήτη Ἰεζεκιήλ 39, 9-10: «καί ἐξελεύσονται οἱ κατοικοῦντες τάς πόλεις Ἰσραήλ καί καύσουσιν ἐν τοῖς ὅπλοις, πέλταις καί κοντοῖς καί τόξεις καί τοξεύμασι καί ράβδοις χειρῶν καί λόγχαις· καί καύσουσιν ἐν αὐτοῖς πῦρ ἑπτὰ ἔτη. καί οὐ μή λάβωσι ξύλα ἐκ τοῦ πεδίου οὐδέ μή κόψωσιν ἐκ τῶν δρυμῶν, ἀλλ' ἢ τά ὄπλα κατακαύσουσι πυρί· καί προνομεύσουσι τοῦς προνομεύσαντας αὐτούς καί σκυλεύσουσι τοῦς σκυλεύσαντας αὐτούς, λέγει Κύριος.»)

Χρῆστος: Οἱ Ἑβραῖοι....

Γέροντας: Ἐνας εὐσεβῆς Ἰορδανός μοῦ εἶπε ὅτι οἱ Ἑβραῖοι ἔχουν σκάψει ἀπό κάτω ἀπό τό τέμενος τοῦ Ὁμάρ, σέ πολλά μέτρα βάθος ἕνα τοῦνελ καί θέλουν νά καταστρέψουν τό τέμενος, γιά νά κτίσουν τό Ναό τοῦ Σολομῶντος, γιατί τότε λένε αὐτοί ὅτι θά ἔρθει ὁ μεσσίας τους, δηλαδή ὁ ἀντίχριστος. Τότε θά λένε οἱ Ἀραβες στοῦς χριστιανούς: Δέν λέτε ἐσεῖς, οἱ χριστιανοί, ὅτι ὁ Μεσσίας ἔχει ἔρθει; Τί λένε τώρα αὐτοί ἐδῶ, οἱ Ἑβραῖοι;

Ὁ Γέροντας, ἀφοῦ πρόσφερε καί στοῦς τελευταίους ἐπισκέπτες πού ἦρθαν ἐκείνη τήν στιγμή κέρασμα, ξαναρωτᾷ ἕναν ἀπ' αὐτούς:

Γέροντας: Θά τήν πάρουμε τήν Πόλη; Τί λές;

Χρῆστος: Ἐγώ θά πάω γιά τήν Βόρειο Ἡπειρο.

Γέροντας: Τήν Πόλη νά πάρουμε, τήν Βόρειο Ἡπειρο κι ἑπτά ἄτομα τήν παίρνουμε!

Χρῆστος: Ἐπτά κι ἐγώ ὀκτώ!

Γέροντας: Πάρτηνα! Κι ἐγώ θά μεταφέρω τά λείψανα τοῦ Ἁγίου Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ, τά ὁποῖα εἶναι καί βαριά! Τί νά ποῦμε, βρέ παιδιά, ὅλα τά λένε καί τά γράφουν τά βιβλία μας (τῆς Ἐκκλησίας), ἀλλά ποιός τά διαβάζει; Ὁ κόσμος χαμπάρι δέν παίρνει. Κοιμᾶται μέ τά τσαρούχια!

Δημήτριος: Αὐτά, Γέροντα, εἶναι σημεῖα τῶν καιρῶν;

Γέροντας: Σημεῖα, σημεῖα τῶν καιρῶν δέν βλέπετε..... Πρέπει νά ἔναι βόιδι - νά μέ συγχωρεῖτε - κανείς, γιά νά μήν καταλαβαίνει μ' ὅλα αὐτά πού γίνονται..... Πολλοί ἀπό τοὺς ἅγιους πατέρες θά εὐχόντουσαν νά ζήσουν στήν ἐποχή μας, γιατί εἶναι ἐποχή ὁμολογίας. Οἱ καιροί εἶναι δύσκολοι, ἀλλά δέν τό καταλαβαίνουμε. Κοιμόμαστε μέ τά τσαρούχια. Θά ρωτᾶνε σέ λίγο γιά τοὺς χριστιανούς, ὅπως παλιότερα ρωτοῦσαν γιά τά πολιτικά φρονήματα.

Νικόλαος: Θά μᾶς κάνουν φάκελο, Γέροντα;

Γέροντας: Ἄ, μπράβο! Φακέλους.

Δημήτριος: Γέροντα, ἡ Ἑλλάδα θά πάθει κακό;

Γέροντας: Πολλές μπόρες πέρασε ἡ Ἑλλάδα, ἀδικήθηκε πολύ. Ἀλλά ὁμως μπόρες θά ἔναι! Ἡ Ἑλλάδα δέν θά πάθει τίποτα, γιατί τήν ἀγαπάει ὁ Θεός. Στήν Μικρά Ἀσία ἔχουμε πολλά ἅγια λείψανα. Κάθε σπιθαμή καί βρίσκεις ἅγια λείψανα. Θά πάρουμε τήν Ἁγιά Σοφία καί θ' ἀνοίξει καί ἡ πύλη. Αὐτήν τήν πύλη δέν τήν ξέρει κανείς..... νά δοῦμε τί θά γίνει ὁμως; Οἱ μινιρέδες τί θά γίνουν μετά;

Νικόλαος: Θά τοὺς γκρεμίσουμε!

Θεόδωρος: Θά τά κάνουμε, Γέροντα, καμπαναριά!

Γέροντας (χαριτολογώντας): Ὅχι, θά γίνουν στύλοι γιά τοὺς στυλίτες καί θά κρέμονται τά κομποσκοίνια μέχρι κάτω!

Δημήτριος: Γέροντα, ὁ ἡγέτης αὐτός τοῦ πολέμου θά ἔναι Ἑβραῖος;

Γέροντας: Ναί, Ἑβραῖος θά ἔναι. Θά συνεργαστεῖ πολύ κι ὁ πάπας, γιατί ὅλα τά παιδιά τοῦ διαβόλου θά τά θεωρεῖ δικά του καί θά τοὺς ὑποδεικνύει ν' ἀκολουθοῦν τόν ἀντίχριστο. Γι' αὐτό

κι ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός εἶπε: «Τόν πάπα νά καταρᾶσθε, διότι αὐτός θά εἶναι ἡ αἰτία.» Ὁ Ἅγιος ἐννοοῦσε αὐτόν τόν πάπα τῆς συγκεκριμένης ἐποχῆς, πού θά βοηθήσει στήν ἀνάδειξη τοῦ ἀντιχρίστου. Οἱ ἄλλοι πάπες σέ σχέση μ' ἐκεῖνον θά φαίνονται σάν καλοί.

Μετά ἀπό τόσα πρωτάκουστα καί καταπληκτικά πού τούς φανέρωσε ἡ ἀγάπη τοῦ Γέροντα ὅλη ἡ παρέα ἔμεινε γιά λίγο ἀμίλητη καί συγκινημένη. Ὁ Γέροντας σηκώθηκε ἀπό τό κάθισμά του κι ἀφοῦ ὅλοι πῆραν τήν εὐχή του, τούς ἔδειξε τόν δρόμο, γιά νά μή χαθοῦν καί νά φτάσουν στόν προορισμό τους.

Ἐφυγαν ἀπό τό κελί τοῦ Γέροντα συγκλονισμένοι, σκεπτόμενοι τό τί ἐπιφυλάσσει ὁ Θεός γιά τό μέλλον. Σκεπτόντουσαν πώς τέτοια ἀποκαλυπτικά πράγματα δέν πρέπει ποτέ νά λησμονηθοῦν. Ἔτσι ὅλοι στήν παρέα κάθισαν καί ἀπό κοινοῦ σημείωσαν ὅσο ἀκριβέστερα μπορούσαν τό τί τούς εἶχε πεῖ ὁ Γέροντας, ὅ,τι μέ τήν Χάρη τοῦ Θεοῦ κι ἐσεῖς τώρα διαβάσατε. Τά ὀνόματα τῆς παρέας εἶναι ἀληθινά καί οἱ ἀδελφοί παρακαλοῦν τήν ἀγάπη σας νά εὐχηθεῖτε γι' αὐτούς νά βροῦν ἔλεος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Ἀμήν!

Ὁ Χριστός μᾶς ἐνημέρωσε!

Ο Γέροντας πολύ ἀνησυχοῦσε, ὅταν ἔβλεπε κάποιους ἀδελφούς νά μὴν «παίρνουν», ὅπως ἔλεγε, «χαμπάρι» τά ὅσα ἐκ τῶν Γραφῶν ἐκπληρώνονται στίς μέρες μας κι ἐνῶ γιά ἑκεῖνον ἦταν ὀλοφάνερα, οἱ ἄλλοι οὔτε κἀν τά εἶχαν ἀντιληφθεῖ. Ἐλεγε, λοιπόν:

—Ὁ Θεός μέ τούς προφήτες Του εἶχε ἐνημερώσει τόν λαό Του ὅτι θά σαρκωθεῖ καί λεπτομερῶς εἶχε ἀναφερθεῖ στό πότε θά γεννηθεῖ, στό πῶς θά γεννηθεῖ, ἀπό ποιά φυλή καί ἀπό ποιά γυναίκα. Γενικά ὅλοι οἱ προφήτες εἶχαν προφητέψει γιά τό ἴδιο πρόσωπο ὅλες τίς λεπτομέρειες τῆς ζωῆς του: ὅτι θά ἀνασταίνει νεκρούς, τυφλοί θά βλέπουν, χωλοί θά περπατοῦν, ὅτι θά μπεῖ στήν Ἱερουσαλήμ καθήμενος ἐπί πόλου ὄνου, πάνω στόν ὁποῖο

δέν θά 'χει καθίσει κανείς ἄλλος προηγουμένως, ὅτι θά τόν φθονήσουν, θά τόν προδώσει κάποιος μαθητής Του καί μάλιστα ὡς ἀντάλλαγμα θά ζητήσει τριάκοντα ἀργύρια. Μάλιστα αὐτά τά χρήματα εἶχαν προεῖπει οἱ προφηῆτες ὅτι, ἐπειδή θά εἶναι ἄτιμα, δέν θά τά βάλουν στόν κορβανά, ἀλλά θ' ἀγόρασουν τόν ἀγρό τοῦ Κεραμέως γιά ταφή τῶν ξένων. Εἶχαν προεῖπει ὅτι θά σταυρωθεῖ - καί μάλιστα ἐν μέσῳ δύο ληστῶν - καί τήν τρίτη ἡμέρα θά ἀναστηθεῖ. Ἐνῶ, λοιπόν, ὁ Θεός διαμέσου τῶν προφητῶν Του εἶχε ἐνημερώσει τόν λαό Του γιά τό πῶς θά 'ρθεῖ, ἐπειδή ὁ λαός εἶχε στρέψει τήν ἀγάπη τῆς καρδιάς του ἀλλοῦ, δέν μπόρεσαν νά καταλάβουν τήν ἀλήθεια. Γνώριζαν τά περί προφητῶν, ἀλλά καί τά ἔβλεπαν ὅλα νά πραγματοποιοῦνται στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ μέχρι καί στήν τελευταία λεπτομέρεια· ἀκόμη κι ὁ Ἰούδας, ὅταν τόν ρώτησαν: «πόσα θέλεις, γιά νά μᾶς τόν παραδώσεις;», εἶπε «τριάκοντα ἀργύρια», οὔτε ἓνα παραπάνω οὔτε ἓνα λιγότερο, ἀκριβῶς ὅσα ἀνέφερε ἡ Γραφή. Ὅμως οὔτε καί τότε μπόρεσαν νά καταλάβουν.

Τό ἴδιο συμβαίνει καί στίς μέρες μας. Ὁ Χριστός διαμέσου τῶν προφητῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καί διαμέσου τῶν δικῶν Του προφητικῶν λόγων καί συστάσεων («Ἴδού προεῖρηκα ὑμῖν...») καί διά τῶν ἀποστόλων Του μᾶς ἐνημέρωσε τό τί θά προηγηθεῖ τῆς Δευτέρας Παρουσίας Του, ὅπως ὅτι, γιά νά συνεντίσει τούς ἀνθρώπους, θά τούς στέλνει πληγές. Γιά παράδειγμα προλέγει «καί ἐκαυματίσθησαν οἱ ἄνθρωποι καῦμα μέγα». Ἦδη ὁ καύσωνας σιγά - σιγά καίει καί συνεχῶς αὐξάνεται. Ἦδη ὁ ἄψινθος (τό Τσερνομπίλ) ἔπεσε, τό 1/3 τῶν θαλασσῶν θά μολυνθεῖ καί ἤδη οἱ στατιστικές λένε ὅτι βρισκόμαστε μπροστά στήν μεγαλύτερη οἰκολογική καταστροφή τοῦ πλανήτη.....

Ἀκόμη - συνέχισε ὁ Γέροντας - ὁ Χριστός μᾶς ἔχει ἐνημερώσει ὅτι ὁ ἄλλος, ὁ ὁποῖος θά οἰκειοποιηθεῖ τήν ιδιότητά Του καί τό ὄνομά Του, δηλαδή ὁ ἀντίχριστος, θά ἔρθει στόν κόσμο καί θά ἐπιβληθεῖ μ' ἓνα οἰκονομικό σύστημα, πού θά ἐλέγχει τό παγκόσμιο ἐμπόριο καί δέν θά μποροῦν νά πωλοῦν καί ν' ἀγοράζουν, παρά μόνον ὅσοι θά ἔχουν ἀποδεχτεῖ τό χάραγμά του πού θά φέρει τόν συγκεκριμένο ἀριθμό 666.

Ἐνῶ, λοιπόν, βλέπουμε νά πραγματοποιοῦνται καί στίς μέρες μας ὅλα ὅσα οἱ προφηῆτες μᾶς ἀνήγγειλαν - ἀκόμη καί ὁ συγκεκριμένος ἀριθμός 666 - ἀκόμη δέν μποροῦμε νά συνειδητο-

ποιήσουμε τό ποῦ βρισκόμαστε. Καί τότε ἡ Γραφή «τριάκοντα ἄργύρια» ἔλεγε, ἀλλά δέν κατάλαβαν ὅτι ἦταν ὁ Χριστός. «666» λένε οἱ Γραφές ὅτι θά εἶναι ὁ ἀριθμός τοῦ ἀντιχρίστου καί τώρα τό οἰκονομικό σύστημα πού θά ἐλέγχει τό παγκόμιο ἐμπόριο μ' αὐτό τόν ἀριθμό ἐνεργεῖ κι ὅμως πάλι δέν μποροῦν νά καταλάβουν οἱ ἄνθρωποι τό τί συμβαίνει!

Δυστυχῶς δέν συνειδητοποιοῦμε πώς μιά φωτιά, ὅταν ἀνάβει καί εἶναι στήν ἀρχή της σβήνει πολύ εὔκολα μ' ἓνα ποτήρι νερό, ὅταν ὅμως κανείς τήν ἀφήσει νά ἀνάψει καί πεῖ ὅτι «ἔ, δέν εἶναι τίποτα», τότε αὐτή γίνεται πυρκαγιά μεγάλη καί καίει στό πέρασμά της τά πάντα.....

Αὐτός ὁ ἀριθμός δέν εἶναι τυχαῖος!

Πάρα πολύς λόγος ἔγινε τό 1987 γιά τόν ἀριθμό 666. Ἄλλοι ἔλεγαν ὅτι δέν πειράζει σέ τίποτα αὐτός ὁ ἀριθμός, ἄλλοι ὅμως ἐπέμεναν ὅτι πρέπει νά ἀλλαχθεῖ ὁ ἀριθμός καί νά βάλουν ἓναν ἄλλο. Στήν σύγχυση αὐτή ρωτήσαμε τόν Γέροντα:

—Γέροντα, γιά ποιό λόγο βάζουν αὐτόν τό συγκεκριμένο ἀριθμό κι ἐνῶ γίνεται τόσος λόγος καί τέτοια ἀντίδραση καί ἐνῶ τόν ἀναφέρει ἡ Γραφή ὡς σημαδιακό ἀριθμό, αὐτοί μέ τίποτα δέν θέλουν νά τόν ἀλλάξουν;

Τότε ἐκεῖνος μέ τήν σοφία πού τόν διέκρινε μᾶς ἔδωσε τήν ἐξήγηση κι ἐμεῖς ἀκούγαμε γεμάτοι ἐκπληξη καί θαυμασμό:

—..... Ἐπειδή, λοιπόν, οἱ Ἑβραῖοι στόν καιρό τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης εἶχαν μέ διάφορους πολέμους ὑποτάξει πολλούς λαούς, ἤθελαν τότε νά τοὺς ἐπιβάλουν μιά ἐθνική φορολογία συγκεκριμένη γιά ὅλους τοὺς λαούς πού θά δήλωνε ὑποτελία. Γράφει, λοιπόν, ἡ Παλαιά Διαθήκη: Ὁ χρυσός ὁ ὁποῖος κάθε ἔτος εἰσήρχετο εἰς τό ταμεῖον τοῦ Σολομῶντος ἦταν ἑξακόσια ἐξήκοντα ἕξ τάλαντα χρυσοῦ. «καί ἦν ὁ σταθμός τοῦ χρυσοῦ τοῦ ἐνεχθέντος τῷ Σαλωμών ἐν ἐνιαυτῷ ἐνὶ ἑξακόσια ἐξήκοντα ἕξ τάλαντα χρυσοῦ....» (Παραλειπομένων Β' κεφ. Θ' στιχ. 13), ἐπίσης καί (Βασιλειῶν Γ' κεφ. Γ' στιχ. 14). Βλέπουμε, λοιπόν, ὅ-

τι αυτός ο αριθμός δέν είναι τυχαῖος, ἀλλά ἀποσκοπεῖ στό ἐθνικό συμφέρον τῶν Ἑβραίων, οἱ ὅποιοι δέν πίστεψαν στόν Κύριό μας καί γι' αὐτό θεωροῦν τίς προφητεῖες ἐκεῖνες ἀνεκπλήρωτες. Θά πλανηθοῦν, λοιπόν, κάνοντας μεσσία τους τόν ἀντίχριστο, μέ τόν ὁποῖο ἐλπίζουν ὅτι θά ὑποτάξουν ὅλον τόν κόσμο. Κι ἔτσι ὡς συγκεκριμένο ἀριθμό ὑποτέλειας βάζουν πάλι τόν παλιό ἐθνικό φορολογικό ἀριθμό, πού εἶναι 666 (ἑξακόσια ἑξήντα ἕξ), τόν ὁποῖο εἶχαν ἐπιβάλλει καί τότε, παλιά, στούς ὑποταγμένους λαούς. Γι' αὐτούς, λοιπόν, εἶναι ἱερός ἀριθμός, πού συνδέεται μέ τήν παλιά ἔνδοξη πατρίδα τους, τότε πού ὁ ἑβραϊκός λαός ἦταν ὁ κατ' ἐξοχήν ἐκλεκτός λαός τοῦ Θεοῦ. Αὐτός εἶναι καί ὁ λόγος πού δέν θέλουν νά τόν ἀλλάξουν.

Θά εἶναι τό «χάραγμα»...

Εἶπε ὁ Γέροντας:
 – Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος μέ τό θεόπνευστο βιβλίο τῆς Ἀποκαλύψεως μᾶς προλέγει λεπτομερῶς τί καί πῶς καί πότε θά συμβοῦν ὅλα τά γεγονότα. Ἀκόμη μᾶς ἀποκαλύπτει ὅτι τό οικονομικό σύστημα πού θά ἐπιβάλλεται τότε στούς ἀνθρώπους θά στηρίζεται στό «χάραγμα». Ὁ Ἅγιος κυριολεκτεῖ μέ μεγάλη σαφήνεια: Ἡ λέξη χάραγμα προέρχεται ἀπό τό ρῆμα «χαράσσω», πού σημαίνει ὅτι κάνω ἴσιες γραμμές (χαρακιές) καί μάλιστα ἔχει διπλή ἔννοια, γιατί χάραγμα σημαίνει ὅτι γράφω κάποια εὐθεία βαθιά, δέν εἶναι δηλαδή κάτι ἐπιφανειακό· καί τώρα βλέπουμε ὅτι τό παγκόσμιο ἐμπόριο σέ συνεργασία μέ τήν παγκόσμια οἰκονομία προβάλλουν τό χάραγμα, πρῶτα σέ ὅλα τά προϊόντα καί ὑλικά ἀγαθά καί σιγά - σιγά θά τό ἐπιβάλλουν στό δεξιό χέρι ἢ στό μέτωπο τῶν ἀνθρώπων. Μάλιστα, σέ πολλά μέρη τοῦ κόσμου, πού δέν ὑπῆρξε ἀντίδραση, ἔχουν ἤδη προβάλλει τό ἀνεξίτηλο χάραγμα μέ ἀκτίνες λέιζερ στό μέτωπο ἢ στό χέρι, γιατί ἔτσι θά μπορεῖ νά γίνει ὁ ἔλεγχος πού γράφει ἡ Ἀποκάλυψη: «ἵνα μή τις δύναται ἀγοράσαι ἢ πωλῆσαι εἰ μή ὁ ἔχων τό χάραγμα.....» (Ἀποκαλ. κεφ. ΙΓ' στιχ. 17).

Ενας μοναχός πήγε μιά μέρα στον Γέροντα και του είπε:
-Γέροντα μέ πιάνει λύπη και δέν ξέρω από ποῦ προέρχεται.

Κι ἐκεῖνος χαμογελώντας:
-Ἄμα σέ πιάνει λύπη, κάτι φαίνεται σοῦ λείπει. (Ἐννοώντας τόν Χριστό.)

Θά ζεῖτε κι ἐσεῖς ἐκεῖνον τόν καιρό!

Μιά ομάδα μικρῶν μαθητῶν ἀπό τήν Ἀθωνιάδα Σχολή κατηφόριζαν γιά τόν Γέροντα. Τούς ἀπασχολοῦσε ἕνα θέμα: Ἄκουγαν ὅτι ὁ Γέροντας σέ κάποιους εἶχε πεῖ ὅτι θά πάροουμε τήν Κωνσταντινούπολη. Ἦθελαν ὅμως νά τό ἀκούσουν κι αὐτοί ἀπό τό ἴδιο του τό στόμα και μάλιστα διερωτῶντο ἄν θά ζοῦν κι αὐτοί ὅταν θά τήν πάροουμε. Ἐλεγαν, λοιπόν, στό δρόμο μεταξύ τους ὅτι κάποιος θά ἔπρεπε νά ρωτήσῃ τόν Γέροντα γιά τό θέμα αὐτό καθώς θά συζητοῦσαν. Πῆγαν, λοιπόν, ἐκεῖ και κάθισαν μαζί του δέν τόλμησε ὅμως κανεῖς νά τοῦ κάνει αὐτήν τήν ἐρώτηση. Σηκώθηκαν πῆραν τήν εὐχή του και καθώς ἔστριψαν, γιά νά βγοῦν στό μονοπάτι, ὁ Γέροντας, ξεπροβοδίζοντάς τους, χαμογελώντας τοῦς εἶπε:

-Και νά ξέρετε: Και τήν Κωνσταντινούπολη θά τήν πάροουμε και θά ζεῖτε κι ἐσεῖς ἐκεῖνον τόν καιρό!

Οἱ μαθητές ἔμειναν ἐμβρόντητοι ἀπό τά λεγόμενά του και θαύμαζαν και γιά τήν Χάρη πού εἶχε και ἐπληροφορεῖτο ἀπ' αὐτήν τά πάντα, ἀλλά και γιά τό ὅτι τοῦς πληροφορήσε ὅτι στήν γενιά τήν δική τους θά γίνουν ὅλα αὐτά τά φοβερά πράγματα.

Θά τά δείτε, θά τά δείτε!

Ο κύριος Δ.... Κ...., από τήν Κ...., εἶχε ἐπισκεφθεῖ τόν Γέροντα.

Τήν ἐποχή ἐκείνη ἡ Ε.Σ.Σ.Δ. (Ἑνωση Σοβιετικῶν Σοσιαλιστικῶν Δημοκρατιῶν) ἦταν πανίσχυρη ἀπό κάθε ἄποψη καί δέν μποροῦσε κανεῖς νά διανοηθεῖ ὅτι θά ἦταν δυνατόν νά διαλυθεῖ - βρισκόταν ἀκόμα στήν ἐξουσία ὁ Μπρέζνιεφ.

Ἦ ὁ Γέροντας μεταξύ ἄλλων τοῦ εἶπε:

-Ἦ Ε.Σ.Σ.Δ. νά δεῖς πού σέ λίγο θά διαλυθεῖ.

Ἦ ὁ κύριος Δ.... εἶχε τίς ἀντιρρήσεις του:

-Μά... τέτοια δύναμη πανίσχυρη, Γέροντα, ποιός θά τήν διαλύσει; Οὔτε τό νυχάκι της δέν μποροῦν νά πειράξουν!

-Θά τό δεῖς!

Ἦ ὁ Γέροντας προεῖπε καί ὅτι ἡ Ε.Σ.Σ.Δ. θά διαλυθεῖ καί ὅτι ὁ κύριος Δ... θά ζεῖ καί θά τό δεῖ (δεδομένου ὅτι ἦταν καί μέγανος στήν ἡλικία).

Καί συνέχισε ὁ Γέροντας:

-Νά γνωρίζεις ὅτι καί ἡ Τουρκία θά διαλυθεῖ. Θά γίνει πόλεμος σέ δύο ἡμίχρονα. Ἐμεῖς θά εἴμαστε νικητές, γιατί εἴμαστε ὀρθόδοξοι.

-Γέροντα, μέ τόν πόλεμο δέν θά πάθουμε ἐμεῖς κακό;

-Ἦ Ε, τό πολύ - πολύ κανα - δύο νησιά νά πειράξουν αὐτοί, ἀλλά ἐμᾶς θά μᾶς δώσουν καί τήν Κωνσταντινούπολη. Θά τά δείτε, θά τά δείτε!

Παράν στήν συζήτηση ἦταν καί ὁ γιός τοῦ κυρίου Δ....

Θά διαπιστώσουν οἱ ἀναγνώστες μας ὅτι μερικά θέματα τά ἐπαναλαμβάνουμε συνεχῶς μέ μαρτυρίες διαφορετικῶν μέν ἀνθρώπων, ἀλλά πού ὅλοι τους ὁμολογοῦν ὅτι ὁ Γέροντας τοῦς ἔλεγε ἀκριβῶς τά ἴδια· κι αὐτό τό κάνουμε ἐξ αἰτίας τῆς σπουδαιότητας τοῦ θέματος, ἀλλά καί γιά τήν ἀποκάλυψη τῆς ἀλήθειας, τήν ὁποία διασταυρώνουμε ἀπό πολλούς ταυτόχρονα, ἔτσι ὥστε νά μήν ὑπάρχουν λόγοι δυσπιστίας. (Μάλιστα πολλά εἶναι γραμμένα καί σέ κασέτα ἀπό τοῦς ἴδιους τοῦς αὐτήκοους μάρτυρες καί θά ἐκδοθοῦν σέ λίγο, ἔτσι ὥστε νά ὑπάρχουν καί οἱ ζωντανές μαρτυρίες.)

Ο ΓΙΟΓ ΔΑΝΙΗΛ
Ο ΕΞ ΑΓΑΡΗΝΩΝ

ΟΣΙΟΥ ΔΑΝΙΗΛ ΤΟΥ ΕΞ ΑΓΑΡΗΝΩΝ ΟΠΤΑΣΙΑ

. . . Ἐπιπλέον μου διώρισε νά κάνω νηστεῖες μεγάλες, ἀγρυπνίες, ἀγῶνες πολλούς καί διπλάσιες προσευχές, ὥστε ν' ἀξιωθῶ τοῦ ποθουμένου.

Πέρασαν ἔτσι δεκαεπτὰ ἡμέρες. Στίς 18 Νοεμβρίου¹⁰ τοῦ σωτηρίου ἔτους 1764 πῆγα στήν ἀγορά, ἀγόρασα δύο κεριά κι ἐπέστρεψα στήν κατοικία μου. Ἀγωνίστηκα τήν νύκτα ἐκείνη προσευχόμενος ἐκτενέστερα, μέχρι τήν ἐνάτη ὥρα τῆς νυκτός¹¹ μετά δακρύων, ὅποτε ἀπό τήν κούραση ἀποκοιμήθηκα.

Βλέπω λοιπόν τότε κατ' εὐδοκίαν Θεοῦ ἕναν ἀστραπόμορφο νέο, πού μέ ρώτησε:

- Τί ἔχεις Δανιήλ καί λυπᾶσαι; Θά ἔπρεπε μάλιστα νά χαίρεσαι.

- Ποιός εἶσαι σύ, πού μου λές νά χαίρομαι; τόν ρώτησα κι ἐγώ μέ τήν σειρά μου.

- Δέν μέ γνωρίζεις, ὦ φίλε, ποιός εἶμαι; μέ ξαναρώτησε ὁ νέος.

- Ὅχι, δέν σέ γνωρίζω.

- Δέν εἶμαι ὁ Ἀναστάσιος, πού ὁ πατέρας σου μέ ἔστειλε διά τοῦ μαρτυρίου στήν βασιλεία τῶν οὐρανῶν, ἔστω καί χωρίς νά θέλει;

- Καί πῶς, ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ, καταδέχθηκες νά ἔρθεις σέ μένα τόν ταλαίπωρο καί ἁμαρτωλό; Ρώτησα ἐγώ τόν μάρτυρα γεμάτος χαρά.

- Πίστεψέ με, μου ἀπάντησε, ὅτι ἀπό τήν ὥρα πού ἀναχώρησες ἀπό τό πατρικό σου σπίτι, δέν παρέλειψα οὔτε ἀμέλησα νά εὐχομαι στόν Θεό γιά σένα. Χαῖρε λοι-

10 Κατά τά χειρόγραφα τῆς Κοζάνης καί τῆς Ἁγίας Ἐφνης ἡ ἡμερομηνία τῆς ὀπτασίας εἶναι ἡ 18η Νοεμβρίου 1764, ἐνῶ κατά τό χειρόγραφο τῆς Μονῆς Διονυσίου ἡ ὀπτασία ἔλαβε χώρα τήν 13η Νοεμβρίου 1764.

11 Δηλαδή περίπου ὡς τίς 3 τά μεσάνυχτα.

πόν και εύφραίνου, γιατί σήμερα θ' άξιωθεΐς νά δεΐς με-
γάλα μυστήρια.

Μέ πήρε τότε από τό δεξί χέρι λέγοντας:

- Ήλα μαζί μου...

Περπατήσαμε πολύ δρόμο, ώσπου φτάσαμε σ' ένα μου-
σουλμανικό τέμενος.

- Βλέπεις αυτό τό τζαμί; Αύτός ήταν κάποτε ό ναός
των Άγίων Πάντων, μου είπε.

"Όταν πλησιάσαμε πιό κοντά, βγήκε ένας άνθρωπος
από τήν θύρα του ναού και μās είπε:

- Ήλāτε γρήγορα, γιατί σās περιμένουν.

Μπαίνοντας μέσα είδαμε πληθος ανθρώπων, νέους και
γέρους, κι έγώ ρώτησα τόν Άναστάσιο:

- Ποιοί είναι αυτοί;

- Οί "Άγιοι Πάντες, μου άποκρίθηκε.

"Ένας από τούς άγίους μέ ρώτησε:

- Ήρθες, Δανιήλ;

- Ήρθα ό άμαρτωλός, του άπάντησα.

Τότε άρχισαν νά βγαίνουν δυό δυό άκολουθήσαμε κι
έμεΐς. Σέ λίγο φτάσαμε σ' ένα άλλο τζαμί.

- Αύτός ήταν ναός των δώδεκα Άποστόλων¹², μέ πλη-
ροφόρησε πάλι ό Άναστάσιος.

12 Ό μεγαλοπρεπής και θαυμαστός ναός των άγίων Άποστόλων,
πού υπερείχε άπ' όλες τίς έκκλησίες τής Κωνσταντινουπόλεως, εκτός
τής άγίας Σοφίας, κτίστηκε κατ' άρχήν από τόν Μέγα Κωνσταντίνο
και ανακαινίστηκε εκ βάθρων από τόν Ίουστινιανό. Κατεδαφίστηκε
τό 1461, 1462 από τούς βαρβάρους κατακτητάς Τούρκους, πού έχτι-
σαν στήν θέση του μεγάλο τζαμί, τό όποίο όνομάζεται σήμερα Φατίχ.
Έκτός του άρχιτεκτονικού του μεγαλείου ό ναός των άγίων Άποστό-
λων χρωστούσε τήν αίγλη του στόν μεγάλο αριθμό ιερών λειψάνων,
πού ήταν άποθησαυρισμένα σ' αυτόν, όπως οί Κάρες των άγίων Άπο-
στόλων Άνδρέου, Ίακώβου του Άδελφοθέου, Λουκά και Τιμοθέου, τά
λείψανα των άρχιεπισκόπων Κωνσταντινουπόλεως Γρηγορίου του Θεο-
λόγου και Ίωάννου του Χρυσοστόμου και πολλών άλλων άγίων και
μαρτύρων. Μέχρι τόν 11ο αΐωνα οί περισσότεροι αυτοκράτορες θά-
φτηκαν εκεί, καθώς και πολλοί πατριάρχες και άλλοι άρχιερείς.

Ἐκείνη τήν στιγμή εἶδαμε νά βγαίνουν ἀπό τήν κεντρική πύλη δύο ἱεροπρεπεῖς διάκονοι, πού κρατοῦσαν ἀναμμένες λαμπάδες, καί ἄλλοι δύο μέ θυμιατά, πού στάθηκαν ἐκατέρωθεν τῆς πύλης καί θύμιαζαν τούς ἁγίους Πάντας, καθώς ἔμπαιναν στόν ναό τῶν ἁγίων Ἀποστόλων. Στό τέλος θύμιασαν καί μᾶς, πού μπήκαμε τελευταῖοι. Μέσα στόν μεγαλοπρεπή ναό εἶδαμε τούς ἁγίους δώδεκα Ἀποστόλους καί τούς ἰσαποστόλους ἁγίους Κωνσταντῖνον καί Ἑλένη, πού βάσταζαν τόν Τίμιο Σταυρό, ὁ ὁποῖος ἄστραφτε περισσότερο ἀπό τόν ἥλιο. Καί νά! βγήκε ὁ ἅγιος Μαρκιανός¹³ καί μοίρασε κεριά σ' ὅλους τούς ἁγίους καί σέ μᾶς. Ἀνάψαμε τά κεριά κι ἄρχισαν νά βγαίνουν ὁ ἅγιος Κωνσταντῖνος μέ τήν μητέρα του κρατώντας πάντα τόν Τίμιο Σταυρό καί ἀκολουθῶς οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι καί ὅλοι οἱ Ἅγιοι. Μόλις ἐμφανίστηκε ὁ Τίμιος Σταυρός, ὅλα τά μουσουλμανικά σύμβολα μέ τήν ἡμισέληνο γκρεμίστηκαν ἀπό τούς τρούλλους τῶν τζαμιῶν καί τῶν μιναρέδων.

Ἄφοῦ περπατήσαμε ἀρκετά, φθάσαμε στό Φανάρι. Τήν στιγμή πού περνούσαμε ἀπό ἕνα σπίτι, ὅπου κατοικοῦσε κάποιος διδάσκαλος ὀνομαζόμενος Χρῦσανθος, εἶπα πρὸς τόν μάρτυρα Ἀναστάσιο:

- Δοῦλε τοῦ Θεοῦ, ἐδῶ κάθεται ἕνας φίλος μου, ὁ ὁποῖος πολλές φορές μέ παρηγόρησε καί μέ βοήθησε· θές νά τόν φωνάξω, γιά νά τόν γνωρίσεις;

- Τόν ξέρω κι ἐγώ, μοῦ ἀπάντησε. Ἐσύ ἀκολουθεῖ με σιωπηλῶς.

Συνεχίσαμε πάλι τόν δρόμο μας, ὅποτε σέ κάποια στιγμή βλέπουμε τόν τροπαιοφόρο ἅγιο Γεώργιο, πού προσκαλοῦσε τούς Ἁγίους λέγοντας:

¹³ Πρεσβύτερος, Οἰκονόμος τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας (Ἁγίας Σοφίας). Ἐζήσε στήν Κωνσταντινούπολη ἐπί τοῦ αὐτοκράτορος Μαρκιανοῦ (450-457) καί ἐπεδόθηκε ἐκτός ἄλλων στήν οἰκοδόμησιν ναῶν. Ἡ μνήμη του ἐορτάζεται τήν 10η Ἰανουαρίου.

- Ἐλᾶτε καί στόν δικό μου ναό¹⁴, πού τώρα εἶναι τζαμί, γιά νά ἀφανιστοῦν τά μιάσματα τῆς σελήνης.

Ὁ Μέγας Γεώργιος προπορεύτηκε κι ἔφτασε στόν ναό του πρίν ἀπό μάς. Καί βρίσκοντας μέσα ἀγαρηνοῦς πῆρε ἕνα ρόπαλο καί τούς ἔβγαλε ἔξω. Ἐπειτα γκρέμισε τά σκεύη τους καί τά ἐπιπλα πού εἶχαν στολισμένα φωνάζοντας μέ θυμό:

- Δέν ὑποφέρω πιά τήν ἀκαθαρσία σας μιαρῶτατοι!...

Στό μεταξύ ἦρθε καί ὁ Τίμιος Σταυρός στόν ναό τοῦ Τροπαιοφόρου, ὅποτε γκρεμίστηκαν κι ἀπό κεῖ τά βδελυρά ἐμβλήματα τῆς ἡμισελήνου. Φεύγοντας ἀκούσαμε ἔκθαμβοι μιά πάντερπνη καί γλυκύτατη μελωδία. Ὁ ὕμνος ἔλεγε: «Χαίροις Ἄνασσα Μητροπάρθενον κλέος...» κτλ.

Ἐπειτα συνεχίζοντας τόν δρόμο μας συναντήσαμε πλῆθος ἀγαρηνῶν, πού κραύγαζαν:

- Ἀλλοίμονό μας! Πᾶμε νά φύγουμε, γιατί ἦρθαν οἱ Ρωμιοί.

Ὅταν πλησιάσαμε στό λεγόμενο ἀπό τούς Τούρκους Γενί τζαμί¹⁵ καί μπήκαμε στήν αὐλή του, οἱ ἅγιοι Πάντες ἔστησαν τόν Τίμιο Σταυρό κι ἔψαλαν τήν δοξολογία. Ἐκείνη τήν στιγμή ἕνας Χότζας ἄρχισε ν' ἀλαλάζει καί νά φάλλει ὕμνους πάνω στόν μινಾರೆ. Τότε ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος τόν κοίταξε αὐστηρά καί τοῦ εἶπε μέ ὀργισμένο ὄψος:

- Καταραμένε! βλέπεις στημένο τόν Τίμιο Σταυρό κι ἐπιμένεις ν' ἀλλαλάζεις τίς βλασφημίες σου;

14 Πιθανόν νά ὑπονοεῖται ἐδῶ ὁ ναός τοῦ ἁγίου Γεωργίου τῶν Μαγγάνων, καθολικό τῆς ὁμωνύμου Ἱερᾶς Μονῆς, πού βρισκόταν στό Φανάρι, διότι οἱ δύο ἄλλοι ναοί τιμώμενοι ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου Γεωργίου ἦταν μικροί καί ἄσημοι καί γι' αὐτό δέν τούς χρησιμοποίησαν οἱ κατακτηταί.

15 Γενί τζαμί = Νέο τζαμί· βρίσκεται στήν περιοχή τοῦ Γαλατᾶ, κτισμένο στήν θέση ὅπου παλαιά ὑπῆρχε παπικός ναός.

“Υψωσαν λοιπόν τόν Τίμιο Σταυρό κι άμέσως έπεσαν οί τροϋλλοι τοϋ άνιέρου τζαμιού μαζί μέ τόν βέβηλο Χότσα. Έμεις δέν μπήκαμε στό άκάθαρτο τζαμί, αλλά προχωρώντας πρός τό κέντρο τής Πόλεως φθάσαμε στόν Ναό τής τοϋ Θεοϋ Σοφίας¹⁶.

Ξαφνικά άνοίγει μιά πύλη και βγαίνουν δυό διάκονοι, πού φοροϋσαν τίς διακονικές τους στολές και κρατοϋσαν θυμιατά χρυσωμένα και στολισμένα μέ πολύτιμους λίθους. Ρώτησα τόν μάρτυρα Άναστάσιο και μοϋ είπε πώς αυτός, πού έστεκε στα δεξιά ήταν ό πρωτομάρτυς Στέφανος και στ’ άριστερά ό άρχιδιάκονος Λαυρέντιος. Κι ένw αυτοί θύμιαζαν τόν Τίμιο Σταυρό κι όλους τούς “Άγιους κι έμάς τελευταία, είσήλθαμε στόν ναό και πλησιάσαμε πρός τό άγιο Βήμα. Έκει στό δεξιό μέρος ήταν μιά πύλη κλειστή, πού άνοιξε ξαφνικά.

Μόλις μπήκε μέσα ό Τίμιος Σταυρός μέ όλους τούς άγιους, άντικρύσαμε ένα θαϋμα έξαίσιο: Πίσω από τήν κλειστή πύλη ύπήρχε ένας περικαλλέστατος ναός, άξιο-

16 Άγία Σοφία: Τό καϋχημα τοϋ Βυζαντίου και όλης τής Ρωμοσύνης μά και τοϋ πανανθρώπινου πολιτισμοϋ. Στην άρχική της μορφή κτίστηκε επί Μεγάλου Κωνσταντίνου και τών άμέσων διαδόχων του. Άφου καταστράφηκε σέ πυρκαγιά, ξαναχτίζεται επί Ίουστινιανού τοϋ Μεγάλου (482-556) υπό τελείως διαφορετική και έντελwς πρωτότυπη και άριστουργηματική άρχιτεκτονική μορφή, πού έγγίζει σχεδόν τήν τελειότητα, από τούς κορυφαίους άρχιτέκτονες Άνθέμιο και Ίσίδωρο. Διαστάσεις: 77μ. μήκος x 72μ. πλάτος, ύψος 62μ. και διάμετρος τροϋλλου 33μ. Γι’ αυτό έλαβε τήν έπωνυμία ή Μεγάλη Έκκλησία ή ναός τής τοϋ Θεοϋ Σοφίας. Ύπηρετοϋσαν σ’ αυτήν περί τά 600 άτομα: Πρεσβύτεροι 80, Διάκονοι 150, Διακόνισσες 40, Ύποδιάκονοι 70, Άναγνώστες 160, φάλτες 25 και θυρωροί 75. Τό άνεπανάληπτο αυτό άριστούργημα, μοναδικό στούς αιwνες χωρίς προηγούμενο και δίχως έπόμενο, υπέστη πολλές ταλαιπωρίες και βαρβαρότητες τόσο από τούς Φραγκολατίνους τής πρώτης άλwσεως 1204, όσο και από τούς βαρβάρους ασιατες τής δευτέρας άλwσεως 1453. Τώρα προσπαθοϋν νά τό συντηρήσουν, μετά τήν όψιμη ανακάλυψη τοϋ οικονομικοϋ και μόνο ένδιαφέρο- ντος, πού παρουσιάζει γι’ αυτούς.

θαύμαστος, μέ ολόχρυσες εικόνες, καντήλια, μανουάλια κι άλλα ιερά σκεύη, όλα χρυσά, πού λαμποκοπούσαν. Στό σημείο πού έπρεπε νά εἶναι ἡ εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, δέν υπῆρχε εἰκόνα, ἀλλά θρόνος βασιλικός, ὅπου καθόταν ἡ ἴδια ἡ ἀειπάρθενος Παντάνασσα, στήν ὁποία εἶναι ἀφιερωμένη ἡ Βασιλεύουσα, ἐνῶ γύρω της παράστεκε πλῆθος ἀγγέλων καί ἀρχαγγέλων. Στ' ἀριστερά τοῦ θρόνου, λίγο παρακάτω, ἦταν ἕνας ἄλλος θρόνος, ὅπου καθόταν κάποιος γηραλέος (δέν ξέρω ἂν κοιμόταν ἢ ἂν ἦταν ζύπνιος): στήν κεφαλή του εἶχε διάδημα καί στά χέρια του κρατοῦσε εὐαγγέλιο κλειστό, πού ἦταν καταστόλιστο. Κυκλικά μέσα στόν ναό υπῆρχαν κι ἄλλοι θρόνοι. Ρώτησα τόν Ἀναστάσιο:

- Τί θρόνοι εἶναι αὐτοί;

- Σ' αὐτούς τούς θρόνους, πού βλέπεις, μοῦ ἀποκρίθηκε, κάθονταν οἱ ἀρχιερεῖς, πού συγκρότησαν τίς ἐπτά οἰκουμενικές Συνόδους. Εἶναι ἐτοιμασμένοι γιά νά καθίσουν πάλι καί νά καταπολεμήσουν ὅλες τίς αἱρέσεις καί τά σχίσματα καί νά διαφυλάξουν τήν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, γιά νά εἶναι στό ἐξῆς ἀνενόχλητη.

Ὅταν στήθηκε ὁ Τίμιος Σταυρός στό μέσον τοῦ ναοῦ, ὁ Μαρκιανός πῆρε ἀπό τά χέρια μας τ' ἀναμμένα κεριά καί τά ἔβαλε στόν Τίμιο Σταυρό.

Ἐξαφνα ἀνοίγει ἡ Ὁραία Πύλη τοῦ ἱεροῦ Βήματος κι ἐξῆλθαν κάποιοι λευκοφόροι νέοι, πού μετέφεραν ἕνα υπέρλαμπρο θρόνο καί τόν τοποθέτησαν στήν θέση τοῦ ἀρχιερέως. Τήν ἴδια στιγμή βλέπουμε μέ δέος νά ἐξέρχεται ὁ Δεσπότης Χριστός συνοδευόμενος ἀπό πλῆθος ἀγγέλων, φορώντας μιά υπερθάυμαστη ἀρχιερατική στολή κι ἔχοντας στήν κεφαλή στέφανο ἀστραφτερό. Πλησίασε κι ἀνέβηκε στόν ἐτοιμασμένο ἀρχιερατικό θρόνο. Ἀμέσως ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος τοῦ ἔβαλε μετάνοια καί πῆρε καιρό γιά ν' ἀρχίσει τήν ἱερή μυσταγωγία.

Στήν Μικρή Εἴσοδο ὁ Μέγας Ἀρχιερεὺς Ἰησοῦς Χρι-

στός εισώδευσε στό ἅγιο Βῆμα μαζί μέ ὄλους τούς παρισταμένους. Ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα τοῦ Ἀποστόλου, τόν ἀνέγνωσε ὁ ἅγιος Λαυρέντιος· ἡ περικοπή ἔλεγε: «Ἀδελφοί, οἱ ἅγιοι Πάντες διά πίστεως κατηγωνίσαντο βασιλείας...». Τό ἱερό Εὐαγγέλιο ἀνέγνωσε ἀπό τόν ἄμβωνα ὁ πρωτομάρτυς Στέφανος· ἡ περικοπή ἔλεγε: «Ἐγώ εἰμί ἡ Ἄμπελος, ὑμεῖς τὰ κλήματα...».

Κατά τήν Μεγάλη Εἴσοδο τῶν Τιμίων Δώρων ὁ Δεσπότης Χριστός στάθηκε στήν Ὁραία Πύλη καί τά εὐλογοῦσε, καθώς ἐπίσης καί κατά τήν τοποθέτησή τους ἐπί τῆς ἁγίας Τραπέζης.

Ὅταν ὀλοκληρώθηκε τό Κοινωνικό ὁ ἅγιος Στέφανος ἐξῆλθε τοῦ ἱεροῦ Βήματος κι ἐκφώνησε τό «Μετά φόβου Θεοῦ, πίστεως καί ἀγάπης προσέλθετε». Τότε ὁ Κύριος ἔλαβε τό ἅγιο Ποτήριο στά χέρια του καί στάθηκε πάλι στήν Ὁραία Πύλη. Καί ἀφοῦ κοινώνησαν ὅλοι οἱ Ἅγιοι, ἀμέσως οἱ δύο πατριάρχες τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἅγιος Μητροφάνης καί ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, πῆγαν καί ξύπνησαν τόν γηραλέο ἐκεῖνο, πού κοιμόταν στόν θρόνο· καί ὁ μέν Μητροφάνης πῆρε ἀπό τήν κεφαλή του τό διάδημα, ὁ δέ Χρυσόστομος ἀπό τά χέρια του τό ἱερό Εὐαγγέλιο. Τόν σήκωσαν, τόν ὀδήγησαν στήν Θεοτόκο καί ἀσπάστηκε εὐλαβικά τά ἅγια κράσπεδα τῶν ἱματίων της. Ἐπειτα πλησίασαν στήν Ὁραία Πύλη, ὅπου ἔστεκε ὁ Κύριος. Ὁ γηραλέος προσκύνησε μέ κατάνυξη καί ὁ Κύριος τοῦ μετέδωσε τά ἄχραντα μυστήρια ἀπό τό ἅγιο Ποτήριο. Ἀκολουθῶς πῆρε τό Εὐαγγέλιο ἀπό τά χέρια τοῦ Χρυσοστόμου καί τό παρέδωσε στά χέρια του· ἐπίσης καί τήν κορώνη ἀπό τά χέρια τοῦ Μητροφάνη καί τοῦ τήν τοποθέτησε στήν κεφαλή.¹⁷

17 Γιά τό μυστηριώδες αὐτό πρόσωπο τοῦ ἐστεμμένου γηραλέου τό χειρόγραφο μεταξύ ἄλλων ἀναφέρει τά ἐξῆς: «Σημείωσε ὅτι αὐτός ὁ γηραιός ἦταν ὁ μέλλων νά βασιλεύσει, περί τοῦ ὁποίου ὁ ἅγιος Ταράσιος λέει: Θά ἐγερθεῖ ὁ βασιλεύς, πού στήν ἀρχή τοῦ ὀνόματός του ἔχει τό Ι καί στό τέλος τό ς δηλαδή Ἰωάννης».

“Όταν τέλειωσε ή θεία λειτουργία ό Δεσπότης Χριστός πορεύθηκε στόν θρόνο όπου καθόταν πρίν· και παρευθύς όλοι οί άγιοι πήγαν και γονάτισαν μπροστά του παρακαλώντας τον μ’ ένα στόμα:

- Κύριε, όλοι έμείς οί δούλοι σου παρακαλοϋμε τό έλεός σου και τό κράτος τής βασιλείας σου, νά έλεήσεις τούς χριστιανούς και νά τούς λυτρώσεις από τά χέρια τών άσεβών.

Μά ό δίκαιος Κύριος τούς άποκρίθηκε:

- “Όχι μόνον δέν πρέπει νά τούς έλευθερώσω, αλλά τούς άξίζει νά τούς παραδώσω σέ σκληρότερη δουλεία!

”Έτσι οί άγιοι σώπασαν· τότε οί άγιοι Ίάκωβος ό Άδελφόθεος, Ίωάννης ό Θεολόγος και Ίωάννης ό Χρυσόστομος προσέτρεξαν άμέσως στην Κυρία Θεοτόκο κι άφοϋ τήν προσκύνησαν, τήν ίκέτευσαν:

- Κυρία ήμών και Δέσποινα, Θεοτόκε Παρθένε, έμείς οί δούλοι σου δεόμεθά σου και σέ ίκετεύουμε νά μεσιτεύσεις προς τόν Υιό σου, γιά νά λυτρώσει τούς χριστιανούς από τά χέρια τών άθέων άγαρηνών!...

Άμέσως ή Παντάνασσα σηκώθηκε από τόν θρόνο της· τήν άκολουθήσε ό Τίμιος Σταυρός και όλοι οί “Άγιοι” πήγε στόν Υιό της, τόν προσκύνησε και τόν παρακάλεσε:

- Τέκνον μου και Θεέ μου, βλέπεις τούς πιστούς δούλους σου μέ πόσο φόβο και σεβασμό στέκουν ενώπιόν σου ζητώντας τήν έλευθερία τών χριστιανών, πού πιστεύουν στην θεότητά σου και επικαλοϋνται τό άγιο όνομά σου; Σέ παρακαλώ μαζί τους κι εγώ ή μητέρα σου, νά τούς έλεήσεις έλευθερώνοντάς τους από τήν δεινή και πικρή δουλεία.

’Ο Κύριος άποκρίθηκε στην Παναγία Μητέρα του:

- Γνώριζε, Μητέρα μου, ότι κι εγώ ήθελα νά τούς έλευθερώσω από τόν καιρό τοϋ άσεβέστατου βασιλιά Μαχμούτ. Άλλά δυστυχώς είναι άχάριστοι και δέν μετανοοϋν γιά τίς άμαρτίες τους. ”Ένευσα στόν τωρινό σουλτάνο¹⁸ νά

¹⁸ Πρόκειται γιά τόν σουλτάνο Μουσταφά τόν Γ’ ό όποιος βασι-

τούς μαυροφορέσει, ὥστε βλέποντας τά μαῦρα νά ἔλθουν σέ μετόνοια. Ὅμως αὐτοί παραμένουν ἀναίσθητοι καί μέ παροργίζουν κάθε μέρα.

- Τέκνο μου, τόν παρακαλεῖ καί πάλι ἡ πολυεύσπλαγ-
χνη Παντάνασσα, ἅς τούς παιδεύσει ἡ ἀγαθότητά σου,
ὅπως ἀλλιῶς θέλει μόνο νά μὴν βασανίζονται πλέον ἀπό
τούς ἐχθρούς σου ἀγαρηνοῦς.

Τότε πιά τῆς λέει:

- Ἐπειδή, Μητέρα μου, μεσιτεύεις Ἐσύ πρὸς ἐμένα
γι' αὐτούς τούς ἀχάριστους, γιά τήν δική σου ἀγάπη
καί γιά τίς δεήσεις τῶν ἁγίων μου θά τούς ἐλευθερώσω
σύntonμα.¹⁹

λεύει κατά τά ἔτη 1757-1774. Ἡ ὀπτασία τοῦ Δανιὴλ λαμβάνει χώρα
στὶς 18 Νοεμβρίου 1764. Πράγματι ὁ Σέργιος Μακραιὸς στὰ Ὑπομνή-
ματα Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας τῶν ἐτῶν 1750-1800 ἀναφέρει ὅτι ὁ
σουλτάνος αὐτός ἔτρεφε παράλογο μίσος κατὰ τῶν χριστιανῶν, ἦταν
φοβερός τύραννος καί δυνάστης, «*αἰμάτων ἐλύσσα*», φθάνει ἀκόμη νά
τόν ἀποκαλεῖ «*ἄγριον θῆρα*». Αὐτός λοιπὸν ὁ θηριώδης σουλτάνος ἐπέ-
βαλε στοὺς ὑποδούλους χριστιανούς καί πολλές ἄλλες στερήσεις καί
κακουχίες, καθὼς καί τό νά φοροῦν μαῦρα ἐνδύματα (βλ. Κ. Σάθα
Μεσαιωνικὴ Βιβλιοθήκη τ.Γ, σ. 225-226, ἐκδ. Βενετίας 1872).

19 Δέν εἶναι παράδοξο πού μετέγνωσε ὁ ἀνεξίκακος Κύριος, «*ὁ με-
τανοῶν ἐπὶ κακίαις ἀνθρώπων*», ἀφοῦ ἡ μεσιτεία τῆς Ὑπεραγίας Θε-
οτόκου εἶναι πανίσχυρη ἐνώπιόν του. Αὐτὸ εἶναι φανερό ἤδη ἀπὸ τὴν
ἐπίγεια ζωὴ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος στὸν γάμο τῆς Κανᾶ
ἂν καί δέν ἤθελε νά θαυματουργήσῃ ἀκόμη, καί παρὰ τό «*οὐπω ἦκει
ἡ ὥρα μου*», πού εἶπε πρὸς τὴν Παναγία Μητέρα του, ἐν τέλει ὑποχω-
ρώντας στὴν παράκλησή της θαυματουργήσῃ μεταβάλλοντας τό νερό
σέ κρασί (Ἰω. 2,4-11). Ἀλλὰ καί μετέπειτα στὴν ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας
ἐπαναλαμβάνεται συχνά τό ἱερό αὐτὸ μυστήριον: Δηλαδή ἐπηρεάζονται
ἢ καί μεταβάλλονται οἱ βουλές τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τίς θεοπειθεῖς πρεσβείες
τῆς Κυρίας Θεοτόκου. Αὐτὸ ἀκριβῶς ἀποτελεῖ ὁμόφωνη διδασκαλία
ὄλων σχεδὸν τῶν ἁγίων Πατέρων. Χαρακτηριστικὸς καί ἄκρως συγκι-
νητικὸς ἐπ' αὐτοῦ εἶναι ὁ διάλογος μεταξὺ Παναγίας μεσιτρίας καί
Δεσπότη τοῦ Χριστοῦ στοὺς δύο πεσσούς τοῦ Καθολικοῦ τῆς Ἱ. Μονῆς
Βαρλαάμ Μετεώρων

Παναγία: Δέξαι δέησιν τῆς σῆς Μητρός, οἰκτίρμον.

Χριστός: Τί, Μητερ, αἰτεῖς; Παναγία: Τὴν βροτῶν σωτηρίαν.

Ἄμέσως ἡ Θεοτόκος τόν προσκύνησε καί ξαναγύρισε στόν θρόνο της. Σηκώθηκαν κι οἱ ἅγιοι κατά τάξη καί προσκυνοῦσαν δυό-δυό ἀσπαζόμενοι τό ἐπιγονάτιο τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ.

Τελευταῖοι πήγαμε κι ἐμεῖς: ἐγώ δέ ὁ ἀνάξιος πλησιάζοντας πρός τόν Δεσπότη Χριστό τοῦ εἶπα:

- Κύριε, βοήθει μοι!

Καί μοῦ ἀποκρίθηκε:

- Δανιήλ, πρόσεχε μήν πᾶς στό μαρτύριο, γιατί θά βρεθεῖς σέ μεγάλο κίνδυνο.

- Κύριε, γεννηθήτω τό θέλημά σου, εἶπα ἐγώ...

Εὐθύς σχίστηκε ἡ στέγη τῆς ἐκκλησίας καί ὁ Βασιλέας Χριστός ἀνελήφθη στούς οὐρανοῦς μαζί μέ τούς παρισταμένους ἀγγέλους, ἐνῶ οἱ ἅγιοι πρόσφεραν τά εὐχαριστήρια στήν Θεοτόκο γιά τήν ἐλευθερία τῶν χριστιανῶν²⁰ καί πανηγύριζαν πανευφροσύνως.

Τότε Ἐκεῖνη ἔστειλε πρός ἐμᾶς τούς δύο κάποιον ἀπό τούς παρισταμένους καί μᾶς ἀνήγγειλε ὅτι ἡ Βασίλισσα μᾶς ζητεῖ.

Χριστός: Παρώργισάν μοι. *Παναγία:* Συμπάθησον, Υἱέ μου.

Χριστός: Ἄλλ' οὐκ ἐπιστρέφουσι. *Παναγία:* Καί σῶσον χάριν.

Χριστός: Ἐξουσι λύτρον. *Παναγία:* Εὐχαριστῶ σοι, Λόγε.

(*Παναγία:* Δέξου τήν δέηση τῆς Μητέρας σου, οἰκτίρμον.

Χριστός: Τί ζητᾶς, Μητέρα μου; *Παναγία:* Τήν σωτηρία τῶν ἀνθρώπων.

Χριστός: Μέ παρώργισαν. *Παναγία:* Συμπάθησέ τους, Γιέ μου.

Χριστός: Μά δέν ἐπιστρέφουν. *Παναγία:* Σῶσε τους δωρεάν.

Χριστός: Θά λάβουν τήν λύτρωση. *Παναγία:* Σ' εὐχαριστῶ, Λόγε τοῦ Θεοῦ).

²⁰ Εἶναι ἀξιοθαύμαστο ὅτι αὐτός ὁ ὀσιώτατος μοναχός καί ἀργότερα ἱερομόναχος Δανιήλ διά προσευχῆς καί ἀσκήσεως ἔφθασε στήν κάθαρση τοῦ ὀπτικοῦ τῆς ψυχῆς του καί ἀξιώθηκε μέ τήν χάρη τοῦ Ἁγ. Πνεύματος νά πληροφορηθεῖ κατά τήν θαυμαστή του αὐτήν ὄπτασία ἤδη ἀπό τό 1764 - σημειωτέον Τοῦρκος αὐτός τό γένος - τήν ἀπό τό 1821 καί μετὰ ἀπελευθέρωση τοῦ Γένους μας.

Πήγαμε άμέσως κι έγώ τήν εύχαρίστησα πού μέ άξιώ-
σε νά δώ τήν παρουσία του Υίου της κι αύτή τήν Δέ-
σποινά μου. Τής είπα μόνο ότι λυπήθηκα, πού δέν άξιώ-
θηκα του ποθουμένου, δηλαδή νά μαρτυρήσω γιά τήν
άγάπη του Υίου της.

- Μή λυπείσαι περί αυτού, μου άπάντησε· έπειδή, άν
πήγαινες στό μαρτύριο, έμελλε ν' άκολουθήσει μέγας κίν-
δυνος και όλεθρος γιά τήν Έκκλησία και όλους τους
όρθοδόξους χριστιανούς· μά και σύ δέν θά μπορούσες νά
ξεφύγεις από τίς πονηρίες τους: Σχεδιάζαν νά σέ κλεί-
σουν σ' ένα σπίτι μαζί μέ άδιάντροπες Τουρκάλες, γιά νά
σέ μολύνουν οί παμπόνηροι. Μά και τί χρειάζεσαι σύ τό
μαρτύριο, άφού ούτε έξομώτης από τήν χριστιανική πί-
στη έγινες, ούτε κανείς σου ζητάει ν' άρνηθείς τήν πίστη
σου; Έξάλλου, άν φυλάξεις μέχρι τέλους τίς έντολές του
Υίου μου, μπορείς κι έτσι ν' άπολαύσεις τήν βασιλεία των
ουρανών. Τόν περασμένο χρόνο ήρθε έδω και ό πατέρας
σου, πού μετά από πολλές μαγεΐες στίς όποιες κατέφυγε
του φανερώθηκε ότι έγινες χριστιανός και μοναχός και
ότι μέλλεις νά έρθεις και σ' αύτή τήν πόλη. Άπορούσε
πού βαπτίστηκες. Υπέθετε, μήπως βαπτίστηκες στην
Ούγγροβλαχία. Έστειλε λοιπόν εκεί άνθρωπο, πού προ-
σποιείται ότι είναι χριστιανός και έρευνά νά σέ βρει, ένω
έκείνος σέ περίμενε έδω· φεύγοντας άφησε άλλους στην
θέση του, πού ψάχνουν σ' όλη τήν Κωνσταντινούπολη, γιά
νά σέ βρούν.

Τότε έκμεταλλευόμενος τήν εύκαιρία πού ή Παναγία
μίλησε γιά τόν πατέρα μου, τής είπα:

- Έγώ, Κυρία Θεοτόκε, ποθοΐσα ν' άσπαστοΐν και οί
γονείς μου τήν όρθόδοξο πίστη.

- Μήν έχεις γι' αυτούς καμμία φροντίδα, μου άπάντη-
σε, γιατί ή μέν μητέρα σου πέθανε ήδη τόν περασμένο
χρόνο και χάρη στίς δεήσεις σου έλαβε άνεση. Άλλά ό
πατέρας σου, δυστυχώς και νεκρού άνάσταση νά δεί, δέν

σώζεται· προξενεί μάλιστα πολλά καί μεγάλα κακά στους χριστιανούς.

- Κυρία Παντάνασσα, τήν παρακάλεσα ἔπειτα ἀπό λίγο, σοῦ ζητῶ μιά χάρη· ἄφησέ με ἐδῶ νά σοῦ ἀνάβω τό καντήλι καί νά ὑπηρετῶ στόν ναό σου.

- Μάθε, μοῦ εἶπε, ὅτι αὐτά τά καντήλια εἶναι ἀναμμένα ἀδιαλείπτως πάνω ἀπό τριακόσια χρόνια. Ἐπιπλέον ἐδῶ δέν μπορεῖ νά μείνει ἄνθρωπος, πῆγαινε λοιπόν πάλι ἐκεῖ πού ἦσουν. Στό "Ἅγιον Ὄρος, πού ἔχεις κατά νοῦν νά πᾶς μήν πηγαίνεις, διότι συνέβησαν καί μέλλουν νά συμβοῦν πολλοί πειρασμοί. Καί ὅλα αὐτά πού εἶδες νά τά φανερώσεις τοῦ Πτολεμαῖδος, διότι αὐτός εἶναι γνήσιος δοῦλος τοῦ Υἱοῦ μου.

Ἄμέσως τότε βλέπω κάποιον ἄνθρωπο, πού μπῆκε στήν Ἐκκλησία καί εἶπε:

- Παραγγείλετε στήν Παντοβασίλισσα ὅτι ὁ σουλτάνος μέλλει νά θανατώσει δυναστικῶς τούς ἀρχιερεῖς καί τούς ἄρχοντες!...

Ἡ Θεοτόκος σηκώθηκε εὐθύς ἀπό τόν θρόνο της καί βγῆκε γρήγορα ἀκολουθούμενη ἀπό ὄλους. Στόν δρόμο ὅλα τά ἀνόσια ἐμβλήματα τῆς σελήνης ἀφανίστηκαν μέ μόνο τό νεῦμα της. Βρῆκε τούς ἀρχιερεῖς καί τούς ἄρχοντες μέ δεμένα τά χέρια πίσω, ἐνῶ ἤδη σέ τρεῖς ἀρχιερεῖς καί δύο ἄρχοντες εἶχαν κόψει τά κεφάλια. Μόλις ἀντίκρουσε αὐτό τό θέαμα ἡ Παναγία ἔκαμε νεῦμα στόν ἅγιο Χριστοφόρο κι αὐτός πῆρε τό σπαθί ἀπό τά χέρια τοῦ δημίου καί τοῦ ἔκοψε τό κεφάλι. Ἀφίνοντας τούς ἄλλους ἡ Θεοτόκος ἐκεῖ προχώρησε στά ἐνδότερα, πρὸς τόν τύραννο, πού ἦταν καθισμένος στόν θρόνο του καί τοῦ λέει αὐστηρά:

- Ἀσεβέστατε καί παράνομε, πῶς τόλμησες νά συλλάβεις καί νά θανατώσεις τούς ἀρχιερεῖς καί τούς ἄρχοντες;

Αὐτός ἀπάντησε μέ αὐθάδεια πρὸς τήν Παντάνασσα.

- Ποιά εἶσαι, πού τόλμησες νά μπεῖς ἐδῶ καί μοῦ κάνεις ἔλεγχο;

Τότε οί συνοδοί της τοῦ φώναξαν αὐστηρά:

- Ἄθεε καί βδελυρέ, δέν ἀναγνωρίζεις τήν Βασίλισσα τοῦ οὐρανοῦ καί τῆς γῆς;

Ἄμέσως ὁ ἅγιος Χριστοφόρος τόν ἀρπάζει καί τόν ρίχνει ἀπό τόν θρόνο του. Ἡ δέ Θεοτόκος κάθησε στόν δικό της θρόνο, τόν ὁποῖο μετέφερε ὁ ἅγιος Χριστοφόρος καί εἶπε πάλι στόν τύραννο μέ ὀργή:

- Γιά ποιάν αἰτία, ἀσεβέστατε, θανάτωσες μέ πικρό θάνατο ἀρχιερεῖς καί ἄρχοντες καί λοιπούς Χριστιανούς; τί κακό σοῦ ἔκαμαν;

Κι ἐκεῖνος ἀπάντησε:

- Τούς σκότωσα αὐτούς καί θά τούς σκότωνα ὅλους, γιατί ἔγραψαν στούς ἐχθρούς μου νά ἐπιτεθοῦν ἐναντίον μου.

- Δέν ἔγραψαν αὐτοί, ἀσεβέστατε, μά ἐγώ θέλω νά τούς φέρω ἐναντίον σου, γιά ν' ἀφανίσουν τό ἔθνος σου, διότι δέν μπορῶ νά ὑποφέρω ἄλλο τίς φοβερές ἀδικίες, ἀτιμίες καί τά πικρά βάσανα, πού προξενεῖς στούς χριστιανούς.

Ἐπειτα ἡ Θεοτόκος μαζί μέ τούς ἁγίους πού τήν συνώδευαν, περιῆλθε ὅλα τά οἰκήματα τοῦ παλατιοῦ, ἐνῶ ὁ ἅγιος μάρτυς Χριστοφόρος μετέφερε τόν θρόνο.

Κάπου συνάντησε μιά κλειστή πύλη πού τήν ἄνοιξε μόνο μ' ἓνα νεῦμα της, ἀποκαλύπτοντας ναό μέ ἀναμμένα καντήλια καί τρεῖς ἀρχιερεῖς, ντυμένους μέ τίς ἀρχιερατικές τους στολές, πού μόλις ἀντίκρυσαν τήν Θεοτόκο τήν προσκύνησαν λέγοντας:

- Σ' εὐχαριστοῦμε, Κυρία Θεοτόκε, Βασίλισσα τοῦ οὐρανοῦ καί τῆς γῆς, πού θέλεις νά ἐλευθερώσεις τό γένος τῶν χριστιανῶν.

Αὐτοί παρέμειναν, καθώς ἦταν καί πρὶν μέσα στόν ναό, ἐνῶ ἐμεῖς ἀφήσαμε ἐκεῖ τόν θρόνο κι ἐπιστρέψαμε στούς δέσμιοις ἀρχιερεῖς καί ἄρχοντες, πού μέ τήν προσταγή τῆς Θεοτόκου λύθηκαν κι' ἀμέσως ἔπεσαν στά πόδια της καί τήν προσκυνοῦσαν λέγοντας:

- Σ' εὐχαριστοῦμε ὑπερένδοξε Ἄνασσα, πού μᾶς ἄρπαξες ἀπό τὰ χέρια τοῦ ἄδη καί μᾶς λύτρωσες ἀπό τόν μέγα κίνδυνο.

- Εἶστε ἀχάριστοι καί ἐπιλήσμονες τούς ἐπετίμησε ἐκείνη. Δέν εἶμαι ἐγώ πού ἐλευθέρωσα καί σᾶς κι αὐτήν τήν Πόλη τόσες φορές ἀπό μεγάλους κινδύνους; Πορεύεσθε λοιπόν τώρα μέ εἰρήνη καί μή γίνεσθε ἀχάριστοι πρὸς ἐμένα τήν εὐεργέτιδά σας!...

Τότε ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος, τήν ρωτάει παρατηρώντας μέ θλίψη τούς ἀποκεφαλισμένους:

- Κυρία Θεοτόκε, πῶς ἄφησες αὐτούς τούς τρεῖς ἀρχιερεῖς νά θανατωθοῦν ἀπό τόν παράνομο σουλτάνο;

- Αὐτοί, τοῦ ἀπάντησε, οὔτε τόν Θεό ποτέ ἀνέπαυσαν, οὔτε ἐμένα τήν Μητέρα του! Γι' αὐτό ὄχι μόνο στερήθηκαν τούτη τήν πρόσκαιρη ζωή, μά καταδικάστηκαν καί στήν αἰώνια κόλαση!²¹

Ἔστερα ἀπ' αὐτά βγήκαμε ἀπό τό παλάτι κι ἐπιστρέψαμε στήν Ἁγία Σοφία. Ἡ Θεοτόκος στράφηκε στόν Ἀναστάσιο καί τοῦ εἶπε:

- Ἐσύ πάρε τόν Δανιήλ καί πορευθῆτε στόν ναό τοῦ βασιλέως Κωνσταντίνου, γιά νά προσκυνήσει κι ἐκεῖ.

Ἔτσι ἡ μέν Θεοτόκος μέ τούς Ἁγίους πάντας εἰσῆλθαν στήν Ἁγ. Σοφία, ἐγώ δέ μέ τόν Ἀναστάσιο ἀφοῦ βαδίσσαμε ἀρκετό δρόμο ἤρθαμε σέ ἓνα μεστζίτι²² πού παλιά ἦταν ναός. Ὁ μάρτυς τοῦ Χριστοῦ ἔκαμε τό σημεῖον τοῦ Σταυροῦ στήν πύλη κι αὐτή ἀμέσως ἄνοιξε. Μπαίνοντας μέσα βρήκαμε πολλούς ἀγαρηνοὺς. Ὁ Ἀναστάσιος πῆρε

21 Φυσικά εἶναι λάθος νά ὑποθέσουμε ὅτι κάθε τραγικός θάνατος εἶναι ἀποδοκιμασία τοῦ Θεοῦ. Γιατί ἔτσι θά ὀδηγοῦμεθα στό ἄτοπο συμπέρασμα ὅτι, ὅποιος πεθαίνει μέ βίαιο θάνατο, εἶναι ἁμαρτωλός κατὰ τό «θάνατος ἁμαρτωλῶν πονηρός». Ἀλλά ὄλοι σχεδόν οἱ Ἁγ. Ἀπόστολοι καί πλῆθος Ἁγιοί, ἀπό τήν Π. Διαθήκη ἀκόμη, μέχρι σήμερα ἀπέθαναν μέ βίαιο μαρτυρικό θάνατο.

22 Μεστζίτιον· μικρό τζαμί χωρίς μιναρέ, χωρητικότητας περίπου ἑκατό ἀτόμων.

ένα ρόπαλο και τούς έκδίωξε από τόν ναό τοῦ Θεοῦ.
 Ὕπειτα προχωρήσαμε καί μπήκαμε στό ἅγιο Βῆμα. Ἐκεῖ
 βρήκαμε σκεπασμένη μιάν εἰκόνα· τήν ξεσκεπάσαμε καί
 εἶδαμε ἔκθαμβοι πώς ἦταν μιά λαμπρότατη εἰκόνα τῆς
 Ὑπεραγίας Θεοτόκου, πού ἀκτινοβολοῦσε κι ἄστραφτε
 θαυμασίως. Ἀφοῦ τήν ἀσπασθήκαμε μέ εὐλάβεια, μοῦ λέ-
 ει ὁ Ἀναστάσιος:

- Βλέπεις αὐτή τήν εἰκόνα; Ὅταν πάρουν τά σκῆπτρα
 οἱ χριστιανοί, μέλλει νά ἐπιτελέσει μεγάλα θαύματα,
 ὥστε ἀκόμη καί νεκρούς ν'ἀναστήσει! Γι' αὐτό θ' ἀνεγεί-
 ρουν πρὸς τιμὴ τῆς μέγιστο ναό.

Τὴν προσκυνήσαμε καί πάλι, τήν καλύψαμε καί φύγαμε.
 Ὅταν φθάσαμε στό σπίτι πού ἔμενα, μοῦ εἶπε ὁ μάρτυς:

- Ἐσύ τώρα πήγαινε στήν ἐκκλησία, γιά νά προφθά-
 σεις τόν Ὅρθρο.

Ἐγὼ ὅμως τόν ἀνάγκαζα νά πᾶμε μαζί στόν ἅγιο Πτο-
 λεμαῖδος καί νά τοῦ τά διηγηθοῦμε ὅλα, καθώς μᾶς πρό-
 σταξε ἡ Παναγία. Ἄλλ' αὐτός μοῦ ἀπάντησε:

- Πήγαινε μόνος σου καί πές ὅσα εἶδες κι ἄκουσες.
 Ἐγὼ πρέπει νά πορευθῶ πρὸς τήν δική μου διακονία.

Πάλι τόν θερμοπαρακαλοῦσα νά μείνει μαζί μου λίγο
 ἀκόμη. Μοῦ λέει:

- Νά, βλέπεις; ἔσθησε καί τό κερί.

Τότε πιά ἀνοιξα τά μάτια μου, εἶδα τό κερί, πού εἶχε
 καεῖ κι ἔμεινε λίγο μόνο... ἦρθα στόν ἑαυτό μου καί κίνη-
 σα γιά τήν ἐκκλησία. Ἐφθασα τήν ὥρα πού διαβαζόταν
 τό ψαλτήρι· δοξολόγησα λοιπόν ἀπό βάθους καρδίας τόν
 ἐν Τριάδι Θεό καί τόν πιστό θεράποντά του Ἀναστάσιο
 τόν νεομάρτυρα, πού ἀξιώθηκα νά δῶ τήν παρουσία τοῦ
 Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὅταν τέλειωσε ἡ ἀκολουθία, βγῆκα ἀπό τήν ἐκκλη-
 σία, πῆγα στόν ἅγιο Πτολεμαῖδος καί ὑπακούοντας στήν
 διαταγή τῆς Θεοτόκου, τοῦ ἀφηγήθηκα ὅσα εἶδα καί
 ἄκουσα. Ἀκολούθως γύρισα στήν κατοικία μου . . .

- 10 ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΥ: "ΑΓΙΟΙ ΚΑΙ ΣΟΦΟΙ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΜΕΛΛΟΝΤΩΝ ΝΑ ΣΥΜΒΩΣΙ"

Χ Ρ Η Σ Μ Ο Σ

Ἁγίου Ταρασίου Πατριάρχου
Κωνσταντινουπόλεως ἐν ἔτει ΨΠΕ' (785).

Κ ε ί μ ε ν ο ν

Ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις, ὁ Μωάμεθ παροικήσει ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Βύζαντος, καί στήσει τὴν βασιλείαν αὐτοῦ ἐν αὐτῇ νυχθήμερα δὶς δύο, καὶ ἡμέραν μίαν, καὶ δὶς δύο ὥρας νυκτερινὰς ὑπολειπούσης τῆς ἡμισείας ὥρας.

*(Εἰς τὰς ἐσχάτας ἡμέρας τῶν Παλαιολόγων Βασιλέων, ὁ Μωάμεθ ὁ πορθητὴς ἡγούμενος τῶν Ἀγαρηνῶν θά κυριεύσῃ τὴν Κωνσταντινούπολιν ἥτις αὐλὴ τοῦ Βύζαντος ἀποκαλεῖται ἐπεὶ πρῶτος ἔκτισε ταύτην Βύζας ὁ Μεγαρεὺς, καὶ θά στήσῃ τὴν Βασιλείαν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ἀλώσεως 462 ἔτη καὶ μῆνας ἕξ ἐπακριβῶς, ἥτοι μέχρι τοῦ 1915 ἔτους συμπεριλαμβανομένου, καὶ μῆνας 5, ἥτοι μέχρι Μαΐου τοῦ 1916 καθ' ὅτι: δὶς δύο νυχθήμερα — 400 ἔτη, μία ἡμέρα — 50 ἔτη, δὶς δύο ὥραι νυκτεριναὶ ὑπολειπούσης ἡμισείας ὥρας — 12 ἔτη καὶ 5 μῆνες.

462 ἔτη καὶ 5 μῆνες προσθέτομεν ταῦτα εἰς τὸ 1453, ὁπότε ἡ Κωνσταντινούπολις ἐκυριεύθη ὑπὸ τοῦ Μωάμεθ Β' καὶ ἔχομεν 1453 + 462 ἔτη καὶ + 5 μῆνες — 1915 ἔτη καὶ 5 μῆνες ἥτοι τὸν Μάϊον τοῦ ἔτους 1916 ὁ Μωάμεθ ὁ Ε' καταλείπει τὴν βασιλεύουσαν).

(Αἱ νυκτεριναὶ δέ ὥραι ἀλληγορικῶς σημαίνουσι, ὅτι

* Ἡ ἐρμηνεῖα αὐτὴ ὑπάρχει στο βιβλίον. Ἀπὸ Λ. Μ. κατωτέρω:

Νυχθήμερον = 120 ἢ 240. Για $v+n=120 \rightarrow 2*2*120+120/2=540$ χρόνια.

$v=120/2=60 \rightarrow 1\text{ώρα}=60/12=5\text{χρ.} \rightarrow (2*2-0,5)*5=3,5*5=17,5\text{χρ.}$

Ἦτοι συνολικὰ $540+17,5=557,5\text{χρ.}$ καὶ ἐπειδὴ ἡ ἀλωση ἐγένετο ἐν τῷ μέσῳ τοῦ 1453: $1453.5+557.5= 2011$ (ἀρχές)

Λεόντιος Μοναχός

οἱ ἄνθρωποι τῆς σημερινῆς ἐποχῆς ὡς ὕλισται ἔχοντες νύκτα καὶ σκότος εἰς τὸν νοῦν των ποτισθέντες ἐκ τοῦ ποτηρίου τῆς πόρνῆς Βαβυλῶνος κατὰ τὴν Ἐποκάλυψιν καὶ παχυνθείσης τῆς καρδίας αὐτῶν κατὰ τὸν Ἡσαϊαν θά ἔχῃσι ἄγνοιαν περὶ τοῦ μέλλοντος, ὡς καὶ περὶ τῆς ἀπωλείας τῆς βασιλείας τῶν Ἀγαρηνῶν).

Καὶ ἐν μὲν τοῖς νυχθημέροις οὐχ ἔξει ἐπίθετα οἰκεῖα, ἐν δὲ τῇ ἡμέρᾳ ἔξει δύο.

Ἦν πρῶτον μέ τό μεῖζον εἶτα δέ τό ἔλαττον τῶν τριῶν ὥρῶν τῶν νυκτερινῶν καὶ τῆς ἡμισείας ὥρας.

Καὶ ἔσται ἐν τρίτῃ ὥρᾳ ἐμφανῆς ἡ ἀπώλεια αὐτοῦ.

Τό γάρ δίποον Π.: ταραχθεὶς πετροβόλῳ θυμῷ πατάξει μικρόν τό δίκερρον.

Καὶ ἔσσονται τῇ αὐτῇ ὥρᾳ ἐκεῖνη οἱ ἄνθρωποι δίγλωσσοι.

Ληγούσης δὲ τῆς ἡμισείας ὥρας τῆς νυκτός, γενήσονται μονόγλωσσοι. Τό γάρ δίκερρον: α: ἠττηθέν κατὰ κράτος ὑπό τοῦ: π: ἄκερον μενεῖ, καὶ ὄμμα ἢ μικρόν, ὡς ἦν ἀπ' ἀρχῆς.

Μεταβληθέν δὲν νυστάζει ἐκ τοῦ πολλοῦ καμάτου, καὶ φθέγγεται τῇ Ἐπταλόφῳ μετ' ἀτελευταῖον ἀσπασμόν τάδε.

Ἴδού ἐγὼ ἐνύσταξα, καὶ πορεύομαι εἰς τὴν Κλίνην μου, ἵνα κοιμηθῶ, σοὶ δὲ εἶη ἡ νύξ πανσέληνος ἵνα ἀγρυπνῆς.

Τούτων δὲ γενομένων, ἐγερθήσεται πόλεμος ἐμφύλιος, καὶ ἀπολεσθήσεται πᾶς ὁ λαός ὁ ἄπιστος.

Καὶ τότε ἐξυπνήσει ὁ Ἅγιος Βασιλεύς, ὁ ἐν ἀρχῇ μὲν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ τό Ι, ἐν δὲ τῷ τέλει τό σ, ἔχων, ἃ σημαίνουσι σωτηρίαν.

«Ἦ βάθος πλούτου, καὶ σοφίας καὶ γνώσεως Θεοῦ», (Ρωμ. Κεφ. ια' στίχ. 33) ὃ τῶν θαυμασίων Σου Δέσποτα, μέλλει νά ἐκτυλιχθῇ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἵνα παύσῃ ὁ φθόνος περὶ τοῦ τίς ἂν ἐν αὐτῇ τῇ Πόλει βασιλεύσει.

ΧΡΗΣΜΟΙ

Βασιλέως Λέοντος (τοῦ Σοφοῦ) περί ἐρημώσεως-
ἀναστάσεως τῆς βασιλίδος τῶν πόλεων Κων/πόλεως.

Κεῖμενον

Βύζαντος ἀλλή, ἐστία Κωνσταντίνου. Ρώμη, Βαβυ-
λών, καί Σιών ἄλλη νέα. Τρίς, τρίς ἑκατόν καί Σύ συνάρ-
ξεις κράτος μιᾶς ἐν αὐτῇ ὑστερούσης εἰκάδος. Ὡς ἀθροί-
σεις τῶν ἐθνῶν τό χρυσίον, καί πάσας ἄρξεις καί τάς πέ-
ριξ φυλαρχίας.

Ἄλλά Σέ πυριστάτον καί Ξανθόν γένος τεφρώσει,
καί τό σόν λύσει κράτος.

Καί πάλιν γάρ ὥσπερ οὐδ' ἄρξαμένη.

Ἔως Θεοῦ δάκτυλος φανεῖς ἐξ ἔω.

Χειρός ρυείσης δακτύλους πλύσσει δύο.

Αἰχμάς φέροντα αὔρας ὡς ἐκ καμίγου, αἷς τόν πα-
τρῶον ἐκδικήσουσι μόρον.

Ἦξουσι δ' αὖθις κυκλόθεν τά σά τέκνα εὐθείας, ὤ-
σπερ ἐκ κύκλου πρὸς κεντρίον.

Ἐφ' οἷς δικαίοις ἐκβιβάσει τήν δίκην.

Καινή τό λοιπόν ἢ καινή πάλιν ἔση.

Καί κρεῖττον ἄρξεις τῶν Ἐθνῶν, εἴπερ πάλαι.

Δόξης γάρ οἶκος τοῦ Θεοῦ χρηματίσεις.

Τοῖς ἴχνεσί σου προσπεσόντων τῶν πέλας.

ΧΡΗΣΜΟΣ Α'. ΑΙΜΑ

Γένος γάρ αἰσχρόν τῶν ἀφ' ἡλίου Πέλων

Οἰκτρῶς κλονίσεις αὐτόν ἅμα καί Πόλιν

Καί σοῦ στεναγμόν τῷ θέρει ξαρ φανεῖ.

Καί γραμμικοῖς σχήμασι* δηλῶν τόν χρόνον.

Ἦς ὑστερήθη τοῦ πατρικοῦ τό τέλος.

Ἄρκτου δ' ὀλετήρ ὦν ὄφις μόνος,

Ἦ πῶς γενήση βρῶμα δεινῶν κοράκων.

ΧΡΗΣΜΟΣ ΣΤ'. ΜΕΛΙΣΜΟΣ

Ἄλλη τις ἄρκτος δευτέρα σκυμοτρόφος

καί πᾶν, ὃ ἐκείνη, πλήν σκιαγραφουμένη

Παήλια δέ παρ' ἑκατέρα στέφει,

Μερισμόν ἐμφέρουσα τοῦ κράτους ὄλου.

Τύσιν χρόνον, κινήσις ἐξημβλυμένη,

Εἰς ἐσχάτην γάρ γράφεται τῆς ἐσχάτης.

ΧΡΗΣΜΟΣ Ζ'. ΑΙΜΑ

Αἶ, αἶ τάλαινα, τληπαθεστάτη Πόλις:

Οἰκτρός γάρ οἰκτρόν νῦν ὑποθήσει φάος.

Ἦμος κρατήσει πρὸς μακρόν Κάππα χρόνον**

Σφαγαί γάρ ἐν Σοί καί προχύσεις αἱμάτων.

Καί πρὸς μάχην ἐμφύλιον ὠργανωμένοι.

Νήρυθμον ἐσχόν ταχύσουσι τῷ ξίφει

Πρὸς χιλιάδας ἕξ ἑπτὰ μετρούμενος

Καί πᾶς ἀσελγής καί φόνῳ κεχραμένος

* bar code? ** κ=20, μακρόν κ=2000;

Μοιχός, ἄρπαξ, ἄδικος ἀρρενοφθόρος.
 Τά λοίσθια λεύσουσι πρυμμάτων φάος.
 Τῆς ἐνδεκάτης εἰρηγμένης οὐκ ἐκλείπει
 Καί πέντε πρωτόλεια τῆς μοναρχίας,
 Δράκοντα συρίζουσι τόν λιβοκτόνον
 Ἄσαρκα μιστύλλονται τά τούτου μέλη.

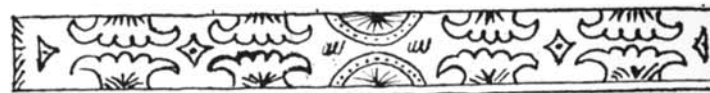
ΧΡΗΣΜΟΣ Θ'. ΕΞΟΥΣΙΑ

Οὐαί Σοι, πόλις Ἐπτάλοφε, ὅταν τό εἰκοστόν
 Στοιχεῖον εὐφημίζεται εἰς τά τείχη Σου.
 Τότε ἤγγικεν ἡ πτώσις καί ἀπόλειαι
 Τῶν δυνατῶν σου καί τῶν ἀδικία κρινόντων,
 Ὃς ἔχει τούς δακτύλους αὐτοῦ δρεπανωτούς
 Ὃ ἐστί δράπανον τῆς ἐρημώσεως,
 Καί ἐν τῷ Ὑψίστῳ βλασφημία.

Λ Ο Γ Ο Σ

τοῦ αὐτοῦ Λέοντος, περί τοῦ θρυλουμένου
 πτωχοῦ καί ἐκλεκτοῦ βασιλέως τοῦ κατοικοῦντος
 ἐν τῷ πρώτῳ ἄκρῳ τῆς Βυζαντίδος.

Ὁ ἀληθινός καί μέγας Βασιλεύς, ὃς κατοικεῖ ἐν τῷ
 ἄρθρῳ τόπῳ διά τό καυστικόν. Ὃν ἐδιώξαν οἱ ἄνθρωποι
 ἐκ τῆς αὐτοῦ οἰκίας καί δεδώκασιν τήν στρωμνήν αὐτοῦ ἐν
 ταῖς νήσοις, πλέοντα καί ἀλιεύοντα ἑβδομηκοστόν χρό-
 νον, ἐν δέ τῷ ἑβδομηκοστῷ χρόνῳ, εἰς τό τέλος τῶν Ἰ-
 σμαηλιτῶν ἀποκαλυφθήσεται, παρακολουθήσει ἐν ταῖς
 ἡμέραις τοῦ Λιβός καί ἴσται ὁ πρῶτος δεύτερος καί ὁ δεύ-
 τερος πρῶτος, καί μετὰ ταῦτα ποιήσεται φονεύτρια ἐν μέ-
 σῳ τῆς Πόλεως ἐν τῷ ἐλαιοφόρῳ Πακτωλῷ ἐν ἡμέρᾳ Πα-
 ρασκευῆ, ὥρα Γ' τῆς ἡμέρας καί τῶν τριῶν ταραττομέ-
 νων, ὁ Γ' πρῶτος καί ἀποκαλυφθήσεται ὁ ἠλειμμένος, ὁ
 μέλλων ἀποκαλυφθῆναι, διά τόξων καί σημείων Χριστοῦ

Νεώτερες προφητείες τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας περὶ τῶν κοσμοϊστορικῶν γεγονότων.

Προφητεία ἐπιγραφείσα στὸν τάφο τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου

Ἡ ἀναφερομένη ἐδῶ προφητεία ἀνεγράφη ποτέ ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Μ. Κωνσταντίνου, ἀσφαλῶς μετὰ τὴν ἐπαναφορὰν τοῦ λειψάνου του ἀπὸ τὴν Νικομήδειαν εἰς Κωνσταντινούπολιν ὑπὸ τοῦ υἱοῦ του Κωνσταντίου, ὅπου κατετέθη στὸν ναὸ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων πού ἐκτίσθη ἀπὸ τὸν ἴδιον, ὡς «μαρτύριον» καὶ γιὰ νὰ χρησιμεύσῃ καὶ πρὸς ἐνταφιασμόν του. Ἡ ἐπιγραφή περιέχεται στὸ βιβλίον «Σύνοψις διαφόρων ἱστοριῶν» (1684) ὡς ἐπίσης καὶ στὴν Πατρολογία τοῦ Migne. Ὁ τρόπος τῆς ἐπιγραφῆς εἶναι ὄντως παράξενος καὶ αἰνιγματώδης, γι' αὐτὸ καὶ ἐπὶ πολὺ ἔμεινε ἄγνωστη καὶ ἀσαφής. Ὁ πρῶτος καὶ κύριος ἐρμηνευτὴς τοῦ συμβολικοῦ τούτου συγγράμματος θεωρεῖται ὁ Πατριάρχης Γεννάδιος ὁ Σχολάριος πρὶν ἔτι γίνῃ Πατριάρχης, στίς ἡμέρες τοῦ τελευταίου Αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου. Ἀναγράφομεν αὐτολεξι τὴν ἐπιγραφή, ὅπως εὐρίσκετο ἐπὶ τῆς πλακὸς τοῦ τάφου καὶ μετὰ θά τὴν ἐπαναλάβωμεν ἐρμηνευμένην. Τώρα ἀσφαλῶς δέν εὐρίσκεται οὔτε ἡ πλάκα οὔτε ὁ ναός, ὑπάρχουν ὁμως σέ διάφορες βιβλιοθηκὲς περιγραφές πρὸς διαπίστωσιν. Ἔχει δέ ἡ ἐπιγραφή ὡς ἐξῆς:

«Γ. π.τ. ἰ.δ.τ. η. Βσλ. τ. Ἰμλ. ο. κλμν,
Τῆ πρώτη τῆς Ἰνδίκτου, ἡ Βασιλεία τοῦ Ἰσμαήλ ὁ καλούμενος,
μμθ, μλ. δ. ν. τρπσ γν. τ. πλολγ. τ. επτλφ,
Μωάμεθ, μέλλει διὰ νὰ τροπώσῃ γένος τῶν Παλαιολόγων, τὴν Ἑπτάλοφον

κρατήσῃ, ἔσωθεν βασιλεύσει, ἔθνη πάμπολλα κατάρξει, καὶ τὰς νήσους ἐρμῶσει μέχρι τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Ἰστρογείτονας πορθήσει τῆ ὀγδοῇ τ. ἰνδκτ. πλνσ. κτζ. τ. εντ. τ. ιδκτ. ε. τ. τῆς Ἰνδίκτου, Πελοπόννησον κατάρξει, τῆ ἐνάτη τῆς Ἰνδίκτου, εἰς τὰ βρ. τ. μρ. δ.ν. στρ.τ.σ. τ. δκτ.. τ. ιδκτ. τ. βόρεια τὰ μέρη μέλλει διὰ τὴν στρατεύσῃ τῆ δεκάτῃ τῆς Ἰνδίκτου τοῦς δμτ. . τρπσ. πλ.. εστψ. ετ. χν. τ. δμτ. πλμ Δαλμάταις τροπώσει, πάλιν ἐπιστρέψει ἔτι χρόνον, τοῖς Δαλμάταις πόλεμον ἐγρ. μγ. μρκ. τ. στρβν, κ. τ. πλθ. κ. τ.φλ. σνδ. ἐγείρει μέγαν μερικόν τε συντριβῆναι, καὶ τὰ πλήθη καὶ τὰ φύλα συνοδῆ τ. ἐπρ. δ. θλσ. κ. ξρ. τ. πλμ. σνψ. κ. τ. τῶν Ἑσπερίων διὰ θαλάσσης, καὶ ξηρᾶς τόν πόλεμον συνάψουν, καὶ τόν Ἰσμ. λ. τρπσ. τ. απγν, ατ. βσλσ. ελτ. μκρ. Ἰσμαήλ τροπώσουν, τὸ ἀπόγονον αὐτοῦ βασιλεύσει ἔλαττον μικρόν ολγ. τ. δ. ξθ. γν. αμ. μτ. τ. πκτρ. ολ. ἰμλ. ὀλίγον. τὸ δὲ Ξανθὸν γένος ἅμα μετὰ τῶν πρακτόρων ὄλον Ἰσμαήλ π.τ. τ. επτλφ.. επρο. μτ. τ. πρμ. ττ. πλμ. τροπώσουν, τὴν Ἐπτάλοφον ἐπάρουν μετὰ τῶν προνομίων. τότε πόλεμον ἐγρ. εφλ. ηγρων. μχ. τ. πτ. ωρ. κ. φν, ἐγείρουν ἔμφυλον ἠγρωμένον, μέχρι τῆς πεμπταίας ὥρας, καὶ φωνή βσ. τ.τ. στ. στ. μτ. φβ. σπστ. πλ. σδω. ε. βοήσει τρίτον, στήτε στήτε, μετὰ φόβου σπεύσατε πολλά σπουδαίως εἰς τ.. δξ. τ. μρ. αδ. ερτ. γν. θμστ. κ. ρμλο. ττ. τὰ δεξιὰ τὰ μέρη ἄνδρα εὕρητε γενναῖον θαυμαστόν καὶ ρωμαλέον, τοῦτον ἐξτ. δσπτ. φλ. γ. εμ. υπχ. κ. ατ. πρλβτ. θλμ. Ἔξετε Δεσπότην, φίλος γάρ ἐμοῦ ὑπάρχει· καὶ αὐτὸν παραλαβόντες, θέλημα ἐμ. πλρτ. ἐμὸν πληροῦται».

Δέν νομίζω νὰ χρειάζεται κανένα σχόλιο γιὰ τὸ νόημα καὶ τὴν πληρότητα αὐτῆς τῆς προφητείας, διότι ἐπραγματοποιήθη ἀκριβέστατα στὰ πλεῖστα τῆς μέρη, πού ἀνήκουν φυσικά τώρα στὸ παρελθόν. Ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ Μ. Κωνσταντίνου, ὅπου ἐγράφη, ἐπέρασαν 1101 χρόνια ἕως τοῦ Ἰωάννου Παλαιολόγου, πού ὁ Γεννάδιος Σχολάριος τὴν ἐρμήνευσε κατὰ τὸ ἔτος 1430. Ἡ προφητεία αὐτὴ παρουσιάζει καὶ ἐνότητα καὶ ὁμοιότητα στὴν γλωσσικὴ τῆς ἔκφραση καὶ ἀποδεικνύει πλήρη ἀρτιότητα ἀποκλειομένης προσθαφαιρέσεως.

Ἡ ἐπαλήθευσίς τῆς εἶναι τόσο σαφὴς καὶ πλήρης, πού δέν μᾶς ἀφήνει κανένα περιθώριο ἐρεύνης ἢ ἀμφιβολίας, διότι ἀπὸ τὴν ἄλωση τῆς πόλης ὑπὸ τοῦ Μωάμεθ τοῦ πορθητοῦ καὶ μέχρι τῆς προεκτάσεως τῆς Τουρκικῆς κυριαρχίας ἕως τῶν προθύρων τῆς Βιέννης, ὅπου ἠττήθησαν καὶ ἄρχισαν νὰ ὑποχωροῦν καὶ νὰ παρακμάζουν, ἀληθεύει πληρέστατα ἢ προφητεία. Ἡ ἀρχὴ τῆς προφητείας, ἀπὸ «Τῆ μέν πρώτη τῆς Ἰνδίκτου ὁ καλούμενος Μωάμεθ μέλλει διὰ τὴν τροπώση γένος τῶν Παλαιολόγων τὴν Ἐπτάλοφον κρατήσῃ», ἀνήκει στὴν ἄλωση τῆς πόλης. Μετὰ τὴν ἤττα τῆς Βιέννης ἄρχισε ἡ παρακμὴ καὶ σμίκρυνσις τῆς Τουρκικῆς δυναστείας ὡς τὰ σημερινὰ τῆς σύνορα. «Τοῖς Δαλμάταις πόλεμον ἐγείρει μέγαν μερικόν τε συντριβῆναι», Δαλμάτες ἐδῶ ἐννοοῦνται οἱ Βόρειοι λαοί. Ἡ ἤττα τῆς Βιέννης εἶναι «τό μερικόν τε συντριβῆναι». «Καὶ τὰ πλήθη καὶ τὰ φύλλα συνοδῆ τῶν Ἑσπερίων... καὶ τόν Ἰσμαήλ τροπώσουν» εἶναι ἢ μετὰ ταῦτα ἀντίστασις καὶ πάλιν τῶν ὑποδούλων ἐθνῶν ἕως τοῦ 1918 καὶ ἡ τελεία ἀπομόνωσις τῆς Τουρκίας στὰ σημερινὰ τῆς ὄρια, κατὰ τὴν ἀψευδῆ ἱστορία τῶν Βαλκανικῶν πολέμων. Τὸ ἐπόμενον ἄρθρον τῆς προφητείας· «τὸ ἀπόγονον αὐτοῦ βασιλεύσει ἔλαττον μικρόν ὀλίγον» εἶναι μᾶλλον ἢ ἀναλαμπὴ τοῦ Κεμάλ πού κρατᾶ μέχρι σήμερα, ἀναμένουσα τὴν μετὰ ταῦτα καταιγίδα τοῦ ξανθοῦ γένους πού ἤδη τὰ πρῶτα σημάδια φαίνονται. Ἐως ἐδῶ ἐκπληρώθηκαν ἀκριβῶς τὰ προφητευθέντα, πού εἶναι καὶ ἡ ἐγγύησις τῶν ἐπομένων ἀνεκπληρώτων ἄρθρων. Ἴσως νὰ προβάλλῃ κανεὶς τὸ διάφορον γλωσσικόν ἰδίωμα τῆς ἐποχῆς τοῦ Μ. Κωνσταντίνου ἀπὸ αὐτὸ τῆς σημερινῆς του ἐκφράσεως, ἀλλὰ ἅς μὴν ξεχνᾶμε ὅτι, ὅπως καὶ σήμερα μεταφράζεται ἡ γλῶσσα κατὰ καιρούς γιὰ κατανόηση τῶν ἀπλουστέρων, τὸ ἴδιο ἴσως καὶ ἐδῶ ἐσυνέβη ἀπὸ τὸν Μονεμβασίας Δωρόθεον, ὅπως εὐρίσκεται στὴν «Σύνοψιν τῶν διαφόρων ἱστοριῶν». Τὰ ἀναμενόμενα πρὸς ἐκ-

πλήρως ἄρθρα πρέπει νά μᾶς ἀπασχολοῦν, διότι εὐρισκόμεθα στό κέντρον σχεδόν αὐτῶν τῶν γεγονότων καί πρέπει νά γίνουν περισσότερο προσεκτικά ἀπό τήν δικήν μας πατρίδα καί φυλήν.

«Οὐκ ἔστι κακία ἐν τῇ πόλει ἣν οὐκ ἐποίησεν ὁ Κύριος». Δέν γίνεται ποτέ περιπέτεια καί πειρασμός στήν πόλι, ἐάν δέν ἐπιτρέψη ὁ Κύριος. Ἡ ἀποστασία καί ἡ ἁμαρτία τῶν ἀνθρώπων δίδουν δικαίωμα, κατά τόν πνευματικόν νόμον, στούς διαφόρους πειρασμούς καί, τρόπον τινά, ἀναγκάζουν τήν πατρική τοῦ Θεοῦ πρόνοια νά ἐπιτρέψη αὐτούς. Ὁμοῦ μέ τήν σωρεία τῶν θλιβερῶν, πού παιδεύουν τούς πιστούς, εἶναι καί οἱ πνευματικές πληγές, ὅπως οἱ αἰρέσεις, οἱ φατρίες καί τά σκάνδαλα. Μιά λοιπόν ἀπ' αὐτές τίς μάστιγες, πού πραγματικά καταταρράννησε τήν φυλήν καί τήν Ἐκκλησίαν, εἶναι ὁ Ἰσλαμισμός, πού ἐδυνάστευσε σάν καμμιά ἄλλη πλάνη τήν Ἐκκλησία μας. Ὅπως ὁμως καί οἱ λοιπές παιδευτικές συμβάσεις ἔχουν ὄρον «ἄχρι καιροῦ», διότι μόνον παιδευτικήν σημασίαν καί ἀποστολήν ἔχουν, ἔτσι καί αὐτή ἡ λαίλαπα εἶναι παροδική, παρά τόν μακρόν χρόνον πού ἐπεκράτησε. Περί τῆς προσδοκίας αὐτῆς διαλαμβάνουν καί τά ἐπόμενα ἄρθρα τῆς ἀνά χειρας προφητείας. Ἡ πραγματικότητα τῆς θείας ἐπισκέψεως καί παρηγορίας στήν δοκιμασθεῖσαν μας φυλήν βεβαιοῦται καί μέ τό ἀκόλουθον ρῆμα τῆς γραφῆς: «ἐάν οἱ υἱοί σου δέν φυλάξωσι τά νόμιμά μου ἐπισκέψομαι ἐν ράβδῳ τās ἁμαρτίας αὐτῶν καί ἐν μάστιγι τās ἀνομίας αὐτῶν, τό δέ ἔλεος μου οὐ μή διασκεδάσω»¹⁰⁸. Ἡ Ἰσλαμική λαίλαπα, ἰδίως τῶν Τούρκων, ἐγγίζει πλέον στήν συντριβή καί ἀπόσβεσί της, διότι καί σ' αὐτούς ἐπληρώθησαν οἱ καιροί καί ὁ πνευματικός νόμος τοῦ παραμερίζει, ἐπειδή ἱκανόν καταδυνάστευσαν τόν νέον Ἰσραήλ. Στόν Ἀβραάμ, ὅταν ἐρώτησε πότε ἐγγίζει ἡ ἀποκατάστασις τῶν ἀπογόνων του στήν ἐπαγγελθεῖσαν

γῆν, τοῦ ἀπεκρίθη ὁ Θεός ὅτι «μετά ἔτη τετρακόσια, διότι οὕτω ἀναπεπλήρωνται αἱ ἀνομίαι» τῶν Ἀμορραίων καί τῶν λοιπῶν ἐθνῶν. Σέ μᾶς πλησιάζει ὁ καιρός τῆς δοκιμασίας νά συμπληρωθῇ καί τά παράσιτα τῆς δυναστείας νά ἐκλείψουν. Στήν συνέχεια ἡ προφητεία λέγει: «τό δέ ξανθόν γένος ἅμα μετά τῶν πρακτόρων ὅλον Ἰσμαήλ τροπώσουν, τήν Ἐπτάλοφον ἐπάρουν μετά τῶν προνομίων». Τό ξανθόν γένος κατά τήν κοινήν γνώμην, συνάδόντων περί τούτου καί τῶν ἐπομένων χρησμῶν πού θά ἀναφέρωμεν, εἶναι ἡ Ρωσία μετά «τῶν πρακτόρων της», τῶν ἤδη δορυφόρων κρατῶν. «Τότε πόλεμον ἐγείρουν ἔμφυλον ἠγριωμένον». Κατά τήν πτωχή μας γνώμη ἡ εἴσοδος τῶν Ρώσων στήν Κωνσταντινούπολιν θά εἶναι εὐκολή στήν ἀρχή, διότι δέν θά μπορῇ ἡ Τουρκία νά ἀναχαιτίσῃ τόν βίαιον χείμαρρον τῶν πολυπληθῶν Ρώσων, μετά ὁμως τήν εἴσοδον τοὺς θά συναντήσουν ἀντίστασι ἀπό τό ἀντίθετο στρατόπεδο πού θά ἀπαιτοῦν γιά τόν ἑαυτό τους τήν ἐπικράτειαν. Ἐπειδή δέ θά εἶναι μεταξύ χριστιανῶν ἡ μάχη καί ὄχι μέ τοὺς Μουσουλμάνους, ἀναφέρει ἡ προφητεία «ἔμφυλον», τό δέ «ἠγριωμένον» σημαίνει τήν λυσσώδη πάλιν τῆς ἐπικρατήσεως. «Καί φωνή βοήσει τρίτον. Στῆτε στῆτε μετά φόβου». Ἡ ὑπερφυσική ἐπέμβασις τοῦ Θεοῦ γιά τόν ἀναχαιτισμόν τῆς φονικῆς ὀρμῆς τῶν συγκρουομένων λαῶν εἶναι δεῖγμα τοῦ ἔλεους τοῦ Θεοῦ στήν ἀνυπολόγιστην συμφορά. Ἀφοῦ ξυπνήσουν ἀπό τήν μέθην τοῦ παραλογισμοῦ τοὺς οἱ τότε προσφερόμενοι στό βωμό τοῦ ὀλέθρου καί τῆς αὐτοκαταστροφῆς, θά συνέλθουν καί ὁ στεναγμός τῆς μεταμελείας θά κρούσῃ τά φίλάνθρωπα σπλάγχχνα τοῦ Θεοῦ, γιά νά σώσῃ τοὺς ἀπομειναντας ἀπό τήν σφαγήν, τοῦ καρποῦ τοῦ ἰδανικοῦ μας πολιτισμοῦ! Μετά τόν παράδοξο τερματισμό τοῦ ἐξολοθρεμοῦ ἡ Θεία ἐπέμβασις θά τοὺς ὀδηγήσῃ στήν ἀνεύρεσι τοῦ καταλλήλου Σωτῆρος, πού θά ἐπιβάλλῃ τήν τάξιν καί τόν ρυθμό τῆς ζωῆς, ὅπως λέει ἡ προφητεία: «σπεύσατε

πολλά σπουδαίως εις τὰ δεξιά τὰ μέρη ἄνδρα εὐρητε σπουδαῖον... τοῦτον ἔξετε Δεσπότην».

Ἡ ἄλλη ἐξ Ἰσου σημαντικὴ προφητεία εἶναι ἡ ἀκόλουθη, πού κατ' ἀρχάς ἐτοποθετήθη κατὰ τὸ ἔτος 1053 ὑπὸ ἄνωμυμου τινός καὶ φαίνεται σάν πρῶτος τόπος τῆς παρουσίας ἡ ἱερά μονὴ Κουτλουμουσίου-Ἁγίου Ὁρους. Ἡ προφητεία ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰ κάτωθι 24 ἄρθρα, πού ἀρκετὰ ἔχουν ἤδη πραγματοποιηθῆ:

1. Μέγας Εὐρωπαϊκός πόλεμος.
2. Ἡττα τῆς Γερμανίας, καταστροφή Ρωσσίας καὶ Αὐστρίας.
3. Ἡττα τῶν Ἀγαρηνῶν ὑπὸ Ἑλλήνων.
4. Ἐνίσχυσις Ἀγαρηνῶν ὑπὸ Δυτικῶν λαῶν καὶ ἦττα τῶν Ἑλλήνων ὑπὸ τῆς Ἀγαρ.
5. Σφαγὴ Ὁρθοδόξων λαῶν.
6. Καὶ μεγάλη ἀνησυχία Ὁρθοδόξων λαῶν.
7. Εἰσβολὴ ξένων στρατευμάτων ἐξ Ἀδριατικοῦ πελάγους. Οὐαί εις τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς, ὁ ἄδης ἔτοιμος.
8. Πρὸς στιγμὴν ὁ Ἀγαρηνός μέγας.
9. Νέος εὐρωπαϊκός πόλεμος.
10. Ἐνωσις Ὁρθοδόξων λαῶν μετὰ τῆς Γερμανίας.
11. Ἡττα Γάλλων ὑπὸ Γερμανῶν.
12. Ἐπανάστασις τῶν Ἰνδιῶν καὶ χωρισμός αὐτῶν ἀπὸ τῆς Ἀγγλίας.
13. Ἀγγλία εις μόνους Σάξωνας.
14. Νίκη Ὁρθοδόξων λαῶν καὶ γενικὴ σφαγὴ Ἀγαρηνῶν ὑπὸ Ὁρθοδόξων.
15. Ἀνησυχία κόσμου.
16. Γενικὴ ἀπελπισία τῆς γῆς.
17. Μάχη ἐπτὰ κρατῶν εις Κωνσταντινούπολιν. Τρία ἡμερονύκτια σφαγῆ. Νίκη τοῦ μεγαλυτέρου κράτους κατὰ τῶν ἕξ κρατῶν.

18. Συμμαχία ἕξ κρατῶν κατὰ τοῦ ἐβδόμου κράτους, τρία ἡμερονύκτια σφαγῆ.

19. Παῦσις πολέμου ὑπὸ ἀγγέλου (Θεοῦ-Χριστοῦ) καὶ παράδοσις πόλεως τοῖς Ἑλλήσι.

20. Ὑπόκυψις Λατίνων εις ἀλάνθαστον Πίστιν Ὁρθοδόξων.

21. Ἐξωθήσεται Ὁρθόδοξος Πίστις ἀπὸ Ἀνατολῶν μέχρι Δυσμῶν.

22. Φόβος καὶ τρόμος βαρβάρων ὑπ' αὐτῆς.

23. Παῦσις τοῦ Πάπα καὶ κήρυξις ἐνός Πατριάρχου δι' ὅλην τὴν Εὐρώπην.

24. Ἐν πέντε καὶ πενήκοντα ἔτη* τὸ τέλος τῶν θλίψεων τὴν δὲ ἐβδόμην οὐκ ἔστι ταλαίπωρος, οὐκ ἔστι ἐξόριστος, ἐπανερχόμενος εις τὰς ἀγκάλας τῆς Μητρὸς ἀγαλλομένης (Ἐκκλησίας).

Οὕτως ἔσται καὶ οὕτω γένοιτο.

Ἀμήν. Ἀμήν. Ἀμήν.

Ἐγὼ εἰμί τὸ Α καὶ τὸ Ω.

Πρῶτος καὶ Ἐσχατος.

Τέλος μία ποιμνὴ καὶ εἷς ποιμὴν ἔσται ἐκ τῆς ἀληθοῦς ὀρθοδόξου πίστεως.

Αὐτὸ γένοιτο.

Ἀμήν, Ἀμήν, Ἀμήν.

(Δοῦλος Χριστοῦ Ἀληθινοῦ Θεοῦ)

Ἄν θέλωμεν νὰ σχολιάσωμεν τὴν συνθηματικὴν αὐτὴν προφητείαν μετὰ τὸ πρῶτον τοῦ ὀρθοῦ λόγου, θὰ εἰσδύσωμεν σὲ λαβύρινθους κουραστικούς, γι' αὐτὸ προτιμοῦμεν τὴν διὰ πίστεως ἐρμηνείαν, πού τὰ φαινόμενα «ἀδύνατα παρά ἀνθρώποις δυνατὰ ἐστὶν παρά τῷ Θεῷ»¹⁰⁹. Ἡ πρώτη χρονολόγησις τῆς περὶ τὰ 1058 ἂν δέν εἶναι ἀκριβῆς, μᾶλλον λόγῳ λανθασμένων ἀντιγραφῶν, πλὴν ὁμως δέν μειώνεται τὸ κύρος τῆς σάν προφητείας γεγονότων, πού, ὅσα ἤδη ἐπραγματοποιήθησαν, ἐγράφησαν μετὰ ἀκρίβεια. Καὶ αὐτῆς τῆς προφητείας τὸ νόημα δέν ἀπέχει ἀπὸ

* Σημ. Ἴσως 5 καὶ 50 =550 ἔτη. Τότε 1453,5+550=2003,5 περίπου. Καὶ τὴν ἐβδόμην=2003,5+7=2010,5 περίπου τέλος των γεγονότων αὐτῶν... Λ.Μ.Δ.

της προηγούμενης, εναλλάσσονται μόνον, τά σκηνικά, γιά νά δώσουν ὁμως τό ἴδιον νόημα. Περί τῶν ἤδη ἐκπληρωθέντων, ἰδίως στόν εὐρωπαϊκόν στίβον, δέν ἀποφαινόμεθα, διότι αὐτά εἶναι γνωστά. Ἐκεῖνο πού τώρα ἀπασχολεῖ εἶναι τό θέμα τοῦ ἐρχομένου τρίτου πολέμου, τοῦ ἴσως πυρηνικοῦ ὀλέθρου, ἄν χρησιμοποιήσουν οἱ μικροί κοσμικοί ἡγέτες ὅσα ἡ μεγάλη τους ἀφροσύνη δυστυχῶς ἐπενόησε καί ἐτοίμασε. Ποία ἄλλη ἀνοησία ὑπάρχει μεγαλύτερη ἀπ' αὐτή πού τούς διακατέχει, ἀφοῦ γνωρίζουν τήν πανωλεθρία; Μόνο ἓνα λάθος, ἔστω καί ἀτύχημα, εἶναι ἱκανό νά δηλητηριάση καί νά καταστρέψη τά πάντα καί ὁμως δέν ὑποχωροῦν, παρά τήν γενικήν κατακραυγή τῶν ἀθῶων ἀνθρώπων.

Ἄν καί ὑπάρχουν πράγματι ἀσάφειες στήν προφητεία, πού ὀφείλονται μᾶλλον στήν κατάταξη τῶν ἄρθρων καί στά δυσνόητα τῶν μή πραγματοποιηθέντων, ἐπ' οὐδενί λόγῳ ὁμως καταργεῖται ἡ αὐθεντία καί τό κύρος της ὡς θεοπνεύστου καί ἀληθοῦς. Τό γριφῶδες, τό αἰνιγματικόν, τό πρωθυστερον καί τό συμβολικόν, πάντοτε ὑπάρχουν στίς προρρήσεις καί ἡ πλήρης ἐπαλήθευσις φαίνεται μετά τό πέρας τῶν γεγονότων. Τό «οὐαί τούς κατοικοῦντας ἐπί τῆς γῆς» καί τό «γενική ἀπελπισία ἐπί τῆς γῆς» καί τό «ὁ ἄδης ἔτοιμος» ἦσαν ἀδιανόητα πρὶν τό 1950 πού ἦτο ἄγνωστος ὁ πυρηνικός πόλεμος. Τά συμβατικά ὄπλα, ὅσο καί νά ἦσαν βελτιωμένα, ἀδυνατοῦσαν νά προκαλέσουν γενικήν ἀπελπισία καί παγκόσμιον κίνδυνον. Τώρα ὁμως πού μποροῦν νά καταστρέψουν ὀκτώ φορές ὀλόκληρον τήν γῆν σέ μερικά μόνο λεπτά, ἐπαληθεύεται ἡ προόρασις τοῦ προφήτου, πού διέβλεψε πρὶν τόσους αἰῶνες τήν σημερινήν κατάστασι. Ἡ ἐπισήμανσή μας μᾶλλον εἶναι ὁ τρίτος παγκόσμιος πόλεμος, καί διότι θά γίνουν τά ἀνήκουστα δεινά, πού περιλαλοῦνται στήν δική μας περιφέρεια. Στήν πρώτη προφητεία ἀνέφερε τρομακτικόν πόλεμον, «ἔμφυλον ἡγριωμένον», στήν δευτέρη

τρομερή ἀνθρωποσφαγή ἐπί δύο τριήμερα, ὥστε νά φθάσῃ τό αἷμα στόν Κεράτιον κόλπον, κατά τίς ἐπόμενες προφητεῖες καί ἄρα ὑπάρχει συμφωνία καί ἐπαλήθευσις.

Προφητεία Ἁγίου Ἀνδρέου τοῦ διά Χριστόν Σαλοῦ.

Καί αὐτή ἡ προφητεία, γραφεῖσα ὑπό ἄλλου θεοπνεύστου ὀργάνου τῆς χάριτος, ἔχει ἀρτίαν συμφωνία μετά τῶν προτέρων καί συμπληρώνει, ὡς συνήθως, ὅ,τι οἱ ἄλλες παραλείπουν. Στήν προφητεία ἀναφέρεται ὅτι ἡ Κωνσταντινούπολις θά παραδοθῇ στούς Τούρκους καί θά χάσῃ τήν αἴγλη της ὡς πρωτεύουσα τοῦ βυζαντινοῦ πολιτισμοῦ, ἀλλά καί πάλιν θά ἐπανέλθῃ στήν προτέρα της κατάσταση, μετά ἀπό τά τρομακτικά γεγονότα πού θά συμβοῦν σέ μιᾶ παγκόσμια σύρραξι, ἐκδικουμένην τήν ἁμαρτία καί ἀποστασία τῶν δικῶν μας καιρῶν. Ἐρωτώμενος ὁ ἅγιος ἀπό κάποιον μαθητή του γιά τό μέλλον τῆς πόλης, διεσάφησε στό πνευματικόν του τέκνον τά γενησόμενα, πού μέ τήν χάρι τοῦ Θεοῦ διέβλεπε.

Ἀποσπασματικῶς ἀναφέρομεν τά κυριώτερα σημεῖα τῆς προφητείας: «Ἡ πόλις αὕτη ἡ ἐπάνω πολλῶν ἐθνῶν προκαθεζομένη ἀνάλωτος ἔθνεσι γενήσεται καί ἀχειρωτος... Λόγος δέ τις φέρεται εἰσιέναι τό γένος τῶν Ἀγαρηνῶν καί ἱκανά πλήθη τῆ μαχαίρα αὐτῶν κατασφάζουσιν· ἐγὼ δέ φημί, ὅτι καί τό ξανθόν γένος εἰσελεύσεται οὔτινος ἡ προσηγορία πρόκειται ἐν τῷ ἑπτακαιδεκάτῳ στοιχείῳ τῶν εἰκοσιτεσσάρων στοιχείων ἀνακεφαλαιωμένων, ἀλλ' εἰσελεύσεται μέν καί τά κῶλα τῶν ἁμαρτωλῶν ἐπί ἐδάφους καταστρώσουσιν, οὐαί δέ αὐτοῖς ἀπό τῶν δύο ὀρπήκων, ὧν αἱ ρομφαῖαι αὖραι καί ὀξεῖαι δρέπανοι, πυρρὸν ἐν θέρει συγκόπτουσαι καί εἰς τά ὀπίσω οὐ μὴ ἀνθυπιστρέψουσιν οὐκέτι, οὐδ' οὐ μὴ ἐνταῦθα καταλειφθήσονται... Ἐν γάρ ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις ἀναστήσει Κύριος ὁ Θεός βασιλέα ἀπό πενίας καί πορεύσεται ἐν δικαιοσύνῃ, πολλῇ... καί ἔσται εἰρήνη ὄν τρόπον ἐπί τῶν ημερῶν του Νῶε ...

Προφητεία Ἁγίου Μεθοδίου Πατάρων

Μεθόδιοι Πατάρων τῆς Λυκίας φέρονται δύο, ὁ μὲν ἕνας μαρτύρησε τὸ 311 μ.Χ. καὶ ὁ ἄλλος ἤκμασε τὸν 9ον αἰ., στὸν ὁποῖον ἀνάγονται οἱ χρησμοί.

Κείμενον.

«Καὶ κρατήσῃ ἐπὶ τὴν Ἐπτάλοφον τὸ ξανθὸν γένος ἕξ ἢ πέντε καὶ φυτευθήσονται ἐν αὐτῇ λάχανα, καὶ φάγονται ἕξ αὐτῶν πολλοὶ εἰς ἐκδίκησιν τῶν Ἁγίων· κρατήσουσι δὲ ἐπὶ τὴν Ἀνατολήν προνοηταὶ τρεῖς... καὶ μετὰ τούτους ἐγερθήσεται αὐτόνομος καὶ μετὰ τοῦτον ἕτερος λύκος ἀγριώδης... καὶ ταραχθήσονται καὶ τὰ καθήμενα ἔθνη, ἅτινα εἰσὶν ἐπὶ τὰ βόρεια μέρη, κινήσουσι μετὰ μεγάλης βίας καὶ δριμύτητος θυμοῦ, καὶ χωρισθήσονται εἰς τέσσαρας ἀρχάς, καὶ ἡ μὲν πρώτη χειμάσει εἰς Ἔφεσον, ἡ δὲ δευτέρα εἰς Μελάγια, ἡ τρίτη ἐν ἀκροκάμπῳ ἡγουν εἰς Πέργαμον καὶ ἡ τετάρτη εἰς Βιθυνίαν... τότε ταραχθήσονται τὰ ἔθνη καθήμενα ἐπὶ νότου γωνίας, καὶ ἐγερθήσεται ὁ Μέγας Φίλιππος μετὰ γλωσσῶν δέκα ὀκτώ καὶ συναχθήσονται ἐν τῇ Ἐπταλόφῳ καὶ συγκροτήσουσι πόλεμον, οἷος οὐ γέγονε πώποτε· καὶ δραμοῦσιν εἰς τὰς ἐμβολὰς καὶ τὰς ρύμας τῆς Ἐπταλόφου καὶ ὁ φόνος τῶν ἀνθρώπων ὡς ποταμὸς κινήσει, καὶ θολωθήσεται ἡ θάλασσα ἐκ τοῦ αἵματος ἕως τὰ βάθη τῆς ἀβύσσου. Τότε βοῦς βοήσῃ καὶ ξηρόλοφος θρηνήσῃ· καὶ τότε σταθῶσιν οἱ ἵπποι καὶ φωνὴ ἕξ οὐρανοῦ κράξει, στῶμεν, στῶμεν, εἰρήνη ὑμῖν· ἀρκεῖ ἡ ἐκδίκησις ἐπὶ τοὺς ἀπειθεῖς καὶ ἀνηκόους καὶ ἀπέλθετε ἐπὶ τὰ δεξιὰ μέρη τῆς Ἐπταλόφου καὶ ἐκεῖ εὕρησετε ἄνθρωπον ἐπὶ δύο κίονας ἰστάμενον ἐν κατηφείᾳ πολλῇ, ἔσται λαμπρὸς τὸ εἶδος, δίκαιος, ἐλεήμων, φορῶν πενιχρά, τῇ ὄψει αὐστηρὸς καὶ τῇ γνώμῃ πραῦς, ἔχοντα ἐπὶ τὸν δεξιὸν αὐτοῦ πόδα καλάμου ἥλον καὶ φωνὴ ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου κηρυχθήσεται, στήσατε αὐτὸν Βασιλέα, καὶ δώσουσιν αὐτῷ εἰς τὴν δεξιάν χεῖρα ρομφαίαν λέγον-

τες αὐτῷ· ἀνδρίζου Ἰωάννη καὶ ἴσχυε καὶ νίκα τοὺς ἐχθροὺς σου· καὶ ἐπάρας τὴν ρομφαίαν παρά τοῦ ἀγγέλου πατάξει τοὺς Ἰσμαηλίτας, Αἰθίοπας καὶ πᾶσαν γενεάν ἄπιστον. Τοὺς δὲ Ἰσμαηλίτας μερίσει εἰς τρία μέρη, καὶ τὴν μὲν πρώτην ἐν ρομφαίᾳ τὴν δὲ δευτέραν βαπτίσει, καὶ τὴν τρίτην καταδουλώσεται ἐν τῇ Ἀνατολῇ· καὶ ἐν τῷ ὑποστρέφεσθαι αὐτόν, ἀνοιχθήσονται οἱ θησαυροὶ τῆς γῆς καὶ πάντες πλουτήσουσι καὶ οὐδεὶς ἕξ αὐτῶν πένης, καὶ ἡ γῆ δώσει τὸν καρπὸν αὐτῆς ἑκατονταπλασίονα· τὰ δὲ ὄλα τὰ πολεμικὰ γενήσονται εἰς ἄροτρα καὶ δρέπανα· καὶ βασιλεύσει ἔτη τριάκοντα πέντε».

Ἡ πρώτη κροῦσις ὑπὸ τοῦ ξανθοῦ γένους θά εἶναι ὅπως φαίνεται ἀπότομη καὶ εὐκόλη, λόγω τῆς ὑπεροχῆς τῶν Ρώσων ἐναντι τῶν ἀπαιδευτῶν καὶ νοχελῶν Τούρκων καὶ μυστικά βέβαια θά ἐξυπηρετοῦν τὴν κρεῖττονα πρόνοια τοῦ Θεοῦ γιατί τελείωσε ὁ καιρὸς τοῦ βδελύγματος τοῦ Ἰσλαμισμού. Ἡ περίοδος τῶν πέντε μηνῶν, πού ἀπαιτοῦν τὰ λάχανα νά ἀναπτυχθοῦν, εἶναι μᾶλλον ὁ χρόνος τῆς ἐτοιμασίας τῶν συμμαχικῶν δυνάμεων, τοὺς ὁποῖους παρομοιάζει ὡς τὸν «Μέγαν Φίλιππον μετὰ γλωσσῶν δεκαοκτώ». Οἱ διάφοροι τόποι τῆς στρατοπεδεύσεως τοὺς σημαίνουν τὸ μέγα πλῆθος πού ὑπολογίζονται καὶ κατὰ ἄλλην προφητείαν ἀνάγονται σὲ διακόσια ἑκατομμύρια, πού ἡ ἁμαρτία καὶ ἡ ἀπιστία τοὺς ὀδηγεῖ σὲ σφαγὴ στὸν βωμὸ τῆς ὑλιστικῆς καὶ οὐμανιστικῆς θεότητος. «Φάσκοντες εἶναι σοφοὶ ἐμωράνθησαν» καὶ «ἐσκοτίσθη ἡ ἀσύνετος αὐτῶν καρδιά» καὶ «ἐσεβάσθησαν καὶ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει παρά τὸν κτίσαντα»¹¹¹. «Οὐκ ἔδοκίμασαν τὸν Θεὸν ἔχειν ἐν ἐπιγνώσει» καὶ δικαίως «παρέδωκεν αὐτοὺς ὁ Θεὸς εἰς ἀδόκιμον νοῦν ποιεῖν τὰ μὴ καθήκοντα»¹¹². Τὸ ὅτι θά συμβοῦν ὄλα αὐτὰ στὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ ἰδίως ἡ θεία ἐπέμβασις πρὸς κατάπαυσιν τῆς πανολεθρίου ἀνθρωποσφαγῆς, φανερώνουν τὴν ἰδιαίτη πρόνοια τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸν χῶρον αὐτὸ καὶ τὸν λαόν

πού έκληρώθη νά βαστάξη τόν σταυρόν τῆς ἀνθρωπότητος.

“Ὅσο ὁμως καί ἂν μᾶς θέλγη καί παρηγοῇ ἡ εὐτυχία τοῦ μέλλοντος, μᾶς καθηλώνει ὁμως ἡ φοβερή περιγραφή τῶν προφητειῶν περί τῆς φρίκης καί τοῦ ἀσύλληπτου ὀλέθρου, πού ὁ σύγχρονος πολιτισμός καί ἡ ἐλευθερία τῶν προηγμένων μας λαῶν θά δημιουργήσουν!

«Βοῦς βοήσει καί ξηρόλοφος θρηγήσει». Ἐσφαλῶς ἡ θλιβερὰ αὐτή πρόταση δέν ἐρμηνεύεται κατ’ εὐθεΐαν, ἀλλά εἶναι ἀλληγορία καί μεταφορά τῆς ἀσύλληπτης συμφορᾶς καί τῆς ἀνήκουστης ἀνάγκης πού θά παραδοθῇ ἡ ἀφηνιάσασα ἀνθρωπότητα. Θεωρῶ ἐπίκαιρο νά ἀναφέρω ἀρμόδια χωρία τῆς Ἐποικιοκρατίας γιά νά προσεγγίσωμεν κάπως αὐτή τήν πραγματικότητα. «Καί Βαβυλῶν ἡ μεγάλη ἐμνήσθη ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ δοῦναι αὐτῇ τό ποτήριον τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ τῆς ὀργῆς αὐτοῦ... ὅτι ἐκολλήθησαν αὐτῆς αἱ ἁμαρτίαι ἄχρι τοῦ οὐρανοῦ, καί ἐμνημόνευσεν ὁ Θεός τά ἀδικήματα αὐτῆς. Ἐπόδοτε αὐτῇ ὡς καί αὐτή ἀπέδωκε, καί διπλώσατε αὐτῇ διπλᾶ κατά τά ἔργα αὐτῆς· ἐν τῷ ποτηρίῳ ᾧ ἐκέρασε, κέρασατε αὐτῇ διπλοῦν. Ὅσα ἐδόξασεν ἑαυτήν καί ἐστρηνίασε, τοσοῦτον δότε αὐτῇ βασανισμόν καί πένθος... Διά τοῦτο ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἤξουσιν αἱ πληγαί αὐτῆς, θάνατος καί πένθος καί λιμός καί ἐν πυρί κατακαυθήσεται· ὅτι ἰσχυρός Κύριος ὁ Θεός ὁ κρίνας αὐτήν»¹¹³. Βαβυλῶν ἐδῶ καί πόλις, κατά τήν πτωχὴν μας γνώμη, δέν σημαίνει τόπον ἢ χώραν ἱστορικὴν, ἀλλά μᾶλλον μορφὴ πλάνης τεραστίας πού ἐκατόρθωσε νά ἀποπροσανατολίσῃ τοὺς λαοὺς ἀπὸ τὴν ἀποκαλυφθεῖσαν ἀλήθειαν. Ἐσφαλῶς κάθε μορφὴ ἀμαρτωλότητος ἀποπλανᾷ καί χωρίζει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὸν Θεόν, ἀλλά ἐδῶ πρόκειται μᾶλλον περί περιεκτικοῦ καί γενικοῦ κακοῦ, πού μόνον σήμερα μπορούμε νά ἐννοήσωμεν. Οὐδέποτε ἄλλοτε στήν ἱστορία ἔπαθεν ἡ ἀνθρωπότητα τόσην διαστροφή, τόσην ἀποπλάνησι, τόσον ἀποπροσανατολι-

σμόν στήν ὄντοτητα καί προσωπικότητά της. Ἐμαρτία καί ἀμαρτωλότης πάντοτε ὑπῆρχαν καί ἰδίως τό ἔγκλημα ἐκδηλώνετο σέ ἀγριωτέρα μορφή, πλὴν ὁμως ὄχι γενικά, ἀλλά μεμονωμένα καί μᾶλλον κρυφά. Τώρα σ’ αὐτό ἐγκτεται ἡ τραγικότητα καί διαστροφή, στήν γενίκευση τοῦ κακοῦ καί στήν ἀναιδῆ καί ἀναίσχυντη του προβολή, πού ἐν πολλοῖς παρουσιάζεται ὡς ἄθλος καί ἀρετὴ καί βραβεύεται ἀπὸ τοὺς ἀρμοδίους. Ἐκεῖνο ὁμως πού θέλω νά ἐπισημάνω, εἶναι ἡ αἰτία πού προκάλεσε καί προκαλεῖ τό περιεκτικόν αὐτό κακόν, πού συμβολίζεται ὡς ἄλλη θεότης ἐπάνω τῆς ὁποίας ἐκδηλώνεται ἡ θεία δικαιοσύνη καί ἐκδίκησις. Νομίζω ὅτι τό «σῶμα τοῦ θανάτου», πού ἴσχυσε νά παρασύρῃ τὴν ἀνθρωπότητα τῆς δυστυχισμένης μας γενεᾶς, εἶναι ἡ ξηρὰ καί στεῖρα ἀνθρώπινη «γνώσις» καί ὁ οὐμανισμός. Ὁ οὐμανισμός γέννησε τὸν ὕλισμό, ὁ ὕλισμός τὸν ἀθεϊσμό, ὁ ἀθεϊσμός τὸν κομμουνισμόν, ὁ κομμουνισμός τὸν μηδενισμό καί τὴν σχετικοκρατία καί ὅλα τά προϊόντα τοῦ νεκροῦ κατὰ Χριστόν ἄνθρωπον. «Ὁ θάνατος σου ζωὴ μου» εἶναι ὁ διεθνὴς κανόνας τῆς ζωῆς καί κοινωνίας.

Ἐφ’ ὅσον τό ἀπόλυτον παραμερίζεται καί ὁ ἄνθρωπος μετράται στήν στενότητα τοῦ σχετικοῦ, τότε ὅλα ἐπιτρέπονται, ἀρκεῖ νά ἐπιτυχάνῃ ὁ ἄνθρωπος τὴν ἐφήμερον του ἀπόλαυσιν εἴτε στήν κτηνωδία καί θηριωδία εἴτε στά παραισθησιακά ἢ στό ἔγκλημα, ἂν αὐτό προκαλῆ αἰσθησιν ἱκανοποιήσεως καί ἐκδικήσεως. Ἐποθανούσης τῆς συνειδήσεως πού ρυθμίζει τὴν λογικότητα καί ἀξιοπρέπεια τοῦ ἀνθρώπου, τότε ὅλα τά ἐπιτρέπει καί τά ἐπιβάλλει ἡ διαστροφή. Μεταφέρεται ὁ ἄνθρωπος στήν ζωὴν κατὰ κατάσταση, πού τά πάντα ἄγει ὁ ὄρμη καί ὄχι ἡ λογική καί ἡ φρόνησις. Ὁ οὐμανισμός λοιπόν, ἰδίως τοῦ Ἐυρωπαϊοῦ ἀνθρώπου, ἀπέρριψε τὴν πρὸς τὸν Θεόν πίστιν, ἐφ’ ὅσον κατ’ αὐτοῦς «πᾶν μέτρον ἄνθρωπος». Τά πάντα εὐρίσκονται στήν γνώσιν, στήν ἀνθρώπινη μόνον ἱκανό-

τητα, και νά γιατί τά πάντα σήμερα αξιολογούνται διά τῆς ἐπιστημονικῆς μόνον ἐρεύνης καί θέσεώς. Ναί, ἀλλά ὁ Θεός ἀπεκαλύφθη διά τῆς πίστεως καί μόνον δι' αὐτῆς ἐπιγινώσκειται καί πλησιάζεται καί μετέχεται καί διά τῆς χάριτος Του «πάντα δυνατά τῷ πιστεύοντι». Ἡ οὐμανιστική ψευδογνωσία κτύπησε καί κατήργησε τήν πίστιν καί τήν θεογνωσία καί στή θέση της ἐθεοποίησε τήν γνώση ὡς εἶδωλον καί νά πού εὐρίσκεται αὐτή ἐνιδρυμένη σήμερα στό παγκόσμιον πάνθεον. Σ' αὐτήν λοιπόν τήν γνώσιν ἐπέτρεψε ὁ ὑπ' αὐτῆς περιφρονηθεῖς παντοδύναμος Θεός νά ἀνταμείψῃ τούς ὀπαδούς καί λάτρεις της· καί «οὗτοι μισήσουσι τήν πόρνην καί ἡρημωμένην ποιήσουσιν αὐτήν καί γυμνήν, καί τάς σάρκας αὐτῆς φάγονται, καί αὐτήν κατακαύσουσι ἐν πυρί»¹¹⁵.

Προφητεία ἁγίου Ταρασίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Αὐτός ὁ ἅγιος διέπρεψε στόν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως τό 784 καί συνεκάλεσε τήν 7ην Οἰκουμενικήν Σύνοδον κατά τό ἔτος 787. Ἐκοιμήθη τό 806.

Κείμενο.

«...Τούτου γενομένου ἐγερθήσεται πόλεμος ἐμφύλιος, καί ἀπολεσθήσεται πᾶς ὁ λαός ὁ ἄπιστος. Καί τότε ἐξυπνήσει ὁ Ἅγιος Βασιλεύς ὁ ἐν ἀρχῇ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ Ι καί ἐν τῷ τέλει Σ...».

Ἐδῶ ἐπισημαίνεται ἡ ἀγριότητα τοῦ ἐμφυλίου πολέμου, ὅπως καί οἱ προγενέστεροι πατέρες εἶπαν, καθώς καί ὁ μέλλον νά βασιλεύσῃ προκεχειρισμένος ἀπό τόν Θεό, τοῦ ὁποίου τό ὄνομα θά εἶναι Ἰωάννης.

Χρησμοί Λέοντος τοῦ Σοφοῦ

Ἦτο ὁ Λέων ὁ Σοφός ἡτο Αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου, υἱός τοῦ Βασιλείου τοῦ Μακεδόνο (886-912). Ἀσχολήθηκε μέ ποιητικά καί ἠθοπλαστικά συγγράμματα καί θεολογικάς μελέτας, ἔγραψε δέ καί προφητικά διάφορα, λεγόμενα χρησμούς.

Κείμενο.

«Περί τοῦ θρυλουμένου πτωχοῦ καί ἐκλεκτοῦ βασιλέως, τοῦ γνωστοῦ καί ἀγνώστου, τοῦ κατοικοῦντος ἐν τῇ ἄκρᾳ τῆς Βυζαντίδος. Ὁ ἀληθινός βασιλεύς... ὃν ἐδίωξαν τῆς οἰκίας αὐτοῦ οἱ ἄνθρωποι... εἰς τό τέλος τῶν Ἰσμαηλιτῶν ἀποκαλυφθήσεται... ἐν ἡμέρᾳ Παρασκευῆ, ὥρα τρίτη... ἀποκαλυφθήσεται... Ὁ μέλλον ἀποκαλυφθῆναι διά τόξων καί σημείων φανήσεται. Ἐνηχηθῆ παρά τοῦ ὀρωμένου ἀγγέλου τοῦ ἀποκαλυφθέντος ὡς ἀνθρώπου λευκοφόρου εὐνούχου, καί εἰς τό οὖς αὐτοῦ εἶπη αὐτοῦ καθεδόντος, καί τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ λαβόμενος εἶπη.

Ἔγειραι ὁ καθεύδων καὶ ἀνάστα... καὶ ἐπιφαύσει σοι ὁ Χριστός. Προσκαλεῖται γάρ σε τοῦ ποιμαίνειν λαὸν περιούσιον· καὶ ἐκ δευτέρου αὐτῷ εἶπη· ἔξελθε ὁ κεκρυμμένος, μηκέτι κρύπτου, πολλοὶ σε ζητοῦσι... καὶ ἐκ τρίτου δώσει αὐτῷ πλάκας λιθίνας, ἐν αἷς ἐγκεχάρακται ἐντολαὶ δύο· ἐκδικῆσαι καὶ ἐθνοποιῆσαι χρηστά· καὶ ἀσέβειαν ἐκδιῶξαι καὶ τοὺς σοδομιτικά ἔργα ποιοῦντας πυρκαύστους ποιῆσαι· ὡσαύτως καὶ τοὺς κακοὺς ἱερεῖς ἐκ τοῦ ἱεροῦ ἐκδιῶξαι καὶ τοὺς ἀξίους εἰς τὸ θεῖον ἀποκαταστήσαι. Ἔχει δέ οὗτος σημεῖα. Ὁ ὄνυξ τοῦ μεγάλου δακτύλου τοῦ δεξιοῦ ποδός τήλωμα ἔχων... καὶ σταυροῦς πορφυροῦς ἔχων ἐπὶ τὰς δύο ὠμοπλάτας... τὸ δὲ ὄνομα τοῦ βασιλέως κεκρυμμένον ἐν τοῖς ἔθνεσι... Ἐπιθήσει Κύριος τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐπὶ τὴν κορυφὴν αὐτοῦ... Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις θλιβήσονται οἱ ἄνθρωποι καὶ δώσουσι τὰ πρόσωπα αὐτῶν ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ χοῦν πάσουσιν ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν, καὶ βοήσουσι πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, καὶ τότε εἰσακούσεται Κύριος τὰς δεήσεις αὐτῶν καὶ θήσει τὰ ὦτα ἐπὶ τοὺς κατοικοῦντας τὴν γῆν, καὶ ἀποστελεῖ τὸν ἀρχάγγελον αὐτοῦ σχήματι ἀνθρώπου καὶ ἀυλισθήσεται ἐν ταῖς νήσοις. Καὶ εὐρήσει τὸν ἅγιον αὐτοῦ, τὸν εἰλημμένον παρ' οὐδενός βλεπόμενον καὶ παρά μηδενός γνωριζόμενον... ὁ τοῖς πᾶσι σκοτεινός καὶ ἀφανής, τῷ δὲ Θεῷ καὶ ἑαυτῷ φανερός· ἐκ μοίρας δουκικῆς καὶ ἐκ γένους βασιλικοῦ καταγόμενος... καὶ ἅγιος τῷ Κυρίῳ... Ἀποκαλύψει ὁ Θεός καὶ ἐμφανίσει καὶ χρίσει αὐτόν ἔλαιον εἰς τὰ τέλη τῶν ἡμερῶν... Ἀποκαλυφθήσεται δέ οὕτως· φανήσεται γάρ ἀστὴρ ἡμέρας τρεῖς, καὶ νυκτός ὥρας γ' μέσον τῆς πόλεως ἕως (χαραυγῆ) τῆς μητρὸς τοῦ Ὑψίστου. Ὁ δὲ ἀστὴρ οὐκ ἔστιν ἐκ τῶν πλανητῶν, ἀλλ' ἢ ὡς ἐμφαίνει εἰς τὴν σωτήριον γέννησιν τοῦ Χριστοῦ. Καὶ κήρυξ βοῶν τρανῶς ἐν ταῖς τρισὶν ἡμέραις ἀνακαλῶν καὶ ἀνακαλύπτων τὸν ἐλπίζομενον. Τότε ὁ δῆμος ὄρων καὶ ἀκούων τὴν τοῦ κηρύγματος

βροντώδη φωνὴν ἐκπλαγήσονται. Καὶ ἐξεστηκότες ἅμα τῇ χαρᾷ καὶ τῷ φόβῳ βοήσωσιν ἀγνοεῖν τὸν ἐλπίζομενον. Τότε ὄρωντων πάντων καὶ τὸ Κύριε ἐλέησον θερμῶς ἐκτενῶς βοῶντων· καὶ τὰ μέτωπα αὐτῶν εἰς γῆν κρούσαντες καὶ χοῦν εἰς τὰ κεφαλὰς αὐτῶν πάσαντες καὶ στενάξαντες καὶ δάκρυα χύσαντες διὰ τὴν ἐπιούσαν αὐτοῖς θλίψιν, παρακληθήσεται τὸ Θεῖον καὶ εὐμενῶς δέξεται τὴν δέησιν αὐτῶν, καὶ ἰλέψῃ ὄμματι ἐπιβλέψει ἐπὶ τοὺς κατοικοῦντας τὴν γῆν· διὰ τοὺς καταλειφθέντας τότε ἐκλεκτοὺς γνωστήσεται ὁ ἐκλεκτός. Ὁραθήσεται ἐν τῷ οὐρανῷ νεφῶδες στερέωμα τοῦ ἡλίου ἔχον μέγεθος ὡσπερ ἄλλωνος θερμῆς ἀλώνωντων βοῶν ἐξ· κάτωθεν κρεμασθήσεται σταυρός, εὐωνύμως δὲ τοῦ σταυροῦ τοῦ πορφυροῦ, ἐκτεταμένον τόξον, οἷον διέθετο τοῖς πατράσιν ἡμῶν εἰς διαθήκην αἰώνιον, ἀγνοοῦντων δὲ πάντων τὸν ἐλπίζομενον, ἀνακλασθήσεται τὸ τόξον διὰ τοῦ νοτιοῦ μέρους ὃ ἔστιν εὐτελούμενον ἐν τῷ εἰλήματι τοῦ οὐρανοῦ καὶ δειχθήσεται τῇ θέσει τῆς καλιᾶς τοῦ ἀληθινοῦ βασιλέως. Τότε οἱ λαοὶ δόντες δόξαν τῷ Θεῷ δρομαίως σπεύσουσι ἐπὶ τὸ ἄκρον τοῦ τόξου· καὶ λαβόντες τὸν πολύτιμον καὶ γηραιὸν ἀνακτορίδην μετὰ λαμπάδων καὶ βαῖων καὶ ὠφραδῶν· ὅτι ποικίλως φέρουσι ἄν αὐτόν ἐν τῇ μεγάλῃ Σιών... Καὶ κήρυξ βροντοφωνῶν καὶ μὴ φαινόμενος, ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ πρὸς τὸν λαόν εἶπη· ἀρεστός ὑμῖν οὗτος ἐστι; Τότε λήψεται πάντας φόβος καὶ τρόμος καὶ ἔκστασις εἰς τὴν τοῦ κηρύγματος βροντιαίαν φωνὴν. Καὶ εἶθ' οὕτως τύπτοντες τὰ στήθη μετὰ δακρῶν καὶ στεναγμῶν τὰς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανὸν ἄραντες εἶπωσι; Ναὶ Κύριε, ὅτι σύ ἔδωκας αὐτόν, ἀρεστός ἡμῖν, καὶ προσκυνήσαντες αὐτόν ἀνάξουσιν αὐτόν εἰς τὴν μεγάλην Σιών. Καὶ προσευξάμενος καὶ σφραγίσας τὰς Πύλας ἀνοιχθήσονται... οἱ δὲ ἐκεῖσε ὄντες φύγωσι μετὰ πολλοῦ φόβου, καὶ προσευξάμενοι ἀναβιάσαντες ἐφ' ὑψηλοῦ τόπου καλέσουσιν αὐτῶν βασιλέα... Καὶ οὕτως ἄξουσιν ἐν τῷ παλατίῳ νυ-

κτός καί ἀλλοιωθήσονται τά σημεία. Ὁδηγήσουσι δέ αὐτόν δύο ἄγγελοι ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπου λευκοφόρου εὐνούχου· καί εἰς τά ὦτα αὐτοῦ λαλήσουσι τί μέλλειν πράττειν».

*«Οὐαί σοι πόλις ἐπτάλοφε, ὅταν τό εἰκοστόν
στοιχείον εὐφημίζεται εἰς τά τείχη σου.
Τότε ἤγγικεν ἡ πτώσις καί ἡ ἀπώλεια
τῶν δυναστῶν σου, καί τῶν ἐν ἀδικίᾳ κρινόντων,
ὅς ἔχει τοὺς δακτύλους αὐτοῦ δρεπανωτούς
ὃ ἔστι δρέπανον τῆς ἐρημώσεως
καί ἐν τῷ Ὑψίστῳ βλασφημία».*

Καί αὕτη ἡ προφητεία εἶναι συνέχεια τῶν προγενεστέρων. Ἐάν καί ἐγράφη σέ διάφορον χρόνον καί ὑπό ἄλλου, περιέχει ὅμως λεπτομερέστερα τήν θεϊαν παρέμβασι στήν κατάπαυσι τοῦ πολέμου καί στήν ἀνακάλυψι καί προβολή τοῦ μεγάλου ἀναμορφωτοῦ τῆς βυθισμένης τότε κοινωνίας. Ὁ μέγας τοῦτος ἄρχων πιστεύεται ὅτι δέν θά εἶναι γέννημα τῆς δικῆς μας γενεᾶς, ἀλλά εὐρίσκεται κρυμμένος ὑπό τῆς κρείττονος τοῦ Θεοῦ προνοίας, γιά νά φανερωθῇ στήν ὥρα καί στόν καιρόν αὐτό, καί αὐτόν δέν νά εἶναι παράξενο, ἐπεὶ καί «τῷ Θεῷ πρέπει τῶν θαυμάτων τά παράδοξα». Στό πρόσωπο τοῦ μυστηριώδους αὐτοῦ ἄρχοντος δέν θά ὑπάρχουν, ὅπως φαίνεται, μόνον ἀνθρώπινες ἰκανότητες διοικητικές, ἀλλά καί ὑπερφυσικές, ὅπως στοὺς παλαιούς ἐθνάρχες καί προφήτες, ὅπως στόν Μωϋσῆ, διότι μόνον ἔτσι θά μπορέση νά ἀναμορφώσῃ τήν χαώδη παγκόσμια κατάστασι.

Δέν ἔρχεται ὁ προκεχειρισμένος αὐτός χρηστός τοῦ Κυρίου ὡς ἓνας ἀπλός ἀνθρώπος «ἄρχων» ἢ ὡς ἓνας ἀπό τοὺς παλαιούς προφήτας, γιά νά ὑποστῇ τήν ἀνθρώπινη κριτική καί καταδίκη, ἀλλά σάν πρόδρομος τοῦ μέλλοντος νά ἔλθῃ «μετά δόξης κρῖναι ζῶντας καί νεκρούς». Ἐρχεται μετά παρρησίας, ὡς ἀπεσταλμένος ὑπό τοῦ ἔ-

χοντος ἐπί πάντων τήν ἐξουσία, γιά νά ἐπιβάλλῃ τήν θεία βουλή, νά ἐφαρμόσῃ τό θεῖον θέλημα καί νά κάμῃ τήν ἐκδίκησι τῶν υἱῶν τοῦ πονηροῦ, πού ἐπί τόσον κατατυράννησαν τοὺς πιστούς. Σάν τά ζιζάνια τῆς παραβολῆς ἀπέπνιγαν αὐτοί τόν σῖτον, τοῦ Θεοῦ μακροθυμοῦντος ἕως τῆς ἡμέρας τοῦ θερισμοῦ, πού ὁ καθένας θά πάρῃ τήν κατάλληλη θέσι κατά τά ἔργα του.

Προστάτης τῶν παιδιῶν

Ἐνα μικρό παιδί ὀδηγώντας ἀπρόσεκτα τό ποδήλατό του βρέθηκε μπροστά σέ φορτηγό, τό ὁποῖο χτύπησε τό παιδί καί θά τό πολτοποιοῦσε, ἂν ξαφνικά μέ θαυμαστό τρόπο, ἕνας μοναχός δέν τό ἄρπαζε ἀπό τούς τροχούς τοῦ αὐτοκινήτου. Τό παιδί εἶδε τό μοναχό, ἀλλά δέν ἤξερε ποιός ἦταν. Ὅταν πῆγε στό σπίτι του, διηγήθηκε στόν πατέρα του αὐτό πού τοῦ συνέβη καί πῆραν τήν ἀπόφαση νά πάνε στό Ἅγιον Ὅρος νά βροῦν τό μοναχό καί νά τόν εὐχαριστήσουν. Γυρίζοντας τά μοναστήρια καί τά κελιά, ἔφτασαν καί στόν π. Παῖσιο. Τό μικρό παιδί ἀμέσως τόν ἀναγνώρισε καί πῆρε τήν εὐχή του.

μθ'. Γιά τή διάλυση τῆς Τουρκίας

Ἐπισκέφθηκε τό Γέροντα μιά ομάδα Κυπρίων, οἱ ὁποῖοι ἠθελαν νά συζητήσουν τό ἐθνικό τους θέμα. Τό ὑπαίθριο ἀρχονταρίκι ἦταν ἔτοιμο.

- Ἐπίσκεψτε, τούς ρώτησε ὁ Γέροντας.
- Ἐπίσκεψτε τήν Κύπρο, Γέροντα.
- Τί κάνετε, πῶς τά περνᾶτε ἐκεῖ;
- Τί νά κάνουμε, Γέροντα, μᾶς ἔφαγαν οἱ Τούρκοι.

Ὁ Γέροντας χαμογελώντας τούς εἶπε:

- Ἐγώ δέν σᾶς βλέπω φαγωμένους.

Τούς ἔβαλε νά καθίσουν, τούς κέρασε καί μετά τούς εἶπε:

- Μή φοβάστε τούς Τούρκους, θά διαλυθοῦν.

Οἱ ἐπισκέπτες του παραξενεύτηκαν, ἀλλά ὁ Γέροντας συνέχισε:

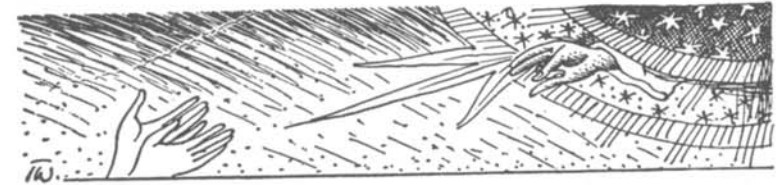
- Ναι, σᾶς λέω. Ἡ Τουρκία θά διαλυθεῖ. Τώρα ἐσεῖς νά κάνετε τόν ψόφιο κοριό καί θά ἴσθαι ὁ καιρός πού οἱ Τούρκοι θά πάθουν ζημιά. Κοῦρδοι καί Ἀρμένιοι

θά κάνουν δικό τους κράτος, θά ἀνεξαρτοποιηθοῦν. Οἱ ὑπόλοιποι, ἐπειδή δέν σέβονται τούς διεθνῆ κανόνες, θά διαλυθοῦν εὐγενῶς ἀπό τούς Μεγάλους. Μετά σέ μᾶς τούς Ἕλληνες θά δώσουν τήν Πόλη, ὄχι γιατί θά μᾶς ἀγαποῦν, ἀλλά γιατί θά ἔχουμε τηρήσει μετριοπαθῆ στάση. Ναι, τήν Πόλη θά τήν ξαναπάρουμε.

ν'. Πλημμυρισμένος στό φῶς

Ἀπό ἡμερολογιακές σημειώσεις ἑνός ἱερομονάχου, οἱ ὁποῖες ἀναφέρονται στίς ἐμπειρίες του ἀπό τόν π. Παῖσιο, ἀποσπᾶ ἕνα τμήμα πού παρουσιάζει ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον: «Ὁ Γέροντας μοῦ πρότεινε αὔριο πού εἶναι τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους νά πάω νά λειτουργήσω στό κελί του. Ἡ χαρά μου δέν περιγραφόταν. Συνεννοηθήκαμε γιά τή ὥρα κι ἔφυγα πετώντας ἀπό τή χαρά. Τό πρωί πού πῆγα στό κελί τοῦ Γέροντα ἤμουν ἐνθουσιασμένος. Ὁ Γέροντας ἔψελνε ἀργοσύντομα μέ τή λεπτή φωνούλα του, πού θύμιζε παιδάκι. Ἦταν προσηλωμένος σ' αὐτά πού ἔψελνε καί διάβαζε καί μοῦ μετέδιδε τήν ἀτμόσφαιρα τῆς κατάνυξης στήν ὁποία ζοῦσε. Ὅταν μπήκαμε στή Λειτουργία, νόμιζα πῶς θά σπάσει ἡ καρδιά μου ἀπό τή συγκίνηση. Θυμᾶμαι πού κοιτοῦσα στά κλεφτά τόν Παππού καί παρακαλοῦσα νά σταματήσει ὁ χρόνος γιά μένα ἐκεῖ. Στήν ὥρα τοῦ κοινωτικοῦ ὁ Γέροντας πλησίασε καί κοινώνησε. Ὅταν εἶπα τό "πάντοτε νῦν καί ἀεὶ" στραμμένος πρός τόν κυρίως ναό, εἶδα τό Γέροντα νά εἶναι πάνω ἀπό τό πάτωμα καί νά αἰωρεῖται. Ἐντρομος ἔριξα τό βλέμμα μου νά δῶ τήν ἐκφρασή του καί κατέβασα ἀμέσως τά μάτια μου, γιατί τό πρόσωπο τοῦ Γέροντα ἦταν ὄλο φῶς καί δέν μπορούσα νά διακρίνω οὔτε ἐκφραση οὔτε πρόσωπο».

ΙΩΣΗΦ ΜΟΝΑΧΟΥ (νυν Βατοπ.) - ΠΕΡΙ ΣΥΝΤΕΛΕΙΑΣ ΚΑΙ
ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ (1995)

**Ἡ περί Συντελείας καί Ἀντιχρίστου
διδασκαλία τοῦ Κυρίου μας.**

«Καθημένου δέ αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους τῶν ἐλαιῶν προσήλθον αὐτῷ οἱ μαθηταὶ κατ' ἰδίαν λέγοντες· εἰπέ ἡμῖν πότε ταῦτα ἔσται, καί τί τό σημεῖον τῆς σῆς παρουσίας καί συντελείας τοῦ αἰῶνος;»⁸. Ἀφοῦ προηγήθηκε ἡ ἐπίδειξις τῶν λαμπρῶν οἰκοδομῶν τοῦ ναοῦ ἀπό τούς μαθητάς στόν Κύριόν μας, ἄκουσαν ἀπό Αὐτόν τό τρομακτικόν κατάντημα ὅτι «οὐ μὴ ἀφεθῆ ὧδε λίθος ἐπὶ λίθον ὃς οὐ καταλυθήσεται»⁹ καί ἔλαβον θάρρος ἀπό τήν προφητικὴν ἀπάντησιν τοῦ διδασκάλου καί τόν ἐρώτησαν κατ' εὐθείαν περί τῶν μελλόντων γενικῶς καί ἰδίως περί τῆς Δευτέρας ἐνδόξου Του Παρουσίας. Τότε ὁ Κύριός μας ἄρχισε νά τοῦς ἐρμηνεύη μέ τόν ὀπτικόν ὀρίζοντα τῆς προφητικῆς ἐννοίας περί τῶν ὄσων ἐρώτησαν καί πρῶτον ἐξ ὄλων τοῦς συνιστᾶ· «βλέπετε μή τις ὑμᾶς πλανήσῃ»¹⁰. Ἐγνώριζεν ὁ παντεπόπτης, τοῦς διαβολικούς σκοπούς τοῦ ὄφεως τοῦ ἀρχαίου, ὅτι ὡς πλάνη καί ἀπάτη πού ὁ ἴδιος εἶναι, θά ἔχη τόν τρόπον καί τό μέσον αὐτό στήν ἡμερησίαν του διάταξι.

Ὁ Θεός διά μεσιτῶν καί ἀγγελιαφόρων ὁμιλοῦσε πάντοτε πρός τόν ἄνθρωπον, εἴτε προφητῶν εἴτε δικαίων εἴτε ἀκόμα καί ἀγίων ἀγγέλων ἕως ὅτου ἦλθε «τό πλήρωμα τοῦ χρόνου» καί παρέστη ὁ ἴδιος διά τῆς θείας κενώσεως Του γιά νά ὀλοκληρώσῃ τήν ἀνακαίνισιν καί σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου. Κατά τόν ἴδιον τρόπο καί ὁ λυμεῶν διάβολος διά τῆς ἀπάτης του σπεῖρει πανταχοῦ τῆς ἐκκλησίας ζιζάνια, ὀδηγεῖ κακοῦς ἐργάτας, οἱ ὁποῖοι μέ ὀ-

νόματα φωτιστῶν καὶ διδασκάλων δημιουργοῦν αἰρέσεις καὶ παντοειδεῖς πλάνες γιὰ νὰ παρασύρουν τοὺς ἀνθρώπους μακρὰν τῆς ἀληθοῦς γνώσεως. Ὅπως καὶ ὁ Κύριός μας πέραν τῶν διαφορῶν του ἀντιλήψεων μέσω τῶν πιστῶν Του δούλων, ἐπεδήμησεν ὁ ἴδιος προσωπικά καὶ ὀλοκλήρωσε τὴν σωτηρία, ἔτσι καὶ ὁ ἀπατεῶν διάβολος στό πέραν τῶν τόσων του κακῶν καὶ ἀποπλανήσεων θά παραστήσῃ τό κυριώτερον του ὄργανον, τὴν ἐνσάρκωσιν ὀλόκληρης τῆς κακουργίας καὶ διαστροφῆς του, «τόν ἄνομον» καὶ «υἰόν τῆς ἀπωλείας». Αὐτός θά ἐπισφραγίσῃ τό πλήρωμα τοῦ σατανικωτέρου καὶ εἰδεχθεστέρου του σχεδίου καὶ αὐτός θά εἶναι ὁ ἀντίχριστος, τό πλήρωμα καὶ ἀποκορύφωμα τῶν κακῶν, ὅσων ποτέ ἐνέσκηψαν καὶ συνέβησαν στήν δύστηνον αὐτήν γῆν.

Ἴσως οἱ μαθηταὶ νὰ μήν ἦσαν τότε ἔτοιμοι νὰ ἀντιληφθοῦν τό βάθος τῆς προφητείας καὶ τῆς ἐσχατολογίας στήν ὁποίαν ἀναφέρεται ἡ πλείστη περιγραφή τοῦ Κυρίου μας. Αὐτός ὅμως ὁ πανάγαθος πού ὄχι μόνον γιὰ τοὺς μαθητές Του τότε, ἀλλά «πᾶσιν ἔλεγε», τοὺς προβάλλει ἀμέσως σάν πρώτη ἄμυνα τό «βλέπετε μή τις ὑμᾶς πλανήσῃ» ἀπό τοὺς προβατόσχημους καὶ δῆθεν φωτεινοὺς σωτῆρας· «πολλοὶ ἐλεύσονται ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου λέγοντες· ἐγὼ εἰμί ὁ Χριστός, καὶ πολλοὺς πλανήσουσιν»¹¹. Ὅσα στήν περικοπὴν τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου βλέπομε δέν εἶναι ὅλα ἐσχατολογικοῦ περιεχομένου, διότι ὀμιλεῖ ὁ Κύριός μας καὶ γιὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Ἱερουσαλήμ, πού πραγματοποιήθηκε τό 70 μ.Χ., ἐπὶ Βεσπασιανοῦ Τίτου καὶ γιὰ τὰ συναφῆ δεινά πού ἐπηκολούθησαν. Ἐμεῖς αὐτὰ ὡς γνωστά, παραλείπωμεν καὶ κωχόμενοι διὰ τὴν προγνωστικὴν ὄρασιν τῆς θείας μας ἀποκαλύψεως, ἐρχόμεθα κατ' εὐθείαν στήν ἐσχατολογίαν πού εἶναι καὶ ὁ σκοπός μας.

«Καὶ διὰ τό πληθυνθῆναι τὴν ἀνομίαν ψυγήσεται ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν... καὶ κηρυχθήσεται τοῦτο τό εὐαγγέ-

λιον τῆς βασιλείας ἐν ὅλη τῇ οἰκουμένῃ εἰς μαρτύριον πᾶσι τοῖς ἔθνεσι, καὶ τότε ἔξει τό τέλος»¹². Ὁ ἐπόμενος στίχος «ὅταν οὖν ἴδητε τό βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως τό ρηθέν διὰ Δανιὴλ τοῦ προφήτου ἔστώς ἐν τόπῳ ἁγίῳ, ὁ ἀναγινώσκων νοεῖτω» καὶ τὰ ἐπόμενα τῆς περιγραφῆς τῶν δεινῶν δέν ἐκλαμβάνονται ὡς νομίζω μόνον στήν τότε δῆωσιν τῆς Ἱερουσαλήμ καὶ τῶν καταστροφῶν πού συνέβησαν, ἀλλά μᾶλλον στά περί συντελείας καὶ ἀντιχρίστου ἀνάγονται ὅπως συνήθως ὁ προφητικὸς λόγος γριφωδῶς ὀμιλεῖ. «Ἔσται γάρ τότε θλίψις μεγάλη οἷα οὐ γέγονεν ἀπ' ἀρχῆς κόσμου ἕως τοῦ νῦν οὐδ' οὐ μή γένηται. Καὶ εἰ μή ἐκολοβώθησαν αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι οὐκ ἂν ἐσώθη πᾶσα σὰρξ· διὰ δέ τοὺς ἐκλεκτοὺς κολοβωθήσονται αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι»¹³. Δέν εἶναι δυνατό νὰ χαρακτηρισθοῦν τὰ κακά τῶν Ἑβραίων τῆς ἀλώσεως τῆς ἐπὶ Τίτου τὰ δεινότερα τῶν ὅσων ποτέ συνέβησαν ἢ θά συμβοῦν, διότι ἂν καὶ πράγματι πολὺ σκληρὰ καὶ ἀποτρόπαια καὶ θηριώδη ὑπῆρξαν, οὐδέποτε ὅμως ἐχαρακτηρίσθησαν ὡς τὰ δεινότερα ὄλων, καθ' ἣν στιγμὴν στήν παγκόσμιον ἱστορία διηγοῦνται ἀγριώτερα καὶ ἐκτενέστερα κακά. Τὰ τραγικὰ πού περιγράφονται, μόνον στήν συντέλεια ὑπὸ τοῦ ἀνόμου, τοῦ υἱοῦ τῆς ἀπωλείας θά πραγματοποιηθοῦν, ἀφοῦ θά ἐτοιμασθῇ τό ἔδαφος διὰ τῆς πλήρους χρεωκοπίας τῶν ἀνθρώπων τῶν ὁποίων ἡ παναμαρτωλότης θά εἶναι πλέον νόμιμον καθεστῶς καὶ ὄντως θά ψυγῇ ἡ ἀγάπη ὄχι μόνον τῶν πολλῶν, ἀλλά σχεδόν πάντων, ἀφοῦ ἡ ἰδιοτέλεια καὶ ὁ ἀτομισμός ἤδη προβάλλονται ἀπό τώρα ὡς κατορθώματα καὶ ὡς κοινωνισμός. Σχολιάζοντας τό ρῆμα τοῦ Κυρίου μας «ἐγερεθήσεται ἔθνος ἐπὶ ἔθνος καὶ βασιλεία ἐπὶ βασιλείαν» λέγομεν ὅτι δέν ἀπέχομεν σήμερα ἀπό τό πλήρες του νόημα. Δέν εἶναι, ἀγαπητοί μου, οἱ σκολιώτερες ἡμέρες τῶν αἰώνων οἱ σημερινές πού σάν μόνιμο καθῆκον καὶ φροντίδα ἔχουν τό ἕνα κράτος νὰ ἐπινοεῖ κατὰ τοῦ ἄλλου δολιοφθοράν καὶ μέ πᾶσαν ὑποκρι-

σίαν και άπάτην νά σκέπτονται οί ήγγέται τήν έκμετάλλευσις και καταστροφήν, πιστεύοντες ότι τοῦτο εἶναι κέρδος ἴδιον; Ἡ ραδιουργία, τό ψέμα, ἡ ύποκρισία, ἡ κατασυκοφαντία, τό μῖσος, ἡ κατ' εὐθείαν ἐπίθεσις τῶν μεγαλύτερων κατά τῶν μικροτέρων και ἀδυνάτων, συνέβη σ' αὐτό τό μέτρον ποτέ σ' ὄλον τό μακρόν παρελθόν; Καταστρατηγεῖται κάθε νόημα δικαιοσύνης και ἀληθείας και προβάλλονται σάν μέσα ἐπιτυχίας ἀνόμων και ἀθέσμων κερδῶν και συμφερόντων κάθε παράνομον, ἀνήθικον και βδελυρόν ὄχι κατά τῆς ἀξιοπρεπείας μόνον ἀλλά και κατ' αὐτῆς τῆς φυσικῆς ζωῆς και ὑποστάσεως τοῦ ἀνθρώπου, και προστατεύεται ὁ δρᾶστης πολλακίς και ἐμφανίζεται και ὡς ἥρωας.

Ποία λοιπόν ἄλλη αἰσχροτέρα ἐπίθεσις ἔθνους ἐπί ἔθνος ἀπό αὐτήν πού γίνεται παντοῦ σήμερα, και τί ἄλλο τραγικότερον ὅταν ἐφαρμόζεται ἀμείλικτα τό φρικιαστικόν ρῆμα «ὁ θάνατος σου ζωή μου» ἀπό ὄλους τοὺς ἰσχυροὺς πρὸς τοὺς ἀδυνάτους; Ποῖον ἄραγε ἔλλειμμα στήν παντελεῖ σῆσιν τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν ἀπουσιάζει ὥστε νά ἐμποδίζεται ἡ παρουσία τοῦ «υἱοῦ τῆς ἀπωλείας» διά νά πραγματοποιηθῇ τοὺς ὀλοκληρωτικούς του σκοποὺς; Τήν ἐπικρατοῦσαν ἀκαταστασίαν τῶν καιρικῶν συνθηκῶν συμπληρώνει ἡ ἀδιάκοπος αἰματοχυσία τῶν ἐμφυλίων σπαραγμῶν πού τροφοδοτεῖ ἡ ἀνθησις τοῦ προηγμένου μας πολιτισμοῦ!

Στήν συνέχειαν τῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς παρακολουθοῦμεν τήν καθαρῶς ἐσχατολογικὴν ἀφήγησιν τοῦ Κυρίου μας: «Τότε ἐάν τις ὑμῖν εἶπῃ· ἰδοὺ ὧδε ὁ Χριστός, ἡ ὧδε μή πιστεύσητε... ὡσπερ γάρ ἡ ἀστραπή ἐξέρχεται ἀπό ἀνατολῶν και φαίνεται ἔως δυσμῶν, οὕτως ἔσται και ἡ παρουσία τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου»¹⁴. Πόσον σαφῆς γνωριμία τῶν πραγμάτων! Πόσον ὀρθῆ διαπίστωσις τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου! Μόνον τοῦτο δέν θά μπορέση νά μιμηθῇ ἡ νά παραχαράξῃ ὁ ἐρχόμενος βαρὺς λύκος, ὁ ἀπα-

τεῶν ψευδομεσσίας, μέ ὄλην τήν λύσσαν τῆς κοσμοκρατορικῆς του ἐξουσίας, ἐμφανιζόμενος μέ τό δέρμα τοῦ ἀρνίου. "Ἀπαξ ἐλθὼν ὁ τῶν ὄλων Σωτήρ, ὁ Κύριος μας ἐν σχήματι ταπεινώσεως και κατεργασθεῖς τήν παγκόσμιον σωτηρίαν, τό δεύτερον ἐλεύσεται μετά δυνάμεως και δόξης θεοπρεποῦς μή δυναμένης πάσης κτίσεως νά ὑποστῇ τήν δόξαν τῆς μεγαλοπρεπείας του. Τό σύμβολον τοῦτο τῆς Δευτέρας του Παρουσίας ἄς κρατήσωμεν ὄλοι οἱ πιστοὶ τῶν πονηρῶν τούτων ἡμερῶν, πού τά σημεῖα τῆς ἐμφανίσεως τοῦ ἀπατεῶνος πλησιάζουν και ἔτσι κανεῖς δέν θά πλανηθῇ ὅσον και ἂν καλύψη ὁ λυμεῶν διά θαυματοφανείας τήν σατανικὴν του ἔλευσιν. «Ἐγερθήσονται» λέγει ὁ Κύριος μας, ἐννοῶν τόν πλάνον τοῦτον και παραχαράκτην, «ψευδόχριστοι και ψευδοπροφῆται, και δώσουσι σημεῖα μεγάλα και τέρατα ὥστε πλανῆσαι, εἰ δυνατόν, και τοὺς ἐκλεκτοὺς· ἰδοὺ προεῖρηκα ὑμῖν». Ναί πανάγαθε Δέσποτα, ναί ὁ γλυκύς και ἀληθῆς ποιμὴν, ὁ τήν ψυχὴν Σου θύων ὑπὲρ τῶν σῶν προβάτων, δέν παρέλειψες πάντα ποιῶν και λέγων ἵνα ἡμᾶς προφυλάξῃς ἀπό τοῦ κοινοῦ ἐχθροῦ τά πάντα μετερχομένου διά τήν δικήν μας ζημίαν και ἀπώλειαν.

Τό νόημα τῶν λόγων τοῦ Κυρίου μας ὅτι: «εἰ δυνατόν πλανῆσαι και τοὺς ἐκλεκτοὺς», εἶναι ὅτι θά εἶναι τόσον ὀργανωμένη και καλυμμένη ἡ ἀπάτη πού θά ἀποπλανᾷ και τοὺς θεωρουμένους σοφοὺς και συνετοὺς ὄχι ὁμῶς και τοὺς πραγματικά ἐκλεκτοὺς πού ἡ θεία χάρις ἐκάλεσεν ἐκ προοιμίων και ἐσήκωσαν στήν ζωὴν τοὺς τόν σταυρόν τοῦ Κυρίου μας και ἐβάστασαν μέ ὄλες τοὺς τίς δυνάμεις τά στίγματα Του και διέπρεψαν στίς ἀγίες ἀναστροφές.

Ἐνα ἄλλο σημεῖον προηγούμενον τῆς ἐνδόξου τοῦ Χριστοῦ μας Παρουσίας εἶναι ὅτι «ὁ ἥλιος σκοτισθήσεται και ἡ σελήνη οὐ δώσει τό φέγγος αὐτῆς και οἱ ἀστέρες πεσοῦνται ἀπό τοῦ οὐρανοῦ, και αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν

σαλευθήσονται»¹⁵. Κατά τις διηγήσεις τῶν Πατέρων μας καί ὁ Ἄντιχρίστος θά σχηματίζει διάφορα σημεῖα ὑπερφυσικά ὄχι στήν πραγματικότητα, ἀλλά «κατ' ἐνέργειαν τοῦ Σατανᾶ ἐν πάσῃ δυνάμει καί σημείοις καί τέρασι ψεύδους»¹⁶, πεπλανημένα καί ὄχι ἀληθῆ, ὑπό τήν προσωπικήν του ἐπίδρασιν καί παρουσίαν. Δέν θά συμβολίζουν ὁμῶς αὐτά τόν ἐρχομόν καί τήν ἔλευσίν του, ἀλλά θά εἶναι ἐκφοβισμοί γιά τούς ἀστηρίκτους καί πεπλανημένους, γιά νά τόν προσκυνήσουν ὡς Θεόν. Ἡ διασάλειψις τῶν στοιχείων καί τῶν οὐρανίων σωμάτων θά προηγηθῆ τῆς Δευτέρας Παρουσίας τοῦ Κυρίου μας ὡς εἰδοποιητικόν μέσον ὅτι ἤδη ἔρχεται. Καί τότε ἐσχατον τῶν δειγμάτων τῆς παρουσίας Του «φανήσεται τό σημεῖον τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῷ οὐρανῷ»¹⁷ ὁ τίμιος Σταυρός Του, τό μέσον τῆς κοσμοσωτηρίου οἰκονομίας Του, τό ὄπλον τῆς καταστροφῆς τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων, ἡ κατάργησις τοῦ θανάτου καί ἡ ἀνακαίνισις τῆς κτίσεως. «Καί κόψονται πᾶσαι αἱ φυλαί τῆς γῆς καί ὄψονται τόν υἱόν τοῦ ἀνθρώπου, (τόν σεσαρκωμένον Θεόν Λόγον ἐν ὅλῃ τῇ θεοπρεπῆ Του μεγαλωσύνῃ), ἐρχόμενον ἐπί τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ μετά δυνάμεως καί δόξης πολλῆς»¹⁸. Ἄλλά Δέσποτα Παντοκράτωρ καί φιλόανθρωπε, δός ἡμῖν τοῖς ταπεινοῖς ἔλεος καί παρησίαν ἵνα ὑπαντήσωμέν Σε πρός ἡμᾶς ἐρχόμενον.

Τά ἴδια σχεδόν μετά τοῦ εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου συναντῶμεν καί εἰς τόν εὐαγγελιστήν Μάρκον συνοπτικώτερα. Στόν εὐαγγελιστήν Λουκᾶ ὁμῶς περιγράφονται ζωηρότερα ἢ ἐρήμωσις τῆς Ἱερουσαλήμ καί ἡ καταπάτησις τῆς ὑπό ἐθνῶν ἕως ὅτου «πληρωθῶσι καιροί ἐθνῶν» καί ἀμέσως μᾶς μεταφέρει σέ ἐσχατολογικά σύνορα.

Ἄν καί δέν ἀπεκάλυψε σαφῶς ὁ Κύριος μας περί τοῦ Ἄντιχρίστου, ἄν ὁμῶς συγκρίνωμεν ἀνάλογες περιγραφές τῆς θείας ἀποκαλύψεως, προφητικοῦ περιεχομένου,

γενικά καταλήγομεν στό συμπέρασμα ὅτι μόνον ἐσχατολογικά τά πλεῖστα ἐρμηνεύονται.

Πολλά ἐκ τῶν προφητικῶς ἀναφερομένων εἰς τήν ἁγίαν Γραφήν ἔχουν πολλαπλήν ἐννοίαν καί ἐρμηνείαν, διότι καί μεταφορικά καί τροπολογικά παριστάνουν τίς διάφορες φάσεις τῆς μακρᾶς ζωῆς τῆς ἐκκλησίας νά παλαίη μέ τίς σκοτεινές δυνάμεις τοῦ Σατανᾶ καί τῶν διαφόρων του ὀργάνων. Τό κέντρον πάντως τῶν σημαντικωτέρων πού καί ἐμᾶς σήμερα ἰδίως ἐνδιαφέρουν, εἶναι τά ἐσχατολογικά καί τά περί Ἄντιχρίστου, τοῦ τρομεροῦ τούτου καί ἀπαισίου τέρατος πάσης διαβολικότητος καί κακουργίας πού θά κατατυραννήσῃ ὡς οὐδέποτε ἄλλοτε τούς πιστούς τῶν ἡμερῶν του. Ἄν καί οἱ πειρασμοί τῶν ἡμερῶν αὐτῶν θά εἶναι διά τούς πιστούς οἱ τρομερώτεροι ὑπό τοῦ διαβόλου, πού μᾶς βυθίζουν σέ λύπην καί πικρίαν περιέχουν ὁμῶς καί τό χαριέστατον μήνυμα τοῦ πραγματικοῦ θριάμβου τῆς Ἐκκλησίας κατά τῶν δύο Της ἐχθρῶν, τοῦ θανάτου καί τοῦ διαβόλου, πού ὁ Νυμφίος αὐτῆς θά πραγματοποιήσῃ ἅμα τῇ παρουσίᾳ Του καί οἱ πιστοί θά πληροφορηθοῦν ὄχι ἐξ ἀκοῆς καί πίστεως, ἀλλά ἐν ὅλῃ τῇ πραγματικότητι, τόν ἐσχατον τοῦ Κυρίου μας μακαρισμόν «χάρητε ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ καί σκιρτήσατε· ἰδοὺ γάρ ὁ μισθός ὑμῶν πολὺς ἐν τῷ οὐρανῷ»¹⁹.

Ἐκτός ἀπό τήν ἱεράν Ἀποκάλυψίν του, ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης ἀναφέρει περί τῶν ἐσχάτων καί τοῦ Ἄντιχρίστου στίς ἐπιστολές του καί γράφει γιά τό πρόσωπο αὐτό καί θεωρεῖται ὁ πρῶτος πού ἐπισημαίνει αὐτό τό ὄνομα. Στήν πρώτην Καθολικήν του ἐπιστολήν λέγει· «παιδιά, ἐσχάτη ὥρα ἐστίν, καί καθὼς ἠκούσατε ὅτι ὁ ἀντίχριστος ἔρχεται, καί νῦν ἀντίχριστοι πολλοί γέγονασιν»²⁰. Ἐδῶ ὁ Ἀπόστολος ὑπομιμνήσκει στοὺς μαθητάς του περί τοῦ ἱστορικοῦ Ἄντιχρίστου καί τούς ἐνθυμίζει ὅτι τό ἤκουσαν ὅτι κάποτε θά ἔλθῃ ὁ αὐτοῦσιος Ἄντιχρίστος στόν προορισθέντα καιρόν, ἀλλά ἀντίτυπα ἐκείνου

ἤδη ὑπάρχουν πολλά. Τούς ἐξηγεῖ ποῖος λέγεται Ἐπίχριστος «οὗτός ἐστιν ὁ ἐπίχριστος, ὁ ἀρνούμενος τόν Πατέρα καί τόν Υἱόν»²¹. Καί ἐπανερχόμενος στόν ἴδιον του ὀρισμόν περί ὀρθῆς ὀμολογίας περί τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ ὡς ἀληθινοῦ Θεοῦ ἐν σαρκί ἐληλυθότος, διδάσκει ὅτι πᾶς ὁ μή οὕτως ὀμολογῶν, Ἐπίχριστου μερίδα ἐκπροσωπεῖ· «καί τοῦτό ἐστιν τό τοῦ ἐπίχριστου ὁ ἀκηκόατε ὅτι ἔρχεται καί νῦν ἐν τῷ κόσμῳ ἐστίν ἤδη»²². Εἰς τήν δευτέραν Καθολικήν ἐπιστολήν ἐπαναλαμβάνει περί τῆς ἀρνήσεως τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ ὅτι ὁστις δέν ὀμολογεῖ Αὐτόν ἐν σαρκί ἐλθόντα σωτήρα τοῦ κόσμου, «οὗτός ἐστιν ὁ πλάνος καί ὁ ἐπίχριστος»²³. Δικαίως ὁ ἡγαπημένος μαθητής ἐτόνιζε στούς πιστούς νά φυλάσσωνται μᾶλλον ἀπό τούς διαφόρους ἐπίχριστους πού τότε ὑπῆρχαν καί ἐπολεμοῦσαν ἀδιάκοπα τήν Ἐκκλησίαν παρά νά ὑποπεύωνται τόν ἱστορικόν τοιοῦτον πού δέν θά ἔβλεπαν στίς ἡμέρες τους. Οἱ διάφοροι αἰρετικοί καί πλᾶνοι πού παραχάρασαν τήν ἀποστολικήν διδασκαλίαν καί ἐνόθευαν τό εὐαγγέλιον δέν ἦσαν ἄλλο παρά ἐπίχριστοι καί προβατόσχημοι λύκοι μή φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου.

Ἡ περί Ἐπίχριστου διδασκαλία τοῦ Ἀποστόλου Παύλου.

Ἐάν καί παντοῦ σχεδόν στήν ἀγίαν Γραφήν ἀναφέρεται περί τῶν ἐσχάτων καιρῶν, τῆς συντελείας καί τοῦ μυστηριώδους ἀνθρώπου τῆς ἀπωλείας τοῦ κοινῶς Ἐπίχριστου, στόν Ἀπόστολον Παῦλον ὁμῶς εὐρίσκομεν παραστατικώτερη καί ἀναλυτικώτερη διδασκαλίαν ἰδίως στήν δευτέραν πρός Θεσσαλονικεῖς ἐπιστολήν του. Ὁ σκοπός τῆς λεπτομεροῦς αὐτῆς περιγραφῆς τῆς Δευτέρας Παρουσίας τοῦ Κυρίου μας καί τῆς ἀπαισίας μορφῆς τοῦ ἀνθρώπου τῆς ἀνομίας ὅπου θά κατατυραννήσῃ τήν Ἐκκλησίαν ἦτο ἡ ἐπικρατήσασα τότε ὑπό τῶν Θεσσαλονικέων γνώμη ὅτι «ἐνέστηκε ἡ ἡμέρα τοῦ Χριστοῦ»²⁴. Ἡ ἐξόχως ἀνησυχητική αὐτή κατάσταση πού ἐθορύβει τούς πιστούς τῆς περιοχῆς ἠνάγκασε τόν Παῦλον νά ἐκφραστῇ προφητικώτατα περί τῶν μελλόντων γενέσθαι ὥστε νά γίνουν γνωστά εἰς ὅλους τά συμβησόμενα. Δέν σχολιάζομεν λεπτομερῶς ὅλον τό βάθος τῶν νοημάτων ὅπου ἡ προφηταποστολική εὐρύτης τοῦ μεγάλου φωστῆρος Παύλου ἐκτείνεται, ἀλλά μόνον τά δύο κεντρικώτερα σημεῖα τῆς ἐνδόξου Δευτέρας τοῦ Κυρίου μας Παρουσίας καί τῆς προηγουμένης αὐτῆς σατανικῆς ἐπιφανείας τοῦ ἀνόμου τόν ὁποῖον ὁ Κύριος μας «ἀναλώσει τῷ πνεύματι τοῦ στόματος Αὐτοῦ»²⁵. Ἐπειδή ἐσχηματίσθη ἡ ἐντύπωση ὅτι ὁ Παῦλος ὠμίλησε διά σύντομον παρουσίαν τοῦ Κυρίου καί τήν ἐπισυναγωγῆν πάντων πρός Αὐτόν, ἀναγκάζεται ὁ Ἀπόστολος νά τούς ὑπενθυμίσῃ τί παλαιότερα εἶπε σ' αὐτούς περί τούτου καί γράφει: «Ἐρωτῶμεν δέ ἡ-

μᾶς ἀδελφοί, ὑπὲρ τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἡμῶν ἐπισυναγωγῆς ἐπ' αὐτόν, εἰς τό μή ταχέως σαλευθῆναι ὑμᾶς ἀπὸ τοῦ νοός μήτε θροεῖσθαι μήτε διὰ τοῦ πνεύματος μήτε διὰ λόγου μήτε δι' ἐπιστολῆς ὡς δι' ἡμῶν, ὡς ὅτι ἐνέστηκεν ἡ ἡμέρα τοῦ Χριστοῦ· μή τις ὑμᾶς ἐξαπατήσῃ κατὰ μηδένα τρόπον· ὅτι ἐάν μή ἔλθῃ ἡ ἀποστασία πρῶτον καὶ ἀποκαλυφθῇ ὁ ἄνθρωπος τῆς ἀμαρτίας ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας, ὁ ἀντικείμενος καὶ ὑπεραιρούμενος ἐπὶ πάντα λεγόμενον Θεόν ἢ σέβασμα, ὥστε αὐτόν εἰς τόν ναόν τοῦ Θεοῦ ὡς Θεόν καθίσει, ἀποδεικνύντα ἑαυτόν ὅτι ἐστὶ Θεός. Οὐ μνημονεύετε ὅτι ἔτι ὦν πρὸς ὑμᾶς ταῦτα ἔλεγον ὑμῖν; καὶ νῦν τό κατέχον οἴδατε, εἰς τό ἀποκαλυφθῆναι αὐτόν ἐν τῷ ἑαυτοῦ καιρῷ· τό γάρ μυστήριον ἤδη ἐνεργεῖται τῆς ἀνομίας, μόνον ὁ κατέχων ἄρτι ἕως ἐκ μέσου γένηται· καὶ τότε ἀποκαλυφθήσεται ὁ ἄνομος, ὃν ὁ Κύριος ἀναλώσει τῷ πνεύματι τοῦ στόματος αὐτοῦ καὶ καταργήσει τῇ ἐπιφανείᾳ τῆς παρουσίας αὐτοῦ· οὗ ἐστὶν ἡ παρουσία κατ' ἐνέργειαν τοῦ σατανᾶ ἐν πάσῃ δυνάμει καὶ σημείοις καὶ τέρασι ψεύδους καὶ ἐν πάσῃ ἀπάτῃ τῆς ἀδικίας ἐν τοῖς ἀπολλυμένοις, ἀνθ' ὧν τὴν ἀγάπην τῆς ἀληθείας οὐκ ἐδέξαντο εἰς τό σωθῆναι αὐτοῦς. Καὶ διὰ τοῦτο πέμψει αὐτοῖς ὁ Θεός ἐνέργειαν πλάνης εἰς τό πιστεῦσαι αὐτούς τῷ ψεύδει, ἵνα κριθῶσι πάντες οἱ μή πιστεῦσαντες τῇ ἀληθείᾳ, ἀλλ' εὐδοκήσαντες ἐν τῇ ἀδικίᾳ»²⁶.

Συμβουλεύει ὁ ἅγιος Ἄποστολος τοὺς μαθητὰς του καὶ ἰδίως τοὺς ἐν Θεσσαλονίκη, νά μή «σαλευθῶσι ἀπὸ τοῦ νοός μήτε θροηθῶσι μήτε διὰ πνεύματος μήτε διὰ λόγου μήτε δι' ἐπιστολῆς». Σέ μᾶς ὁμως τοὺς εἰς τά τέλη τῶν αἰώνων καταντήσαντας ἀρμόζει ὁ λόγος τοῦ εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου, στό προφητικό βιβλίο τῆς Ἀποκαλύψεως, πού ἀναφέρει τά ἑξῆς: «ὃ βλέπεις γράψον εἰς βιβλίον»²⁷ καὶ «μή σφραγίσῃς τοὺς λόγους τῆς προφητείας τοῦ βιβλίου τούτου· ὁ καιρὸς γάρ ἐγγύς ἐστίν»²⁸.

Πράγματι, ἐξ ὧσων στίς ἡμέρες μας βλέπομεν καὶ ἀκούομεν δέν μένει παρά νά διαπιστώσωμεν ὅτι ὄντως «ὁ καιρὸς ἐγγύς ἐστίν» καὶ δέν ὑπάρχει μῆκος χρόνου. Στὴν συνέχειά του ὁ Παῦλος ἀφοῦ καθυσύχασε τοὺς μαθητὰς του νά μή τρομάζουν περὶ ἐπικειμένης συντόμου Δευτέρας Παρουσίας, τοὺς προλέγει διάφορα σημεῖα καὶ σύμβολα πού θά προηγηθοῦν αὐτῆς ὅταν ἔλθῃ τό πλήρωμα τοῦ χρόνου καὶ αὐτὰ μᾶλλον ἐμεῖς πρέπει νά σχολιάσωμεν γιατί ἤδη ζώνουν τόν δικό μας ὀρίζοντα.

«Ἐάν μή ἔλθῃ ἡ ἀποστασία πρῶτον» τονίζει ὁ «βλέπων» ὀφθαλμὸς τῆς χάριτος πού αὐτό εἶναι μιὰ σημαντικὴ βαθμίδα πού θά πατηθῇ γιὰ νά φθάσωμεν ἐγγύτερον στόν ἀναμενόμενον σκοπόν. Τί ἐννοεῖ ἐδῶ ὁ Ἄποστολος ὅταν τονίζει ὅτι σαφές δεῖγμα τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου θά εἶναι ὀπωσδήποτε ἡ «ἀποστασία»; Στὴν ἐρμηνεία αὐτῆς τῆς φράσεως τοῦ Παύλου ἀσχολήθηκαν πολλοὶ κορυφαῖοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας κατὰ καιροῦς, γιατί πάντοτε ἀπασχολοῦσε ἡ ἐσχατολογία καὶ τά ὅσα τὴν προδιαγράφουν. Ἄν καὶ οἱ γνώμες τῶν Πατέρων μας κατὰ τό πλεῖστον ταυτίζονται, δέν παύει ὁμως νά μὲν κρυμμένη ἡ πραγματικὴ ἔννοια τοῦ ὄρου πού ὁ Παῦλος χαράζει. Ὁ τρόπος τῆς ἀπροκάλυπτης δηλώσεως αὐτοῦ τοῦ ὄρου «μή τις ὑμᾶς ἐξαπατήσῃ... ὅτι ἐάν μή ἔλθῃ ἡ ἀποστασία πρῶτον», μᾶς πείθει ὅτι ἦταν γνωστά εἰς τοὺς Θεσσαλονικεῖς ἐκ προτέρας προφορικῆς ὁμιλίας τοῦ Παύλου περὶ τοῦ τί ὠνόμαζεν ἀποστασία καὶ μόνον σέ μᾶς μένει ἄγνωστη. Πάντως τὴν ἀποστασία ἐπακολουθεῖ ἡ σχεδόν ἄμεση παρουσία τοῦ ἀνόμου καὶ ἄρα τῶν μεγάλων δεινῶν ὅπου μέλλουν νά πειράσουν τοὺς κατοικοῦντας τὴν γῆν, πρᾶγμα πού μᾶς ὀδηγεῖ στό συμπέρασμα ὅτι εἶναι ἐσχατολογικόν μᾶλλον φαινόμενον παρά ἐξουσία διοικητικὴ καὶ κοινωνικὴ. Δέν ἀπάδει ἡ γνώμη ὅτι ἡ ἀποστασία θά εἶναι ἠθικοθρησκευτικὴ στοὺς ἐσχάτους καιροῦς. Ὁ Παῦλος ἀναφέρει στίς ἐπιστολές του γιὰ τὴν ἐπ'

ἐσχάτων ἐξαθλίωσιν τῶν ἠθῶν καί τῆς πίστεως. «Τοῦτο δέ γίνωσκε, ὅτι ἐν ἐσχάταις ἡμέραις ἐνστήσονται καιροί χαλεποί· ἔσονται γάρ οἱ ἄνθρωποι φίλαυτοι, φιλάργυροι... ἄσπονδοι, διάβολοι, ἀκρατεῖς, ἀνήμεροι, ἀφιλάγαθοι, προδόται, προπετεῖς, τετυφωμένοι, φιλήδονοι μᾶλλον ἢ φιλόθεοι, ἔχοντες μὲν ἄσεβείας τὴν δὲ δύναμιν αὐτῆς ἠρνημένοι... Ὁν τρόπον δὲ Ἰαννῆς καὶ Ἰαμβρῆς ἀντέστησαν Μωϋσεῖ, οὕτω καὶ οὗτοι ἀνθίστανται τῇ ἀληθείᾳ, ἄνθρωποι κατεφθαρμένοι τὸν νοῦν ἀδόκιμοι περὶ τὴν πίστιν»²⁹ καὶ πάλιν λέγει «τό δὲ Πνεῦμα ρητῶς λέγει ὅτι ἐν ὑστέροις καιροῖς ἀποστήσονται τινες τῆς πίστεως, προσέχοντες πνεύμασι πλάνοις καὶ διδασκαλίαις δαιμονίων, ἐν ὑποκρίσει ψευδολόγων καυτηριασμένων τὴν ἰδίαν συνειδησιν»³⁰. Καὶ ἄλλοῦ λέγει «πονηροὶ δὲ ἄνθρωποι καὶ γόητες προκόψουσιν ἐπὶ τὸ χεῖρον, πλανῶντες καὶ πλανώμενοι»³¹. Ἐπισυνάπτομεν καὶ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου μας ὅτι, στοὺς ἐσχάτους καιροὺς τοσοῦτον θά πληθύνῃ ἡ κακία καὶ ἀπιστία καὶ πλάνη τῶν ἀνθρώπων ὥστε διερωτᾶται μὲ εἶδος παραπόνου «πλὴν ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐλθὼν ἄρα εὐρήσει τὴν πίστιν ἐπὶ τῆς γῆς;»³². Στοὺς θέλοντας νὰ χαρακτηρίσουν τὴν ἀποστασίαν ὡς ἠθικὴν δὲν ἐμποδίζει αὐτὸ τὸ συμπέρασμα, μερικοὶ ὅμως ἀπὸ τοὺς Πατέρες μας τὸ ἐξέλαβον μὲ πολιτικοκοινωνικὴν ἔννοιαν πού ἰδίως γιὰ τίς ἡμέρες τοὺς ἀφοροῦσε τὴν Ρωμαϊοκρατίαν. Ἄλλοι πάλιν τὸ μεταφέρουν εἰς τὴν γενικὴν καθίζησιν τῶν ἡμερῶν τοῦ Ἄντιχριστοῦ ὁπότεν ἡ γενικὴ σῆψις πάσης ἠθικῆς καὶ θρησκευτικῆς ἀξίας θά ὀλοκληρωθῇ, ἀπὸ ὅπου καὶ τὸ βδέλυγμα αὐτὸ τῆς ἐρημώσεως θά ἐμφανισθῇ. Ἐάν ἐπιτραπῇ πάντως καὶ ἡμεῖς οἱ ταπεινοὶ νὰ ἐκφράσωμεν τὴν πτωχὴν μας γνώμην ἐξ ὅσων πλέον βλέπομεν καὶ συγκρίνομεν καὶ ὄχι ἀκούομεν, εἶναι μᾶλλον ἢ ἀποστασία ἢ ἐκ τῆς ἀμαρτωλότητος καὶ ἀπιστίας, νέκρωσις τοῦ ἀνθρώπου πρὸς κάθε τι τὸ ὑγιές καὶ νόμιμον. «Διὰ τὸ πληθυνθῆναι τὴν ἀνομίαν ψυγῆσεται ἡ

ἀγάπη τῶν πολλῶν»³³. Ἡ ἐπακόλουθος φιλαυτία καὶ ἡ φιλαρέσκεια, ἡ ἰδιοτέλεια καὶ ὁ συμφεροντισμὸς τοῦ καταράτου ἀτομισμοῦ πηγάζουν τὴν ἀντίστασιν καὶ ἀντίδρασιν σὲ κάθε τι πού συνεπάγεται ὑπακοὴν καὶ ἐξάρτησιν εἴτε σὲ προϊστάμενες ἀρχές εἴτε σ' αὐτὸν τοῦτον τὸν Θεὸν τοῦ ὁποίου (φεῦ) τὸν θάνατον ἐπινοοῦν καὶ φαντάζονται! Τόσον εἶναι προκλητικὴ ἡ ἀποστασία τοῦ ἀτόμου σήμερα ἀπὸ κάθε ἐξάρτησιν πού οὔτε οἱ κανόνες τῆς ὑγείας καὶ τῆς ζωῆς δὲν πείθουν πλέον περὶ ὑποταγῆς, οὔτε οἱ ἔως τώρα ἀδιάρρηκτοι δεσμοὶ τῆς συγγενείας καὶ τοῦ αἵματος ὀδηγοῦν εἰς τὴν ἐξάρτησιν τῶν μικροτέρων μελῶν ἀπὸ τοὺς κηδεμόνας καὶ μεγαλυτέρους. Οὔτε εἰς τὴν κοινωνικὴν ἀλληλεγγύην καὶ συνεργασίαν γίνεται παραδεκτὴ ἡ ὑποταγὴ καὶ ἐξάρτησις, οὔτε ἀκόμη καὶ σ' αὐτὴν τὴν παιδείαν πού ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων ἦτο καθῆκον καὶ ἀρετὴ. Μικρὰ παιδιὰ ἀνθίστανται πεισματικὰ καὶ ἐγωιστικὰ πρὸς πάντας, γονεῖς, διδασκάλους, κηδεμόνας, καὶ γενικά μία ἄνευ προηγουμένου ἀντίδρασις μὲ πείσμα σατανικὸν χαρακτηρίζει τὸν σημερινὸν ἄνθρωπον. Δὲν εἶναι ἄρα τοῦτο τὸ σημεῖον ἐξαπλωμένον ἤδη σὲ παγκόσμιον κλίμακα, δεῖγμα καὶ αὐτὸ μιᾶς ἀποστασίας πού δὲν ἀπέχει ἀπὸ αὐτῆν πού ὁ προφηταπόστολος Παῦλος προφητεύει γιὰ τοὺς ἐσχάτους καιροὺς πού ὁ ζόφος τῆς σκοτεινῆς τοῦ μαῦς πνίγει; Δὲν εἶναι ἄραγε τὰ ἀπαίσια χνῶτα τοῦ ὀλεθρίου προϊόντος τῆς κολάσεως, τῆς προσωποποιήσεως τοῦ βυθίου δράκοντος, τοῦ Σατανᾶ, πού ἄρχισαν νὰ ἀποπνίγουν μὲ δλα αὐτὰ τὴν δική μας ἀτμόσφαιρα; Ἐάν δὲν εἶναι αὐτὸ, τότε τί σημαίνει ἡ τόση ἀποστασία εἰς τὴν πανανθρώπινον φυλὴν; Κανένα δεῖγμα τόσης ὀλοκληρωμένης ἀποστασίας σ' ὅλην τὴν παγκόσμιον ἱστορίαν δὲν ἀναφέρεται καὶ ἄρα πλησιάζομεν εἰς τὴν ἀποκαλυπτομένην ὑπὸ τοῦ Παύλου κρίσιμον στιγμὴν ἐσχατολογικῶν γεγονότων.

Ἐπὶ τὸν λόγον τῆς ἐπιστολῆς ὁ «ἄνθρωπος τῆς

ἀμαρτίας»³⁴ πληροφορούμεθα ἀκριβῶς ὅτι πρόκειται περὶ ἱστορικοῦ προσώπου ἀπολύτως συγκεκριμένου καὶ ὄχι προσωποποίησης τοῦ κακοῦ εἴτε ἀφηρημένου εἴτε συγκεκριμένου στὰ πρόσωπα διαφόρων τυράννων καὶ κακοποιῶν πού ἀνά τούς αἰῶνας κατατυράννησαν τήν ἀνθρωπότητα καὶ ἐχαρακτηρίσθησαν ὡς πρόδρομοι αὐτοῦ πού ἤδη ὀρίζομεν. Οὔτε πάλιν δυνάμεθα νά συνταυτίσωμεν τόν ἀνθρωπον τῆς ἀνομίας μέ τόν ἴδιον τόν διάβολον ἐφ' ὅσον κατά τόν Παῦλον αὐτοῦ «ἐστίν ἡ παρουσία κατ' ἐνέργειαν τοῦ σατανᾶ»³⁵. Δέν θά εἶναι, ἐξ ὅσων ἡ Γραφή μᾶς παραδίδει, ὁ ἄνομος οὗτος Ἄντιχριστος, οὔτε προσωποποίησης τοῦ γενικοῦ κακοῦ οὔτε πάλιν ὁ διάβολος, ἀλλά οὔτε καί ἡ σάρκωσις τοῦ ἰδίου τοῦ σατανᾶ στήν ἀνθρώπινη φύσι κατά τόν τύπον τοῦ Κυρίου μας, ἀλλά ἀνθρωπος διεφθαρμένος σ' ὅλην τήν ἔκτασιν τῆς ὄντοτήτός του, ὀλόκληρος ἡ κατάστασις τῆς ἀμαρτίας στήν πλήρη ἐφαρμογήν, στήν σκοτεινήν καί ἀνταρτικὴν καί ἀπειθῆ μορφήν τῆς διαστροφῆς σέ κάθε κακόν, ἀπ' ὅπου ἀπουσιάζει κάθε ἔννοια τοῦ ὀρθοῦ καί νομίμου. Προχωρώντας ὁ Παῦλος στόν σκοτεινόν εἰρμόν τῆς ἀπαισίας τοῦ Ἄντιχρίστου περιγραφῆς προσθέτει «ὁ υἱός τῆς ἀπωλείας». Ἐάν τό πρῶτον τοῦ χαρακτηριστικόν ὡς «ἀνθρώπου τῆς ἀμαρτίας» περιέχει ὅλον τόν σκοτεινόν λαβύρινθον τῆς ἐλεεινοτέρας μορφῆς τῶν λογικῶν ὄντων, ὡς υἱός τώρα καί τῆς ἀπωλείας μόνον φρίκην προκαλεῖ καί αὐτὴ ἀκόμη ἡ διήγησις. Υἱός τῆς ἀπωλείας καί στοὺς περὶ αὐτόν καί στόν ἴδιον τόν ἑαυτόν του. Γέννημα ἐξ ἀπαρχῆς τῆς ἀπωλείας μέ ὅλα τά συνέχοντα αὐτόν σύνδρομα καί στοιχεῖα, πολλά καί ἄνευ προηγουμένου δεινά θά προκαλέσῃ ἰδίως ὅταν ἀναρριχηθῆ στό πλήρωμα τῆς ἐξουσίας του, ἐπιτρέποντος φυσικά τοῦ παναγίου Θεοῦ. Σκεῦος δεκτικόν ὅλης τῆς σατανικῆς ιδιότητος καί ἐνεργείας, τί ἄρα δέν θά εἶναι ἱκανός νά προξενήσῃ στήν τότε γενεάν του καί περισσότερο μάλιστα στήν Ἐκκλησία μας καί

στοὺς πιστοὺς, ἐναντίον τῶν ὁποίων συγκεντρώνεται ὅλη του ἡ λύσσα καί τό μῖσος, ὡς ἀπολύτου ὄργανου τοῦ ἐξ ἀρχῆς ἀνθρωποκτόνου καί μισανθρώπου; Ἐχων ὁ υἱός τῆς ἀνομίας καί ἀπωλείας ἐνθρονισμένον εἰς τήν καρδίαν του τόν διάβολον, ἀπονέκρωσε εἰς τόν ἑαυτόν του πᾶσαν ἔννοιαν ἀγαθοῦ καί καλοῦ καί μετεμορφώθη ὡς εἶναι ἐπόμενον εἰς τό ἀρχέτυπον τῆς δικῆς του προτιμήσεως, γενόμενος ὁ ἴδιος διάβολος καί σατανᾶς πλήν μέ ἀνθρωπίνην μορφήν καί ἐνέργειαν σέ σημεῖον ὥστε τήν φρικαλεότητα τῶν στόχων καί ἔργων του νά μειώσῃ ὁ Θεός διά νά δυνηθῆ νά ἀνθέξῃ ἡ τότε γενεά. «Καί εἰ μὴ ἐκολοβώθησαν αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι, οὐκ ἂν ἐσώθη πᾶσα σὰρξ· διὰ δέ τούς ἐκλεκτούς κολοβωθήσονται αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι»³⁶.

Ἐξως τῶν ἡμερῶν ἐκεῖνων ἀδιάκοπος πάλιν τοῦ σατανᾶ κατά τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἡ ἀποπλάνησις τους ἀπό τήν ἐπίγνωσι καί λατρεία τοῦ πραγματικοῦ Θεοῦ τοῦ ὁποίου τήν θεία ιδιότητα μετασηματίζει σέ διαφορῆς ψευδεῖς θεότητες καί πλάνες. Στήν παρουσίαν ὁμοῦ τῆς κατ' ἐξοχὴν ἠθικῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ ὁ διάβολος θά μεταβάλλῃ τό σχῆμα τῆς ἔως τότε πλάνης καί γυμνῆ τῆ κεφαλῇ θά προβάλλῃ τό ἀντίτυπον του ὡς τόν ἴδιον τόν Θεόν, σφετεριζόμενος τήν εἰς τόν πραγματικόν Θεόν λατρείαν καί τιμὴν! Τό ἀκόλουθον ρῆμα τοῦ Παύλου περιγράφει αὐτὴν τήν τραγικότητα «Ὁ ἀντικείμενος καί ὑπεραιρόμενος ἐπὶ πάντα λεγόμενον Θεόν ἢ σέβασμα, ὥστε αὐτόν εἰς τόν ναόν τοῦ Θεοῦ ὡς Θεόν καθίσει, ἀποδεικνύντα ἑαυτόν ὅτι ἐστὶ Θεός»³⁷. Εἰς τήν Ἄποκάλυψιν τοῦ Ἰωάννου περιγράφεται ἡ σύμπτυξις καί ἀφομοίωσις τῶν δύο τούτων γενικῶν κακῶν, διαβόλου καί Ἄντιχρίστου, ὡς ἐξῆς: «Καί ἔδωκεν αὐτῷ ὁ δράκων τήν δύναμιν αὐτοῦ καί τόν θρόνον αὐτοῦ καί ἐξουσίαν μεγάλην... Καί προσεκύνησαν τῷ δράκοντι τῷ δεδωκότι τήν ἐξουσίαν τῷ θηρίῳ, καί προσεκύνησαν τῷ θηρίῳ λέγοντες· τίς ὁμοῖος τῷ θηρίῳ; τίς δύναται πολεμῆσαι μετ' αὐτοῦ; Καί ἐδόθη αὐτῷ στόμα λα-

λοῦν μεγάλα καὶ βλασφημίαν καὶ ἐδόθη αὐτῷ ἐξουσία πόλεμον ποιῆσαι μῆνας τεσσαράκοντα δύο (3 1/2 ἔτη)... καὶ ἐδόθη αὐτῷ πόλεμον ποιῆσαι μετὰ τῶν ἁγίων καὶ νικῆσαι αὐτούς, καὶ ἐδόθη αὐτῷ ἐξουσία ἐπὶ πᾶσαν φυλὴν καὶ λαὸν καὶ γλῶσσαν καὶ ἔθνος. Καὶ προσκυνήσουσιν αὐτόν πάντες οἱ κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς, ὧν οὐ γέγραπται τὸ ὄνομα ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς ζωῆς τοῦ ἁρνίου τοῦ ἐσφαγμένου ἀπὸ καταβολῆς κόσμου»³⁸. Πόσον ζωηρά τὸ Πνεῦμα τὸ "Ἅγιον ζωγραφίζει τὸν «ἀντικείμενον καὶ ὑπεραιρόμενον» ὅτι ἀδίστακτα θά σφετερισθῆ τίς θεῖες ἀξίες καὶ τιμές ἀλλὰ καὶ πόσον βάνουσα καὶ βάρβαρα καὶ βίαια θά κατατυραννήσῃ τοὺς πιστοὺς πού δέν θά θελήσουν νά τόν προσκυνήσουν! Ὡντως τὸ Κυριακόν λόγιον πού χαρακτηρίζει τοὺς μαθητάς τῶν κακῶν ὡς υἱοὺς γεέννης διπλοτέρους τῶν διδασκάλων τους, ἐδῶ ἔχει τήν πλήρη του ἐφαρμογήν. Ὁ ἴδιος ὁ ἔωσφόρος ἐν τῇ ἀπονοίᾳ του νά ἀρπάξῃ ἐξουσία, ἰσοθεῖαν ἐφαντάσθη καὶ ἔνεκεν τούτου κατεποντίσθη καὶ ἀπερρίφθη. Τὸ γνήσιον του γέννημα καὶ ἀπαύγασμα γενόμενος υἱὸς γεέννης διπλότερος τοῦ πατρός του, ἐπερίσσευσε στήν ἀλαζονεία καὶ ἐξετόπισε τελείως τὸν Θεόν, φαντασθεῖς τόν ἑαυτὸν του ὡς ἀληθῆ Θεόν! Τὸ «ἐπὶ πάντα λεγόμενον Θεόν» τοῦτο σημαίνει ὅτι ὁ ἀλάστωρ αὐτός ἀπατεῶν θά θελήσῃ νά ἐκτοπίσῃ κάθε ἄλλην θεότητα εἴτε τῶν ὑποτιθεμένων εἴτε καὶ αὐτοῦ τούτου τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ πού ἦτο γνωστός ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ, τῆς ὁποίας δυστυχῶς θά βασιλεύσῃ ὡς ὁ ἀναμενόμενος της Μεσσίας καὶ σωτήρ.

«Ὡστε αὐτόν εἰς τὸν ναόν τοῦ Θεοῦ καθίσει». Τὸ συμπέρασμα εἶναι αὐτόχρομα ἀνατριχιαστικόν καὶ ἀποτρόπαιον διότι τοῦ θράσου τούτου δέν ἐπροηγήθη ἕτερον, ἀλλ' οὔτε τῆς ἀναιδεΐας καὶ αὐθαδεΐας αὐτοῦ τοῦ εἶδους ὑπάρχει περιγραφή. Ἰσοθεῖαν ὅπως προεῖπαμεν καὶ ὁ διάβολος ἐφαντάσθη καὶ ἐξέπεσε καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν κατὰ καιροὺς ὀργάνων του ἐπεχείρησαν τὸ ἴδιον. Ἀναφέρε-

ται στίς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων διὰ τὸν Ἡρώδη ὅτι οἰκειοποιήθη δόξαν Θεοῦ καὶ «παραχρῆμα δέ ἐπάταξεν αὐτόν ἄγγελος Κυρίου ἀνθ' ὧν οὐκ ἔδωκε τήν δόξαν τῷ Θεῷ, καὶ γενόμενος σκωληκόβρωτος ἐξέψυξεν»³⁹. Νά ἀντικαταστήσῃ ὁμοῦς τὸν ἴδιον τὸν Θεόν οὐδεὶς ἄλλος ποτέ ἐπεχείρησε ἐκτός τούτου τοῦ τέρατος τῆς ἀπωλείας καὶ δικαίως συμπεραίνομεν τήν ἔκτασιν τῶν δεινῶν πού θά ἐπινοήσῃ ἕνα τέτοιο ἄνευ προηγουμένου ὀργανωμένον κακόν. Στίς διάφορες ἐρμηνεῖες τους οἱ Πατέρες σχολίασαν τήν λέξιν «ναόν», ἐρευνῶντες ποῖον θά ἐννοοῦσε ὁ Παῦλος, πού δηλαδὴ ἱστορικά αὐτὸ τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως θά καθίση οἰκειοποιούμενος τήν θεῖαν ἀξίαν πού λατρευτικῶς ἔχει ὁ Θεός. Οὐδέποτε ἐπαναλαμβάνομεν ἠκούσθη βδελυροτέρα καὶ ὑψηλοτέρα ὕβρις κατὰ τοῦ Θεοῦ ὑπὸ τῶν θεομάχων πολεμίων κατὰ τῆς θείας μεγαλωσύνης καὶ ὁσάκις ἔαν κάτι τέτοιο συνέβῃ στήν ἱστορίαν, αὐτό ἐγένετο ὑπὸ ἀφηρημένην καὶ φανταστικὴν περιγραφὴν διαφόρων λαῶν ἀναζητούντων τινὰ θεότητα νά λατρεύσουν ἀφοῦ ἐνστικτωδῶς ἡ ἀνθρώπινη φύσις ἔλκεται πρὸς τήν πίστιν. Μὴ ἔχοντες γνῶσιν ἀληθοῦς θεοσεβείας, ἐλάτρευαν εἴτε φυσικὲς δυνάμεις, εἴτε τὰ στοιχεῖα, εἴτε ὅτι ἡ φαντασία μποροῦσε νά εἰδωλοποιήσῃ ὡς ὑπὲρ δυνάμιν καὶ ἄλλοτε πάλιν ἥρωας καὶ εὐεργέτας ἢ ἀκόμη καὶ τυράννους πού τοὺς ἐπίεζαν. Ἡ προφητικὴ καρδιά τοῦ μεγάλου Παύλου πού ἐβλεπε τὰ μακρὰν συμβησόμενα ὡς παρόντα, μόλις καὶ εἶναι χρεῖα νά σημειώσωμεν πόσον ἀλγοῦσεν ὅταν ἠσθάνετο τήν τοσαύτην καθίζησιν τῶν δικῶν μας καιρῶν πού ἡ παντελής σῆψις κάθε ἠθικῆς ἀξίας καὶ λογικῆς θά ἔδιδε τὸν ἀνάλογον αὐτόν καρπὸν τῆς ὑπερτάτης βλασφημίας καὶ ἀσεβείας, τοῦ ἐπιστεγάσματος τῆς παντελοῦς ἐρημώσεως καὶ τοῦ ἀφανισμοῦ. Ὡντως κατὰ τὸ θεῖον ρῆμα «οὐ δύναται δένδρον σαπρὸν καρπούς καλοὺς ποιεῖν»⁴⁰.

Ὁ λόγος πού μᾶς κινεῖ στὸν μικρὸν τοῦτον σχολια-

σμόν δέν εἶναι ἡ ἐπανάληψις τῶν ἱστορικῶν γεγονότων τόσον γνωστῶν ἀπό τὰς θείας Γραφάς ἀλλά γιά νά καθορίσωμεν ἐκ τῶν συμπερασμάτων τήν μέλλουσαν γενέσθαι ζημίαν καί ἀφανισμόν. Τό ρῆμα τοῦ Κυρίου μας ὅτι ἡ μέλλουσα τότε νά συμβῆ θλίψις καί ἀνάγκη «οὐ γέγονεν ἀπ' ἀρχῆς κόσμου ἕως τοῦ νῦν οὐδ' οὐ μή γένηται»⁴¹, εἶναι ἱκανόν νά μᾶς πληροφορήσῃ. Προτιμήσαμεν ὁμως παρά ταῦτα νά ἐξετάσωμεν μερικές πτυχές τῆς ἐρχομένης συμφορᾶς γιά νά ἀξιολογηθοῦν τά μέσα τῆς σωτηρίας πού ἡθεῖα χάρις διά τῆς Ἐκκλησίας παρέχει στόν κόσμον, πού πιστεύει καί ἐξαρτᾶται ἀπ' αὐτήν. Κάθε παράβασις καί παρακοή ἀσφαλῶς λαμβάνει «ἐνδικον μισθαποδοσίαν», ἡ ὁρμή ὁμως πρὸς ἰσοθειαν ἀποτελεῖ ὄχι μόνον τήν ἀρχὴν ἀλλά καί τό τέρμα τῆς περιγραφῆς τῆς ἀμαρτίας. Τό φρικαστικόν παράδειγμα τοῦ ἑωσφόρου μᾶς πείθει ἀπό πού εἰσηλθάν τά κακά καί ἡ φθορά τῶν «λίαν καλῶς» τοῦ Θεοῦ ποιημάτων. Στίς ἡμέρες πάλιν τοῦ Ἐπιχριστοῦ συναντῶμεν τό ἴδιον γεγονός ὑπό αὐθαδεστέραν μορφήν ὁπόταν καί τό ἀποτέλεσμα δέν θά εἶναι λιγότερον τοῦ ἐπιχειρήματος. Ἡ ἐν τῷ Ἐπιχριστῷ ἀνταρτική ὁρμή ἀρπαγῆς πάσης τῆς θεοπρεποῦς λατρείας καί μεγαλωσύνης θά εἶναι τό ἐπιστέγασμα ἐν ὅλῃ τῇ ἱστορίᾳ πάσης τῆς σατανικῆς κακότητος καί διαστροφῆς στήν σκοτεινὴν αὐτὴν ὄντοτητα ὅσον οὐδέποτε ἄλλοτε ἐφαντάσθη ἡ λογικὴ φύσις. Εἶναι συγκινητικώτατον τό ρῆμα τοῦ Παύλου ὅταν τονίζει τό «ἀποδεικνύντα» τούτου τοῦ τέρατος, πού σημαίνει τό πῶς καί πόσον θά ἐπιστρατεύσῃ πᾶσαν τήν σατανικὴν ιδιότητα καί κακουργίαν εἰς ὅλην αὐτῆς τήν ἐντέλειαν. Γιά νά ἐπιδείξῃ κανεὶς θεῖες ιδιότητες ὥστε νά ἀποπλανήσῃ ὄχι μόνον ἀφελεῖς ἀλλά εἰ δυνατόν καί συνετούς, πρέπει νά ἐπιστρατεύσῃ ὑπερφυσικὲς ἐνέργειες πού συνήθως φανερώνουν τό θεῖον. Κάτι τέτοιον τῇ συνδρομῇ τοῦ σατανᾶ θά μεθοδεύσῃ καί οὗτος ὁ ἀντικείμενος ἔστω καί φανταστικά, διότι κατὰ τόν Παῦλον ὅλα αὐτοῦ τά κι-

νήματα θά εἶναι «κατ' ἐνέργειαν τοῦ σατανᾶ ἐν πάσῃ δυνάμει καί σημείοις καί τέρασιν ψεύδους»⁴². Ὁ Παῦλος ἀποκαλύπτει στοὺς Θεσσαλονικεῖς κάποιο σχετικὸ σημεῖο πού ἄλλοτε τοὺς εἶπε προφορικά, σέ μᾶς ὁμως δυστυχῶς μένει ἄλυτον ὅσο καί ἂν οἱ Πατέρες προσπάθησαν νά ἐπιδύσουν. «Οὐ μνημονεύεται ὅτι ἔτι ὦν πρὸς ὑμᾶς ἔλεγον ὑμῖν;» Ποῖον τό λεγόμενον; «Καί νῦν τό κατέχον οἴδατε, εἰς τό ἀποκαλυφθῆναι αὐτόν ἐν τῷ ἑαυτοῦ καιρῷ· τό γάρ μυστήριον ἤδη ἐνεργεῖται τῆς ἀνομίας· μόνον ὁ κατέχων ἄρτι ἕως ἐκ μέσου γένηται»⁴³. Ποῖον ἦτο τό πρόσωπον ἡ ἡ δύναμις πού ἐμπόδιζε τήν παρουσίαν τοῦ Ἐπιχριστοῦ ἴσως νά γνώριζαν τῇ προφορικῇ ὑποδείξει τοῦ Παύλου οἱ μαθηταί του καί ἐπομένως ὁμιλεῖ συνεσκιασμένα τότε γιά λόγους ἀσφαλείας ἐκ τῶν κρατούντων.

Γιά τό «κατέχον», ποῖο εἶναι εἴτε πράγμα εἴτε πρόσωπον πού ἐμπόδιζε καί ἐμποδίζει τήν παρουσίαν τοῦ ἀνόμου πού ἤδη μᾶς ἀπασχολεῖ, οἱ ἐρμηνεῖες πού συνήθως ἔδιδαν οἱ σχολιασταί τῆς Ἐπιχριστοῦ ἐναλλάσσονται σέ διάφορες ὑποθέσεις. Κυρίως ὁμως στήν προκειμένην περίπτωσιν συμπεραίνεται ὑπό τῶν πλείστων, ὅτι ἡ κατέχουσα δύναμις ἦτο ἡ Ρωμαϊκὴ βασιλεία, τῆς ὁποίας ἡ κατάργησις θά εἶναι ἕνα στοιχεῖον τῆς παρουσίας τοῦ ἀνόμου. Ἐάν τοῦτο ἐκληφθῇ ὡς κάτι τό ἀξιοπρόσεκτον τότε μπορούμε νά ἰδοῦμε τήν περί Ρωμαϊκῆς βασιλείας ὑπόθεσιν σέ δύο μορφές. Τὴν μίαν ὡς πρὸς τήν τότε ἐποχὴν πού ἡ Ρώμη σάν κοσμοκράτειρα ἐξουσίαζε τό πλεῖστον τοῦ γνωστοῦ κόσμου καί μάλιστα στίς ἡμέρες πού ὁ Παῦλος ἔγραφε τίς ἐπιστολές, καί τήν ἄλλην ὡς πρὸς τήν μορφήν τῆς μετὰ ταῦτα Βυζαντινῆς καί ἐν συνεχείᾳ Εὐρωπαϊκῆς κυριαρχίας πού καί σήμερον θεωρεῖται ἐπικρατοῦσα. Ἐάν κάτι τέτοιον δικαιούμεθα νά ψηλαφήσωμεν θά εὐρωμεν σύμφωνες τίς ἀποκαλύψεις μεμονωμένων Πατέρων μας πού διασαφηνίζουν ὅτι στίς ἡμέρες τοῦ Ἐπιχριστοῦ θά ἔχη μαρνανθῆ καί ἐκλείψῃ ὁ εὐρωπαϊκὸς πολιτισμὸς καί ἐ-

πικράτεια. Μόλις και είναι χρεία να τονίσωμεν ότι τά διάφορα ἀνασταλτικά αίτια πού προβάλλονται εἰς ὄλον τό μῆκος τῆς ἱστορίας τῶν γεγονότων δέν εἶναι αὐτοπρόβλητα ἢ αὐτοδύναμα, πού μποροῦν νά προκαλοῦν τόν φόβο στούς πιστούς ἀλλά εἶναι ὄργανα τῆς πανσόφου καί πανσωστικῆς τοῦ Θεοῦ προνοίας πού κυβερνᾷ τά πάντα ἐν τῇ ἀπολύτῳ Αὐτοῦ δυνάμει καί κυριότητι καί ἐπιτρέπει αὐτήν τους τήν παρουσία στόν καιρόν πού Αὐτός ἔταξε γιά τά θεοπρεπῆ του σχέδια καί σκοπούς. Τοῦτο σημειώομεν γιά νά κατασιγάσωμεν τόν ἐγειρόμενον θόρυβον στούς πιστούς πού ἡ λέξις «Ἀντίχριστος» ἢ «Συντέλεια» ἢ «Δεινά» προκαλοῦν τήν φρίκην καί τόν φόβον.

Συνεχίζομεν καί πάλιν τήν Παῦλειον ἀποκάλυψιν λέγουσαν οὕτως: «τό γάρ μυστήριον ἤδη ἐνεργεῖται τῆς ἀνομίας». Ἡ λέξις μυστήριον φανερώνει ὅτι δέν πρόκειται περί συγκεκριμένου προσώπου ἢ πράγματος ἀλλά περί τοῦ συνόλου τῆς φαυλότητος καί διαστροφῆς τῶν διαφόρων ὀργάνων τοῦ Σατανᾶ στήν ἱστορία, ἀφοῦ καί ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης ἀπεκάλεσεν τοὺς τοιοῦτους ὡς ἀντιχρίστους πού σάν πρόδρομοι τοῦ ἱστορικοῦ τούτου ἀπατεῶνος ἐκδηλώνουν τήν ἰδίαν κακότητα, ἕως ὅτου ἡ πληρεστέρα μορφή καί ἐνσάρκωσις πάσης κακουργίας καί ἀνομίας θά ὀλοκληρωθῇ στήν ἐπ' ἐσχάτων παρουσίαν του. Καί πάλιν ὁμως τό γριφῶδες ρῆμα τοῦ Παύλου μᾶς κρατᾷ σέ ἀπορία: «μόνον ὁ κατέχων ἄρτι ἕως ἐκ μέσου γένηται».

Τό ἐνδιαφέρον ἐν συνεχείᾳ πού μᾶς ἐπισημαίνει ὁ Παῦλος εἶναι ἡ ποιότης τοῦ ἐρχομένου ψευδοθέου εἰς τοὺς ρόλους πού θά ὑποδυθῇ πού εἶναι ἡ παρουσία ὄλων του τῶν λόγων καί τῶν κινήσεων «κατ' ἐνέργειαν τοῦ σατανᾶ ἐν πάσῃ δυνάμει καί σημείοις καί τέρασι ψεύδους». Ἀλλά ρῦσαι ἡμᾶς, Χριστέ Βασιλεῦ, ἀπό τοιαύτης ἀπάτης καί δόλου. Διερωτᾶται κανεῖς πῶς θά ἀντιμετωπίσουν οἱ ἄνθρωποι μίαν τέτοιου εἴδους κατάστασιν καί

μέ ποῖα κριτήρια θά διαχωρίσουν τήν ἀλήθεια ὥστε νά μή παρασυρθοῦν. Ἡ Γραφή μᾶς προαναγγέλει ὅτι τόσον ὀργανωμένον θά εἶναι τό κακό στήν γενικότητα του πού σχεδόν θά παραπλανοῦνται καί οἱ συνετοί. Ἐάν καί κατά τήν διασάφησιν τοῦ Παύλου θά εἶναι ὄλη ἡ δραστηριότης τοῦ ἀπατεῶνος «ἐν πάσῃ δυνάμει καί σημείοις καί τέρασι ψεύδους» καί ἐπομένως μόνον κατά παρουσίαν καί ἐνέργειαν τοῦ σατανᾶ, πῶς λέγω δέν θά ἀντιληφθοῦν οἱ ἄνθρωποι τήν ἀπάτην καί πῶς θά παρασυρθοῦν; Ὁ Παῦλος πάλιν ἀναφέρει περί τῶν μελλόντων νά πλανηθοῦν καί τό γιατί θά πάθουν αὐτό. «Τοῖς ἀπολλυμένοις ἀνθ' ὧν τήν ἀγάπην τῆς ἀληθείας οὐκ ἐδέξαντο εἰς τό σωθῆναι αὐτούς»⁴⁴. «Τοῖς ἀπολλυμένοις», λέγει, ἄραγε ὑπάρχουν προορισμένοι γιά ἀπώλειαν; Ἀσφαλῶς ὄχι καί αὐτό ἀντίκειται στόν σκοπόν τῆς δημιουργίας καί σχέσεως τοῦ Θεοῦ πρός τά κτίσματά Του. Τί ἄρα ἐννοεῖ μέ τόν ὄρον «ἀπολλυμένοις» ὁ χρησμός αὐτός τῆς ἀποκαλύψεως; Δέν εἶναι ἄλλο παρά ἡ γενική ἐξαθλίωσις τῶν μελλόντων νά πλανηθοῦν ὅπως ἐν συνεχείᾳ ἀναφέρεται. «Ἀνθ' ὧν τήν ἀγάπην τῆς ἀληθείας οὐκ ἐδέξαντο... διά τοῦτο πέμψει αὐτοῖς ὁ Θεός ἐνέργειαν πλάνης εἰς τό πιστεῦσαι αὐτοῦς τῷ ψεύδει, ἵνα κριθῶσι πάντες οἱ μή πιστεύσαντες τῇ ἀληθείᾳ, ἀλλά εὐδοκήσαντες τῇ ἀδικίᾳ»⁴⁵. Εἰς ἄλλην του περικοπήν ὁ Ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν ἀναφέρει σαφέστερα περί τοῦ τρόπου τούτου τῆς ἐπιρροῆς τά ἐξῆς: «Καί καθὼς οὐκ ἐδοκίμασαν τόν Θεόν ἔχειν ἐν ἐπιγνώσει, παρέδωκεν αὐτούς ὁ Θεός εἰς ἀδόκιμον νοῦν, ποιεῖν τά μή καθήκοντα»⁴⁶ καί ἀνωτέρω λέγει «διότι γνόντες τόν Θεόν οὐχ ὡς Θεόν ἐδόξασαν ἢ εὐχαρίστησαν, ἀλλ' ἐματαιώθησαν ἐν τοῖς διαλογισμοῖς αὐτῶν, καί ἐσκοτίσθη ἡ ἀσύνετος αὐτῶν καρδιά φάσκοντες εἶναι σοφοί ἐμωράνθησαν»⁴⁷. Ἐάν καί πάλιν κατά τόν Παῦλον «ἀποκαλύπτεται γάρ ὀργή Θεοῦ ἀπ' οὐρανοῦ ἐπί πᾶσαν ἀσέβειαν καί ἀδικίαν ἀνθρώπων τῶν τήν ἀλήθειαν ἐν ἀδικίᾳ κατεχόντων, διότι τό

γνωστόν τοῦ Θεοῦ φανερόν ἐστιν ἐν αὐτοῖς»⁴⁸, τότε φαίνεται ὅτι ἕκαστος ἐφ' ἑαυτοῦ του καθιστᾷ τὸν ἑαυτὸν του δεκτικὸν τῆς πλάνης ἢ μὴ, ἀναλόγως τῆς δικῆς του ζωῆς καὶ πεποιθήσεως.

Ἡ μερική διαπλάτυνσις τοῦ θέματος αὐτοῦ δὲν νομίζω νὰ ἀπάδη σ' αὐτὴν τὴν θέσιν ἐπειδὴ πολλά ἐρωτήματα προκύπτουν περὶ τοῦ τρόπου τῆς θείας προνοίας καὶ τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἀκόμη τῆς δυνάμεως καὶ ἐπιβολῆς τοῦ κακοῦ. Στό δικό μας θέμα λέγομεν ὅτι καὶ αὐτός ὁ Ἄντίχριστος μέ τά τρομερά ἰδιώματα πού περιγράφομεν, οὐδεμίαν ἐξουσίαν ἔχει ἀφ' ἑαυτοῦ, οὔτε αὐτός οὔτε ὁ πατήρ καὶ ὁ διδάσκαλός του διάβολος· διότι, ἐάν εἶχαν ἐξουσίαν, δὲν θά περίμεναν καιρούς καὶ περιστάσεις καὶ ὄργανα καὶ μέσα, ἀλλὰ σύντομα καὶ ἐξ ἀρχῆς θά πραγματοποιοῦσαν τοὺς φονικούς των σκοποὺς ἔχοντες πάντοτε ἔτοιμην πρὸς τοῦτο τὴν προαίρεσιν. Τὴν παρουσίαν τοῦ Ἄντιχρίστου μόνον ὁ Θεὸς ἐπιτρέπει καὶ σέ χρόνον καὶ σέ χῶρον καὶ σέ ἔκτασιν παίρνοντας τίς ἀφορμές ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων τὴν προαίρεσιν· «δῶψοι σοὶ Κύριος κατὰ τὴν καρδίαν σου καὶ πᾶσαν τὴν βουλήν σου πληρῶσαι»⁴⁹.

Μέ ὅσα προαναφέραμεν στίς ἐπιστολές τοῦ Ἀποστόλου Παύλου καταφαίνεται ὅτι ὁ ἠθικός νόμος δὲν εὐρίσκεται ἐξω ἀπὸ τὸν Θεόν σάν κάτι οὐδέτερον ἀλλ' εἰς μέν τὸν Θεόν εἶναι θέλημα καὶ βουλή, στά λογικά ὄντα ὁμοῦς εἶναι χρέος καὶ τρόπον τινά σύστασις. Ἐάν τά λογικά ὄντα θελήσουν νὰ ἀποστατήσουν ἀπὸ τοὺς κανόνας τῆς ἠθικῆς, ἔχουν δικαίωμα σάν ἐλεύθερα νὰ ἐκλέξουν ὅ,τι προτιμοῦν. Νὰ συνεχίσουν ὁμοῦς τὴν πνευματικὴν τους ὄντοτητα στοὺς ὄρους τῆς φύσεώς τους εἶναι ἀδύνατον, διότι κατὰ μετοχὴν ἔχουν ὄχι μόνον τό εἶναι καὶ τό εὖ εἶναι ἀλλὰ καὶ τό ὑπὲρ εὖ εἶναι στό τέρμα τοῦ προορισμοῦ τους. Ὅλα αὐτά δὲν ὑφίστανται διὰ τῆς ἀνθρωπίνης ἐπινοίας καὶ δραστηριότητος, ἀλλὰ ἐκ τῆς δημιουργικῆς καὶ

συνεκτικῆς τοῦ Θεοῦ οἰκονομίας, συνεργούντων καὶ τῶν ὄντων μέσω τῆς φυσικῆς τους δραστηριότητος καὶ κινήσεως. Ὁ ἠθικός νόμος «περικτικὰ» εἶναι ἡ ἔμμομη τῶν λογικῶν ὄντων στήν φυσικὴν τους θέσιν καὶ στήν μετὰ τοῦ Δημιουργοῦ σχέσιν καὶ ἐπαφήν, ὅπταν ἀπρόσκοπτα ὀρθοπραγοῦν καὶ φθάνουν στόν ἀπόλυτόν τους προορισμόν πού ἐξ ἀρχῆς ἐτάχθησαν. Νὰ λοιπόν πού συνίσταται ἡ ἀποπλάνησις τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν καὶ ἡ αὐθάδης παρουσία τοῦ κακοῦ καὶ αὐτὴ ἡ τυραννία του. Ὁ ἄνθρωπος γνωρίζει τό καλόν καὶ κατὰ φύσιν ἐκ τοῦ νόμου τῆς συνειδήσεως καὶ ἐπίκτητα ἐκ τοῦ Εὐαγγελίου, τό ἀποβάλλει ὁμοῦς ἀπὸ ραθυμίαν ἢ ἀδυναμίαν, ἀπὸ τίς κακές του ὀρέξεις καὶ ἐπομένως φθάνει σέ πόρωσιν καὶ ἀναισθησίαν ὅπως ἀναφέρει καὶ ἡ Γραφή· «ἀσεβῆς ὅταν φθάσει εἰς βάθη κακῶν καταφρονεῖ». Αὐτὴν λοιπόν τὴν τύφλωσιν τῆς ψυχῆς περιγράφει ὁ Παῦλος ὅπως προαναφέραμεν «ὡς ἐνέργειαν πλάνης» καὶ παραδοχὴν τοῦ ψεύδους ὡς ἀληθείας. Ἡ ἐκούσια πτώσις τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τοῦ φυσικοῦ καὶ ἠθικοῦ νόμου στό κράτος τῆς ἀμαρτίας εἶναι ἡ παντελής ἀποκοπή του ἀπὸ τὸν Θεόν καὶ ἡ προσχώρησις του στό κράτος καὶ στήν πλάνην τοῦ σατανᾶ πού τὸν ἐξουσιάζει καὶ τὸν μεταμορφώνει σέ ὄργανον ἀπωλείας. Στὴν θέσιν ἡ μᾶλλον πτώσιν αὐτὴν ὅταν φθάσῃ ὁ ἀσεβῆς ἄνθρωπος ἐφαρμόζεται ὁ λόγος τοῦ Ἀποστόλου· «κατὰ δέ τὴν σκληρότητά σου καὶ ἀμετανόητον καρδίαν θησαυρίζεις σεαυτῶ ὄργην ἐν ἡμέρᾳ ὄργης καὶ ἀποκαλύψεως δικαιοκρισίας τοῦ Θεοῦ»⁵⁰. Ἡ «ἀδικία» πού ἀναφέρεται εἶναι ἡ ἔχθρα τῆς ψυχῆς κατὰ τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Του θελήματος καὶ ἡ ἔμμομη προτίμησις τοῦ ἀντίθεου καὶ ἀντίχριστου φρονήματος, ἡ ὀριστικὴ πλέον πτώσις.

Ἐπανερχόμενοι καὶ πάλιν στόν εἰρμόν τῆς διηγήσεως μας ἀναφέρομεν καὶ περὶ τοῦ ἀδόξου καὶ ὀλοσχεροῦς τέλους τοῦ τολμηροῦ σφετεριστοῦ. «Ὅν ὁ Κύριος ἀναλώ-

σει τῷ πνεύματι τοῦ στόματος αὐτοῦ καί καταργήσει τῇ ἐπιφανείᾳ τῆς παρουσίας αὐτοῦ». Ὁ φαντασθεῖς ἰσοθεΐαν καί ψευδῶς διά τῶν ἀπατηλῶν του σημείων παριστάνων τόν Θεόν δέν ἀντέχει στήν παρουσίαν καί ἐπιφάνειαν τοῦ Κυρίου μας. Ὁ πανσθενουργός τοῦ Θεοῦ καί Πατρός Λόγος δι' ἑνός καί μόνου ἐμφυσήματος συντριβει καί ἀφανίζει ὅλον τό συγκρότημα τοῦ ψεύδους καί τοῦ κακοῦ μετά τῶν δημιουργῶν καί συνεργῶν του. Περί τῆς ἐπ' ἐσχάτων παρουσίας τοῦ Κυρίου μας καί τῆς συντριβῆς τοῦ διαβόλου καί τῶν συνεργῶν αὐτοῦ ἀναφέρει σαφῶς καί ἡ Παλαιά Διαθήκη καί μάλιστα οἱ προφῆτες Δανιήλ καί Ἡσαΐας.

ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΝΕΙΛΟΥ ΤΟΥ ΜΥΡΟΒΛΗΤΟΥ

Του έν τω Αγίω Όρει του Αθωνος ασκήσαντος, προ 600 ετών, περί της ελεύσεως του Αντίχριστου και των εν τέλει του αιώνος ανθρώπων.

Κατά το 1900 έτος, βαδίζοντες προς τον μεσασμόν του δου αιώνος, άρχεται ο κόσμος του καιρού εκείνου, να γίνεται αγνώριστος. Όταν πλησίαση ο καιρός της ελεύσεως του Αντίχριστου θα σκοτισθή η διάνοια των ανθρώπων από τα πάθη της σαρκός και θα πληθυνθή σφόδρα η ασέβεια και η ανομία. Μετασχηματίζονται αι μορφαί των ανθρώπων και δεν θα γνωρίζονται οι άνδρες από τας γυναίκας δια της αναίσχυντου ενδυμασίας και των τριχών της κεφαλής· οι τότε άνθρωποι θα αγριέψουν και θα γενούν ωςάν θηρία από την πλάνην του Αντίχριστου. Δεν θα υπάρχει σεβασμός εις τους γονείς και γεροντοτέρους, η αγάπη θα εκλείψη, οι δε Ποιμένες των Χριστιανών, Αρχιερείς και Ιερείς, θα είναι τότε άνδρες κενόδοξοι, παντελώς μη γνωρίζοντες την δεξιάν οδόν από την αριστεράν, θα αλλάξουν τα ήθη, αι παραδόσεις των Χριστιανών και της Εκκλησίας. Η σωφροσύνη θα απολεσθή από τους ανθρώπους και θα βασιλεύση η ασωτεία. Το ψεύδος και η φιλαργυρία θα φθάσουν εις τον μέγιστον βαθμόν, και ουαί εις τους θησαυρίζοντας αργύρια. Αι πορνείαι, μοιχείαι, αρσενοκοιτίαι, κλοπαί και φόνοι, θα πολιτεύονται, εν τω καιρώ εκείνω και δια την ενέργειαν της μεγίστης αμαρτίας και ασελγείας, ο άνθρωποι θέλουν στερηθή την χάριν του Αγίου Πνεύματος όπου έλαβον εις το Άγιον Βάπτισμα ως και την τύψιν της συνειδήσεως.

Αι Εκκλησίαι δε του Θεού θα στερηθούν ευλαβών και ευσεβών Ποιμένων και αλλοίμονον τότε εις τους εν τω κόσμω ευρισκομένους Χριστιανούς οι όποίοι θα στερηθούν τελείως την πίστιν, διότι θα αναχωρούν από τον κόσμον εις τα Ίερά Καταφύγια δια να εύρουν ψυχικήν ανακούφισιν των θλίψεών των και παντού θα ευρίσκουν εμπόδια και στενοχωρίας. Κα πάντα ταύτα γεννήσονται δια το ότι ο Αντίχριστος θέλει κυρίευση τα πάντα, και γεννήσεται εξουσιαστής πάσης της Οικουμένης και θα ποιη τέρατα και σημεία κατά φαντασίαν, θέλη δε δώση πονηράν σοφίαν εις τον ταλαίπωρον άνθρωπον, δια να εφεύρη, να ομιλή ο εις προς τον άλλον, από την μίαν άκραν της γης, έως την άλλην, τότε θα πέτανται στον αέρα ως πτηνά και διασχίζοντες τον βυθόν της θαλάσσης ως ιχθύες.

Και ταύτα πάντα ποιούντες οι δυστυχείς άνθρωποι, διαβιούντες εν ανέσει, μη γνωρίζοντες οι ταλαίπωροι ότι ταύτα εστί πλάνη του Αντίχριστου. Και τόσον θα προοδεύση την επιστήμην κατά φαντασίαν ο πονηρός, ώστε αποπλανήσαι τους ανθρώπους και μη πιστεύειν εις την ύπαρξιν του τρισυποστάτου Θεού.

Τότε βλέπων ο Πανάγαθος Θεός την απώλειαν του ανθρωπίνου γένους, θέλει κωλοβώση τας ημέρας, δια τους ολίγους σωζόμενους διότι θέλει πλανήσει ει δυνατόν και τους εκλεκτούς. Τότε αιφνιδίως θέλει έλθη η δύστομος ρομφαία και θα θανάτωση τον πλάνον και τους οπαδούς αυτού.

Δ Ι Η Γ Η Σ Ι Σ

Οί Διοικηταί τῆς πίστεως κατά τινα μέλλουσιν ἐποχὴν καί μακράν θέλουν πέσει εἰς τοιαύτην τυφλότητα, ὥστε θέλουσιν ἀφήσει ἐκείνην τὴν χώραν χωρὶς ὑπεράσπισιν. Τό χέρι τοῦ Θεοῦ θέλει ἐκταθῆ εἰς αὐτούς καί ἐπάνω εἰς ὄλους τοὺς πλουσίους, ὅλοι οἱ εὐγενεῖς θέλουν στερηθῆ τῆς καταστάσεως καί τῆς ἀξίας των, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ θέλει σπαραχθῆ ἀπὸ τοὺς ἀσεβεῖς, αὐτὴ θέλει λάβει δύο νυμφίους, τὸν ἕνα νόμιμον τὸν ἄλλον μοιχόν, ὁ πρῶτος θέλει τραπῆ εἰς φυγὴν, ὁ δεύτερος θέλει εἶναι μέγα βασανιστήριον τῆς σαρκός, διὰ τὸ ὁποῖον θέλει ἐκχυθῆ τὸ σὸν αἷμα, ὅσον ἐχύθη εἰς τὸν καιρὸν τῶν Ἐθνικῶν.

Ἡ καθολικὴ Ἐκκλησία καί ὁ παντέλειος κόσμος θέλουν κλαύσει τὴν ἀφάνισιν μιᾶς περιφήμου Πόλεως, μητροπόλεως καί κυρίας τῆς Γαλλίας, τὰ θυσιαστήρια θέλουν ἀφανισθῆ, αἱ ἅγιοι παρθένοι ἀδικημένοι θέλουν φύγει ἀπὸ τὰ ἄσυλά των, καί ἡ Ἐκκλησία θέλει ἐκδυθῆ ἀπὸ τὰ προσωρινὰ της ἀγαθὰ, ἀλλὰ τέλος πάντων ὁ μαῦρος ἀέρας καί τὸ θηρίον, θέλουν ἔλθει ἀπὸ τοὺς ἐξωτερικούς τόπους ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις, ἀλλοίμονον εἰς Σέ, ὃ πόλις ἄπιστε διὰ τὸν ὑπερήφανον πλοῦτον, εἶσαι εἰς τὴν μέσην τῶν συμβάντων σου, ἀλλ' ὁ ἀφανισμὸς σου εἶναι ἀσφαλῆς καί βέβαιος. Σὺ θέλεις ὑποταχθῆ, βασιλεύς τεταπεινωμένος, κατακρημνισθεῖς πρότερον ἀπὸ τὴν σκόνιν, θέλει ἐναποκτήσει τέλος τὸ διάδημά σου, καί θέλει ἀφανίσει τοὺς υἱούς τῆς ἀσεβείας. Ἀμήν.

Ο ΟΣΙΟΣ ΝΕΙΛΟΣ Ο ΜΥΡΟΒΛΥΤΗΣ ΠΕΡΙ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ

Ὅταν μέλλει ἔρχεσθαι ὁ Ἀντίχριστος, θέλει σκοτισθῆ ἡ διάνοια τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὰ πάθη καί θά πληθυνθῆ ἡ ἀνομία καί ἀσεβεία. Καί τότε θέλουν συναχθῶσιν ὅλα τὰ κακά τῆς ἀνομίας καί ἀσεβείας εἰς μίαν ἀκάθαρτον κόρην τῆς πονηρίας, ἡ ὁποία θέλει ὑστερον γίνεαι ἀποθήκη τῆς μοιχείας. Καί καθὼς ὁ Κύριος εὔρε τὴν ἁγίαν Παρθένον καθαρὰν καί ἄμωμον καί ἐσαρκώθη ἀπὸ αὐτὴν, οὕτω καί ὁ Σατανᾶς θέλει εὔρη τὴν ἀκάθαρτον ἐκείνην κόρην, ἡ ὁποία θέλει εἶναι πόρνη, καί πρό τῆς συλλήψεως τοῦ Ἀντιχρίστου καί γεννήσεως καί μετὰ τὴν γέννησιν.

Πορνευομένη θέλει γεννήσει τὸν υἱὸν τῆς ἀπωλείας καί μετὰ τὴν γέννησιν ἐκείνου θέλει εἶναι ἀποθήκη τῆς πορνείας καί μοιχείας, πορνευομένη καί μοιχευομένη, ἕως τῆς ἀκαθάρτου ζωῆς αὐτῆς καί εἰς αὐτὴν θέλουν συναχθῶσιν ὅλαι αἱ ἀνομίαι καί ἀκαθαρσίαι τοῦ κόσμου, τῶν τότε ἀσελγῶν ἀνθρώπων καί θά σαρκωθοῦν εἰς αὐτὴν. Καί θά γίνῃ μία ἔνωσις εἰς τὴν ἀκάθαρτον κοιλίαν της καί θά ζωογονηθοῦν μετὰ τὴν ὑστέρησιν καί ἀναχώρησιν τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος καί ἁγίου Πνεύματος. Διότι οἱ τότε ἄνθρωποι θέλουν ὑστερηθοῦν ἀπὸ τὴν χάριν τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος, διὰ τὴν ἐνέργειαν τῆς ἀμαρτίας καί ἀνομίας καί ἀκαθαρσίας. Καί μετὰ αὐτάς ὅλας τὰς ἀνομίας θά γεννηθῆ ὁ ἄνθρωπος καί υἱὸς τῆς ἀπωλείας καί ἀσεβείας. Μετὰ τοῦ ὁποίου τὴν γέννησιν θέλει ἔλθουν ὅλαι αἱ ἀ-

τυχίαί καί συμφοραί τῶν ἀνθρώπων. Θλίψεις, στενοχωρίαί, θάνατος καί πᾶν κακόν. Καί πρῶτον θέλουν δυστυχῆσαι οἱ ἄνθρωποι ἀπό τήν ἀγάπην καί σωφροσύνην, καί ὑστερηθοῦν ἀπό ποιμένας, ἱερεῖς καί δικαίους καί φοβούμενους τόν Θεόν. Καί ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ θέλει ὑστερηθῆ ἀπό ἀρχιερεῖς, ἱερεῖς, πνευματικούς καί εὐλαβεῖς, καθῶς ἀπό τοῦ νῦν ἄρχισε νά δυστυχῆ ἀπό τοιούτους ἐναρέτους. Μετά δέ τήν ἔλλειψιν τῶν ἐναρέτων καί ἀγίων ἀνδρῶν, θέλει φανῆ καί αὐτός ὁ ἀκάθαρτος θά ἀυξήσῃ εἰς τήν ἡλικίαν του καί θά ἐμπλησθῆ πάσης ἐσφορικῆς δυνάμεως, εἰς τό νά ποιῆ τέρατα καί σημεῖα κατά φαντασίαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῶν ἀνθρώπων, ἐσκοτισμένων ὄντων ἀπό τά πάθη καί θά γίνῃ ταραχή πανταχοῦ καί θά τόν προσκυνήσωσιν ὅλοι. Αὐτοῦ ἡ τροφή θέλει εἶναι αἱ πορνεῖαι, μοιχεῖαι, ἀρσενοκοιτίαι, πλεονεξίαι, ἀρπαγαί, ἀλαζονίαι, μνησικακίαι, ψεύδη, φθόνοι, φόνοι. Αὐτά θέλει εἶναι ἡ τροφή καί ἡ τρυφή του καί θά καταστῆ βασιλεύς καί ἐξουσιαστής πασῶν τῶν πόλεων, ἐπειδή δέν θέλει εὐρίσκεται ἄξιον ὑποκείμενον τοιαύτης προστασίας καί θά τοῦ ὑποτάσσωνται ὅλοι. Καί τότε θέλει ἐνεργῆσαι τήν ἀπώλειαν τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων, τότε θέλει καταφρονηθῆ τό Εὐαγγέλιον καί ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ. Ὁ δέ Θεός ἐξ οὐρανοῦ θέλει δείχνει σημεῖα φοβερά, πείναν, δίψαν αἰσθητήν καί νοητήν καί θά σηκωθῆ ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ. Διότι ὅσο θά τρώγουν, τόσον μᾶλλον θά πεινοῦν καί θά διψοῦν ἐπειδή δέν θά ὑπάρχη ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ὅπου ζωογονεῖ τὰς ψυχάς. Θά πνῆ εἰς αὐτούς τό πνεῦμα τῆς πλάνης καί θά ἀποθνήσκωσιν εἰς τὰς πλατείας καί θά τρώγουν τὰ νεκρά σώματα τῶν ἀποθνησκόντων καί ὄρνεα καί ζῶα, ἀπό τήν πείναν των καί τρώγοντες τὰ θνησιμαῖα, θά ἀποθνήσκουσι καί αὐτοί.

Τότε ὁ Ἀντίχριστος θέλει ἀρχίσει νά σφραγίσῃ τοὺς ὑπηκόους του, ἡ δέ ἔννοια τῆς σφραγίδος θέλει εἶναι αὐτή:

«Ἐπίκουρος ἰδικός μου εἶναι, αὐτοθελήτως ἦλθεν καί οὐχί δυναστικῶς».

Τότε θέλουν γίνε ταραχαί μεγάλαι καί οὐαί εἰς τοὺς σφραγιζομένους. Θά ἀναχωροῦν ἀπό τόπον εἰς τόπον καί πανταχοῦ τὰς αὐτάς θλίψεις καί ταλαιπωρίας θά εὐρίσκουσι. Τά στοιχεῖα θά μετατραπῶσι, θά παρέρχωνται ταχέως αἱ ἡμέρες, ἐβδομάδες, μῆνες καί χρόνοι, καθῶς λέγει «κολοβοθήσονται αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι».

Ὁ δέ Πανάγαθος προμηθούμενος τήν σωτηρίαν τῶν τότε ὀλίγων εὐρισκομένων σωζομένων, θέλει ἀποστείλει τόν πρό νόμου δίκαιον Ἐνώχ, τόν ἐν νόμῳ προφήτην Ἡλίαν καί τόν τῆς χάριτος Ἰωάννην τόν Θεολόγον, νά κηρύξωσι μετάνοιαν καί νά προθυμοποιήσωσιν εἰς ὁμολογίαν τοὺς μή δεξαμένους τήν σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου, ἵνα μή ἀρνηθῶσι τήν πίστιν. Διότι ὅποιος μόνον δέν δεχθῆ τήν σφραγίδα του καί μόνον, σωθήσεται, ἐπειδή μένει εἰς αὐτόν ἡ σφραγίς τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καί λυτρῶνει τόν πιστόν ἀπό τήν βάσανον τοῦ Ἄδου. Ἡ δέ τύπωσις τῆς σφραγίδος τοῦ Ἀντιχρίστου, τόν παραδίδει εἰς τό αἰώνιον πῦρ τῆς Κολάσεως. Διά τοῦτο θά διδάσκωσιν οὗτοι οἱ τρεῖς κήρυκες, νά ὑπομένουν τήν πείναν, ἐκδεχόμενοι τήν ἐξ ὕψους βοήθειαν. Οἱ δέ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι δέν θέλουν τοὺς τρεῖς ἀγίους, μόνον ὅσοι ἐσφραγίσθησαν, πολιτεύονται εὐχαριστημένοι.

Οἱ δέ ἅγιοι θέλουν, τοὺς λέγει ἡ σφραγίς τῆς ἀπωλείας εὐχαριστεῖται, οἱ δέ ἄνθρωποι δέν εὐχαριστοῦνται. Ἄλλ' ἐπειδή καί ἐνώθη ἡ οὐσία τῶν Δαιμόνων μέ τήν οὐσίαν τῶν ἀνθρώπων, διά τοῦτο δέν αἰσθάνονται οὔτε πείναν, οὔτε δίψαν' πεινώσιν ὅμως καί διψῶσιν ἑπταπλασίως ἀπό ἐσᾶς. Ὑπομείνατε λοιπόν ὀλίγον καί θέλετε ἰδεῖν νεκρωμένους τοὺς σφραγισθέντας ψυχῇ τε καί σώματι' ἐσεῖς δέ ζήσεσθε αἰωνίως ἀγαλλόμενοι.

Ταῦτα καί ἕτερα θέλουν τοὺς λέγει οἱ τρεῖς προφῆται. Ὁ δέ Ἀντίχριστος βλέπων αὐτούς κηρύττοντας τήν ἀλή-

θειαν, ὀργισθεῖς θέλει ἀποστείλει στρατόν νά τούς φέρουσι πρὸς αὐτόν. Καί παρασταθέντες θέλει τούς ἐρωτήσῃ, διατί ἔσεῖς δέν πείθεσθε καθὼς πάντες πείθονται; Οἱ δέ ἅγιοι τότε ἐλέγξωσιν αὐτόν μετὰ παρρησίας πομπεύοντες τὴν πλάνην του...

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἄντίχριστος ἐκτενεῖ μόνος του τὰς χεῖρας του καὶ θά τούς φονεύσῃ. Πλήν τόν μὲν Ἐνώχ καὶ Ἡλίαν φονεύσῃ. Τόν δέ Ἰωάννην οὐ δυνήσεται φονεύσαι, ἀλλ' ἀρθήσεται ἐκ μέσου αὐτοῦ, διότι ἔλαβε τὴν ἀφθαρσίαν. Καί οἱ μὲν Προφήται περὶ Ἐνώχ καὶ Ἡλιοῦ προηφήτευσαν ἔρχεσθαι, διότι ὁ Ἰωάννης ὑστερον ἐφάνη ὁ δέ Ἰωάννης εἰς τὴν ἀποκάλυψίν του μόνον περὶ τῶν δύο λέγει, τόν ἑαυτόν του δέ κρύπτει, καθὼς καὶ εἰς τό Εὐαγγέλιον «ὁ ἄλλος μαθητῆς λέγει», οὐχί δέ περὶ αὐτοῦ.

Μετά δέ τό φονεύσαι τούς δύο προφήτας, τά παγκάκιστα τέκνα του ποιήσουσι περισσότερα κακά φόνους, ἀρπαγᾶς, πορνείας, ἀρσενοκοιτίας, παρρησία εἰς πλατείας καθὼς οἱ κύνες. Εἰς τόσην δέ πονηρίαν καὶ μοχθηρίαν καταντήσωσιν ἐκ τῆς ἀπλήστου πορνείας, ὥστε νά ὑστεροῦνται τὴν δύναμιν τῆς οὐσίας τῆς ἀνθρωπότητος. Θά γίνονται ἐξογκωμένοι, κοντόσωμοι ὡς ἀνθρωπάρια.

Τότε ὁ Ἐωσφόρος, βλέπων ὅτι ἡ ἀνθρώπινη φύσις ἐγίνε πονηρώτερα ἀπὸ τούς Δαίμονας, εὐφρανθήσεται πῶς ἐτελειώσεν ὅλην του τὴν κακίαν ὁ ἀντίθεος κατὰ Θεοῦ καὶ κατὰ ἀνθρώπων. Ἐκεῖ δέ ἀγαλλόμενος καὶ εὐφραινόμενος, θέλει τοῦ ἔλθει ἄνωθεν ρομφαία δίστομος εἰς τὴν καρδίαν, θά τυμπανισθῇ καὶ φονευθῇ, εἰς ἀνταμοιβὴν τῶν φόνων ὅπου ἐτέλεσεν ἀπὸ πρώτης ἀρχῆς, ὅπου διὰ τόν Κάϊν ἐφόνευσεν τόν δίκαιον Ἄβελ καὶ ἐπεκράτησεν ὁ φόνος εἰς τούς ἀνθρώπους ἄχρι τέλους τῆς συντελείας τῶν αἰώνων καὶ ἐσχάτως ὁ μιᾶρός Ἄντίχριστος φονευθεὶς ἀοράτως, ποιήσῃ τό τέλος τῶν φόνων. Καὶ τελεσθέντος τοῦ φόνου τοῦ Ἄντιχρίστου, θέλουν ξεστριφθῶσι τά πάντα. Οὐρανός, Γῆ, Ἥλιος, Σελήνη καὶ ἄστρα πάντων τῶν ὀν-

των, καὶ τότε ἦξῃ ὁ Κύριος κρίναι ζῶντας καὶ νεκρούς καὶ τότε χωρισθήσονται τά πρόβατα ἀπὸ τὰ ἐρίφια.

ΠΡΟΤΡΟΠΑΙ ΚΑΙ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ

Μεγάλην ἀχαριστίαν ἐδείξατε καὶ δείχνετε καὶ ἔτι μεγαλυτέραν ἀχαριστίαν ἔχουν νά δείξουν οἱ μεταγενέστεροι εἰς τό ὄρος τοῦτο Μοναχοὶ καὶ Ἱερομόναχοι. Καὶ μάλιστα, νά εἰποῦμεν, ἀχαριστίαν εἰς τὴν Κυρίαν Θεοτόκον. Ἐάν εἰπῆτε, πόθεν σύ τό γνωρίζεις ὅτι εἴμεθα ἀχαριστοὶ, σᾶς ἀποκρίνομαι. Ὅτι ὁ Θεός τό γινώσκει καὶ ἐγώ τό ἠξεύρω, ὅτι εὐρισκόμην καὶ εὐρίσκομαι καὶ θέλω εὐρίσκεσθε ἕως τέλους ἐδῶ ἕσω εἰς τοῦτο τό Ἅγιον Ὅρος, τόν νοητόν Παράδεισον τῆς Θεοτόκου, καὶ σωματικῶς μὲν εὐρισκόμην ἀρχήτερα καὶ ἔζησα χρόνους ἐδῶ 80 εἰς τοῦτο τό ὄρος. Καὶ τώρα ἔχω 200 ἐπέκεινα χρόνους, μετὰ τὴν κοίμησιν, ἦτοι κατὰ τὰ 1592 καὶ ἕως τούς 1813, ὅπου ἐλάλησα ταῦτα, ἐπέερασαν χρόνοι 221 ...

Καὶ βλέπω τὴν νῦν πολιτείαν καὶ κατάστασιν τῶν νῦν Μοναχῶν καθὼς ἐβλεπον καὶ τῶν τότε πατέρων καὶ ἀπορῶ περὶ τούτου, πῶς πολιτεύονται τώρα μέ τόσην ἀπώλειαν τῆς ψυχῆς των καὶ ποσῶς δέν τούς μέλλει διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς των. Καὶ δέν εἶναι πολύ διάστημα χρόνων ὅπου οἱ Μοναχοὶ ἐξέκλιναν εἰς τὴν ἀπώλειαν, ἀλλὰ πρό χρόνων μὲν 25, ἦτοι ἀπὸ τούς 1788 ἐξέκλιναν καὶ ἐστράφη ἡ σφαῖρα καὶ ὁ κύκλος εἰς τό χειρότερον, ὡς ἦρπασεν ἡ ἀπώλεια τῆς μοναδικῆς πολιτείας ἀπὸ τούς πρώην Ὅσιους πατέρας καὶ ἔμεινεν ἔρημος καὶ καταπεφρονημένη ἀπὸ τὰ χαρίσματα τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἢ ἀγγελομίμητος διαγωγή τῶν Μοναχῶν ἀπὸ τὰ 25 τῶν 1788 καὶ μὲν πολλὴν εὐκολίαν ἢ ἀπώλεια τὴν ἦρπασεν καὶ ἐστράφη ὁ τροχός εἰς τὴν ἀμέλειαν καὶ καταφρόνη-

σιν. ἼΑλλ' ἄραγε, ὅταν παρέλθωσιν ἄλλα 25, ἦτοι 1838, εἰς ποίαν χειροτέραν κατάστασιν ἔχει νά καταντήση ἡ μοναδική πολιτεία; Ὅταν δέ πάλιν παρέλθωσιν μετά τούς 1838 ἄλλαι τρεῖς εἰκοσιπεντάδες, ἦτοι εἰς τούς 1913, τότε ἄραγε ὡσάν ποίαν χώραν τῆς ἀπωλείας θέλει καταντήσει; Οὐαί, ἀλλοίμονον, ὦ πατέρες. Κλαίω καί θρηνηῶ τήν μέλλουσαν ἀποκατάστασιν τῆς μοναδικῆς πολιτείας τοῦ ὄρουσ τούτου. Διότι μετά τά 1913, μένουν ἔτη 79, εἰς τά ὁποῖα μέλλουν νά γίνουν τά ὅσα κακά προεγράψαμεν, ἀπό τόν ἔσχατον ἸΑντίχριστον, ἔτη ἀπό κτίσεως κόσμου 7.500...».

Ο ΑΓΙΟΣ ΕΦΡΑΙΜ Ο ΣΥΡΟΣ ΠΕΡΙ ΕΛΕΥΣΕΩΣ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ

Πῶς ἐγώ ὁ ἐλάχιστος καί ἁμαρτωλός ἸΑφραῖμ, καί πλήρης πλημμελημάτων, θέλω δυνηθῆ νά διηγηθῶ τά ὑπέρ τήν δύναμίν μου! ἸΑλλ' ἐπειδή ὁ Σωτήρ διά τῆς εὐσπλαχνίας του τούς ἀγραμμάτους σοφίαν ἐδίδαξε, καί δι' αὐτῶν τούς πανταχοῦ πιστούς κατεφώτισε, θέλει ἐνδυναμώσει καί ἡμῶν τήν γλῶσσαν πρὸς ὠφέλειαν καί οἰκοδομήν, καί ἐμοῦ τοῦ λέγοντος καί πάντων τῶν ἀκροατῶν. Θά λαλήσω δέ μέ ὀδύνας, καί θά εἶπω μέ στεναγμούς, περὶ τῆς συντελείας τοῦ κόσμου τούτου, καί περὶ τοῦ ἀναιδεστάτου καί φοβεροῦ Δράκοντος, ὅστις μέλλει νά ταραξῆ πᾶσαν τήν ὑπὸ τόν οὐρανόν κτίσιν, καί νά ἐμβάλῃ δειλίαν, καί ὀλιγορίαν, καί δεινήν ἀπιστίαν εἰς τάς καρδίας τῶν ἀνθρώπων, καί νά ποιήσῃ τέρατα καί σημεῖα καί φόβητρα, ὥστε, ἐάν δυνηθῆ, νά πλανήσῃ καί τούς ἐκλεκτούς, καί νά ἀπατήσῃ πάντας διά ψευδῶν σημείων, καί διά φαντασμῶν τεράτων, ὑπὸ αὐτοῦ γενομένων. Διότι κατὰ συγχώρησιν τοῦ ἀγίου Θεοῦ λαμβάνει ἐξουσίαν ν' ἀπατήσῃ τόν κόσμον, διότι ἐπληθύνθη ἡ ἀσέβεια τοῦ κόσμου, καί πανταχοῦ διάφορα κακά πράττονται. Καί ἐπειδή οἱ ἄνθρωποι ἠθέλησαν νά ἀπομακρυνθῶσιν ἀπό τοῦ Θεοῦ καί ν' ἀγαπήσωσι τόν Πονηρόν, διά τοῦτο ὁ ἄχραντος Δεσπότης συνεχώρησε νά δοκιμασθῶσιν διά πνεύματος ἀποπλανήσεως.

Μέγας εἶναι ὁ ἀγών, ἀδελφοί, μάλιστα δέ εἰς τούς πιστούς, κατὰ τούς καιρούς ἐκείνους, ὅταν γίνωνται σημεῖα καί τέρατα ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Δράκοντος ἐν πολλῇ ἐξου-

σία' όταν πάλιν δεικνύη ἑαυτὸν ὡς Θεὸν διὰ φοβερῶν φαντασμάτων, καὶ ἵπταται εἰς τὸν ἀέρα, καὶ πάντες οἱ δαίμονες σηκώνονται εἰς τὸν ἀέρα, ὡς ἄγγελοι, ἔμπροσθεν τοῦ τυράννου' διότι φωνάζει μετὰ δυνάμεως, ἀλλάσσω μορφάς, καὶ ἐκφοβίζων καθ' ὑπερβολὴν ἅπαντας τοὺς ἀνθρώπους· τότε, ἀδελφοί, τίς θέλει εὐρεθῆ τετειχισμένος, καὶ μένων ἀσάλευτος, ἐάν δέν ἔχη τό σημεῖον ἐν τῇ ψυχῇ του, δηλαδή τὴν ἀγίαν παρουσίαν τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν; "Ὅταν ἴδῃ τὴν ἀπερίγραφτον ἐκείνην θλίψιν, ἣτις γίνεται πανταχοῦ εἰς πᾶσαν ψυχὴν, ἢ ὁποῖα δέν ἔχει τελείως παραμυθίαν, οὔτε πάλιν ἄνεσιν ἐν γῆ καὶ θαλάσση· ὅταν ἴδῃ ὅτι συνταράσσεται ὁ σύμπας κόσμος, καὶ φεύγει ἕκαστος διὰ νά κρυβῆ εἰς τὰ ὄρη, καὶ ἄλλος μὲν ἀποθνήσκει τῆς πείνης, ἄλλος δέ ἀναλύεται ὡς κηρός ἐν δεινῇ θλίψει, καὶ οὐδεὶς ὑπάρχει ὁ ἐλεῶν' ὅταν ἴδῃ ἅπαντα τὰ πρόσωπα δακρύνοντα, καὶ μετὰ πόθου ἐρωτῶντας τοὺς ἀνθρώπους, μήπως ἀκούεται λόγος Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς; καὶ ἀκοῦη οὐδαμοῦ. Τίς θέλει ὑποφέρει τὰς ἡμέρας ἐκείνας; Τίς δέ θά ὑπομείνῃ τὴν θλίψιν τὴν ἀφόρητον; ὅταν ἴδῃ σύγχυσιν τῶν λαῶν, οἱ ὁποῖοι ἔρχονται ἀπὸ τῶν περάτων τῆς γῆς εἰς τὴν θέαν τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἴδῃ ὅτι πολλοὶ προσκυνοῦσιν ἔμπροσθεν τοῦ τυράννου, καὶ κράζουσι μετὰ τρόμου, ὅτι σύ εἶσαι ὁ Σωτὴρ ἡμῶν' ὅταν ἴδῃ ὅτι ἡ θάλασσα ταράσσεται, καὶ ἡ γῆ ξηραίνεται, οἱ οὐρανοὶ δέν βρέχουσι, τὰ φυτὰ μαραίνονται· ἅπαντες δέ οἱ ὄντες πρὸς ἀνατολάς, φεύγουσι πρὸς δυσμάς, ἐκ τῆς πολλῆς δειλίας· καὶ πάλιν δέ οἱ ὄντες πρὸς δυσμάς, φεύγουσι πρὸς ἀνατολάς μετὰ τρόμου, ὁ δέ ἀναιδής λαβὼν τότε τὴν ἐξουσίαν θά ἀποστείλῃ δαίμονα εἰς πάντα τὰ πέρατα, ὥστε νά κηρύξῃ παρησία, ὅτι βασιλεὺς μέγας ἐφάνη μετὰ δόξης, ἔλθετε καὶ ἴδετε αὐτόν. Τίς εἶναι ἔχων οὕτω ἀδαμαντίνην ψυχὴν, ὥστε νά ὑποφέρῃ γενναίως ἅπαντα τὰ σκάνδαλα; Τίς ἄρα ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὡς προεῖπον, ὥστε νά μακαρίσωσιν αὐτόν πάντες οἱ ἄγγελοι;

Ἐγώ, φιλόχριστοι καὶ τέλειοι ἀδελφοί, ἐφοβήθη ἐξ αὐτῆς τῆς ἐνθυμήσεως τοῦ Δράκοντος, μελετῶν καθ' ἑαυτὸν τὴν θλίψιν, ἣτις μέλλει νά γίνῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους κατὰ τοὺς καιροὺς ἐκείνους· διότι αὐτός ὁ Δράκων εἶναι μιάρως, καὶ φοβερός εἰς τό γένος τῶν ἀνθρώπων, καὶ μάλιστα γίνεται πικρότερος εἰς τοὺς δυναμένους νά νικῶσι τὰ φαντάσματα αὐτοῦ. Διότι τότε θά εὐρεθῶσι πολλοὶ εὐάρεστοι εἰς τὸν Θεόν, δυναμένοι νά σωθῶσι εἰς τὰ ὄρη, καὶ εἰς τὰ βουνά, καὶ εἰς τοὺς ἐρήμους τόπους, μετὰ πολλῶν δεήσεων καὶ ὑπερβολικῶν κλαυθμῶν. Διότι ὁ ἅγιος Θεός, θεωρῶν αὐτούς εἰς τοιοῦτον ἀπερίγραφτον κλαυθμόν· καὶ εἰλικρινῆ πίστιν, εὐσπλαγχνίζεται αὐτούς, ὡς φιλόστοργος πατήρ, καὶ διατηρεῖ αὐτούς ὅπου ἐκρύβησαν· διότι ὁ παμμίαρως δέν παύει τοῦ νά ζητῆ τοὺς ἁγίους κατὰ γῆν καὶ θάλασσαν, νομίζων, ὅτι θέλει βασιλεύσει τοῦ λοιποῦ ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ πάντα ὑποτάσσει. Καὶ νομίζει ὁ ἄθλιος, ὅτι θά ἀντισταθῆ κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην τὴν φοβερὰν, ὅταν ἔλθῃ ὁ Κύριος ἐκ τῶν οὐρανῶν, μὴ γινώσκων ὁ ἄθλιος τὴν ἀσθένειαν καὶ ὑπερηφάνειαν αὐτοῦ, διὰ τὴν ὁποῖαν καὶ ἐξέπεσεν. "Ὅμως ταράσσει τὴν γῆν, ἐκφοβίζει τὰ σύμπαντα διὰ ψευδῶν μαγικῶν σημείων. Κατὰ τὸν καιρὸν δέ ἐκείνον, ὅταν ἔλθῃ ὁ Δράκων, δέν ὑπάρχει ἄνεσις ἐπὶ τῆς γῆς· ἀλλὰ θλίψις μεγάλη, ταραχή, καὶ σύγχυσις, θάνατοι, καὶ πείνα εἰς πάντα τὰ πέρατα· διότι αὐτός ὁ Κύριος ἡμῶν διὰ τοῦ θείου αὐτοῦ στόματος εἶπεν, ὅτι τοιαῦτα δέν ἔγιναν ἀπ' ἀρχῆς τῆς κτίσεως. Ἡμεῖς δέ οἱ ἁμαρτωλοὶ, πῶς θά παρομοιάσωμεν τό ὑπέρμετρον καὶ ἀνέκφραστον αὐτῆς, ἀφοῦ τοιουτοτρόπως τὴν ὠνόμασεν ὁ Θεός; "Ἄς συλλογισθῆ δέ ἕκαστος ἀκριβῶς τὰς ἀγίας λέξεις τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος πῶς διὰ τὴν ἀνάγκην καὶ τὴν θλίψιν τὴν μεγάλην, κολοβώνει τὰς ἡμέρας τῆς θλίψεως καθ' ὃ εὐσπλαγχνος, συμβουλεύων ἡμᾶς καὶ λέγων». Προσεύχεσθε διὰ νά μὴ γίνῃ ἡ φυγὴ ἡμῶν ἐν καιρῷ χειμῶνος, μήτε ἐν ἡμέρᾳ Σαββάτου». Καὶ πάλιν· «Ἄγρυ-

πνεῖτε πάντοτε δεόμενοι συνεχῶς διά νά καταξιωθῆτε νά ἐκφύγητε τήν θλίψιν, καί νά σταθῆτε ἔμπροσθεν τοῦ Θεοῦ, διότι ὁ καιρός εἶναι ἐγγύς». Ἔσ δεηθῶμεν συνεχῶς μέ δάκρυα καί προσευχάς νύκτα καί ἡμέραν, προκόπτοντες ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ διά νά σωθῶμεν οἱ ἁμαρτωλοί.

Ἐάν τίς ἔχη δάκρυα καί κατάνυξιν, ἄς δεηθῆ εἰς τόν Κύριον, διά νά ρυσθῶμεν ἀπό τήν θλίψιν, ἡ ὁποία μέλλει νά ἔλθῃ εἰς τήν γῆν· διότι θά γίνωσι κατά τόπους λιμοί, σεισμοί, καί θάνατοι διάφοροι ἐπί τῆς γῆς. Γενναία θά εἶναι ἡ ψυχή, ἥτις θά δυνηθῆ νά κρατήσῃ ἑαυτήν ἀπηλλαγμένην ἀπό τά σκάνδαλα ταῦτα. Διότι ἐάν εὑρεθῆ ἄνθρωπος ν' ἀδιαφορῆ ὀλίγον, εὐκόλα πολιορκεῖται καί γίνεται αἰχμάλωτος τοῦ Δράκοντος τοῦ πονηροῦ καί δολίου, καί ὁ τοιοῦτος εὑρίσκεται ἀσυγχώρητος εἰς τήν κρίσιν, διότι ἐπίστευσε εἰς τόν Τύραννον ἐκουσίως. Πολλῶν προσευχῶν καί δακρύων ἔχομεν ἀνάγκην, ἀγαπητοί, διά νά εὑρεθῶμεν ἀκλόνητοι εἰς τούς πειρασμούς. Διότι πολλά εἶναι τά φαντάσματα, τά ὁποῖα γίνονται ἀπό τό θηρίον. Διότι ἐπειδή εἶναι Θεόμαχον θέλει ὄλοι ν' ἀπολεσθῶσι· διότι τοιοῦτον τρόπον μεταχειρίζεται ὁ Τύραννος, ὥστε ὄλοι νά βαστάζωσι τήν σφραγίδα τοῦ Θηρίου, ὅταν θά ἔλθῃ ν' ἀπατήσῃ τά σύμπαντα. Προσέχετε, ἀδελφοί μου, τήν ὑπερβολήν τοῦ Θηρίου· διότι μεταχειρίζεται διάφορα τεχνάσματα πονηρίας. Ἄρχεται ἀπό τήν γαστέρα· ἵνα ὅταν τίς στενοχωρηθῆ μή ἔχων φαγητά, ἀναγκασθῆ νά λάβῃ τήν σφραγίδα ἐκείνου· ὅχι ὡς ἔτυχεν εἰς πᾶν μέρος τοῦ σώματος, ἀλλ' εἰς τήν δεξιάν χεῖρα καί εἰς τό μέτωπον, διά νά μή ἔχη ἐξουσίαν ὁ ἄνθρωπος νά κάμῃ μέ αὐτήν τό σημεῖον τοῦ σταυροῦ, μήτε πάλιν εἰς τό μέτωπον νά σημειώσῃ τό ἅγιον ὄνομα τοῦ Κυρίου. Διότι γνωρίζει ὁ ἄθλιος, ὅτι ὅταν ὁ σταυρός τοῦ Κυρίου σφραγισθῆ ἐπί τοῦ ἀνθρώπου λύει πᾶσαν τήν δύναμιν τοῦ Ἐχθροῦ, καί διά τοῦτο σφραγίζει τήν δεξιάν τοῦ ἀνθρώπου.

Λοιπόν, ἀδελφοί μου, φρικτός εἶναι ὁ ἀγών εἰς ὄλους

τούς φιλοχρίστους ἀνθρώπους, ἵνα μέχρις ὥρας τοῦ θανάτου μή δειλιάσωσι, μηδέ ἀμελήσωσιν, ὅταν χαράσῃ ὁ Δράκων τήν σφραγίδα του, ἀντί τοῦ σταυροῦ τοῦ Σωτήρος. Διότι πάντα τρόπον μεταχειρίζεται, ἵνα οὐδόλως ὀνομάζῃται τό ὄνομα τοῦ Κυρίου ἡμῶν καί Σωτήρος εἰς τόν καιρόν τοῦτον. Τοῦτο δέ κάμνει φοβούμενος καί τρέμων τήν ἁγίαν δύναμιν τοῦ Σωτήρος ἡμῶν. Διότι ἐάν τις δέν σφραγίζῃται μέ τήν σφραγίδα ἐκείνου, δέν γίνεται αἰχμάλωτος εἰς τά φαντάσματα ἐκείνου, οὔτε ὁ Κύριος ἀπομακρύνεται ἀπ' αὐτοῦ, ἀλλά τόν φωτίζει καί τόν σύρει πρὸς ἑαυτόν. Πρέπει νά ἐννοήσωμεν, ἀδελφοί, μετά πάσης ἀκριβείας, ὅτι τά φαντάσματα τοῦ Ἐχθροῦ εἶναι ἀποτρόπαια. Ὁ δέ Κύριος ἡμῶν ἔρχεται μέ γαλήνην διά ν' ἀποκρούσῃ δι' ἡμᾶς τά τεχνάσματα τοῦ Θηρίου. Τήν στερεάν πίστιν τοῦ Χριστοῦ εἰλικρινῶς βαστάζοντες, θά κάμωμεν τήν δύναμιν τοῦ Τυράννου εὐκλόνητον. Ἔσ ἀποκτήσωμεν λογισμόν ἀμετάθετον καί σταθερότητα, καί τότε ἀπομακρύνεται ἀφ' ἡμῶν ὁ ἀσθενής Ἐχθρός, μή ἔχων τι νά κάμῃ. Ἐγώ ὁ ἐλάχιστος παρακαλῶ ὑμᾶς, ἀδελφοί φιλόχριστοι, ἄς μή γινώμεθα μαλθακοί, ἀλλά μᾶλλον δυνατοί μέ τήν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ, διότι ἀπαραίτητος ἀγών εἶναι ἐπί θύραις· ἄς ἀναλάβωμεν λοιπόν τόν θυρεόν τῆς πίστεως. Ἔτοιμοι λοιπόν γίνεσθε καθὼς πιστοὶ οἰκείται, μή δεχόμενοι ἄλλον· ἐπειδή ὁ κλέπτης καί ἀλάστωρ καί ἄσπλαγχνος μέλλει νά ἔλθῃ πρῶτος εἰς ὠρισμένους καιρούς, θέλων νά κλέψῃ, νά θύσῃ καί νά ἀπολέσῃ τήν ἐκλεκτήν ποιμνὴν τοῦ ἀληθινοῦ ποιμένος Χριστοῦ, καί ἐπί τούτῳ ἀναλαμβάνει σχῆμα ἔρχεται εἰς τήν γῆν ὁ ἀναίσχυτος Ὁφίς. Ἐπειδή ὁ Σωτήρ, θέλων νά σώσῃ τό ἀνθρώπινον γένος, ἐτέχθη ἐκ Παρθένου, καί ἐν σχήματι ἀνθρώπου ἐπάτησε τόν Ἐχθρόν μέ τήν ἁγίαν δύναμιν τῆς Θεότητος Αὐτοῦ, ἠθέλησε καί οὗτος ν' ἀναλάβῃ τό σχῆμα τῆς αὐτοῦ παρουσίας διά νά μᾶς ἀπατήσῃ. Ὁ δέ Κύριος ἡμῶν θά ἔλθῃ εἰς τήν γῆν ἐν νεφέλαις φωτειναῖς, ὡς ἀστραπή

φοβερὰ, ὁ δὲ Ἐχθρὸς δὲν θὰ ἔλθῃ τοιουτρόπως· διότι εἶναι ἀποστάτης. Γενῶνται μὲν ἀκριβῶς ἐκ κόρης μιαρᾶς, ἀλλὰ δὲν σαρκοῦται τοιουτοτρόπως. Θὰ ἔλθῃ δὲ ὁ Παμμίαιρος ἐν σχήματι τοιούτω, ὡς κλέπτῃς, διὰ νὰ ἀπατήσῃ τὰ σύμπαντα. Θὰ εἶναι ταπεινός, ἥσυχος, θὰ μισῇ τὴν ἀδικίαν, θὰ ἀποστρέφῃται τὰ εἶδωλα, θὰ προτιμᾷ τὴν εὐσέβειαν, ἀγαθός, φιλόπτωχος, εὐειδής καθ' ὑπερβολήν, εὐκατάστατος, ἰλαρός εἰς ὄλους, θὰ τιμᾷ πολὺ τὸ γένος τῶν Ἰουδαίων, διότι αὐτοὶ προσμένουσι τὴν ἔλευσιν ἐκείνου. Μεταξὺ δὲ πάντων τούτων, θὰ ἐκτελῇ σημεῖα καὶ τέρατα, φόβητρα μὲ πολλὴν ἐξουσίαν, θὰ προσπαθῇ δολίως νὰ ἀρέσῃ εἰς ὄλους, διὰ νὰ ἀγαπηθῇ ταχέως ἀπὸ πολλοὺς, δὲν θὰ λάβῃ δῶρα, δὲν θὰ λαλήσῃ μεθ' ἡμῶν, θὰ φαίνεται κατηφής, θὰ ἐξαπατᾷ τὸν κόσμον ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς εὐταξίας, ἕως οὗ βασιλεύσῃ. Ὅταν λοιπὸν ἴδωσι λαοὶ πολλοὶ καὶ δῆμοι τοιαύτας ἀρετάς καὶ δυνάμεις, ἐνοῦνται ὅλοι συγχρόνως μὲ μίαν γνώμην, καὶ μὲ χαρὰν μεγάλην κηρύσσουσιν αὐτὸν βασιλέα, λέγοντες μεταξὺ των. Μήπως ἄρα εὐρίσκειται ἄνθρωπος ἄλλος τόσον ἀγαθός καὶ δίκαιος; Ἄνορθοῦται δὲ εὐθέως ἡ βασιλεία ἐκείνου, καὶ θὰ πατάξῃ μεθ' ὑμῶν τρεῖς βασιλεῖς μεγάλους. Ἐπειτα ὑψοῦται ἡ καρδία του καὶ θὰ ἐμέσῃ ὁ Δράκων τὴν πικρότητά του. Ταράσσων δὲ τὴν οἰκουμένην κινεῖ τὰ πέρατα, θλίβει τὰ σύμπαντα, καὶ μαιίνει τὰς ψυχὰς. Ὅχι πλεόν ὡς εὐλαβής, ἀλλὰ πολὺ αὐστηρὸς εἰς ὅλα· ἀπότομος, ὀργίλος, θυμώδης, ἀκατάστατος, φοβερὸς, ἀηδής, μισητός, βδελυκτός, ἀνήμερος, ἀλάστωρ, ἀναιδής, καὶ προσπαθῶν νὰ ἐμβάλῃ εἰς τὸν βόθρον τῆς ἀσεβείας ὄλον τὸ ἀνθρώπινον γένος. Πληθύνει σημεῖα ψευδῶς, καὶ ὄχι ἀληθῶς· καὶ ἐνῶ παρίσταται πολὺς λαὸς καὶ εὐφημεῖ αὐτόν, βάλλει φωνὴν ἰσχυράν, ὥστε νὰ σαλευθῇ ὁ τόπος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἴστανται οἱ ὄχλοι, λέγων. Γνωρίσατε ὅλοι οἱ λαοὶ τὴν δυνάμιν μου καὶ τὴν ἐξουσίαν· μεταθέτει ὄρη, καὶ ἀνάγει νήσους ἀπὸ τὴν θάλασσαν μὲ πλάνην καὶ φαντα-

σίαν· καὶ ἐνῶ πλανᾷ τὸν κόσμον καὶ φαντάζει τὰ σύμπαντα, πολλοὶ θὰ δοξάζωσι καὶ θὰ πιστεύσωσιν αὐτόν ὡς Θεὸν ἰσχυρόν.

Τότε θὰ θρηνῇ δεινῶς καὶ θὰ στενάξῃ πᾶσα ψυχὴ· τότε ὅλοι θὰ ὑποφέρωσι θλίψιν ἀπαραμύθητον, ἡ ὁποία θὰ κατέχῃ αὐτοὺς νύκτα καὶ ἡμέραν, καὶ δὲν θὰ εὐρίσκωσιν οὐδαμοῦ παρηγορίαν. Τότε θὰ ἀποθνήσκωσι τὰ νήπια εἰς τοὺς κόλπους τῶν μητέρων, καὶ πάλιν ἡ μήτηρ θὰ ἀποθνήσκῃ ἐπάνω εἰς τὸ παιδίον καὶ ὁ πατήρ μετὰ τῆς γυναικὸς καὶ τῶν τέκνων του θ' ἀποθνήσκῃ εἰς τὰς ἀγοράς, καὶ δὲν θὰ ὑπάρχῃ τις νὰ θάψῃ αὐτοὺς καὶ νὰ τοὺς βάλῃ εἰς μνήμα. Ἀπὸ τὰ πολλὰ δὲ θνησιμαῖα, τὰ ὁποῖα θὰ ρίπτονται εἰς τὰς πλατείας, θὰ ὑπάρχῃ παντοῦ δυσωδία, ἡ ὁποία θὰ στενοχωρῇ πολὺ τοὺς ζῶντας. Τό πρωὶ ὅλοι θὰ λέγωσι μετ' ὀδύνης καὶ στεναγμῶν πότε θὰ γίνῃ ἐσπέρα διὰ ν' ἀναπαυθῶμεν ὀλίγον; Ὅταν δὲ θὰ ἔλθῃ πάλιν ἡ ἐσπέρα θὰ λέγωμεν μὲ πικρότατα δάκρυα, πότε ἄρα θὰ φωτίσῃ διὰ ν' ἀποφύγωμεν τὴν θλίψιν, ἡ ὁποία μᾶς κυριεύει; Καὶ δὲν θὰ ὑπάρχῃ τόπος νὰ φύγῃ τις καὶ νὰ κρυβῇ, διότι τὰ πάντα θὰ ταραχθῶσι, καὶ ἡ θάλασσα καὶ ἡ ξηρὰ.

Διὰ τοῦτο εἶπεν εἰς ἡμᾶς ὁ Κύριος· Γρηγορεῖτε δεόμενοι ἀδιαλείπτως νὰ διαφύγητε τὴν θλίψιν· θὰ εἶναι δυσωδία ἐν θαλάσῃ, δυσωδία ἐπὶ τῆς γῆς, λιμοί, σεισμοί, ἐν θαλάσῃ σύγχυσις, ἐπὶ τῆς γῆς σύγχυσις, ἐν θαλάσῃ φόβητρα, φόβητρα ἐπὶ τῆς γῆς. Χρυσὸς πολὺς καὶ ἄργυρος, καὶ μεταξωτὰ ἱμάτια, ἀλλὰ δὲν θέλουσιν ὠφελῆσαι εἰς τὴν θλίψιν ἐκείνην, καὶ πάντες οἱ ἄνθρωποι μακαρίζουσι τοὺς ὄσους ἀπέθανον πρὶν ἔλθῃ ἡ μεγάλη θλίψις ἐπὶ τῆς γῆς. Διότι ρίπτεται καὶ ὁ χρυσὸς καὶ ὁ ἄργυρος εἰς τὰς πλατείας καὶ οὐδεὶς ἐγγίζει αὐτὰ· ἐπειδὴ ὅλα εἶναι βδελυκτά. Πάντες σπουδάζουσι νὰ διαφύγωσι καὶ νὰ κρυβῶσιν, ἀλλ' οὐδαμοῦ εὐρίσκουσι τόπον διὰ νὰ κρυβῶσιν ἐκ τῆς θλίψεως. Πρὸς δὲ τούτοις μετὰ τοῦ λιμοῦ καὶ τῆς θλίψε-

ως, καί τοῦ φόβου, εὐρίσκονται θηρία καί ἔρπετά δάκνοντα· ἔσωθεν φόβος, καί ἔξωθεν τρόμος· καί ἐν νυκτί καί ἐν ἡμέρᾳ θνησιμαῖα κείνται εἰς τὰς πλατείας. Εἰς τὰς πλατείας δυσωδία, εἰς τὰς οἰκίας δυσωδία, εἰς τὰς πλατείας πείνα καί δίψα, εἰς τὰς οἰκίας πείνα καί δίψα· εἰς τὰς πλατείας φωνή κλαυθμοῦ, εἰς τὰς πλατείας θόρυβος, εἰς τὰς οἰκίας θόρυβος. Εἷς ἕκαστος μετά κλαυθμοῦ συναντᾷ τόν ἕτερον· πατήρ τό τέκνον, καί ὁ υἱός τόν πατέρα, μήτηρ τήν θυγατέρα· φίλοι μετά φίλων ἐναγκαλισθέντες ἐκλείπουσιν· καί ἀδελφοί μετά ἀδελφῶν ἐναγκαλισθέντες ἀποθνήσκουσιν. Ἐμαράνθησαν καί τά κάλλη τοῦ προσώπου πάσης σαρκός. Γίνονται δέ αἱ μορφαί τῶν ἀνθρώπων ὡς νεκροῦ. Γίνεται βδελυκτόν καί μισητόν τό κάλλος τῶν γυναικῶν. Θέλει μαρανθῆ πᾶσα σὰρξ, καί ἡ ἐπιθυμία τῶν ἀνθρώπων. Ὅλοι δέ ὅσοι ἐπέισθησαν εἰς τό φοβερόν Θηρίον, καί ἔλαβον τήν σφραγίδα ἐκείνου, τόν δυσεβῆ χαρακτήρα τοῦ μιαιροῦ, προστρέχοντες πρός αὐτόν θά λέγωσι μετ' ὀδύνης. Δός εἰς ἡμᾶς νά φάγωμεν καί νά πῖωμεν, διότι πάντες ἀποθνήσκομεν τῆς πείνης, καί ἀποδιώξον ἀφ' ἡμῶν πάντα τά ἰοβόλα θηρία. Καί μή ἔχων ὁ ἄθλιος ἀποκρίνεται πολύ ἀποτόμως λέγων· πόθεν ἐγώ θά δώσω εἰς ὑμᾶς νά φάγητε καί νά πίητε, ὦ ἄνθρωποι, ὁ οὐρανός δέν θέλει νά δώσῃ βροχὴν εἰς τήν γῆν· ἡ γῆ πάλιν δέν ἔδωκε διόλου θέρος ἢ γεννήματα. Ἀκούοντες δέ ταῦτα οἱ λαοί, πενθοῦσι καί κλαίουσι, μή ἔχοντες παντελῶς παραμυθίαν θλίψεως· ἀλλά θά γίνῃ εἰς τήν θλίψιν αὐτῶν θλίψις ἀπερίγραπτος, διότι τόσον προθύμως ἐπίστευσαν εἰς τόν Τύραννον. Διότι ἐκεῖνος ὁ ἄθλιος δέν δύναται οὐδέ ἑαυτόν νά βοηθήσῃ, καί πῶς θά ἐλεήσῃ αὐτούς;

Εἰς ἐκείνας τὰς ἡμέρας θά γίνῃ μεγάλη ἀνάγκη ἐκ τῆς πολλῆς στενοχωρίας τοῦ Δράκοντος, καί τοῦ φόβου, καί τοῦ σεισμοῦ, καί τοῦ ἤχου τῆς θαλάσσης, καί τοῦ λιμοῦ, καί τῆς δίψης καί τῶν δηγμάτων τῶν θηρίων. Πάντες δέ οἱ λαβόντες τήν σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου, καί

προσκυνήσαντες αὐτόν, ὡς Θεόν, δέν θέλουσιν ἔχει μερίδα εἰς τήν βασιλείαν τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά μετά τοῦ Δράκοντος θά βληθῶσιν εἰς τήν γέενναν. Μακάριος ὁ εὐρεθείς πανάγιος καί πάμπιστος, καί ἔχων δεδομένην τήν καρδίαν αὐτοῦ πρός τόν Θεόν ἀδιστακτως· διότι ἀφόβως θά ἀποκρούσῃ τὰς ἐρωτήσεις τοῦ Πονηροῦ, καταφρονῶν καί τὰς βασάνους, καί τὰς φαντασίας αὐτοῦ. Πρὶν δέ ταῦτα γίνωσι, θ' ἀποστείλῃ ὁ Κύριος Ἡλίαν τόν Θεσβίτην καί τόν Ἐνώχ, ὡς εὐσπλαχνος, διά νά παρακινήσωσιν εἰς τήν εὐσεβείαν τό γένος τῶν ἀνθρώπων, καί κηρύξωσι παρρησίᾳ τήν θεογνωσίαν εἰς πάντας τοὺς ἀνθρώπους, διά νά μή πιστεῦσωσιν εἰς τόν Τύραννον ἕνεκα φόβου, καί θέλουσι κράζει καί λέγει. Πλάνος εἶναι, ὦ ἄνθρωποι, ἄς μή πιστεύσῃ κανεῖς εἰς αὐτόν παντελῶς, μηδέ νά ὑπακούσῃ εἰς τόν θεομάχον· ἄς μή φοβηθῇ κανεῖς ἐξ ὑμῶν διότι ταχέως θά ἀφανισθῇ. Ἰδοῦ ἔρχεται ἐξ οὐρανοῦ ὁ Κύριος, διά νά κρίνῃ πάντας, ὅσοι ἐπέισθησαν εἰς τά σημεῖα αὐτοῦ· ἀλλ' ὀλίγοι εἶναι τότε οἱ θέλοντες νά ὑπακούσωσι, καί νά πιστεῦσωσι εἰς τό κήρυγμα τῶν προφητῶν. Ταῦτα δέ ποιεῖ ὁ Σωτήρ, ἵνα δείξῃ τήν ἄφατον αὐτοῦ φιλανθρωπίαν· ὅτι οὐδέ κατά τόν καιρόν ἐκεῖνον δέν ἀφήνει τό γένος τῶν ἀνθρώπων ἄνευ κηρύγματος, διά νά ὦσι πάντες ἀναπολόγητοι εἰς τήν κρίσιν.

Πολλοί δέ τῶν ἀγίων, ὅσοι τότε θά εὐρεθῶσιν εἰς τήν ἔλευσιν τοῦ μιαιροῦ, χύνουσι ποταμηδόν τά δάκρυα μετά στεναγμῶν πρός τόν Θεόν τόν ἅγιον, διά νά λυτρωθῶσιν ἀπό τόν Δράκοντα· καί φεύγουσι μετά μεγάλης σπουδῆς εἰς τὰς ἐρήμους, καί κρύπτονται εἰς τά ὄρη, καί τά σπήλαια μετά φόβου· καί πασπαλίζουσι χῶμα καί στάκτην εἰς τὰς κεφαλὰς, παρακαλοῦντες νύκτα καί ἡμέραν μετά πολλῆς ταπεινώσεως. Καί ὁ ἅγιος Θεός θέλει χαρίσει τοῦτο εἰς αὐτούς· δηλαδή ὁδηγεῖ αὐτούς ἡ χάρις εἰς ὠρισμένους τόπους, καί σώζονται κρυπτόμενοι εἰς τὰς ὁπᾶς καί τά σπήλαια μή βλέποντες τά σημεῖα καί τά φόβητρα τοῦ

Ἐναντιοχριστοῦ. Διότι ἡ ἔλευσις τούτου γίνεται γνωστή εἰς τοὺς ἔχοντας τὸν νοῦν προσηλωμένον εἰς τὰ ἄνω· εἰς δὲ τοὺς ἔχοντας τὸν νοῦν εἰς βιωτικά πράγματα, καὶ ποθοῦντας τὰ γῆινα, δέν θά γίνῃ φανερόν τοῦτο. Διότι ὅστις εἶναι δεδεμένος πάντοτε εἰς βιωτικά πράγματα, καὶ ἂν ἀκούσῃ, ἀπιστεῖ, καὶ βδελύσσεται τὸν λέγοντα. Οἱ δὲ ἅγιοι θέλουσιν ἐνδυναμωθῆ, διότι πάντοτε ἀπέρριψαν τὴν μερίμναν τοῦ βίου τούτου. Τότε πενθεῖ πᾶσα ἡ γῆ καὶ ἡ θάλασσα· καὶ ὁ ἀῆρ πενθεῖ, συγχρόνως δὲ καὶ τὰ ἄγρια ζῶα, μετὰ τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ· πενθοῦσιν ὄρη καὶ βουνοί, καὶ τὰ δένδρα τῶν πεδιάδων· πενθοῦσι δὲ καὶ οἱ φωστῆρες τοῦ οὐρανοῦ διὰ τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, ὅτι πάντες ἐξέκλιναν ἀπὸ τοῦ ἁγίου Θεοῦ, καὶ ἐπίστευσαν εἰς τὸν πλάνον, δεχθέντες τὸ σημεῖον τοῦ μιανοῦ καὶ θεομάχου, ἀντὶ τοῦ ζωοποιοῦ σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος.

Πενθεῖ ἡ γῆ καὶ ἡ θάλασσα, διότι αἰφνιδίως κατέπαυσεν ἡ φωνὴ τῆς ψαλμωδίας καὶ τῆς προσευχῆς ἐκ στόματος ἀνθρώπου. Πενθοῦσι πᾶσαι αἱ ἐκκλησίαι τοῦ Χριστοῦ πένθος μέγα· διότι δέν λειτουργεῖται ὁ ἁγιασμός καὶ ἡ προσφορά. Ὅταν λοιπὸν συμπληρωθῶσιν οἱ τρεῖς καιροὶ καὶ ἡμισυ τῆς ἐξουσίας καὶ πράξεως τοῦ μιανοῦ, καὶ ὅταν ἐκπληρωθῶσιν πάντα τὰ σκάνδαλα πάσης τῆς γῆς, θά ἔλθῃ ἐπὶ τέλος ὁ Κύριος, ὡς ἀστραπὴ ἀστράπτων ἐξ οὐρανοῦ, ὁ ἅγιος καὶ ἄχραντος καὶ φοβερός καὶ ἐνδοξος Θεὸς ἡμῶν, μετὰ δόξης ἀκατανοήτου, προτρεχόντων ἐνώπιον τῆς δόξης αὐτοῦ τῶν ταγμάτων τῶν ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων, οἱ ὅποιοι εἶναι πάντες φλόγες πυρός, καὶ ποταμὸς πλήρης πυρός μετὰ φοβερᾶς ἀνεμοζάλης. Τὰ χερουβὶμ ἔχοντα τὸ ὄμμα κάτω, καὶ τὰ Σεραφὶμ ἰπτάμενα καὶ κρύπτοντα τὰ πρόσωπα καὶ τοὺς πόδας, εἰς τὰς πυρίνας πτέρυγας, θέλουσι κράζει μετὰ φρίκης. Ἐγείρεσθε οἱ κοιμώμενοι. Ἴδού, ἦλθεν ὁ Νυμφίος. Ἀνοίγονται δὲ τὰ μνήματα, καὶ ὡς ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ἐγείρονται πᾶσαι αἱ φυλαί, καὶ βλέπουσιν εἰς τὸ κάλλος τὸ ἅγιον τοῦ Νυμφίου· καὶ

μύριαι μυριάδες, καὶ χίλια χιλιάδες ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων, καὶ ἀναρίθμητοι στρατιαί, χαίρουσι χαρὰν μεγάλην, ἅγιοι δὲ καὶ δίκαιοι καὶ πάντες οἱ μὴ λαβόντες τὴν σφραγίδα τοῦ Δράκοντος καὶ ἀσεβοῦς ἀγάλλονται. Καὶ ἄγεται ὁ Τύραννος δεδεμένος ὑπὸ ἀγγέλων μετὰ πάντων τῶν Δαιμόνων ἐνώπιον τοῦ βήματος· καὶ οἱ λαβόντες τὴν σφραγίδα αὐτοῦ, καὶ πάντες οἱ ἀσεβεῖς καὶ ἁμαρτωλοὶ δεδεμένοι· καὶ δίδει ὁ βασιλεὺς τὴν κατ' αὐτῶν ἀπόφασιν τῆς καταδίκης εἰς τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον. Πάντες δὲ οἱ μὴ λαβόντες τὴν σφραγίδα τοῦ Ἐναντιοχριστοῦ, καὶ πάντες οἱ ἐν σπηλαίοις, ἀγάλλονται μετὰ τοῦ Νυμφίου εἰς τὸν νυμφικὸν θάλαμον τὸν αἰώνιον καὶ οὐράνιον, μετὰ πάντων τῶν ἁγίων, εἰς ἀπεράντους αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἄμην.

Από το βιβλίο του Ιωσήφ Μοναχού (Βατοπ.) με τίτλο:
"Περί Συντελείας και Αντιχρίστου"

ΣΧΟΛΙΑ ΕΠΙ ΤΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ

«Καί ὁ ἄγγελος ὄν εἶδον ἐστῶτα ἐπὶ τῆς θαλάσσης καὶ ἐπὶ τῆς γῆς, ἤρε τὴν χεῖρα αὐτοῦ τὴν δεξιάν εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ὤμοσεν ἐν τῷ ζῶντι εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων, ... ὅτι χρόνος οὐκέτι ἔσται¹²¹». Μὲ αὐτὸ τὸ προοίμιον ἐπισημαίνομεν στίς ἔσχατες τοῦτες ἡμέρες «τά σημεῖα τῶν καιρῶν», πού οἱ ραγδαῖες ἐξελίξεις μᾶς κρατοῦν μέ κομμένη τὴν ἀνάσα γιὰ τὰ ἐπερχόμενα. Προαναφέραμε στήν πρώτη καὶ δεύτερη ἔκδοση τοῦ μικροῦ τούτου βιβλίου, θέσεις τινάς τῆς θείας ἀποκαλύψεως, ἀλλά καὶ γνωμικά καὶ κρίσεις τῶν κατὰ καιρῶν διαφόρων Πατέρων τῆς ἐκκλησίας μας καὶ ἡ προσδοκία μας ἦτο ἐστραμμένη στοὺς «καιροὺς καὶ χρόνους οὓς ὁ Θεός ἔθετο ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ» πότε ἄραγε θά ἐμφανισθοῦν; Ἀμφιβολία πραγματώσεώς των δέν ὑφίσταται ποσῶς, γιὰτί «οὐ γάρ ἰδίῳ θελήματι ἐλάλησαν οἱ ἅγιοι τοῦ Θεοῦ ἀνθρώπου», οὐδέ τὸ πανάγιον Πνεῦμα τὸ ἐρευνῶν τὰ πάντα καὶ αὐτὰ τὰ βάθη τοῦ Θεοῦ.

Ἡ πεποιθήσις μας πάντοτε στηρίζεται στὸν λόγο τοῦ Κυρίου μας, ὅτι «ἰῶτα ἐν ἡ μία κεραία, οὐ μὴ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ νόμου ἕως ἂν πάντα γένηται¹²²». Τὴν περιέργειά μας ὁμως κίνησε τὸ σημεῖο τῆς ταχύτητος τῶν τόσων ραγδαίων γεγονότων πού σχεδόν σέ χρόνο ἡμερονυκτίου ἐναλλάσσονται. Ἡ πραγματικά μεγάλη αὐτὴ ταχύτης τῶν μεταλλαγῶν μέσα στὸν παγκόσμιο στίβο μᾶς προκαλεῖ τὸ δέος καὶ τὴν λεπτομερέστερη προσεκτικότητα στὰ δεδομένα «ἵνα μὴ ὡς ἄσοφοι, ἀλλ' ὡς σοφοί» κατανοήσομε τὸν λόγο καὶ τὴν ἔννοια τῶν συμβαινόντων, «μήποτε βαρηθῶσιν ὑμῶν αἱ καρδίαι ἐν κραιπάλῃ καὶ μέθῃ καὶ μερίμναις βιωτικαῖς καὶ αἰφνίδιος ἐφ' ὑμᾶς ἐπιστῇ ἡ ἡμέρα ἐκείνη»¹²³.

Ἡ πραγματικὴ ἢ μᾶλλον ἀκριβῆς ἐρμηνεία μᾶς προφητείας, εἰς τὸν χρόνον τῆς ἐκβάσεώς της μαρτυρεῖται, καὶ οἱ ἀλλεπάλληλες ἐπαληθεύσεις τῶν σημερινῶν γεγονότων μᾶς ἀφυπνίζουν καὶ

πείθουν ότι ὄντως «ὁ καιρός ἐγγύς ἐστίν καί οὐκ ἔστι μῆκος χρόνου».

Ἕνα χειροπιαστό παλαιότερο σημεῖο πού μᾶς πληροφοροῦσε τήν ἐγγύτητα τῶν καιρῶν, ἦτο ἡ συνάθροισις τῶν Ἑβραίων σύμφωνα μέ τόν λόγο τῆς γραφῆς πού ὁ Κύριος μας χάραξε. «Καί Ἱερουσαλήμ ἔσται πατουμένη ὑπό ἐθνῶν ἄχρι πληρωθῶσι καιροί ἐθνῶν¹²⁴». Ὁλοκλήρωσε δέ ὁ Παῦλος μέ τό «ὅταν πληρωθῶσι καιροί ἐθνῶν τότε πᾶς Ἰσραήλ σωθήσεται¹²⁵». Αὐτήν τήν ἐθνική μόνο σωτηρία αἰνῆττεται ὁ γραφικός ἐδῶ λόγος, γιατί τήν πνευματική σωτηρία ἀπέκλεισε ὁ Κύριός μας μέ τό, «ἀφίεται ὁ οἶκος ὑμῶν ἔρημος¹²⁶», καί «οὐ μή μέ ἴδετε ἀπ' ἄρτι ἕως ἄν εἴπητε εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος», τῆς Δευτέρας ἄρα παρουσίας Του. Αὐτή λοιπόν ἡ συνάθροισις τῶν Ἰουδαίων σέ ἔθνος, ἦτο ἕνα κοσμοϊστορικό ἀναμενόμενο γεγονός, σημεῖο προφανές τῶν ἐσχάτων καιρῶν, πού οἱ ἴδιοι οἱ Ἑβραῖοι τό προσδιορίζουν. Συγκεκριμένα, τήν ἡμέρα πού κατέλαβαν τήν Ἱερουσαλήμ μέ τόν περιβόητο πόλεμο τῶν ἑξή ἡμερῶν, ὁ ἀρχираββίνος των ἐκήρυττε μέ θρίαμβο. «Κατελάβομεν τήν πόλιν τοῦ Θεοῦ καί εἰσερχόμεθα πλέον εἰς τήν Μεσσιανικήν ἐποχή διά τόν Ἰουδαϊκόν λαόν».

Ὁ πραγματικός Μεσσίας Χριστός, ὁ Κύριός μας, «εἰς τά ἴδια ἦλθε καί οἱ ἴδιοι αὐτόν οὐ παρέλαβον, ἄλλος ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνον λήψονται¹²⁷». Αὐτόν λοιπόν προσδοκοῦν οἱ δυστυχεῖς Ἑβραῖοι καί ἐτοιμάζουν τά τῆς βασιλείας του ἐπί σειράν ἐτῶν καί αἰώνων. Εἶναι δέ κατάδηλον ἀπό τās γραφάς καί τās προρρήσεις τῶν πατέρων μας, πῶς ὁ ἐπί τά τέλη τῶν αἰώνων ἐμφανισθησόμενος δέν θά εἶναι ὁ Μεσσίας, ἀλλά ὁ κατονομασθεῖς ἄνομος καί υἱός τῆς ἀπωλείας, ὅπου θά κλείση καί ἡ ἱστορία τοῦ κόσμου ὑπό τῆς πανσωστικῆς τοῦ Κυρίου μας δυνάμεως κι' ἐξουσίας. Αὐτό λοιπόν καί μόνον ὡς σημεῖο τῶν καιρῶν πού ἐπραγματόθη στίς ἡμέρες μας, ἦτο ἱκανόν νά μᾶς πείση περί τῆς ἐγγύτητος τῶν καιρῶν. Αὐτά ὅμως πού σήμερα συντελοῦνται καί κάθε μέρα ἐναλλάσσονται μᾶς συγκλονίζουν κυριολεκτικά καί διερωτώμεθα ὄχι πλέον περί χρόνων ἢ καιρῶν, ἀλλά περί μηνῶν ἢ ἐβδομάδων ἄν θά ἔχωμεν περάση!

Τίς λογικός θά πίστευε ποτέ ὅτι ἡ μία ἐκ τῶν δύο μεγαλυτέ-

ρων δυνάμεων στόν κόσμο θά διελύετο σέ δεκαπέντα μόνον ἡμέρες, καί κοινωνικά καί οικονομικά καί ἰδεολογικά; Ὅτι ὁ πανίσχυρος Μαρξισμός πού δηλητηρίασε τό τρίτον τοῦ ἀνθρωπίνου πληθυσμοῦ, θά διαλυόταν μετά τόσης εὐκολίας, ὡς χάρτινος πύργος καί ὡς δρᾶμα ἐπί σκηνῆς; Ἐδῶ ἀκριβῶς χρειάζεται προσοχή, γιατί ἀλλάζει τό σκηνικό τῶν γεγονότων εἰς τήν ροήν τῆς ζωῆς. Δέν εἶναι κατ' οὐδένα τρόπο φυσικό φαινόμενο ἡ μεταστροφή τοῦ ρωσικοῦ ὑπερκολοσοῦ, ἀλλά ζωντανό σημεῖο τῆς θείας ἐπεμβάσεως, πού σάν ἕνας μέγας συνδετικός κρίκος θά ἀποκαλύψῃ πολλά ἐντός ὀλίγου. Τό μέν τέρας τοῦ βάρβαρου ἀθεϊσμοῦ κατεγκρημίσθη σάν πομφόληξ, ἀλλά τά ὀλέθρια παράγωγά του τί θ' ἀπογίνου;

Ἦδη τά προοίμια τῆς ταραχῆς μαρτυροῦν ὅτι κάτι προοιωνίζεται ἀπό βορρά, γιατί ὁ πνευματικός νόμος τῆς τόσης παραχρήσεως καί τοῦ βανδαλισμοῦ κατά παντός ἱεροῦ καί ὀσίου καί πάσης ἀληθείας, θά ἐξοφληθῇ ὑπό τῶν «τήν ἀλήθειαν ἐν ἀδικίᾳ κατεχόντων». Ἡ συνέχεια αὐτή μᾶς πείθει περί τοῦ προφορικοῦ ρήματος τοῦ Ἰεζεκιήλ ὡς κατ' ἐξοχήν ἀρμοδίου στήν περίστασι. «Υἱέ ἀνθρώπου τί σύ ὄρας; Λέβητα ὑποκαιόμενον οὐ τό πρόσωπον αὐτοῦ ἀπό βορρᾶ. Καλῶς σύ ὄρας ὅτι ἀπό Βορρᾶ ἐκκαύσω τά κακά!» Κάθε ἀλήθεια τῆς θείας ἀποκαλύψεως μόνον στή χρονική της περίοδο ἐρμηνεύεται σωστά καί φαίνεται ὅτι τό ἔναυσμα τῶν ἐπερχομένων πλησιάζει. Σ' αὐτό τό θέμα μᾶς τρόμαξε καί μιᾶ μαρτυρία ἀπό ἀληθινὸ στόμα, πού ἀκούσαμε στή τελευταία μας ἐπίσκεψη στήν Ρωσία, γιά τά ἐπικείμενα δεινά, ἀφοῦ διεσταυρώσαμε μέ ἀκρίβεια γεγονότα πού μᾶς προεῖπε καί ἤδη συνέβησαν.

Στό παρελθόν φαίνονταν ριψοκίνδυνος ὁ χρονικός προσδιορισμός προφητικῶν ἀποκαλύψεων καί πολλοί πού ἐπεχείρησαν τέτοια, φάνηκαν ὑπερβολικοί. Τώρα ὅμως στήν καταφανῆ ἐπιτάχυνσιν τῶν παγκοσμίων μεταβολῶν, ἀναγκαζόμεθα νά ἀναθεωρήσωμεν τίς ἐπιφυλάξεις μας, γιατί εἶναι αἰσθητή ἡ κατ' εὐθείαν θεία ἐπέμβασις.

Ὁ ἅγιος Νήφων ὁ Κωνσταντιανῆς, «Ἕνας ἀσκητής Ἐπίσκοπος», στά πολλά ὑπερφυσικά του ὄραματα, ἀναφέρει κάπου

σάν ἐσχατολογικό ὄρο ὅτι, ὅταν ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός ἐρευνοῦσε τά βιβλία τῶν αἰῶνων ἔφθασε μέ τήν σειρά ἕως τόν δικό μας σήμερον αἰῶνα. Ἐξέφρασε τήν δυσaréσκειά του γιά τήν ἐνυπάρχουσα κακία ὑπέρ τούς λοιπούς αἰῶνας καί ὅταν προχώρησε ἕως τό μέσον, ἔκλεισε τό βιβλίό καί εἶπε μετ' ὀργῆς. Θά τόν κόψω στήν μέση γιατί δέν ἀνέχομαι τήν δυσωδία πλέον! Καί διέταξε τόν ἀρχάγγελό Μιχαήλ νά ἐτοιμάσῃ τά τῆς Κρίσεως. Αὐτό ἀσφαλῶς εἶναι σημαντικό γιά τούς πιστούς, ἀλλά φαίνεται μακρινό ἢ δυσκατάληπτο, κι ἂν δέν τό συναντούσαμε διασταυρούμενο στίς μέρες μας ἀπό πνευματικά πρόσωπα, θά μᾶς ἔμενε γριφῶδες. Ἡ κοπή στό ἡμισυ τοῦ αἰῶνα μας ἐρμηνεύθηκε συγκεκριμένα μέ τήν νέα θεωρία τοῦ ὀσίου Ἐπισκόπου Καλλινίκου τοῦ Ρίμνικ τῆς Ρουμανίας πού χρημάτισε ἡγούμενος στήν Μονή Τσερνίκα, ἐπί τριακονταετία. Κατά θείαν οἰκονομίαν, ἐξασκόντας τά πνευματικά του καθήκοντα ὡς ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, χρειάστηκε νά ἐπεκτείνῃ τήν πνευματική του μάνδρα γιά τήν αὐξηση τῶν μοναχῶν. Οἰκονόμησε ὁ Κύριος καί τοῦ ἐδόθησαν ἀρκετά χρήματα γιά τό σκοπό αὐτό καί ἔμενε πλέον ἢ ἀπόφασις, ἀλλά εἶχε τότε διαδοθῆ κατά κόρο στήν Ρουμανία ὅτι, κατά τό 1848 θά γινόταν τό τέλος τοῦ κόσμου. Πράγματι κατ' αὐτή τήν περίοδο σ' ὅλη τήν Εὐρώπη ἔγιναν πολλές ταραχές καί μεταβολές κοινωνικές καί οικονομικές. Καταφεύγοντας ὁ ἅγιος ἄνθρωπος στήν προσευχή, ζητοῦσε ἀπό τό Θεό πληροφορία, ὅπως καί κάθε πνευματικός ἄνθρωπος. Πράγματι, ὅπως προσηύχето ἀκουμπισμένος στό σκαμνάκι του, ξαφνικά βρέθηκε, στήν πραγματικότητα καί ὄχι στό ὄνειρό του, στό διπλανό νησάκι τοῦ ἁγίου Γεωργίου πού προγραμματίζε νά κτίσῃ τό μοναστήρι του καί οἱ δύο ἅγιοι μαζί, ὁ ἅγιος Νικόλαος ὡς προστάτης τῆς παλαιᾶς του Μονῆς καί ὁ Ἅγιος Γεώργιος πού θά ἦτο τῆς νέας Μονῆς, τόν παρατήρησαν γιατί καθυστεροῦσε καί δέν ἄρχιζε τήν οἰκοδομή, ἀφοῦ μάλιστα εἶχε τά χρήματα. Τότε ὁ γέροντας μέ φόβο κι' εὐλάβεια τούς ἀπεκρίθη ὅτι, φοβάται ν' ἀρχίσῃ τήν οἰκοδομή τῆς Μονῆς, γιατί ὑπάρχει ἡ ἐκδοχή τῆς συντελείας καί πρὸς τί οἱ τόσοι κόποι; Οἱ ἅγιοι τοῦ εἶπαν νά κοιτάξῃ πρὸς ἀνατολάς. Ὅταν ὁ Γέροντας γύρισε τό βλέμμα πρὸς τήν Ἀνατολή, δέν μπορούσε νά δῆ τόν

οὐρανό παρά μόνο μία μεγάλη φωτεινὴ λάμψη. Μὴ μπορόντας νά κρατηθῆ ἄλλο στά πόδια του ἀπὸ τόν μεγάλο φόβο, ἔπεσε κάτω σάν νεκρός. Τόν σήκωσαν τότε οἱ ἅγιοι καί τοῦ εἶπαν νά ξανακοιτάξῃ πρὸς τήν Ἀνατολή γιά νά ἰδῆ τό Μυστήριό τῆς Θείας Προνοίας. Εἶδε τότε, μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ, τήν Ἁγία Τριάδα, ὅπως τήν ἔχουν οἱ εἰκόνες ζωγραφισμένη, καί ἀπὸ κάτω τῆς σέ χρυσή περγαμηνή εἶδε γραμμένα μέ μεγάλα γράμματα: «7.500 ἀπὸ Ἀδάμ».

Ἐάν λοιπόν τό μέσο τοῦ αἰῶνα μας εἶναι 7.500 χρόνια καί ἀφαιρέσουμε ἀπὸ τόν ἀριθμόν αὐτόν τά χρόνια πού πέρασαν μέχρι τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου μας, πού σύμφωνα μέ τήν Χριστιανικὴ κοσμογονία εἶναι 5.508 χρόνια, τότε φθάνομεν στήν ἐγγυτάτη χρονολογία τῶν ἡμερῶν μας πού εἶναι τό 1992! Τί νά ποῦμε τώρα πῶς εἶναι σύμπτωσης, ἢ ὄντως «ἐλήθηθεν ἡ ὥρα γιά τό μὴ ὑπάρχειν ἔτι μήκος χρόνου»;

Τρίτο πάλι θέμα ἄξιον ἰδιαιτέρας προσοχῆς εἶναι τό συνᾶθροισμα Ε.Ο.Κ. πού συνεχῶς ἐξαπλοῦται καί σύντομα θά τριγύσωμεν τούς καρπούς τῆς. Δέν ἐρμηνεύομεν, οὔτε τήν ὀνομασίαν, οὔτε τήν προσαρτηθεῖσαν ιδιότητα πού βαρῦγδουπα ἐξυπακούεται. Τίποτα ἀπ' αὐτά δέν ἔχουν σχέση μέ τόν πραγματικό σκοπό καί τήν ἀποστολή αὐτῆς τῆς ἐταιρείας, ὅσο κι' ἂν τήν ὠραιοποιοῦν μερικά ἀπὸ τά μέλη τῆς. Ἐκεῖνο πού προκαλεῖ πραγματικὴ ἀνατριχίλα στοὺς συνειδητούς Ἕλληνας καί Χριστιανούς συνάμα, εἶναι μιὰ ἐπαλήθευσις τῶν παλαιῶν καί νέων Σιωνιστῶν πού ἐπὶ δεκαετίες καί ἑκατονταετηρίδες ὀλόκληρες τήν ὄνειρεύοντο καί τήν προετοιμάζαν πυρετωδῶς! Γιά μᾶς Ε.Ο.Κ., δέν σημαίνει τίποτα ἄλλο ἄξιον λόγου, παρά μόνο τήν φωλέαν αὐτῶν πού ἡ θεῖα ἀποκάλυψις ἀναφέρει γιά τήν ἐκκόλαψη τοῦ νεοσσοῦ των πού μέ τόση νοσταλγία προσδοκοῦν. Ἐάν οἱ δυσοίωνοι καιροὶ μας εἶναι γι' αὐτούς ἡ Μεσσιανικὴ περίοδος τοῦ λαοῦ των, δέν εἶναι ὁ δικός μας χαρακτηρισμός ὑπερβολή, ἀλλὰ σωστὴ διάγνωσις. Δέν ἀποτελεῖ τοῦτο σημαντικότερον σημεῖον τῶν καιρῶν καί μάλιστα γιά τήν Ἑλλάδα καί τούς Ἕλληνας πού προσέφεραν ὑπεράνθρωπες θυσίες γιά ἠθικὲς ἀξίες, ἀνθρωπισμό καί δημοκρατία πάνω στά ὁποῖα θεμελιώθηκε κι' ἐπεκράτησε ἡ Εὐαγγελικὴ

ἀλήθεια; Καί οἱ νῦν ἀποτελοῦντες ἐπὶ Ε.Ο.Κ., ἤκουσαν κάποτε τὴν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου κι' ἐπίστεψαν. Ποῦ εἶναι ὁμως τώρα ἡ ὀρθή πίστις σ' αὐτά τὰ ἔθνη; Ἡ Ἑλλάδα πού δέν ζεῖ χωρίς εὐσέβεια, πῶς τώρα θά συγχρονισθῇ μέ αὐτὴν τὴν παμφυλίαν πού μόνο ἡ σύγχισις καί ἡ δεισιδαιμονία περισσεύει; Πῶς τώρα τό ὀρθόδοξο δόγμα θά κρατηθῇ, καί ἡ ἐκ τούτου χριστιανική ἠθική, πού οἱ Πατέρες μας μέ τόσην σαφήνεια κι' ἀκρίβειαν ἐδογματίσαν; Ποῦ ἡ οἰκογένεια μέ τούς ἠθικούς θεσμούς τοῦ γάμου, πού τά λοιπά ἦθη κι' ἔθιμα τῆς φυλῆς πού μᾶς συγκρότησαν καί στίς πύξινες ἡμέρες τῆς δουλείας; Ἄλλ' ἐάν ἡ σημερινή παρακμή καί καθίζησις τῶν ἠθῶν μας, ὁμολογουμένως προῆλθε ἀπό τὴν ἐκ μέρους τοῦ δυτικοῦ κόσμου ἐπίδραση, διὰ τοῦ τουρισμοῦ καί τῆς ἐπικοινωνίας, τί μέλλει γενέσθαι ὅταν καταργηθοῦν τά σύνορα καί κατοικήσουν στά σπίτια μας οἱ πάσης φύσεως Εὐρωπαῖοι; Ἴσως ἐδῶ θά χαρακτηρισθοῦμεν ὑπερβολικοί, ἀλλά στό τρυγητό τῶν Πανευρωπαϊκῶν προϊόντων ποῖος θά πληρώσῃ; Ἡ μόνη μας παρηγοριά κι' ἐλπίδα εἶναι ἡ ζωντανή μας πεποίθησις πῶς θά μᾶς σώσῃ ὁ Θεός τῶν Πατέρων μας μέ τίς δικές των πρεσβεῖες ὡς καί τά αἵματα τῶν μαρτύρων μας. Πιστεύομεν ἀκράδαντα κι' ἐλπίζομεν ὅλοι οἱ ἐνσυνείδητα εὐσεβεῖς ὅτι, θ' ἀκούσῃ τὴν πτωχὴν μας δέησιν ὁ Κύριός μας καί θά μᾶς σώσῃ ἀπ' αὐτόν τόν κατακλυσμό καί τὴν θεομηνίαν, ὅπως τοσάκις ἔσωσε τό γένος μας ἀπό τόσους παλαιούς κινδύνους. Ὁ λόγος πού μᾶς κίνησε νά ἐκφραστοῦμεν ἔτσι, εἶναι ἡ ἐσχατολογικὴ πραγματικότης πού διαφαίνεται ἀπό τά διάφορα σημεῖα τῶν καιρῶν, ἓνα τῶν ὁποίων εἶναι καί οἱ διάφοροι ὀρισμοὶ τῶν παλαιῶν καί νέων Σιωνιστῶν, τῶν ὁποίων τούς χαρακτηρισμούς διαπιστώνομεν ὅτι ἤδη ἐκπληρώνονται ὁ ἓνας κοντά στόν ἄλλο. Ἐξηγοῦμεθα ὁμως. Δέν εἶναι οἱ Σιωνισταὶ δυνατοὶ ἢ ὑπολογίσημοι, οὔτε ὅλα αὐτά θά συμβοῦν γιατί αὐτοὶ τά εἶπαν, ἀλλὰ ἐπειδὴ θά γίνουν τά εἶπαν. Ἐμεῖς ὁμως τά ξέραμε μέ τό πνεῦμα τό ἅγιον πού συγκροτεῖ τὴν Ἐκκλησίαν μας καί ἄρα τά προσδοκοῦμε, γιατί πίσω ἀπὸ αὐτά κρύβεται ἡ λύτρωσις μας. Αὐτό πού γιὰ μᾶς ἔχει σημασία δέν εἶναι ποιός τὰ προκαλεῖ, ἢ τί εἶναι αὐτά τοῦτα τὰ σημεῖα, ἀλλὰ ἐξ αὐτῶν συμπεραίνομεν εἰς ποίαν εὐρισκόμεθα περίοδο κι' ἐποχὴ καί ὡς πιστοὶ δοῦλοι ἀναμέ-

νομεν ἐρχόμενον τόν Κυριόν μας μέ τὰς θείας βουλὰς. Ποῖος ὁμως τώρα θά πείσῃ τους Εὐρωπαίους ὅτι τὰ ἀπατηλὰ συνθήματα τῆς Ε.Ο.Κ. δέν εἶναι εὐεργεσίες καί προσφορές, ἀλλὰ ἡ ἐσχατὴ δουλεία καί συντριβὴ τῆς προσωπικότητος καί ἡ βαρβαροτέρα ἐξάρτησις καί ὑποταγὴ στὴν Σιωνιστικὴ ὑπερκυβέρνηση πού ἐκκολάπτει ἤδη τόν ἀναμενόμενον γι' αὐτούς Μεσσία; Γιὰ τὴν ὥρα περισσεύουν τὰ συνθήματα τῆς οἰκονομίας, τῆς ἀσφαλείας, τῆς ἐλευθερίας κι' ὅσα ἄλλα προσιτὰ κι' εὐχάριστα. Οἱ τολμηροὶ τῶν ὁμως ἐγκέφαλοι μέ μίαν ὀποσοῦν προπέτεια μᾶς εἰδοποιοῦν καί γιὰ τὰ πραγματικὰ των προϊόντα, κι' ἓνα ἐξ αὐτῶν εἶναι τό εὐρύτατα κυκλοφοροῦν μέ τὴν ἐπωνυμίαν «ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ». Οὔτε λίγο οὔτε πολὺ μᾶς πείθουν οἱ φαντασταὶ τῆς Νέας Ἐποχῆς ὅτι, «τὰ ἀρχαῖα παρῆλθεν καί ἰδοὺ τὰ πάντα γίνονται καινά» καί ἡ ὑπὸ τόν νέον ἄρχοντα καί κυβερνήτη, «τόν ἀναμενόμενον Μεσσία», τὰ πάντα θά ἀνακαινισθοῦν καί θά εὐημερήσουν, ὥστε ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ νά γίνῃ ἐπὶ τῆς γῆς καί ὄχι ἀφηρημένα στοὺς οὐρανοὺς ὅπως ἐδίδαξαν οἱ Χριστιανοί. Δέν εἶναι μόνο ἡ θεωρία τῆς Νέας Ἐποχῆς πού μαστίζει σήμερον τόν ταλαίπωρον ἄνθρωπον, ἀλλὰ σωρεία πλανῶν καί δεισιδαιμονιῶν πού φρίττει κανεῖς μέ τὴν καλπάζουσάν τους ἐξάπλωσιν. Ὅσα προαναφέραμε καί ὅσα τώρα ἐπισυνάπτομε, δέν εἶναι κάτι τό νεώτερο καί πρόσφατο, ἀλλὰ ἡ ὑφισταμένη προφητικὴ χάρις καί δύναμις τῆς Ἐκκλησίας μας, πού μᾶς προανήγγειλε κατὰ καιροὺς τὰ μέλλοντα συμβαίνειν καί μέ τὰ διάφορα σύμβολα καί σημεῖα μᾶς ἀφυπνίζει γιὰ περισσότερη ἐτοιμασίαν «ἐπεὶ ὁ καιρὸς ἐγγύς ἐστίν καί οὐκ ἐστίν μῆκος χρόνου».

ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΥ
"ΑΓΙΟΙ ΚΑΙ ΣΟΦΟΙ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΜΕΛΛΟΝΤΩΝ ΝΑ ΣΥΜΒΩΣΙ"

ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ
του Ἀββᾶ Μωϋσέως τοῦ Αἰθίοπος
περὶ τῶν Μοναχῶν τῆς ἐσχάτης γενεᾶς.

Ὁ Ἀββᾶς Μωϋσῆς ὁ Αἰθίοψ προεφήτευσεν, εἰπὼν, ὅτι εἰς τὰς ὑστερινὰς ἡμέρας τοῦ ἐβδόμου καὶ ἡμίσεως αἰῶνος, ἡ μοναδικὴ πολιτεία θέλει ἀμεληθῆ τελείως καὶ μέλλει καταφρονεθῆ τόσο ἡ ψυχικὴ σωτηρία ἀπὸ τοὺς Μοναχοὺς ὥστε οἱ ἀδελφοὶ νὰ περιέρχωνται ἀναμέσον τῶν θορύβων καὶ ταραχῶν, ἐσκοτισμένοι, ἀνωφελεῖς, καὶ ράθυμοι, τὴν ἀρετὴν παντελῶς μὴ ἐπιμελούμενοι· ὑποδουλωμένοι εἰς τὰ πάθη τῆς ἁμαρτίας· διότι ἐκεῖθεν ὅπου ἐκαύθη ὁ Σατανᾶς παρὰ τῶν ἀρχαίων ἀγωνιστῶν ἐκεῖθεν καὶ ἐκεῖνος ἔχει νὰ καύσῃ καὶ νὰ φλογίσῃ καὶ ὅθεν ἐνίκηθη, ἐκεῖθεν ἔχει καὶ αὐτός νὰ νικήσῃ τοὺς ἀμελεῖς καταφρονητὰς Μοναχοὺς. Ὅπου δὲ ἐπλεόνασεν ἡ δικαιοσύνη

ἐκεῖ θέλει ὑπερπερισεύση ἡ ἁμαρτία καὶ ἀνομία, διότι θέλει ψυχρανθῆ ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν καὶ θέλει συναναστρέφονται Μοναχοὶ ἀναμέσον τῶν πόλεων χωρὶς φόβον, περιερχόμενοι τὰς κώμας μέ γαστριμαργίας καὶ οἰνοποσίας, καὶ ἀναμέσον τῆς ματαιότητος τοῦ κόσμου συναναστρέφόμενοι, ἐν ἀσελγείαις, ἀκαθαρσίαις σαρκὸς συμφερόμενοι.

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις θέλει εἶσθαι μῖσος, φθόνος, φιλονικεῖαι καὶ μάχαι εἰς τὰ Κοινόβια, μέχρι φόνων, ὡσαύτως καὶ ἐν ταῖς Λαύραις ἰδιορρυθμαῖς, ἐκ τῆς κακίας τοῦ ἐνός πρὸς τὸν ἕτερον πλησίον αὐτοῦ, καὶ ὅτι ἡμελήθησαν οἱ κανόνες καὶ Πνευματικοὶ ἀγῶνες. Θέλουν προχειρίζεσθαι ἡγούμενοι καὶ ποιμένες αὐτῶν ἄνδρες ἀδόκιμοι ἀρετῆς, ἄπιστοι, ἀπρόκοποι, ἀνωμελεῖς καὶ ἀγροῖκοι, μὴ διακρίνοντες τὴν δεξιάν ὁδὸν ἐκ τῆς ἀριστερᾶς, ἀμελεῖς καὶ ἀσυντεχεῖς, φιλομέριμνοι καὶ τὰς διακονίας ἀναιδῶς προχειζόμενοι, τὰ πρωτεῖα μέ δῶρα ἀρπάζοντες καὶ ἐπεμβαίνοντες εἰς τὴν Ἡγουμενία, μὴ γνωρίζοντες κατηχεῖν καὶ νουθετεῖν τὸ ποίμνιον τῆς ἀδελφότητος· καὶ μὴ γνωρίζοντες ὅτι εἶναι αὐτοὶ τύπος καὶ παράδειγμα ὠφελείας τοῦ ποιμνίου αὐτῶν. Ἐκ τῆς τοιαύτης δὲ ἀμελείας καὶ καταφρονήσεως τῶν ποιμένων ἀπολοῦνται.

Μέλλουσι δὲ κολάζεσθαι οὐ μόνον οἱ ἀμελεῖς καὶ ράθυμοι, ἀλλὰ καὶ οἱ δόκιμοι, καὶ οἱ ἐγκρατεῖς καὶ ἐνάρετοι ἀδελφοί.

Μετὰ ταῦτα εἶδεν ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ Μωϋσῆς ὅτι νέφος καὶ λαίλαψ ὁμίχλη σκοτεινὴ πειρασμῶν φοβερῶτων ἔπεσεν εἰς τοὺς Μοναχοὺς ἀπὸ τὸ μέρος τῆς ἄρκτου, καὶ ὅτι ἐδιώκοντο οἱ Μοναχοί, καὶ τὸ Μοναχικὸν σχῆμα ἀπὸ ὄλεθρον αἰρέσεων, ἠναγκάζοντο οἱ πολλοὶ ρίπτοντες τὸ σχῆμα νὰ ὑπανδρεύωνται. Τότε οἱ ὀλίγοι ἀγωνισταὶ οἱ εὐδοκίμησαντες ὡς ἀργύριον καὶ χρυσίον ἐν χωνευτηρίῳ ἐν θλίψει πολλῇ καὶ διωγμῶν ὡς καὶ στενοχωρία εὐδοκίμησουσιν· ὅσοι δὲ φανῶσι δόκιμοι καὶ νικηταὶ τῶν τοσού-

των δεινῶν πειρασμῶν μεγαλυνθήσονται καὶ δοξασθήσονται καὶ τιμηθήσονται παρά Θεοῦ περισσότερο ἀπὸ αὐτούς τούς βαστάσαντας τό βάρος τῆς ἡμέρας καὶ τόν καύσωνα καὶ τόν παγετόν τῆς νυκτός. Μετά ταῦτα εἶδεν ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ Μωϋσῆς ὅτι παρῆλθεν ὁ χειμῶν ἐκεῖνος τῶν θλίψεων καὶ πειρασμῶν, καὶ ἡ στενοχωρία τῶν δεινῶν αἰρέσεων καὶ ἐγένετο γαλήνη, καὶ ἄνεσις.

Πάλιν ὁμως μετὰ παρέλευσιν χρόνων τινῶν ἀμεληθήσεται τό Ἀγγελικόν Τάγμα τῶν Μοναχῶν καὶ περισσότερο τῶν πρώτων, πειρασμοί ἐπαναστατήσονται καὶ βιαιότεροι. Εἶδεν δέ ὅτι οἱ Μοναχοί συνεμιγνύοντο ἀσέμνως μέ Μοναχάς, καὶ ὅτι ὁμοῦ μέ τήν κακὴν ἐπιθυμίαν συνεμήχθη καὶ ἡ τυραννία ὥστε καὶ οἱ μή θέλοντες διεφθείροντο. Οἱ δέ ἱερεῖς μέ πορνείας καταμολυνόμενοι, καὶ αἱ πρεσβύτεραι αὐτῶν μοιχευόμεναι, ὁμοίως καὶ αὐτοὶ ἐτέρας μοιχεύοντες.

Τότε δέ γενήσεται ὀργή θεήλατος καὶ καταναλωθήσεται πᾶσα ἡ πονηρά γενεά ἐκεῖνη, καὶ ἀπελεύσεται εἰς τό πῦρ τό αἰώνιον.

Μακάριοι λοιπόν τότε ὅσοι οὐχ' ὑποκύψωσιν εἰς τήν ἀνομοωτάτην πράξιν τῆς ἀσελγείας ἣτις εἶναι βιαιότερα καὶ βαρυτέρα τοῦ φόνου' ἀλλ' ἀντιστήσωσιν καὶ ἐλέγξωσιν τήν ἀνομίαν ὡς ὁ Πρόδρομος Ἰωάννης, καὶ θριαμβεύσουσι ἐλέγχοντες τήν αἰμομιξίαν' καὶ ἀποκτανθῶσιν ὑπὸ τῶν μιάρων καὶ ἀκαθάρτων ἀσελγῶν ἀνθρώπων τοῦ τότε καιροῦ' ἀναπαυθήσονται εἰς τούς κόλπους τοῦ Ἀβραάμ Ἰσαάκ καὶ Ἰακώβ τῶν ἐνδοξοτάτων Πατριαρχῶν καὶ κατασκηνώσωσιν ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν Οὐρανῶν μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων ὠραϊζόμενοι καὶ συνευφραινόμενοι, ὧν καὶ ἡμεῖς τῆς μερίδος ἐπιτύχωμεν χάριτι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀμήν.

Ο «ΑΣΕΒΗΣ»

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Σ Τ '

* * *

Ο «ΑΝΑΜΕΝΟΜΕΝΟΣ ΨΕΥΔΟΜΕΣΣΙΑΣ»

19. Ποιός είναι ο 'Αντίχριστος, ο «ανάμενόμενος Ψευδομεσσίας» των 'Εβραίων, όπως αυτός επισημαίνεται στα ιερά κείμενα των προφητών της Παλαιάς Διαθήκης;

"Όταν οί Προφῆτες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης προφήτευσαν τὴν ἔλευση τοῦ Μεσσία, τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ, ὡς «προσδοκία ἐθνῶν», συγχρόνως προφήτευσαν - μέ διαφοροποιημένο περιεχόμενο - καί τὴν ἐμφάνιση τοῦ «υἱοῦ τῆς ἀπωλείας», τοῦ 'Αντιχριστοῦ, ὡς «βδέλυγμα τῶν ἐρημώσεων». Κι' αὐτό, γιά νά μήν μπορεῖ νά δικαιολογηθεῖ ὁ 'Εβραϊκός λαός - προσηλωμένος ἀκόμα στό Μωσαϊκό νόμο - ὅτι, δέν κατάλαβε τούς προφῆτες καί πίστεψε στόν Ψευδομεσσία.

'Ο Πατριάρχης 'Ιακώβ, προλέγοντας τόν ἐρχομό τοῦ 'Ιησοῦ Χριστοῦ, ἀναφέρει:

«'Ιούδα, σέ ἀνέσαισαν οἱ ἀδελφοί σου· αἱ χεῖρές σου ἐπί νότου τῶν ἐχθρῶν σου· προσκυνήσουσί σοι οἱ υἱοί τοῦ πατρός σου. Σκύμνος λέοντος 'Ιούδα· ἐκ βλαστοῦ, υἱέ μου, ἀνέβης· ἀναπεσῶν ἐκοιμήθης ὡς λέων καί ὡς σκύμνος· τίς ἐγερεῖ αὐτόν; οὐκ ἐκλείψει ἄρχων ἐξ 'Ιούδα καί ἡγούμενος ἐκ τῶν μηρῶν αὐτοῦ, ἕως ἂν ἔλθῃ τά ἀποκείμενα αὐτῶ,

καί αὐτός προσδοκία ἐθνῶν. Δεσμεύων πρός ἄμπελον τόν πῶλον αὐτοῦ καί τῇ ἔλικι τόν πῶλον τῆς ὄνου αὐτοῦ· πλυνεῖ ἐν οἴνῳ τὴν στολήν αὐτοῦ καί ἐν αἵματι σταφυλῆς τὴν περιβολήν αὐτοῦ· χαροποιοί οἱ ὀφθαλμοί αὐτοῦ ἀπό οἴνου, καί λευκοί οἱ ὀδόντες αὐτοῦ ἢ γάλα» (Γέν. Κεφ. ΜΘ', ἐδ. 8 - 12).

Τὴν προφητεία αὐτή, ἐρμήνευσε μέ κάθε λεπτομέρεια ὁ "Άγιος 'Ιππόλυτος:

«'Άλλ' ἐπεὶ αὐτά τά ρητά προτρέπεται τοῦ λέγειν, οὐδέ τοῦτο παραλείψομεν. "Ἔστι γάρ ὄντως θεῖα καί ἔνδοξα, δυνάμενα ὠφελῆσαι ψυχὴν. «Σκύμνον γάρ λέοντος» εἰπὼν ὁ προφήτης τόν ἐξ 'Ιούδα καί Δαβίδ, τόν κατά σάρκα γενόμενον παῖδα Θεοῦ ἐσήμανεν· ἐν δέ τῷ εἰπεῖν «ἐκ βλαστοῦ, υἱέ μου, ἀνέβης» ἔδειξε τόν βλαστήσαντα καρπὸν ἐκ τῆς ἀγίας παρθένου, μή ἐκ σπέρματος γεννώμενον, ἀλλ' ἐξ ἀγίου πνεύματος συλλαμβανόμενον, καί τούτου ὡς ἐκ βλαστοῦ ἀγίου ἐκ γῆς προερχομένου. 'Ἡσαΐας μὲν γάρ λέγει· «ἐξελεύσεται ράβδος ἐκ τῆς ρίζης 'Ιεσσαί, καί ἄνθος ἐξ αὐτῆς ἀναβήσεται» (Κεφ. ΙΑ', ἐδ. 1). Τό μὲν οὖν ὑπὸ τοῦ 'Ἡσαΐα «ἄνθος» εἰρημένον ὁ 'Ιακώβ «βλαστόν» εἶρηκεν· πρῶτον γάρ ἐβλάστησεν ἐν τῇ κοιλίᾳ ὁ λόγος, εἶτα ἦνθησεν ἐν τῷ κόσμῳ. Τό δέ λέγειν «ἀναπεσῶν ἐκοιμήθης ὡς λέων καί ὡς σκύμνος» τὴν τριήμερον κοίμησιν τοῦ Χριστοῦ ἐδήλωσεν, ὡς καί 'Ἡσαΐας λέγει· «πῶς ἐγένετο πόρνη πόλις πιστὴ Σιών, πλήρης κρίσεως, ἐν ἣ δικαιοσύνη ἐκοιμήθη ἐν αὐτῇ, νῦν δέ φονευταί» (Κεφ. Α', ἐδ. 21). Καί Δαβίδ δέ ὁμοίως· «ἐγὼ ἐκοιμήθην καί ὑπνωσα· ἐξηγέρθην, ὅτι Κύριος ἀντιλήψεται μου» (Ψαλμ. Γ', ἐδ. 6), ἵνα δείξῃ ἐν τῷ ρητῷ τὴν κοίμησιν καί τὴν ἀνάστασιν αὐτοῦ ποτε γεγενημένην. 'Ιακώβ δέ λέγει «τίς ἐγερεῖ αὐτόν» τουτέστιν ὁ πατήρ, καθὼς καί ὁ Παῦλος λέγει «καί Θεοῦ πατρός τοῦ ἐγειραντος αὐτόν ἐκ νεκρῶν» (Γαλ. Κεφ. Α', ἐδ. 1). Τό δέ εἰπεῖν «οὐκ ἐκλείψει ἄρχων ἐξ 'Ιούδα, οὐδέ ἡγούμενος ἐκ τῶν μηρῶν αὐτοῦ, ἕως ἂν ἔλθῃ ὃ ἀποκείται, καί αὐτός προσδοκία ἐθνῶν» τὴν διαδρομὴν τοῦ βασιλικοῦ γένους ἐξ 'Ιούδα πληρουμένην ἐπὶ τόν Χριστόν ἐδήλωσεν. Αὐτός γάρ ἐστιν ἡμῶν τῶν «ἐθνῶν προσδοκία»· προσδεχόμεθα γάρ αὐτόν ἐρχόμενον ἀπ' οὐρανῶν ἐν δυνάμει, διὰ πίστεως ἤδη βλέπομεν. «Δεσμεύων πρός ἄμπελον τὴν ὄνον αὐτοῦ» τουτέστι τόν ἐκ περιτομῆς λαόν πρός τὴν ἑαυτοῦ κλήσιν. Αὐτός γάρ ἦν ἡ ἄμπελος. «Καί ἐν τῇ ἔλικι τόν

Κι'ὁ Μέγας Ἀθανάσιος ἀναφέρει σχετικά: «Ὁ γάρ Ἀντίχριστος ... ἐκ τῆς Γαλιλαίας, ὅθεν ὁ Χριστός ἐξῆλθεν, ἐξέρχεται, ὡς φησιν ἡ Γραφή· «Σκύμνος λέοντος Δάν καὶ ἐκπηδήσει ἐκ Βασάν». Αὕτη δέ ἐστιν Σκυθόπολις» (Β.Ε.Π. τόμος 35ος, σελ. 132).

Ἄλλὰ καὶ ὁ προφήτης Ἱερεμίας, ὅταν προλέγει ὅτι, «ἐκ Δάν ἀκουσόμεθα φωνὴν ὀξύτητος ἵππων αὐτοῦ, ἀπό φωνῆς χρεμετισμοῦ ἵππασίας ἵππων αὐτοῦ ἐσείσθη πᾶσα ἡ γῆ» (Κεφ. Η', ἐδ. 16), τὸν Ἀντίχριστον ὑπαινίσσεται. Ἐπίσης, ὁ ἴδιος προφήτης, ἐπισημαίνοντας τὴ φυλὴν, ἀπὸ τὴν ὁποία θά προέλθει ὁ Ἀντίχριστος, ἀναφέρει στὸ Κεφ. Δ', ἐδ. 15: «Διότι φωνὴ ἀγγέλλοντος ἐκ Δάν ἤξει, καὶ ἀκουσθήσεται πόνος ...».

Ἡ Παλαιὰ Διαθήκη προφητεύει, ὅτι ὁ Χριστός θά φέρει τὴν εἰρήνην στὸν κόσμον, θά εἶναι ὁ «ἄρχων εἰρήνης»: «Ὅτι παιδίον ἐγεννήθη ἡμῖν, υἱός καὶ ἐδόθη ἡμῖν, οὗ ἡ ἀρχὴ ἐγενήθη ἐπὶ τοῦ ὄμου αὐτοῦ, καὶ καλεῖται τὸ ὄνομα αὐτοῦ μεγάλης βουλῆς ἄγγελος, θαυμαστός σύμβουλος, Θεός ἰσχυρός, ἐξουσιαστής, ἄρχων εἰρήνης, πατήρ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος· ἐγὼ γάρ ἄξω εἰρήνην ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας, εἰρήνην καὶ ὑγείαν αὐτῶ. Μεγάλῃ ἡ ἀρχὴ αὐτοῦ, καὶ τῆς εἰρήνης αὐτοῦ οὐκ ἔστιν ὄριον...» (Ἡσαΐας, Κεφ. Θ', ἐδ. 6-7). Ἐνῶ, γιὰ τὸν Ἀντίχριστο προμηνύεται, νὰ ἐρημώσῃ - ὅχι νὰ εἰρηνεύσῃ - τὴ γῆ: «Οὗτος ὁ ἄνθρωπος ὁ παροξύνων τὴν γῆν, ὁ σεῖων βασιλεῖς; Ὁ θεὸς τὴν οἰκουμένην ὅλην ἔρημον καὶ τὰς πόλεις αὐτοῦ καθεῖλε ...» (Ἡσαΐας, Κεφ. ΙΔ', ἐδ. 16-17). Γι' αὐτὸ καὶ ὁ προφήτης Δανιήλ ὀνόμασε, χωρὶς δισταγμό, τὸν Ἀντίχριστο «βδέλυγμα τῶν ἐρημώσεων» (Κεφ. Θ', ἐδ. 27).

Ὁ προφήτης Ἡσαΐας προφήτευσεν γιὰ τὸν Χριστό, ὅτι «ἀνομίαν οὐκ ἐποίησεν, οὐδέ εὐρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ» (Κεφ. ΝΓ', ἐδ. 9). Ὁ Ἀντίχριστος, ὅμως, χαρακτηρίστηκε ἀπὸ τὸν προφήτη Ἰεζεκιήλ, ὡς ἄνθρωπος μὲ «λογισμούς πονηρούς»: «Καὶ ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ἀναβήσεται ῥήματα ἐπὶ τὴν καρδίαν σου, καὶ λογιῆ λογισμούς πονηρούς» (Κεφ. ΛΗ, ἐδ. 10). Ὁ προφήτης Ἰεζεκιήλ ἀναφέρεται ἐδῶ, στὸ «Γώγ» (δηλ. τὸν Ἀντίχριστο), τὴν περίπτωσιν τοῦ ὁποίου ἀναπτύξαμε στὸ Πρῶτο Μῆρος.

Πολλές φορές, ὁ Χριστός στὴν Παλαιὰ Διαθήκη παρομοιάζεται ὡς «λίθος» - ὅπως ἐρμηνεύει κι'ὁ Ἅγιος Ἰππόλυτος (Β.Ε.Π. τόμος 6ος, σελ. 206) καὶ μάλιστα, «πολυτελεῖ ἐκλεκτόν»: «Διὰ τοῦτο οὕτω λέγει Κύριος Κύριος· ἰδοὺ ἐγὼ ἐμβαλῶ εἰς τὰ θεμέλια Σιών λίθον πολυτελεῖ ἐκλεκτόν ἀκρογωνιαίον (βλ. καὶ Ἐφεσίους, Κεφ. Β', ἐδ. 20, καὶ Α' Πέτρου, Κεφ. Β', ἐδ. 6-7), ξντιμον, εἰς τὰ θεμέλια αὐτῆς, καὶ ὁ πιστεύων ἐπ' αὐτῶ οὐ μὴ καταισχυθεῖ» (Ἡσαΐας, Κεφ. ΚΗ', ἐδ. 16). Ἀντίθετα, ὁ Ἀντίχριστος ἀναφέρεται ὡς «τοῖχος», πού «πεσεῖται ... ἐπὶ τὴν γῆν» ἀπὸ τὸν «θυμόν» τοῦ Κυρίου: «Καὶ κατασκάψω τὸν τοῖχον, ὃν ἠλείψατε, καὶ πεσεῖται· καὶ θήσω αὐτόν ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ ἀποκαλυφθήσεται τὰ θεμέλια αὐτοῦ, καὶ πεσεῖται, καὶ συντελεσθήσεσθε μετ' ἐλέγχων· καὶ ἐπιγνώσεσθε διότι ἐγὼ Κύριος. Καὶ συντελέσω τὸν θυμόν μου ἐπὶ τὸν τοῖχον καὶ ἐπὶ τοὺς ἀλείφοντας αὐτόν, καὶ πεσεῖται. Καὶ εἶπα πρὸς ὑμᾶς· οὐκ ἔστιν ὁ τοῖχος οὐδὲ οἱ ἀλείφοντες αὐτόν» (Ἰεζεκιήλ, Κεφ. ΙΓ', ἐδ. 14-15).

Ἡ Παλαιὰ Διαθήκη διαφοροποιεῖ καὶ τὸν χρόνο τῆς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐκείνης τοῦ Ἀντιχρίστου. Ὁ Ἀντίχριστος θά βασιλεύσῃ μόνον 3½ χρόνια: «Καὶ δοθήσεται ἐν χειρὶ αὐτοῦ ἕως καιροῦ καὶ καιρῶν καὶ ἥμισυ καιροῦ» (Δανιήλ, Κεφ. Ζ', ἐδ. 25). Ἐνῶ, ἡ βασιλεία τοῦ Χριστοῦ, τοῦ «υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου», θά εἶναι αἰώνια: «Ἡ ἐξουσία αὐτοῦ ἐξουσία αἰώνιος, ἣτις οὐ παρελεύσεται, καὶ ἡ βασιλεία αὐτοῦ οὐ διαφθαρήσεται» (Δανιήλ, Κεφ. Ζ', ἐδ. 14). Καί, «... ἡ βασιλεία αὐτοῦ βασιλεία αἰώνιος, καὶ πᾶσαι αἱ ἀρχαὶ αὐτῶ δουλεύσουσι καὶ ὑπακούσονται», θά συμπληρώσῃ ὁ προφήτης Δανιήλ (Κεφ. Ζ', ἐδ. 27).

Ἡ Παλαιὰ Διαθήκη προφητεύει τὸν θάνατον καὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Ἀντιχρίστου. Ἡ περίπτωση τοῦ θανάτου τοῦ ἀποτελεῖ, νομίζουμε, τὸ ἀποκορύφωμα τῆς διαφοροποίησης τῶν δύο προσώπων. Ἀπὸ τὴν πλευρὰ τοῦ Χριστοῦ, ἔχουμε τὴ θυσία τοῦ «Ἀμνοῦ» γιὰ τίς ἁμαρτίες τοῦ κόσμου: «Ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη καὶ ὡς ἄμνος ἐναντίον τοῦ κείροντος αὐτόν ἄφωτος ...» (Ἡσαΐας, Κεφ. ΝΓ', ἐδ. 7), καί, «... παρεδόθη εἰς θάνατον ἢ ψυχῇ αὐτοῦ, καὶ ἐν τοῖς ἀνόμοις ἐλογίσθη· καὶ αὐτὸς ἁμαρτίας πολλῶν ἀνήνεγκε καὶ διὰ τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν παρεδόθη» (Ἡσαΐας, Κεφ. ΝΓ', ἐδ. 12). Διαφορετικός εἶναι ὁ θάνατος τοῦ

«άσεβη» Ἐντιχρίστου. Ὁ προφήτης Ἡσαΐας μᾶς πληροφορεῖ: «Καί πατάξει γῆν τῷ λόγῳ τοῦ στόματος αὐτοῦ καί ἐν πνεύματι διὰ χειλέων ἀνελεῖ ἀσεβῆ» (Κεφ. ΙΑ΄, ἐδ. 4), καθὼς εἶπε καί ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στήν πρός Β΄ Θεσσαλονικεῖς ἐπιστολή του (Κεφ. Β΄, ἐδ. 8). Κι ὁ προφήτης Ἡσαΐας θά συμπληρώσει: « Ἀρθήτω ὁ ἀσεβής, ἵνα μή ἴδῃ τήν δόξαν Κυρίου» (Κεφ. ΚΣΤ΄, ἐδ. 10).

Ὁ Ἑβραϊκός λαός δέν πίστεψε στόν πραγματικό Μεσσία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, τόν Ἰησοῦ Χριστό, διότι περίμενε ἕναν ἰσχυρό καί ἐνδοξο ἐπίγειο βασιλιά, ἀλλά ... « Οὐκ ἔστιν εἶδος αὐτῷ οὐδέ δόξα· καί εἶδομεν αὐτόν, καί οὐκ εἶχεν εἶδος οὐδέ κάλλος· ἀλλά τό εἶδος αὐτοῦ ἄτιμον καί ἐκλείπον παρά πάντας τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων· ἀνθρώπος ἐν πληγῇ ὢν καί εἰδώς φέρειν μαλακίαν, ὅτι ἀπέστραπται τό πρόσωπον αὐτοῦ, ἠτιμάσθη καί οὐκ ἐλογίσθη» (Ἡσαΐας, Κεφ. ΝΓ΄, ἐδ. 2 - 3).

Ἡ διαχρονική αὐτή ἐβραϊκή ἄρνηση, ἐπισημαίνεται καί μέσα ἀπό ἕνα χαρακτηριστικό διάλογο τοῦ φιλοσόφου καί μάρτυρα Ἰουστίνου (; - 165 μ.Χ.) μέ τόν Ἰουδαῖο Τρύφωνα (Ρ.Γ. 6, «πρός Τρύφωνα Ἰουδαῖον διάλογος»). ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ: « Ὡς υἱός γάρ ἀνθρώπου ἐπάνω νεφελῶν ἐλεύσεται, ὡς Δανιήλ ἐμύησεν, ἀγγέλων σύν αὐτῷ ἀφικνουμένων» (σελ. 540). ΤΡΥΦΩΝ: « Ὡ ἀνθρώπε, αὐταί ἡμᾶς αἱ Γραφαί καί τοιαῦται ἐνδοξον καί μέγαν ἀναμένειν τόν παρά τοῦ Παλαιοῦ τῶν ἡμερῶν, ὡς Υἱόν ἀνθρώπου, παραλαμβάνοντα τήν αἰώνιον βασιλείαν ἀναγκάζουσιν. Οὗτος δέ ὁ ὑμέτερος λεγόμενος Χριστός, ἄτιμος καί ἄδοξος γέγονεν, ὡς καί τῆ ἐσχάτη κατάρα τῆ ἐν τῷ νόμῳ τοῦ Θεοῦ περιπεσεῖν· ἐσταυρώθη γάρ» (σελ. 541 - 544).

Ἀντίθετα, ὁ Ἑβραϊκός λαός θά πιστεύσει στόν ἰσχυρό καί ἐνδοξο ἐπίγειο βασιλιά Ἐντιχρίστο, πού προανήγγειλαν οἱ προφῆτες ὡς τόν «πονηρόν» καί «άσεβῆ», ἀλλά « ... ἀποστελεῖ Κύριος σαβαώθ εἰς τήν σῆν τιμὴν ἀτιμίαν, καί εἰς τήν σῆν δόξαν πῦρ καιόμενον καυθήσεται» (Ἡσαΐας, Κεφ. Ι΄, ἐδ. 16). Κι ἄκόμη, «κατέβη εἰς ἄδου ἡ δόξα σου, ἡ πολλή εὐφροσύνη σου· ὑποκάτω σου στρώσουσι σῆψιν, καί τό κατακάλυμμά σου σκώληξ» (Ἡσαΐας, Κεφ. ΙΔ΄, ἐδ. 11).

Μέ τά πῖο πάνω ἐνδεικτικά γραφικά ἐδάφια τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, συμπεραίνεται, ὅτι οἱ προφῆτες προανήγγειλαν στήν

ἀνθρωπότητα - καί ἰδιαίτερα στόν Ἑβραϊκό λαό - τόν ἐρχομό καί τοῦ «Ἐμμανουήλ» (Ἡσαΐας, Κεφ. Ζ΄, ἐδ. 14), τοῦ Μεσσία Χριστοῦ καί τοῦ «άσεβῆ» (Ἡσαΐας, Κεφ. ΚΣΤ΄, ἐδ. 10) Ἐντιχρίστου, μέ σαφῆ διαφοροποιημένα στοιχεῖα, πού νά μήν ἐπιτρέπουν τή σύγχυση καί τήν παρερμηνεῖα τῶν Γραφῶν, ὥστε νά θεωρηθεῖ ὁ Ἐντιχρίστος ὡς ὁ Χριστός καί ἀντιστρόφως.

"Ο ΑΡΜΑΓΕΔΩΝ"

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ε΄

* * *

Η ΧΙΛΙΕΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑ

16. Ἡ ἀναφορά τῆς « Ἀποκάλυψης» στά «χίλια ἔτη» τῆς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ καί συγχρόνως, ἡ λανθασμένη ἐρμηνεῖα τοῦ σχετικοῦ Κεφαλαίου Κ΄, ἐπέφερε πολλή σύγχυση ἀνάμεσα στοὺς Χριστιανούς - κυρίως τῆς Δύσης -, ὥστε νά ὑποστηρίζεται, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός θά ἔλθῃ ξανά στή γῆ καί θά βασιλεύσει «χίλια ἔτη». Μιά ἐρμηνευτική διαστρέβλωση τοῦ ἱεροῦ κειμένου, πού ἀπετέλεσε καί τή βασική διδασκαλία τῆς αἵρεσης τοῦ Χιλιασμοῦ.

Ἄς δοῦμε, λοιπόν, μέ μεγάλη προσοχή, τί λέγει στήν πραγματικότητα τό Κεφ. Κ΄ τῆς « Ἀποκάλυψης».

«Καί εἶδον ἄγγελον καταβαίνοντα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἔχοντα τήν κλεῖν τῆς ἀβύσσου καί ἄλυσιν μεγάλην ἐπί τήν χεῖρα αὐτοῦ. Καί ἐκράτησε τόν δράκοντα, τόν ὄφιν τόν ἀρχαῖον, ὅς ἐστι Διάβολος καί ὁ Σατανᾶς ὁ πλανῶν τήν οἰκουμένην, καί ἔδησεν αὐτόν χίλια ἔτη, καί ἔβαλεν αὐτόν εἰς τήν ἀβύσσον, καί ἔκλεισε καί ἐσφράγισεν ἐπάνω αὐτοῦ, ἵνα μή πλανᾷ ἔτι τά ἔθνη, ἄχρι τελεσθῆ τά χίλια ἔτη· μετὰ ταῦτα δεῖ αὐτόν λυθῆναι μικρόν χρόνον» (ἐδ. 1 - 3).

Καί, τίθεται τό ἐρώτημα: Πότε νικήθηκε καί δέθηκε ὁ Σατανᾶς, ὥστε νά «μή πλανᾷ ἔτι τά ἔθνη»;

Ἡ ἀπάντηση τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μας εἶναι σαφής: Ὁ Σατανᾶς ὁ «ἔχων τό κράτος τοῦ θανάτου», νικήθηκε καί

καταργήθηκε από τον «σαρκωθέντα» Ἰησοῦ Χριστό, μέ τό σταυρικό του θάνατο. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στήν «πρός Ἑβραίους» ἐπιστολή του, γράφει χαρακτηριστικά: «Ἐπεὶ οὖν τά παιδιά κεκοινώνηκε σαρκός καί αἵματος, καί αὐτός (δηλ. ὁ σαρκωθείς Χριστός) παραπλησίως μετέσχε τῶν αὐτῶν, ἵνα διά τοῦ θανάτου καταργήσῃ τόν τό κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, τοῦτ' ἔστι τόν διάβολον» (Κεφ. Β', ἐδ. 14). Εὐστοχη ἀπάντηση, μᾶς δίνει καί τό περιεχόμενο τοῦ πιό κάτω Θεοτοκίου, ἀπό τήν Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, πού ἐνδεικτικά ἀναφέρουμε: «Ἐπελευθερωμένη ὑπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε· διά γάρ τοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντος, ὁ Ἄδης ἠχμαλώτισται, ὁ Ἄδὰμ ἀνακέκληται, ἡ κατάρρα νενέκρωται, ἡ Εὐα ἠλευθέρωται, ὁ θάνατος τεθανάτωται, καί ἡμεῖς ἐξωποιοήθημεν ...». Ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας Καισαρείας, ἔχοντας ὑπόψη τό «δέσιμο» τοῦ Σατανᾶ, πού ἀναφέραμε πιό πάνω, σημειώνει: «Ἐνταῦθα τήν ἐν τῷ Δεσποτικῷ πάθει γεγεννημένην τοῦ διαβόλου διηγεῖται καθαίρεσιν» (P.G. 106, Κεφ. Ξ', σελ. 408).

Ἄφοῦ, λοιπόν, ὁ Σατανᾶς «καταργήθηκε» ἀπό τόν «σαρκωθέντα Κύριον» καί «ἔβαλεν αὐτόν εἰς τήν ἄβυσσον», εἶναι εὐνόητο, ὅτι πρὶν ἀπό τόν ἐρχομό τοῦ Χριστοῦ, ὁ Διάβολος, ὁ «πλανῶν τήν οἰκουμένην», ἦταν ἐλεύθερος. Εἶναι γνωστό, ὅτι κατά τούς χρόνους τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὅσοι εἶχαν πεθάνει ὀδηγήθηκαν στόν Ἄδη - ἀκόμη, κι' ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος. Χρόνους, κατά τούς ὁποίους ἀπουσίαζε ἡ Χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Μέ αὐτό τό πνεῦμα, ὁ Σατανᾶς ἦταν ἐλεύθερος καί «ἐπλανήθησαν πάντα τά ἔθνη».

Πόσα χρόνια ὁ Χριστός «ἔβαλεν αὐτόν εἰς τήν ἄβυσσον»; Ὅσα χρόνια καί ἡ βασιλεία τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή, «χίλια ἔτη». Μέ ἄλλα λόγια, κατά τά «χίλια ἔτη», πού θά εἶναι ὁ Σατανᾶς στήν «ἄβυσσον», θά βασιλεύει ὁ Χριστός. Κι' ἀφοῦ, ἡ ἀρχή τῆς χιλιετοῦς «φυλακῆς» καί «καθαιρέσεως» τοῦ Σατανᾶ, ἀνάγεται στό χρόνο τῆς ἐνανθρώπισης τοῦ Σωτῆρος, εἶναι φυσικό ἐπόμενο, καί ἡ ἔναρξη τῆς χιλιετοῦς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ, νά ἀνάγεται στόν ἴδιο χρόνο. Δηλαδή, στό χρόνο τῆς «σαρκώσεως» τοῦ Θεανθρώπου. Ἐπομένως, ὑπάρχει ταύτιση τοῦ χρόνου ἔναρξης τῆς χρονικῆς περιόδου τῆς χιλιετοῦς «φυλακῆς» τοῦ Σατανᾶ, κι' ἐκείνης τῆς χιλιετοῦς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας Καισαρείας, ἐρμηνεύοντας τά «χίλια ἔτη», ἀναφέρει: «Χίλια ἔτη τοίνυν (καί) ὁ ἀπό τῆς τοῦ Κυρίου ἐνανθρωπήσεως χρόνος ...» (P.G. 106, σελ. 409). Καί, ὁ Ἅγιος Ἀρέθας Καισαρείας, τονίζει: «Χίλια ἔτη τοίνυν, ... τά ἀπό τῆς Χριστοῦ παρουσίας ...» (P.G. 106, Κεφ. Ξ', σελ. 749).

Πότε τελειώνει ἡ χιλιετής «φυλακή» τοῦ Σατανᾶ καί ἐλευθερώνεται;

Νά, πῶς περιγράφεται ἡ ἀπελευθέρωση τοῦ Σατανᾶ, στό Κεφ. Κ' : «... ἀλλ' ἔσονται ἱερεῖς τοῦ Θεοῦ καί τοῦ Χριστοῦ, καί βασιλεύσουσι μετ' αὐτοῦ χίλια ἔτη. Καί ὅταν τελεσθῇ τά χίλια ἔτη, λυθήσεται ὁ Σατανᾶς ἐκ τῆς φυλακῆς αὐτοῦ, καί ἐξελεύσεται πλανῆσαι τά ἔθνη τά ἐν ταῖς τέσσαρσι γωνίαις τῆς γῆς ...» (ἐδ. 6-8). Μέ ἄλλα λόγια, ἡ χιλιετής «φυλακή» τοῦ Σατανᾶ τελειώνει καί ἐπιτυγχάνεται ἡ ἀπελευθέρωσή του, ταυτόχρονα μέ τή λήξη τῆς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ. Γίνεται, ὅμως φανερό, ὅτι ὁ χρόνος τῆς ἀπελευθέρωσης τοῦ Σατανᾶ, καθορίζεται πρὶν τή Δευτέρα Παρουσία. Κι' αὐτό, ἐπειδή ὁ Σατανᾶς μέ τήν ἀπελευθέρωσή του, «ἐξελεύσεται πλανῆσαι τά ἔθνη τά ἐν ταῖς τέσσαρσι γωνίαις τῆς γῆς». Καί ἀκόμη, ἐπειδή ὁ Σατανᾶς, ὅπως εἶναι γνωστό, μετὰ τήν Δευτέρα Παρουσία θά καταδικασθεῖ «εἰς τήν λίμνην τοῦ πυρός καί τοῦ θείου», γιά νά βασανίζεται «ἡμέρας καί νυκτός εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰῶνων». Ἐτσι, δέν θά ἔχει στό ἐξῆς, ποτέ τή δυνατότητα «πλανῆσαι τά ἔθνη». Ἄρα καί ἡ χιλιετής βασιλεία τοῦ Χριστοῦ, λήγει σέ χρόνο πρὶν τή Δευτέρα Παρουσία.

Γενᾶται, λοιπόν, εὐλογα τό ἐρώτημα: Πότε καθορίζεται ὁ χρόνος τῆς ἀπελευθέρωσης τοῦ Σατανᾶ;

Γιά νά ἀπαντήσῃ κάποιος σωστά στό ἐρώτημα αὐτό, θά πρέπει νά δώσει προηγουμένως, ἀπάντηση σέ ἕνα ἄλλο, ἐξίσου σοβαρό ἐρώτημα: Τί σημαίνει, «ἐλευθερώνεται» ὁ Σατανᾶς «ἐκ τῆς φυλακῆς αὐτοῦ»;

Ἐχομε ἀναφέρει, ὅτι ὁ Σατανᾶς ὑπῆρξε ἐλεύθερος στά χρόνια πού προηγήθηκαν τῆς ἐνανθρώπισης τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή, τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Καί, ἦταν ἐλεύθερος τότε, διότι δροῦσε στά χρόνια τῆς μή χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Μέ τήν ἐνανθρώπιση τοῦ Κυρίου, περνοῦμε στά χρόνια τῆς Νέας Διαθήκης, στά χρόνια τῆς Χάριτος. Γι' αὐτό, κι' ὁ Σατανᾶς

«φυλακίστηκε». Πώς, όμως, συγκεκριμενοποιείται η Χάρη του Ἁγίου Πνεύματος στά χρόνια τῆς Νέας Διαθήκης; Σίγουρα, μέ τήν ἴδρυση τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἐπί τῆς γῆς.

Ἄρα, γιά νά «ἐλευθερώνεται» ξανά ὁ Σατανᾶς, σημαίνει, ὅτι θά ἔχουμε ἐπανάληψη τῶν χρόνων τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, τῶν χρόνων τῆς μή Χάριτος. Πώς μπορεῖ νά πάρει «σάρκα καί ὀστά», αὐτό τό γεγονός; Νομίζουμε, ὅτι δέν εἶναι δύσκολη ἡ ἀπάντηση. Ἄφοῦ, τά χρόνια τῆς Χάριτος εἶναι ἐκεῖνα τῆς Νέας Διαθήκης, τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, γιά νά ὑπάρξουν χρόνια τῆς μή Χάριτος, ἕνας τρόπος ὑπάρχει. Νά μήν ὑπάρχει Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

Ὅπως ἀναφέραμε προηγουμένως, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ θά προστατευθεῖ στά 3½ χρόνια τῆς βασιλείας τῶν «Δέκα Βασιλέων», ἀπό τίς «δύο πτέρυγες τοῦ ἀετοῦ τοῦ μέγαλου» (Κεφ. ΙΒ΄, ἐδ. 14), δηλαδή, ἀπό τούς δύο προφῆτες. Ἄρα, μέχρι τά χρόνια αὐτά, θά ὑπάρχει ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἄν καί θά βρίσκεται ὑπό διωγμό.

Τί θά συμβεῖ, ὅμως, τά ἐπόμενα 3½ χρόνια τῆς βασιλείας τοῦ Ἀντιχρίστου; Θά ὑπάρξει ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ;

Στό ἐρώτημα αὐτό, ἀπαντᾷ μέ σαφήνεια ὁ Ἅγιος Ἐφραίμ ὁ Σύρος: «Πενθεῖ ἡ γῆ καί θάλασσα, ὅτι ἄφνω κατέπαυσε φωνή ψαλμοῦ καί προσευχῆς ἐκ στόματος ἀνθρώπου. Πενθοῦσιν αἱ ἐκκλησίαι τοῦ Χριστοῦ πᾶσαι πένθος μέγα, διότι οὐ λειτουργεῖται ἁγιασμός καί προσφορά. Μετά γοῦν τό πληρωθῆναι τοὺς τρεῖς καιρούς καί ἡμισυ τῆς τοῦ μιανοῦ (δηλ. τοῦ Ἀντιχρίστου) ἐξουσίας καί πράξεως ...».

Εἶναι φανερό, ὅτι, ἀφοῦ θά σταματήσει κάθε ἀνθρώπινος ψαλμός καί προσευχή, ἐνῶ δέν θά τελεῖται «ἁγιασμός καί προσφορά» (τοῦ Ἀχράντου Σώματος καί Τιμίου Αἵματος, δηλαδή τό Μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας), δέν θά ὑπάρχει Ἐκκλησία. Πράγμα πού σημαίνει, ὅτι θά ἐπανεέλθουμε, κατά τή βασιλεία τοῦ Ἀντιχρίστου, στά χρόνια τῆς μή Χάριτος. Καί, ἀπό τή μιά, ἡ ἀπουσία τῆς Χάρης τοῦ Ἁγίου Πνεύματος θά ἐκδηλώνεται μέ τήν ἀνυπαρξία τῆς Ἐκκλησίας, καί ἀπό τήν ἄλλη, θά ἐκφράζεται μέ τήν ἐπικράτηση τοῦ «χαράγματος».

Ἐπομένως, γιά ν' ἀπαντήσουμε στό ἀρχικό μας ἐρώτημα, ὁ χρόνος τῆς «ἀποφυλάκισης» καί «ἐλευθέρωσης» τοῦ Σατανᾶ, ταυτίζεται μέ τόν χρόνο ἔναρξης τῆς βασιλείας τοῦ Ἀντιχρίστου. Αὐτό σημαίνει, ὅτι μέ τήν ἐμφάνιση τοῦ Ἀντιχρίστου καί τήν «ἐλευθέρωση» τοῦ Σατανᾶ, λήγει καί ἡ χιλιετής βασιλεία τοῦ Χριστοῦ. Πώς «μεταφράζεται» αὐτό; Ἦδη, ἀναφέραμε τήν ἀπάντηση. Μέ τή μή ὑπαρξη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, πού σημαίνει τήν ἀπουσία τῆς Χάρης τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἀξίζει νά σημειωθεῖ ἐδῶ, σύμφωνα μέ ὅσα ἀναφέραμε, ὅτι καί οἱ Ἅγιοι πού ὑποστήριξαν, ὅτι τό «κωλύον» - ὅταν ἐρμήνευαν τό «κατέχον», στήν πρὸς Θεσσαλονικεῖς Β΄ ἐπιστολή τοῦ Ἀποστόλου Παύλου (Κεφ. Β΄, ἐδ. 6) - δηλαδή, αὐτό πού ἐμποδίζει τήν ἐμφάνιση τοῦ Ἀντιχρίστου, εἶναι ἡ Χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εἶχαν κι' αὐτοῖ ἀπόλυτο δίκαιο.

Συμπερασματικά, λοιπόν, μπορούμε νά συνοψίσουμε τά ἐξῆς:

α) Ἡ χιλιετής βασιλεία τοῦ Χριστοῦ θά ἐπικρατήσει σέ μιά χρονική περίοδο, πού καθορίζεται πρὶν ἀπό τή Δευτέρα Παρουσία. Ἐχει ὡς ἀρχή, τήν ἐνανθρώπιση τοῦ Κυρίου καί τέλος, τήν ἐμφάνιση τοῦ Ἀντιχρίστου. Αὐτό σημαίνει, ὅτι ἡ χιλιετής βασιλεία τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ χρονική περίοδος κατά τήν ὁποία θά ὑφίσταται ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεανθρώπου ἐπί τῆς γῆς. Ἐπομένως, ὅσοι θά συμμετέχουν στή βασιλεία τοῦ Χριστοῦ, στά «χίλια ἔτη», θά εἶναι στήν πραγματικότητα, τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεανθρώπου.

Ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας Καισαρείας, ἀναφερόμενος στό τέλος τῶν χιλίων χρόνων, τονίζει: «Χίλια ἔτη τοίνυν (καί) ὁ ἀπό τῆς τοῦ Κυρίου ἐνανθρωπήσεως χρόνος μέχρι τῆς τοῦ Ἀντιχρίστου ἐλεύσεως» (P.G. 106, σελ. 409). Τήν ἴδια θέση, ἐκφράζει κι' ὁ Ἅγιος Ἀρέθας Καισαρείας: «Χίλια ἔτη τοίνυν, ... τά ἀπό τῆς Χριστοῦ παρουσίας ἕως τῆς τοῦ Ἀντιχρίστου ἐνδημίας ...» (P.G. 106, Κεφ. Ξ΄, σελ. 749).

β) Ἡ χιλιετής «φυλακή» τοῦ Σατανᾶ, ταυτίζεται μέ τή χρονική περίοδο τῆς χιλιετοῦς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ. Καί, ἔχει ὡς ἀρχή, τήν ἐνανθρώπιση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τέλος, τήν παρουσία τοῦ Ἀντιχρίστου. Μέ ἄλλα λόγια, στά «χίλια ἔτη» τῆς

βασιλείας του Χριστού, πού θά ὑπάρχει ἡ Ἐκκλησία του Θεανθρώπου καί ἡ Χάρη του Ἁγίου Πνεύματος, ὁ Σατανᾶς θά βρίσκεται στή «φυλακή».

Ὁ Ἅγιος Ἀρέθας Καισαρείας, ὀριοθετώντας τή χρονική περίοδο τῶν «χιλίων ἐτῶν», κατά τήν ὁποία θά μείνει στή «φυλακή» ὁ Σατανᾶς, ἀναφέρει: «Χίλια ἔτη. Τόν ἀπό τῆς τοῦ Χριστοῦ παρουσίας χρόνον, μέχρι τοῦ Ἀντιχρίστου λέγει, οὐτινος λυθέντος ...» (P.G. 106, Κεφ. ΞΓ', σελ. 753).

Πόσο χρόνο, ὅμως, θά βρίσκεται «ἐλεύθερος» ὁ Διάβολος;

«Καί ὅταν τελεσθῇ τά χίλια ἔτη, λυθήσεται ὁ σατανᾶς ἐκ τῆς φυλακῆς αὐτοῦ» (Κεφ. Κ', ἐδ. 7), διότι «δεῖ αὐτόν λυθῆναι μικρόν χρόνον» (Κεφ. Κ', ἐδ. 3), ἐπισημαίνει τό ἱερό κείμενο τῆς «Ἀποκάλυψης».

«Μικρόν χρόνον, ποῖον»; Ἐρωτᾷ, ὁ Ἅγιος Ἀρέθας Καισαρείας. «Τοῦτον τόν τῆς παρουσίας τοῦ Ἀντιχρίστου, ὄν εἰς μικρόν συνέστειλε ...» (P.G. 106, Κεφ. Ξ', σελ. 749), ἀπαντᾷ ὁ ἴδιος Ἅγιος.

Αὐτό σημαίνει, ὅτι ὁ «μικρός χρόνος» πού θά μείνει «ἐλεύθερος» ὁ Σατανᾶς, «πλανῆσαι τά ἔθνη», ταυτίζεται μέ τά 3½ χρόνια τῆς βασιλείας τοῦ Ἀντιχρίστου. Καί, εἶναι φυσικό ἐπόμενο νά εἶναι ἔτσι τά πράγματα, διότι ὁ Ἀντιχρίστος θά γίνῃ ἡ ἐξ ὀλοκλήρου κατοικία τοῦ Διαβόλου, ἐνῶ ἡ παρουσία του θά εἶναι «κατ' ἐνέργειαν τοῦ σατανᾶ», ὅπως θά δοῦμε στό Τρίτο Μέρος τοῦ παρόντος βιβλίου.

Γεννᾶται τώρα, τό ἐρώτημα: Ποιοί «ἔζησαν καί ἐβασίλευσαν μετά (τῆς Ἐκκλησίας) τοῦ Χριστοῦ χίλια ἔτη»;

Ἡ «Ἀποκάλυψη» μᾶς δίνει τήν ἀπάντηση, μέ σαφήνεια καί ἀκρίβεια: Ἐκεῖνοι, πού θά ἔχουν λάβει «μέρος ἐν τῇ ἀναστάσει τῇ πρώτῃ». Συγκεκριμένα, ἀναφέρει: «Μακάριος καί ἅγιος ὁ ἔχων μέρος ἐν τῇ ἀναστάσει τῇ πρώτῃ· ἐπί τούτων ὁ δεύτερος θάνατος οὐκ ἔχει ἐξουσίαν, ἀλλ' ἔσσονται ἱερεῖς τοῦ Θεοῦ καί τοῦ Χριστοῦ, καί βασιλεύσουσι μετ' αὐτοῦ χίλια ἔτη» (Κεφ. Κ', ἐδ. 6).

Σύμφωνα μέ τή διδασκαλία τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας, ποιοί εἶναι ἐκεῖνοι, πού θά λάβουν «μέρος ἐν τῇ ἀναστάσει τῇ πρώτῃ»;

Κατ' ἀρχάς, «πρώτη (δέ) ἀνάστασις, (εἶναι) ἡ ἐκ νεκρῶν ἔργων ζωοποιήσις» (P.G. 106, σελ. 413), ἐξηγεῖ ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας Καισαρείας. Γι' αὐτό, προσθέτει, «οἱ δέ μέρος ἐν τῇ πρώτῃ ἀναστάσει ἔχοντες, τούτέστιν ἐν τῇ ἐγέρσει τῇ ἐκ τῶν θανατουσῶν ἐννοιῶν (τε) καί πράξεων νεκρῶν, οὗτοι μακάριοι· οὐ γάρ ἔξει ἐπί τούτων ἐξουσίαν ὁ δεύτερος θάνατος, τούτέστιν ἡ ἀτελεύτητος κόλασις» (P.G. 106, σελ. 413). Κι' ὁ Ἅγιος Ἀρέθας Καισαρείας, παρατηρεῖ: «Κατά δέ τῶν τήν πρώτην εὐδαιμονησάντων ἀνάστασιν οὐκ ἔχει ἐξουσίαν ὁ δεύτερος ἀπό τῆς ἁμαρτίας πρὸς τιμωρίαν ἀποκαθιστῶν θάνατος...» (P.G. 106, Κεφ. ΞΒ', σελ. 752).

Μέ ἄλλα λόγια, ὅσοι βίωσαν τήν «ἐν Χριστῷ» ζωή καί πέθαναν «διά τήν μαρτυρίαν Ἰησοῦ καί διά τόν λόγον τοῦ Θεοῦ», ἢ καί «οὐ προσεκύνησαν τό θηρίον οὔτε τήν εἰκόνα αὐτοῦ, καί οὐκ ἔλαβον τό χάραγμα ἐπί τό μέτωπον αὐτῶν καί ἐπί τήν χεῖρα αὐτῶν» (Κεφ. Κ', ἐδ. 4), εἶναι αὐτοί πού θά ἔχουν λάβει «μέρος ἐν τῇ ἀναστάσει τῇ πρώτῃ», καί γι' αὐτούς, δέν θά ἔχει «ἐξουσίαν ὁ δεύτερος θάνατος, τούτέστιν ἡ ἀτελεύτητος κόλασις». Γι' αὐτό, ὅλοι αὐτοί οἱ πιστοί τοῦ Θεοῦ καί μέλη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ - ἀπό τήν ἐνανθρώπιση τοῦ Κυρίου, μέχρι τήν ἐμφάνιση τοῦ Ἀντιχρίστου - εἶναι ἐκεῖνοι, πού πέτυχαν τήν ἔνωσή τους μέ τόν Θεάνθρωπο Ἰησοῦ - τή θέωση - καί ἔτσι, «ἔζησαν καί ἐβασίλευσαν μετά (τῆς Ἐκκλησίας) τοῦ Χριστοῦ χίλια ἔτη» (Κεφ. Κ', ἐδ. 4). Δηλαδή, κατά τή χρονική περίοδο, πού θά ὑφίσταται ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἐπί τῆς γῆς.

Εἶναι ἀξιοπρόσεκτο, ὅτι οἱ τελευταῖοι πιστοί τοῦ Θεοῦ, πού «ἔζησαν καί ἐβασίλευσαν μετά (τῆς Ἐκκλησίας) τοῦ Χριστοῦ χίλια ἔτη», εἶναι, ὅπως ἀναφέρει τό ἱερό κείμενο, ὅσοι «οὐ προσεκύνησαν τό θηρίον οὔτε τήν εἰκόνα αὐτοῦ, καί οὐκ ἔλαβον τό χάραγμα ἐπί τό μέτωπον αὐτῶν καί ἐπί τήν χεῖρα αὐτῶν» (Κεφ. Κ', ἐδ. 4). Ἀφοῦ, λοιπόν, ὅσοι ἀντιστάθηκαν καί δέν δέχθηκαν τό «χάραγμα», εἶναι οἱ τελευταῖοι πού συμμετέχουν στή «χιλιετή βασιλεία», καί τά «χίλια ἔτη» της τελειώνουν μέ τήν ἐμφάνιση τοῦ Ἀντιχρίστου, ἀποδεικνύεται - γιά ἄλλη μιά φορά - ὅτι, ἡ ἐπιβολή τοῦ «χαράγματος» θά γίνῃ πρὶν ἀπό τήν ἐναρξη τῆς βασιλείας τοῦ «βδελύγματος τῆς ἐρημώσεως». Δηλαδή, στά 3½ χρόνια τῆς βασιλείας τῶν «Δέκα Βασιλέων». Καί, εἶναι οἱ τελευταῖοι πού θά

ζήσουν καί βασιλεύσουν «μετά (τῆς Ἐκκλησίας) τοῦ Χριστοῦ», διότι - ὅπως ἀναφέραμε καί προηγουμένως - μέ τήν ἐμφάνιση τοῦ Ἄντιχρίστου καί τῆ λήξη τῆς χιλιετοῦς βασιλείας, δέν θά ὑφίσταται ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Κι ὅταν λέμε, ὅτι δέν θά ὑφίσταται ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἐννοοῦμε - ἐπαναλαμβάνουμε - ὅτι, δέν θά τελεῖται ἡ θεία λειτουργία, οὔτε τά ἐπτά Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας. Κι αὐτό, παρά τό γεγονός, ὅτι κατά τή βασιλεία τοῦ Ἄντιχρίστου θά ὑπάρχει μέρος τῶν πιστῶν τοῦ Θεοῦ, πού θά βρίσκεται ὑπό διωγμό.

Ἀντίθετα μέ αὐτούς, πού «ἔζησαν καί ἐβασίλευσαν», «οἱ λοιποὶ τῶν νεκρῶν οὐκ ἔζησαν ἕως τελεσθῆ τά χίλια ἔτη» (Κεφ. Κ', ἐδ. 5). Ποιοί, ὅμως, εἶναι οἱ «λοιποὶ τῶν νεκρῶν»;

Ὁ Ἅγιος Ἀρέθας Καισαρείας, ἐρμηνεύοντας τό ἐδ. 5, σημειώνει: «Νεκρούς δέ καλεῖ τούς ἐν τῇ ἀπιστίᾳ μεμενηκότας» (P.G. 106, Κεφ. ΞΒ', σελ. 752). Γι' αὐτό, συμπεραίνει ὁ Ἅγιος, «οἱ δέ νεκροὶ ζωήν οὐ μὴ ἴδωσιν» (P.G. 106, Κεφ. ΞΒ', σελ. 752). Ἐπομένως, οἱ «νεκροί», δηλαδή, οἱ ἀμετανόητοι καί ἄπιστοι πού δέν βίωσαν τήν «ἐν Χριστῷ» ζωή, καί ἔτσι, δέν πέτυχαν τήν ἔνωσή τους, τῆ θέωση, μέ τόν Θεάνθρωπο Ἰησοῦ, «(οὐκ) ἔζησαν καί (οὐκ) ἐβασίλευσαν μετά (τῆς Ἐκκλησίας) τοῦ Χριστοῦ χίλια ἔτη».

Ἐπίσης, ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας Καισαρείας, παρατηρεῖ: «Οἱ οὖν ἀπηγορευμένοι νεκροί, οἱ μὴ συνταφέντες καί συναναστάντες (τῷ) Χριστῷ διά τοῦ βαπτίσματος, ἀλλά τῇ νεκρώσει τῶν ἁμαρτημάτων ἐμμεΐναντες, οὐ ζῶσι σύν αὐτῷ (δηλ. τῷ Χριστῷ) ἄχρι τελεσθῶσι χίλια ἔτη ... Ὁ γάρ θάνατος αὐτῶν ἀρχή τῆς μελλούσης αὐτοῖς κολάσεως γίνεται» (P.G. 106, σελ. 413).

Γίνεται, λοιπόν, φανερό, ὅτι ἡ «χιλιετής» βασιλεία τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας του, ὀριοθετεῖται, μέ ἀρχή, τήν ἐνανθρώπιση τοῦ Κυρίου καί τέλος, τήν ἐμφάνιση τοῦ Ἄντιχρίστου. Γι' αὐτό, ἄλλες θεωρίες καί διδασκαλίες πού διαδίδονται μέ διαφορετικό περιεχόμενο, γιά τά «χίλια ἔτη» τῆς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ ἐπί τῆς γῆς, ἀποτελοῦν πλάνες καί ἐφευρέσεις τῶν ὀργάνων τοῦ Σατανᾶ.

Ο «ΠΟΛΕΜΟΣ» ΤΟΥ ΑΡΜΑΓΕΔΩΝΑ

17. Ἐνα θέμα, πού παρερμηνεύθηκε στό ἱερό κείμενο τῆς «Ἀποκάλυψης» - κυρίως ἀπό τούς Χιλιαστές καί τίς προτεσταντικές αἵρέσεις - εἶναι κι αὐτό, μέ τόν «πόλεμο» τοῦ Ἄρμαγεδώνα. Μάλιστα, ὁ «Ἄρμαγεδών» προβάλλεται τόσο ἔντονα ἀπό τίς αἰρετικές αὐτές ομάδες, ὡς ὁ Γ' Παγκόσμιος πυρηνικός πόλεμος, ὥστε νά συμπεραίνεται, ὅτι ἡ συνεχῆς ἀναφορά σ' αὐτόν, γίνεται γιά νά προκαλέσει ψυχολογική πίεση καί φοβεία στους ἀνθρώπους, μέ ἀπώτερο σκοπό, ν' ἀναγκαστοῦν οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, νά ζητήσουν καταφύγιο γιά προστασία καί ἀσφάλεια στίς αἵρέσεις αὐτές.

Ἄς δοῦμε, λοιπόν, μέ ἰδιαίτερη προσοχή, τί λέγει ἡ «Ἀποκάλυψη» γιά τόν «πόλεμο» τοῦ Ἄρμαγεδώνα.

«Καί ὁ ἕκτος (δηλ. ἄγγελος) ἐξέχεε τήν φιάλην αὐτοῦ ἐπί τόν ποταμόν τόν μέγαν τόν Εὐφράτην καί ἐξηράνθη τό ὕδωρ αὐτοῦ, ἵνα ἐτοιμασθῇ ἡ ὁδός τῶν βασιλέων τῶν ἀπό ἀνατολῆς ἡλίου. Καί εἶδον ἐκ τοῦ στόματος τοῦ δράκοντος (δηλ. τοῦ Σατανᾶ) καί ἐκ τοῦ στόματος τοῦ θηρίου (δηλ. τῶν «δέκα Βασιλέων») καί ἐκ τοῦ στόματος τοῦ ψευδοπροφήτου (δηλ. τοῦ Ἄντιχρίστου) πνεύματα τρία ἀκάθαρτα, ὡς βάτραχοι· εἰσὶ γάρ πνεύματα δαιμονίων ποιοῦντα σημεῖα, ἃ ἐκπορεύεται ἐπί τούς βασιλεῖς τῆς οἰκουμένης ὅλης, συναγαγεῖν αὐτούς εἰς τόν πόλεμον τῆς ἡμέρας ἐκείνης τῆς μεγάλης τοῦ Θεοῦ τοῦ παντοκράτορος» (Κεφ. ΙΣΤ', ἐδ. 12 - 14). «Καί συνήγαγεν αὐτούς εἰς τόν τόπον τόν καλούμενον Ἑβραϊστί Ἄρμαγεδών» (Κεφ. ΙΣΤ', ἐδ. 16).

Ἐδῶ, παρατηροῦμε στήν ἀρχή, ὅτι ἡ προετοιμασία τῶν «βασιλέων τῶν ἀπό ἀνατολῆς ἡλίου» ὀφείλεται στόν «ποταμόν τόν μέγαν τόν Εὐφράτην». Τί ὑπαινίσσεται, ἄραγε, ὁ «Εὐφράτης»; Ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας Καισαρείας, ἔχοντας ὑπόψη τό ἐδ. 12, τοῦ Κεφ. ΙΣΤ', σημειώνει: «Εἰκός δέ καί τόν Ἄντιχριστον ἐκ τῶν ἀνατολικῶν μερῶν τῆς Περσικῆς γῆς, ἔνθα ἡ φυλή τοῦ Δάν, ἐκ ρίζης Ἑβραίων ἐξερχόμενον» (P.G. 106, Κεφ. ΝΑ', σελ. 368). Μέ ἄλλα λόγια, ὁ «Εὐφράτης» ὑπαινίσσεται τόν Ἄντιχριστον. Γιατί,

ὁμως, ὁ «ἄνομος» παρομοιάζεται σάν «τόν ποταμόν τόν μέγαν»; «Ποταμός», στή γλώσσα τῆς Ἀγίας Γραφῆς, σημαίνει «πειρασμός» ἢ «πειρασμούς».

Ὅπως ἀναφέρει ὁ Ἅγιος Ἀρέθας Καισαρείας, «σύνηθες τούτους (δηλ. τούς πειρασμούς) εἰς ὕδωρ καί ποταμούς ἀλληγορεῖν τῇ Γραφῇ» (P.G. 106, σελ. 669). Ἔτσι, ἢ «Ἀποκάλυψη» παρομοιάζει τόν Ἀντίχριστον, σάν τόν πῶς μεγάλο πειρασμό («τόν ποταμόν τόν μέγαν») πάνω στη γῆ. Καί, φυσικά, δέν ἔχει ἄδικο.

Πρός τί, ὁμως, πείθονται οἱ «βασιλεῖς τῆς οἰκουμένης ὄλης», ἀπό τά «πνεύματα δαιμονίων»; «Συναγαγεῖν αὐτούς εἰς τόν πόλεμον τῆς ἡμέρας ἐκείνης τῆς μεγάλης τοῦ Θεοῦ», τονίζει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης. Κι' ὁ Ἅγιος Ἀρέθας Καισαρείας, ἐρμηνεύει σχετικά: «Ἐκπορεύεται πρός τό κατάλληλον συγκροτῆσαι πόλεμον. Τά δέ διά τῶν δαιμονίων, φησίν, ἐνεργούμενα σημεῖα, τοῦ εἰς οἶστρον πολεμικόν ἐμβαλεῖν τούς βασιλεῖς, σκοπόν ἐμφαίνει τῆς ἡμέρας ἐκείνης τῆς μεγάλης, ἥτις οὐκ ἄλλη εἰ μή ἡ δευτέρα τοῦ Κυρίου παρουσία» (P.G. 106, σελ. 712). Ἐπίσης, ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας Καισαρείας παρατηρεῖ: «Τά γάρ διά τῶν διαμονίων, φησίν, ἐνεργούμενα ψευδῆ σημεῖα, τούς πειθομένους αὐτοῖς εἰς πόλεμον κατά τῆς μεγάλης καί ἐπιφανοῦς (τοῦ Θεοῦ) ἡμέρας τοῦ Κριτοῦ ζώντων καί νεκρῶν ἐπιστρατεύουσιν» (P.G. 106, Κεφ. ΝΑ', σελ. 368).

Ἐναντίον, ποιοῦ θά κηρύξουν τόν πόλεμο οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς;

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης μᾶς πληροφορεῖ: «Καί εἶδον τό θηρίον (δηλ. τούς «δέκα βασιλεῖς») καί τούς βασιλεῖς τῆς γῆς καί τά στρατεύματα αὐτῶν συνηγμένα ποιῆσαι τόν πόλεμον μετά τοῦ καθημένου ἐπί τοῦ ἵππου καί μετά τοῦ στρατεύματος αὐτοῦ» (Κεφ. ΙΘ', ἐδ. 19). Καί, ποιός εἶναι ὁ «καθήμενος ἐπί τοῦ ἵππου», τόν ὁποῖον θά πολεμήσουν οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς; Τό ἱερό κείμενο σημειώνει: «Καί κέκληται τό ὄνομα αὐτοῦ, ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ» (Κεφ. ΙΘ', ἐδ. 13), καί «ἐπί τόν μηρόν αὐτοῦ ὄνομα γεγραμμένον, βασιλεύς βασιλέων καί κύριος κυρίων» (Κεφ. ΙΘ', ἐδ. 16). Δηλαδή, ὁ «καθήμενος ἐπί τοῦ ἵππου» εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

Τί βλέπουμε, λοιπόν; Ὁ Ἀντίχριστος προετοιμάζει τόν

πόλεμον ἐναντίον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, κατά τήν ἡμέρα τῆς Δευτέρας Παρουσίας του. Πείθει γιά τόν σκοπό αὐτό, τό «θηρίον» (δηλ. τούς «δέκα βασιλεῖς») καί «τούς βασιλεῖς τῆς οἰκουμένης ὄλης».

Μέ ἄλλα λόγια, νομίζουμε, ὅτι ὁ Σατανᾶς «εἰδώς, ὅτι ὀλίγον καιρόν ἔχει» (Κεφ. ΙΒ', ἐδ. 12), θά πείσει τά ὄργανά του στή γῆ - τόν Ἀντίχριστον καί τούς «βασιλεῖς τῆς οἰκουμένης ὄλης» - νά ἀντισταθοῦν καί νά πολεμήσουν τόν Ἰησοῦ Χριστό. Κι' αὐτό, ἐπειδή θά νομίζουν, ὅτι ὁ Χριστός θά κατεβεῖ ξανά στή γῆ, ὡς ἐπίγειος βασιλιάς, γιά νά καταλάβει τήν ἐξουσία ἀπό τόν Ἀντίχριστο.

Ἡ θέση μας αὐτή, ἐπαληθεύεται ἀπό τόν Ἅγιο Ἐφραίμ τόν Σύρο, ὁ ὁποῖος ἔχει ἐπισημάνει τήν «ἀντίσταση» τοῦ Ἀντιχρίστου, κατά τήν «ῶραν ἐκείνην τήν φοβερᾶν, ὅταν ἔλθῃ ὁ Κύριος ἐκ τῶν οὐρανῶν». Συγκεκριμένα, ὁ Ἅγιος Ἐφραίμ τονίζει: «Καί γάρ ὁ παμμίαιρος (δηλ. ὁ Ἀντίχριστος) οὐ παύεται ἐκζητῶν τούς ἀγίους ἐν τε γῆ καί θαλάσση, λογιζόμενος ὅτι ἐβασίλευσε τό λοιπόν ἐπί τῆς γῆς, καί πάντας ὑποτάσσει. Καί νομίζει ὁ ἄθλιος (δηλ. ὁ Ἀντίχριστος) ἀντισταθῆναι τῇ ῶρα ἐκείνη τῇ φοβερᾷ, ὅταν ἔλθῃ ὁ Κύριος ἐκ τῶν οὐρανῶν, μή εἰδώς ὁ ἄθλιος τήν ἑαυτοῦ ἀσθένειαν καί ὑπερηφανίαν, δι' ἣν καί ἐξέπεσεν. Ὅμως ταρασσει τήν γῆν, ἐκφοβεῖ τά σύμπαντα ἐν ψευδέσι σημείοις μαγικοῖς».

Ἐπίσης, ὁ Σατανᾶς, παίζοντας τό τελευταῖο του «χαρτί», θά ἐπιδιώξει τόν πόλεμο ἐναντίον τοῦ Χριστοῦ, διότι γνωρίζει, ὅτι «ὀλίγον καιρόν ἔχει» γιά νά καταδικασθεῖ καί ριφθεῖ «εἰς τήν λίμνην τοῦ πυρός καί τοῦ θείου», δηλαδή στήν αἰώνια κόλαση, ὅπου θά βασανίζεται «ἡμέρας καί νυκτός εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων».

Γι' αὐτό, ὁ Σατανᾶς «συνήγαγεν αὐτούς (δηλ. «τούς βασιλεῖς τῆς οἰκουμένης ὄλης», μέ ἀρχηγό τόν Ἀντίχριστο) εἰς τόν τόπον τόν καλούμενον Ἐβραϊστί Ἀρμαγεδών» (Κεφ. ΙΣΤ', ἐδ. 16). Ὁ Ἅγιος Ἀρέθας, ἐρμηνεύοντας τό ἐδάφιο αὐτό, ἀναφέρει: «Τόπον γάρ νῦν τόν καιρόν ἀκουστέον. Τῷ καιρῷ τοίνυν τούτῳ οἱ ὑπό πονηρῶν πνευμάτων ἀπατηθέντες καταλαμβάνόμενοι, τεύζονται διακοπῆς. Τοῦτο γάρ Ἐρμαγεδών ἢ

ΓΩΓ ΚΑΙ ΜΑΓΩΓ

Ἑβραϊκὴ λέξις εἰς τὴν Ἑλλάδα διαπορθμευομένη νοεῖν παρέχει. Καί τις ἡ διακοπή; Ἡ τοῦ θεοῦ διαίρεσις χαρίσματος ...» (P.G. 106, σελ. 712). Κι' ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας Καισαρείας, ἐρμηνεύοντας τὴ λέξη « Ἀρμαγεδών», ἀναφέρει: «Τὸ δὲ Ἀρμαγεδών, διακοπή ἢ διακοπτομένη ἐρμηνεύεται» (P.G. 106, σελ. 369).

Νά, λοιπόν, τί σημαίνει « Ἀρμαγεδών», καὶ ὄχι, Γ' παγκόσμιος πυρηνικὸς πόλεμος, ὅπως διαλαλοῦν οἱ κάθε λογῆς αἰρετικὲς ὁμάδες, ἰδίως οἱ Χιλιαστὲς.

Τί ἀκολουθεῖ τὸν « Ἀρμαγεδών»; Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης μᾶς πληροφορεῖ: «Καὶ ὁ ἕβδομος (δηλ. ἄγγελος) ἐξέχευε τὴν φιάλην αὐτοῦ ἐπὶ τὸν ἀέρα· καὶ ἐξῆλθε φωνὴ μεγάλη ἐκ τοῦ ναοῦ τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τοῦ θρόνου λέγουσα· γέγονε. Καὶ ἐγένοντο ἀστραπαὶ καὶ φωναὶ καὶ βρονταί, καὶ σεισμός ἐγένετο μέγας, οἷος οὐκ ἐγένετο ἄφ' οὗ οἱ ἄνθρωποι ἐγένοντο ἐπὶ τῆς γῆς ...» (Κεφ. ΙΣΤ', ἐδ. 17 - 18). «Καὶ χάλαζα μεγάλη ὡς ταλαντιαία καταβαίνει ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους ...» (Κεφ. ΙΣΤ', ἐδ. 21).

Ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας Καισαρείας, ἐρμηνεύοντας τὰ ἐδάφια αὐτά, τονίζει: «Ἀγγελικὴ φωνὴ οὐρανόθεν φησί· Γέγονε· τουτέστι, τὸ θεῖον τετέλεσται πρόσταγμα· αἱ δὲ (φωναὶ καὶ) ἀστραπαὶ καὶ βρονταί, τὸ καταπληκτικὸν τῶν γινομένων κατὰ τὴν μέλλουσαν τοῦ Χριστοῦ παρουσίαν σημαίνουσιν· (ὥσπερ πάλαι τοῦ Θεοῦ τὴν ἐπὶ τὸ Σιναῖον ὄρος κατάβασιν) ὁ δὲ σεισμός, τὴν τῶν ὄντων μεταποίησιν (σημαίνει) ...» (P.G. 106, Κεφ. ΝΒ', Λόγος ΙΗ', σελ. 372). Κι' ὁ Ἅγιος Ἀρέθας, ἀναφερόμενος στό «μεγάλου σεισμοῦ», ἐπισημαίνει: «Σεισμόν λέγει, τὴν μεταποίησιν καὶ μεταβολὴν τῶν φθαρτῶν ἐπὶ τὸ ἄφθαρτον, ὅ ἐστι ἀπὸ τῆς δευτέρας Χριστοῦ παρουσίας» (P.G. 106, Κεφ. ΝΒ', σελ. 713).

Γίνεται φανερόν, ὅτι μετὰ τὴ διακοπή (« Ἀρμαγεδών»), δηλαδὴ τὴ διαίρεση τοῦ «θεοῦ χαρίσματος», θ' ἀκολουθήσει ἡ ἔνδοξη Δευτέρα Παρουσία τοῦ Κυρίου καὶ συνάμα, ἡ μεταβολὴ «τῶν φθαρτῶν ἐπὶ τὸ ἄφθαρτον».

18. Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης στήν « Ἀποκάλυψη» ἀναφέρεται καὶ στήν περίπτωση τοῦ «Γῶγ καὶ Μαγῶγ». Συγκεκριμένα, σημειώνει: «Καὶ ὅταν τελεσθῇ τὰ χίλια ἔτη, λυθήσεται ὁ σατανᾶς ἐκ τῆς φυλακῆς αὐτοῦ, καὶ ἐξελεύσεται πλανῆσαι τὰ ἔθνη τὰ ἐν ταῖς τέσσαρσι γωνίαις τῆς γῆς, τὸν Γῶγ καὶ Μαγῶγ, συναγαγεῖν αὐτοὺς εἰς τὸν πόλεμον ...» (Κεφ. Κ', ἐδ. 7 - 8).

Ἡ περίπτωση τοῦ «Γῶγ καὶ Μαγῶγ» ἀναφέρεται ἐκτενέστερα καὶ στὸν προφήτη Ἰεζεκιήλ (Κεφ. 38 - 39).

Τί ὑπαινίσσονται, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης καὶ ὁ προφήτης Ἰεζεκιήλ, ὅταν ἀναφέρονται στὸν «Γῶγ καὶ Μαγῶγ»;

Πολλοὶ ἐρμηνευτὲς ἔδωσαν διάφορες ἐρμηνεῖες στίς αἰνιγματικὲς καὶ μυστηριώδεις αὐτὲς λέξεις. Ἡ ὀρθότερη, νομίζουμε, ἐρμηνεία εἶναι ἐκείνη πού ἀναφέρει, ὅτι ἡ λέξη «Γῶγ» ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τὴ Σουμερικὴ λέξη gug, πού σημαίνει «σκότη». Κι' αὐτό, ἐπειδὴ θεωρεῖ τὸν «Γῶγ», ὡς τὴν προσωποποίηση τοῦ σκότους.

Καί, τίθεται τὸ ἐρώτημα: Ἀφοῦ, ὁ ἄρχοντας τοῦ σκότους εἶναι ὁ σατανᾶς, πού θὰ πλανῆσει τὸν «Γῶγ», ἢ προσωποποίησὴ τοῦ πάνω στή γῆ - σύμφωνα μὲ τὴν Ἁγία Γραφή - κατὰ τὴν ἐσχατολογικὴ ἐποχὴ, ποιὸς θὰ εἶναι; Ἐδῶ, δὲν χωροῦν πολλὲς ἀπαντήσεις, ἀλλὰ μία καὶ μοναδική. Ἡ προσωποποίηση τοῦ σατανᾶ, τοῦ ἄρχοντα τοῦ σκότους, πάνω στή γῆ, θὰ εἶναι ὁ «υἱὸς τῆς ἀπωλείας», ὁ Ἀντίχριστος. Γι' αὐτό, γίνεται φανερό, ὅτι μετὰ τὴ λέξη «Γῶγ», ὁ Ἅγιος Ἰωάννης καὶ ὁ προφήτης Ἰεζεκιήλ ὑπαινίσσονται τὸν Ἀντίχριστο.

Ἐπίσης, ἡ λέξη «Μαγῶγ» ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τὴ βαβυλωνιακὴ λέξη «Ma(tu)», πού σημαίνει κατ' ἀκρίβεια, «χώρας καὶ τοῦ Γῶγ», δηλαδὴ «χώρας τοῦ Γῶγ». Καί, τὸ ἐρώτημα πού τίθεται ἐδῶ, εἶναι: Ποιὰ εἶναι ἡ «χώρα τοῦ Γῶγ», δηλαδὴ ἡ «χώρα» τοῦ Ἀντιχρίστου; Ἐδῶ, νομίζουμε, ὅτι ἡ «χώρα» ὑπαινίσσεται, γενικά, τὴ βασιλεία τοῦ «Γῶγ», δηλαδὴ, τὴ βασιλεία τοῦ Ἀντιχρίστου καὶ ὄχι, τὸν τόπο τῆς καταγωγῆς του.

Πότε προσδιορίζεται ὁ χρόνος ἐμφάνισης τοῦ «Γῶγ»;

Ἡ «᾽Αποκάλυψη» μᾶς πληροφορεῖ: «Καί ὅταν τελεσθῆ τά χίλια ἔτη, λυθήσεται ὁ σατανᾶς ἐκ τῆς φυλακῆς αὐτοῦ, καί ἐξελεύσεται πλανῆσαι ... τόν Γῶγ ... » (Κεφ. Κ΄, ἐδ. 7-8). Μὲ ἄλλα λόγια, ὁ «Γῶγ» ἐμφανίζεται μὲ τὴν ἑναρξη τῆς βασιλείας τοῦ ᾽Αντιχρίστου. Ἐνῶ, ὁ προφήτης Ἰεζεκιήλ ἀναφέρει: «ἐπ' ἐσχάτου ἐτῶν ἐλεύσεται» (Κεφ. ΛΗ΄, ἐδ. 8), «ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν ἔσται» (Κεφ. ΛΗ΄, ἐδ. 16).

Ὁ Γῶγ ἢ ᾽Αντίχριστος μὲ «τά ἔθνη τά ἐν ταῖς τέσσαρσι γωνίαις τῆς γῆς» θά ἐπιδιώξει νά καταδιώξει τούς «ἁγίους», δηλαδή, τό σύνολο τῶν πιστῶν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Συγκεκριμένα, ὁ ᾽Αγιος Ἰωάννης ἀναφέρει: «Καί ἀνέβησαν ἐπὶ τό πλάτος τῆς γῆς, καί ἐκύκλευσαν (δηλ. περιεκύκλωσαν) τὴν παρεμβολήν τῶν ἁγίων καί τὴν πόλιν τὴν ἠγαπημένην» (Κεφ. Κ΄, ἐδ. 9). Ὁ ᾽Αγιος Ἀρέθας, ἔχοντας ὑπόψη τό ἐδάφιο αὐτό, ἐρμηνεύει: «Καί τὴν παρεμβολήν τῶν ἁγίων καί τὴν ἠγαπημένην πόλιν, δηλαδή τὴν ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίαν τῆ κυκλώσει καί πειλήσει ἐκπορθήσουσι» (P.G. 106, σελ. 757). Ἐδῶ, «᾽Εκκλησίαν», ὁ ᾽Αγιος Ἀρέθας ἐννοεῖ γενικά, τό σύνολο τῶν πιστῶν τοῦ Θεοῦ, διότι ὅπως ἀναφέραμε προηγουμένως - σύμφωνα μὲ τόν ᾽Αγιο Ἐφραίμ τόν Σύρο - δέν θά τελεῖται ἡ θεία λειτουργία καί τό μυστήριό τῆς θείας Εὐχαριστίας, στά χρόνια τῆς βασιλείας τοῦ ᾽Αντιχρίστου. Τόν διωγμό τοῦ περιούσιου λαοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ νέου Ἰσραήλ, «ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν» ἀπό τόν Γῶγ ἢ ᾽Αντίχριστο, ἐπισημαίνεται καί ἀπό τόν προφήτη Ἰεζεκιήλ: «Καί ἐπ' ἐσχάτου ἐτῶν ἐλεύσεται καί ἤξει εἰς τὴν γῆν τὴν ἀπεστραμμένην ἀπό μαχαίρας, συνηγμένων ἀπό ἐθνῶν πολλῶν, ἐπὶ γῆν Ἰσραήλ (δηλ. τοῦ νέου Ἰσραήλ), ἢ ἐγεννήθη ἔρημος δι' ὄλου» (Κεφ. ΛΗ΄, ἐδ. 8). Ἐπίσης: «Καί ἀναβήση ἐπὶ τόν λαόν μου Ἰσραήλ (δηλ. τό νέο Ἰσραήλ) ὡς νεφέλη καλύψει γῆν» (Κεφ. ΛΗ΄, ἐδ. 16).

Πῶς περιγράφεται τό τέλος τοῦ Γῶγ ἢ ᾽Αντιχρίστου;

Ἡ «᾽Αποκάλυψη» μᾶς πληροφορεῖ: «Καί κατέβει πῦρ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀπό τοῦ Θεοῦ καί κατέφαγεν αὐτούς» (Κεφ. Κ΄, ἐδ. 9). Κι' ὁ προφήτης Ἰεζεκιήλ ἀναφέρει: «Καί ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ἐν ἡμέρᾳ, ἢ ἂν ἔλθῃ Γῶγ ἐπὶ τὴν γῆν τοῦ Ἰσραήλ (δηλ. τοῦ νέου Ἰσραήλ), λέγει Κύριος Κύριος, ἀναβήσεται ὁ θυμός μου καί ὁ

ζῆλος μου, ἐν πυρὶ τῆς ὀργῆς μου ἐλάλησα, εἰ μὴν ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἔσται σεισμός μέγας ἐπὶ γῆς Ἰσραήλ» (Κεφ. ΛΗ΄, ἐδ. 18-19). Καί, προσθέτει: «Καί κρινῶ αὐτόν (δηλ. τόν Γῶγ) θανάτῳ καί αἵματι καί ὑετῶ κατακλύζοντι καί λίθοις χαλάζης, καί πῦρ καί θεῖον βρέξω ἐπ' αὐτόν καί ἐπὶ πάντας τούς μετ' αὐτοῦ καί ἐπ' ἔθνη πολλά μετ' αὐτοῦ» (Κεφ. ΛΗ΄, ἐδ. 22).

Γίνεται φανερό, ὅτι ἡ περιγραφή τοῦ τέλους τοῦ «Γῶγ» εἶναι ἡ ἴδια μ' ἐκείνη τοῦ «᾽Αρμαγεδώνα». Ἀξίζει, μάλιστα, νά τονισθεῖ, ὅτι κι' ὁ «μέγας σεισμός», δηλαδή, ἡ μεταβολή «τῶν φθαρτῶν ἐπὶ τό ἄφθαρτον», εἶναι κοινός καί στὶς δύο περιγραφές. Κι' ὁ «ἐπίλογος» τοῦ «᾽Αρμαγεδώνα» ἢ τοῦ «Γῶγ» εἶναι ἡ ἐνδοξη Δευτέρα Παρουσία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ μας: «Καί μεγαλυνθήσομαι καί ἁγιασθήσομαι καί ἐνδοξασθήσομαι καί γνωσθήσομαι ἐναντίον (δηλ. ἐνώπιον) ἐθνῶν πολλῶν (δηλ. πάντων), καί γνώσονται ὅτι ἐγώ εἰμι (ὁ) Κύριος» (Ἰεζεκιήλ, Κεφ. ΛΗ΄, ἐδ. 23). Ὅπως καί ἡ «᾽Αποκάλυψη» φανερώνει: «Καί εἶδον θρόνον μέγαν λευκόν καί τόν καθήμενον ἐπ' αὐτῶ, οὐ ἀπό προσώπου ἔφυγεν ἡ γῆ καί ὁ οὐρανός ...» (Κεφ. Κ΄, ἐδ. 11). «Διὰ τοῦ θρόνου τοῦ λευκοῦ - ἐρμηνεύει ὁ ᾽Αγιος Ἀνδρέας Καισαρείας - δηλοῦται ἡ ἀνάπαυσις τοῦ Θεοῦ· ἦν ἐν τοῖς λαμπροῖς ταῖς ἀρεταῖς ἁγίοις ποιήσεται, τούτοις ἐνθρονιζόμενος. Ἡ δέ φυγή τοῦ οὐρανοῦ καί τῆς γῆς τὴν τούτων σημαίνει παρέλευσιν, καί εἰς τό βέλτιον ἀνανέωσιν. Ἐν οἷς τόπος τροπῆς οὐχ εὐρεθήσεται. Εἰ γάρ ἢ κτίσις δι' ἡμᾶς τῇ φθορᾷ ὑπετάγη, κατὰ τόν Ἀπόστολον, μεταποιηθήσεται σύν ἡμῖν εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῶν τέκνων τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, ἀνακαινιζομένη ἐπὶ τό φαιδρότερον, καί οὐ παντελεῖ ἀφανισμόν ὑπομένουσα ...» (P.G. 106, Κεφ. ΞΔ΄, Λόγος ΚΒ΄, σελ. 420). Ἐπίσης, ὁ ᾽Αγιος Ἀρέθας παρατηρεῖ: «Ἡ φυγή τοῦ οὐρανοῦ καί τῆς γῆς, οὐ τοπικὴν σημαίνει μετανάστασιν, ἀλλὰ φυγὴν τὴν ἀπό τῆς φθορᾶς εἰς ἀφθαρσίαν καί μετάστασιν, καί τὴν ἐσχάτην τοῦ Κυρίου παρουσίαν, καθ' ἣν τό θνητόν ἡμῶν τοῦτο σῶμα ἐνδύεται ἀφθαρσίαν, καί ἀνακαινισθήσεται τό πρόσωπον τῆς γῆς» (P.G. 106, Κεφ. ΖΔ΄, σελ. 757).

ΣΗΜ. (Λ.Μ.Δ.) Μετά την ακολουθούσα παράθεση των αποσπασμάτων των προφητειῶν της Παλ. διαθήκης, βλ. διευκρινιστικό σημείωμα.

ΔΑΝΙΗΛ ΤΟΥ ΠΡΟΦΗΤΟΥ (ΠΑΛ. ΔΙΑΘΗΚΗ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ

¹ ΕΝ ἔτει πρώτῳ Βαλτάσαρ βασιλέως Χαλδαίων Δανιήλ ἐνύπνιον εἶδε, καὶ αἱ ὁράσεις τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἐπὶ τῆς κοίτης αὐτοῦ, καὶ τὸ ἐνύπνιον αὐτοῦ ἔγραψεν· ² ἐγὼ Δανιήλ ἐθεώρουν ἐν ὁράματί μου τῆς νυκτὸς καὶ ἰδοὺ οἱ τέσσαρες ἀνεμοὶ τοῦ οὐρανοῦ προσέβαλον εἰς τὴν θάλασσαν τὴν μεγάλην· ³ καὶ τέσσαρα θηρία μεγάλα ἀνέβαινον ἐκ τῆς θαλάσσης διαφέροντα ἀλλήλων.

⁴ τὸ *πρῶτον ὡσεὶ λέαινα*, καὶ πτερὰ αὐτῆ ὡσεὶ ἀετοῦ· ἐθεώρουν ἕως οὗ ἐξετίλη τὰ πτερὰ αὐτῆς, καὶ ἐξήρθη ἀπὸ τῆς γῆς καὶ ἐπὶ ποδῶν ἀνθρώπου ἐστάθη, καὶ καρδία ἀνθρώπου ἐδόθη αὐτῆ.

⁵ καὶ ἰδοὺ *θηρίον δεύτερον ὅμοιον ἄρκω*, καὶ εἰς μέρος ἐν ἐστάθη, καὶ τρεῖς πλευραὶ ἐν τῷ στόματι αὐτῆς ἀναμέσον τῶν ὀδόντων αὐτῆς, καὶ οὕτως ἔλεγον αὐτῆ· ἀνάστηθι, φάγε σάρκας πολλὰς· ⁶ ὀπίσω τούτου ἐθεώρουν καὶ ἰδοὺ

θηρίον ἕτερον ὡσεὶ πάρδαλις, καὶ αὐτῆ πτερὰ τέσσαρα πετεινοῦ ὑπεράνω αὐτῆς, καὶ τέσσαρες κεφαλαὶ τῷ θηρίῳ, καὶ ἐξουσία ἐδόθη αὐτῆ· ⁷ ὀπίσω τούτου ἐθεώρουν καὶ ἰδοὺ

θηρίον τέταρτον φοβερὸν καὶ ἔκθαμβον καὶ ἰσχυρὸν περισσῶς, καὶ οἱ ὀδόντες αὐτοῦ σιδηροὶ μεγάλοι, *ἐσθίου καὶ λεπτῦνον καὶ τὰ ἐπίλοιπα τοῖς ποσὶν αὐτοῦ συνεπάτει**, καὶ αὐτὸ διάφορον περισσῶς παρὰ πάντα τὰ θηρία τὰ ἔμπροσθεν αὐτοῦ, καὶ *κέρατα δέκα αὐτῷ*. ⁸ προσενόουν τοῖς κέρασιν αὐτοῦ, καὶ ἰδοὺ *κέρας ἕτερον μικρὸν ἀνέβη ἐν μέσῳ αὐτῶν*, καὶ τρία κέρατα τῶν ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἐξερριζώθη ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ, καὶ ἰδοὺ ὀφθαλμοὶ ὡσεὶ ὀφθαλμοὶ ἀνθρώπου ἐν τῷ κέρατι τούτῳ καὶ στόμα λαλοῦν μεγάλα.

⁹ ἐθεώρουν ἕως ὅτου οἱ θρόνοι ἐτέθησαν, καὶ παλαιὸς ἡμερῶν ἐκάθητο, καὶ τὸ ἔνδυμα αὐτοῦ λευκὸν ὡσεὶ χιῶν, καὶ ἡ θριξ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ὡσεὶ ἔριον καθαρὸν, ὁ θρόνος αὐτοῦ φλόξ πυρός, οἱ τροχοὶ αὐτοῦ πῦρ φλέγον· ¹⁰ ποταμὸς πυρὸς εἶλκεν ἔμπροσθεν αὐτοῦ· χίλια χιλιάδες ἐλειτούργουν αὐτῷ, καὶ μύρια μυριάδες παρειστήκεισαν αὐτῷ· κριτήριον ἐκάθισε, καὶ βίβλοι ἠνεώχθησαν· ¹¹ ἐθεώρουν τότε ἀπὸ φωνῆς τῶν λόγων τῶν μεγάλων, ὧν τὸ κέρας ἐκείνο ἐλάλει, ἕως οὗ ἀνηρέθη τὸ θηρίον καὶ ἀπόλετο, καὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ ἐδόθη εἰς καῦσιν πυρός· ¹² καὶ τῶν λοιπῶν θηρίων μετεστάθη ἡ ἀρχή, καὶ μακρότης ζωῆς ἐδόθη αὐτοῖς ἕως καιροῦ καὶ καιροῦ· ¹³ ἐθεώρουν ἐν ὁράματι τῆς νυκτὸς καὶ ἰδοὺ μετὰ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ ὡς υἱὸς ἀνθρώπου ἐρχόμενος ἦν καὶ ἕως τοῦ παλαιοῦ τῶν ἡμερῶν ἔφθασε καὶ ἐνώπιον αὐτοῦ προσηνέχθη· ¹⁴ καὶ αὐτῷ ἐδόθη ἡ ἀρχὴ καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ βασιλεία, καὶ πάντες οἱ λαοί, φυλαί, γλῶσσαι αὐτῷ δουλεύσουσιν· ἡ ἐξουσία αὐτοῦ ἐξουσία αἰώνιος, ἣτις οὐ παρελεύσεται, καὶ ἡ βασιλεία αὐτοῦ οὐ διαφθαρήσεται.

¹⁵ Ἐφριξε τὸ πνεῦμά μου ἐν τῇ ἔξει μου, ἐγὼ Δανιήλ, καὶ αἱ ὁράσεις τῆς κεφαλῆς μου ἐτάρασσόν με· ¹⁶ καὶ προσῆλθον ἐνὶ τῶν ἐστηκότων καὶ τὴν ἀκρίβειαν ἐζήτησαν παρ' αὐτοῦ μαθεῖν περὶ πάντων τούτων, καὶ εἶπέ μοι τὴν ἀκρίβειαν καὶ τὴν σύγκρισιν τῶν λόγων ἐγνώρισέ μοι· ¹⁷ ταῦτα τὰ θηρία τὰ μεγάλα τὰ τέσσαρα, τέσσαρες βασιλείαι ἀναστήσονται ἐπὶ τῆς γῆς, ¹⁸ αἱ ἀρθήσονται· καὶ παραλήψονται τὴν βασιλείαν ἅγιοι Ἰψίστου καὶ καθέξουσιν αὐτὴν ἕως αἰῶνος τῶν αἰώνων· ¹⁹ καὶ ἐζήτησαν ἀκριβῶς περὶ τοῦ θηρίου τοῦ τετάρτου, ὅτι ἦν διάφορον παρὰ πᾶν θηρίον, φοβερὸν περισσῶς, οἱ ὀδόντες αὐτοῦ σιδηροὶ καὶ ὄνυχες αὐτοῦ χαλκοῖ· ἐσθίου καὶ λεπτῦνον καὶ τὰ ἐπίλοιπα τοῖς ποσὶν αὐτοῦ συνεπάτει· ²⁰ καὶ περὶ τῶν κεράτων αὐτοῦ τῶν δέκα τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἑτέρου τοῦ ἀναβάντος καὶ ἐκτινάξαντος τῶν προτέρων τρία, κέρας ἐκείνο, ᾧ οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ στόμα λαλοῦν μεγάλα καὶ ἡ ὄρασις αὐτοῦ μείζων τῶν λοιπῶν· ²¹ ἐθεώρουν καὶ τὸ κέρας ἐκείνο ἐποίει πόλεμον μετὰ τῶν ἁγίων καὶ ἴσχυσε πρὸς αὐτούς, ²² ἕως οὗ ἦλθεν ὁ παλαιὸς ἡμερῶν καὶ τὸ κρίμα ἔδωκεν ἁγίοις Ἰψίστου, καὶ ὁ καιρὸς ἔφθασε καὶ τὴν βασιλείαν κατέσχον οἱ ἅγιοι.

²³ καὶ εἶπε· τὸ θηρίον τὸ τέταρτον, βασιλεία τετάρτη ἔσται ἐν τῇ γῆ, ἣτις ὑπερέξει πάσας τὰς βασιλείας καὶ καταφάγεται πᾶσαν τὴν γῆν καὶ συμπατήσῃ αὐτὴν καὶ κατακόψῃ· ²⁴ καὶ τὰ δέκα κέρατα αὐτοῦ, δέκα βασιλεῖς ἀναστήσονται, καὶ ὀπίσω αὐτῶν ἀναστήσεται ἕτερος, ὃς ὑπεροίσει κακοῖς πάντας τοὺς ἔμπροσθεν, καὶ τρεῖς βασιλεῖς ταπεινώσει· ²⁵ καὶ λόγους πρὸς τὸν Ἰψίστου λαλήσει καὶ τοὺς ἁγίους Ἰψίστου παλαιώσει καὶ ὑπονοήσῃ τοῦ ἀλλοιωῖσαι καιροὺς καὶ νόμον· καὶ δοθήσεται ἐν χειρὶ αὐτοῦ *ἕως καιροῦ καὶ καιρῶν καὶ ἡμῖσιν καιροῦ*· ²⁶ καὶ τὸ κριτήριον καθίσει καὶ τὴν ἀρχὴν μεταστήσουσι τοῦ ἀφανίσαι καὶ τοῦ ἀπολέσαι ἕως τέλους· ²⁷ καὶ ἡ βασιλεία καὶ ἡ ἐξουσία καὶ ἡ μεγαλωσύνη τῶν βασιλέων τῶν ὑποκάτω παντὸς τοῦ οὐρανοῦ ἐδόθη ἁγίοις Ἰψίστου, καὶ ἡ βασιλεία αὐτοῦ βασιλεία αἰώνιος, καὶ πᾶσαι αἱ ἀρχαὶ αὐτῷ δουλεύσουσι καὶ ὑπακούουσιν· ²⁸ ἕως ὧδε τὸ πέρασ τοῦ λόγου· ἐγὼ Δανιήλ, οἱ διαλογισμοί μου ἐπὶ πολὺ συνετάρασσόν με, καὶ ἡ μορφὴ μου ἠλλοιώθη ἐπ' ἐμοί, καὶ τὸ ρῆμα ἐν τῇ καρδίᾳ μου διετήρησα...

* Μήπως ἡ ΕΕ δεν θάβει ὅτι προϊόντα δεν μπορεῖ να καταναλώσει; Λ.Μ.Λ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ (ΔΑΝΙΗΛ ΤΟΥ ΠΡΟΦΗΤΟΥ)

¹ ΚΑΙ ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἀναστήσεται Μιχαὴλ ὁ ἄρχων ὁ μέγας, ὁ ἐστηκὼς ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τοῦ λαοῦ σου· καὶ ἔσται καιρὸς θλίψεως, θλίψις οἷα οὐ γέγονεν ἀφ' οὗ γεγένηται ἔθνος ἐν τῇ γῆ ἕως τοῦ καιροῦ ἐκείνου· καὶ ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ σωθήσεται ὁ λαὸς σου, πᾶς ὁ γεγραμμένος ἐν τῇ βίβλῳ· ² καὶ πολλοὶ τῶν καθευδόντων ἐν γῆς χώματι ἐξεγερθήσονται, οὗτοι εἰς ζωὴν αἰώνιον καὶ οὗτοι εἰς ὀνειδισμόν καὶ εἰς αἰσχύνην αἰώνιον· ³ καὶ οἱ συνιέντες ἐκλάμπουσιν ὡς ἡ λαμπρότης τοῦ στερεώματος καὶ ἀπὸ τῶν δικαίων τῶν πολλῶν ὡς οἱ ἀστέρες εἰς τοὺς αἰῶνας καὶ ἔτι· ⁴ καὶ σύ, Δανιήλ, ἔμφραξον τοὺς λόγους καὶ σφράγισον τὸ βιβλίον ἕως καιροῦ συντελείας, ἕως διδαχθῶσι πολλοὶ καὶ πληθυνθῆ ἡ γνῶσις.

⁵ Καὶ εἶδον ἐγὼ Δανιήλ καὶ ἰδοὺ δύο ἕτεροι εἰστήκεισαν, εἰς ἐντεῦθεν τοῦ χείλους τοῦ ποταμοῦ καὶ εἰς ἐντεῦθεν τοῦ χείλους τοῦ ποταμοῦ· ⁶ καὶ εἶπε τῷ ἀνδρὶ τῷ ἐνδεδυμένῳ τὰ βαδδίν, ὃς ἦν ἐπάνω τοῦ ὕδατος τοῦ ποταμοῦ· ἕως πότε τὸ πέρασ ὧν εἶρηκας τῶν θαυμασίων; ⁷ καὶ ἤκουσα τοῦ ἀνδρὸς τοῦ ἐνδεδυμένου τὰ βαδδίν, ὃς ἦν ἐπάνω τοῦ ὕδατος τοῦ ποταμοῦ, καὶ ὑψωσε τὴν δεξιὰν αὐτοῦ καὶ τὴν ἀριστερὰν αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ὤμοσεν ἐν τῷ ζῶντι εἰς τὸν αἰῶνα, ὅτι *εἰς καιρὸν καιρῶν καὶ ἡμῖσιν καιροῦ* ἐν τῷ συντελεσθῆναι διασκορπισμὸν γνῶσκονται πάντα ταῦτα· ⁸ καὶ ἐγὼ ἤκουσα καὶ οὐ συνήκα καὶ εἶπα· Κύριε, τί τὰ ἔσχατα τούτων; ⁹ καὶ εἶπε· δεῦρο Δανιήλ, ὅτι ἐμπεφραγμένοι καὶ ἐσφραγισμένοι οἱ λόγοι, ἕως καιροῦ πέρασ· ¹⁰ ἐκλεγῶσι καὶ ἐκλευκανθῶσι καὶ πυρωθῶσι καὶ ἀγιασθῶσι πολλοί, καὶ ἀνομήσωσιν ἄνομοι· καὶ οὐ συνήσουσι πάντες ἄνομοι, καὶ οἱ νοήμονες συνήσουσι· ¹¹ *καὶ ἀπὸ καιροῦ παραλλάξεως τοῦ ἐνδελεισμοῦ καὶ τοῦ δοθῆναι βδέλυγμα ἐρημώσεως ἡμέραι χίλιαι διακόσιαι ἐνετήκοντα*· ¹² *μακάριος ὁ ὑπομένων καὶ φθάσας εἰς ἡμέρας χιλίας τριακοσίας τριάκοντα πέντε*· ¹³ καὶ σύ δεῦρο καὶ ἀναπαύου· ἔτι γὰρ ἡμέραι καὶ ὥραι εἰς ἀναπλήρωσιν συντελείας, καὶ ἀναστήσῃ εἰς τὸν κληρὸν σου, εἰς συντέλειαν ἡμερῶν.

ΙΕΖΕΚΙΗΛ ΤΟΥ ΠΡΟΦΗΤΟΥ (ΠΑΛ. ΔΙΑΘΗΚΗ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΗ

¹ ΚΑΙ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρὸς με λέγων· ² υἱὲ ἀνθρώπου, στήρισον τὸ πρόσωπόν σου ἐπὶ Γῶγ καὶ τὴν γῆν τοῦ Μαγῶγ, ἄρχοντα Ρῶς, Μοσὸχ καὶ Θοβέλ, καὶ προφήτευσον ἐπ' αὐτὸν· ³ καὶ εἶπὸν αὐτῷ τάδε λέγει Κύριος Κύριος· ἰδοὺ ἐγὼ ἐπὶ σὲ Γῶγ ἄρχοντα Ρῶς, Μοσὸχ καὶ Θοβέλ· ⁴ καὶ συναΐξω σε καὶ πᾶσαν τὴν δύναμίν σου, ἵππους καὶ ἱππεῖς ἐνδεδυμένους θώρακας πάντας, συναγωγῆ πολλῆ, πέλται καὶ περικεφαλαῖαι καὶ μάχαιραι, ⁵ Πέρσαι καὶ Αἰθίοπες καὶ Λίβυες, πάντες περικεφαλαῖαι καὶ πέλταις, ⁶ Γομέρ καὶ πάντες οἱ περὶ αὐτόν, οἶκος τοῦ Θεργαμᾶ ἀπ' ἐσχάτου βορρᾶ καὶ πάντες οἱ περὶ αὐτόν, καὶ ἔθνη πολλὰ μετὰ σοῦ· ⁷ ἐτοιμάσθητι, ἐτοίμασον σεαυτὸν σύ, καὶ πᾶσα ἡ συναγωγὴ σου ἡ συνηγμένη μετὰ σοῦ καὶ ἔση μοι εἰς προφυλακὴν· ⁸ *ἀφ' ἡμερῶν πλειόνων ἐτοιμασθήσεται καὶ ἐπ' ἐσχάτου ἐτῶν ἐλεύσεται* καὶ ἤξει εἰς τὴν γῆν τὴν ἀπεστραμμένην ἀπὸ μαχαίρας, συνηγμένων ἀπὸ ἐθνῶν πολλῶν, ἐπὶ γῆν Ἰσραὴλ, ἣ ἐγενήθη ἔρημος δι' ὅλου· καὶ οὗτος ἐξ ἐθνῶν ἐξελέλυθε καὶ κατοικήσουσιν ἐπ' εἰρήνης ἅπαντες· ⁹ καὶ ἀναβήσῃ ὡς ὑετὸς καὶ ἤξεις ὡς νεφέλη κατακαλύψαι γῆν καὶ ἔση σὺ καὶ πάντες οἱ περὶ σὲ καὶ ἔθνη πολλὰ μετὰ σοῦ· ¹⁰

Τάδε λέγει Κύριος Κύριος· καὶ ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἀναβήσεται ῥήματα ἐπὶ τὴν καρδίαν σου, καὶ λογιῆ λογισμοὺς πονηροῦς ¹¹ καὶ ἐρεῖς· ἀναβήσομαι ἐπὶ γῆν ἀπερριμμένην, ἤξω ἐπὶ ἡσυχάζοντας ἐν ἡσυχία καὶ οἰκοῦντας ἐπ' εἰρήνης, πάντας κατοικοῦντας γῆν, ἐν ἣ οὐχ ὑπάρχει τείχος οὐδὲ μοχλοί, καὶ θύραι οὐκ εἰσὶν αὐτοῖς· ¹² προνομεῦσαι προνομὴν καὶ σκύλα σκυλεύσαι αὐτῶν, τοῦ ἐπιστρέψαι χεῖράς μου εἰς τὴν ἡρημωμένην, ἣ κατωκίσθη, καὶ ἐπ' ἔθνος συνηγμένον ἀπὸ ἐθνῶν πολλῶν, πεποικηκὸτας κτήσεις, κατοικοῦντας ἐπὶ τὸν ὄμφαλὸν τῆς γῆς· ¹³ Σαββὰ καὶ Δαιδὰν καὶ ἔμποροι Καρχηδόνοι καὶ πᾶσαι αἱ κῶμαι αὐτῶν ἐροῦσί σοι· *εἰς προνομὴν τοῦ προνομεῦσαι σὺ ἔρχη καὶ σκυλεύσαι σκύλα;* συνήγαγες συναγωγὴν σου λαβεῖν ἀργύριον καὶ χρυσίον, ἀπενέγκασθαι κτήσιν τοῦ σκυλεύσαι σκύλα· ¹⁴ διὰ τοῦτο προφήτευσον, υἱὲ ἀνθρώπου, καὶ εἶπὸν τῷ Γῶγ· τάδε λέγει Κύριος· οὐκ ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐν τῷ κατοικισθῆναι τὸν λαόν μου Ἰσραὴλ ἐπ' εἰρήνης ἐγερθήσῃ; ¹⁵ καὶ ἤξεις ἐκ τοῦ τόπου σου ἀπ' ἐσχάτου βορρᾶ καὶ ἔθνη πολλὰ μετὰ σοῦ, ἀναβάται ἵππων πάντες, συναγωγὴ μεγάλη καὶ δύναμις πολλή, ¹⁶ καὶ ἀναβήσῃ ἐπὶ τὸν λαόν μου Ἰσραὴλ ὡς νεφέλη καλύψαι γῆν· ἐπ'

ἔσχατων τῶν ἡμερῶν ἔσται, καὶ ἀνάξω σε ἐπὶ τὴν γῆν μου, ἵνα γνῶσι πάντα τὰ ἔθνη ἐμὲ ἐν τῷ ἁγιασθῆναι με ἐν σοὶ ἐνώπιον αὐτῶν.

¹⁷ τὰδε λέγει Κύριος Κύριος τῷ Γῶγ· σὺ εἶ περὶ οὗ ἐλάλησα πρὸ ἡμερῶν τῶν ἔμπροσθεν διὰ χειρὸς τῶν δούλων μου τῶν προφητῶν τοῦ Ἰσραὴλ, ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις καὶ ἔτεσι, τοῦ ἀναγαγεῖν σε ἐπ' αὐτούς. ¹⁸ καὶ ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ἐν ἡμέρᾳ, ἣ ἂν ἔλθῃ Γῶγ ἐπὶ τὴν γῆν τοῦ Ἰσραὴλ, λέγει Κύριος Κύριος, ἀναβήσεται ὁ θυμὸς μου ¹⁹ καὶ ὁ ζῆλός μου. ἐν πυρὶ τῆς ὀργῆς μου ἐλάλησα, εἰ μὴν ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἔσται σεισμὸς μέγας ἐπὶ γῆς Ἰσραὴλ. ²⁰ καὶ σεισθήσονται ἀπὸ προσώπου Κυρίου οἱ ἰχθύες τῆς θαλάσσης καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὰ θηρία τοῦ πεδίου καὶ πάντα τὰ ἔρπετὰ τὰ ἔρποντα ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ πάντες οἱ ἄνθρωποι οἱ ἐπὶ προσώπου τῆς γῆς, καὶ ραγήσεται τὰ ὄρη καὶ πεσοῦνται αἱ φάραγγες, καὶ πᾶν τεῖχος ἐπὶ τὴν γῆν πεσεῖται. ²¹ καὶ καλέσω ἐπ' αὐτὸν πᾶν φόβον, λέγει Κύριος· μάχαιρα ἀνθρώπου ἐπὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἔσται. ²² καὶ κρινῶ αὐτὸν θανάτῳ καὶ αἵματι καὶ ὑετῷ κατακλύζονται καὶ λίθοις χαλάζης, καὶ πῦρ καὶ θεῖον βρέξω ἐπ' αὐτὸν καὶ ἐπὶ πάντας τοὺς μετ' αὐτοῦ καὶ ἐπ' ἔθνη πολλὰ μετ' αὐτοῦ. ²³ καὶ μεγαλυνηθήσομαι καὶ ἁγιασθήσομαι καὶ ἐνδοξασθήσομαι καὶ γνωσθήσομαι ἐναντίον ἔθνων πολλῶν. καὶ γινώσκονται ὅτι ἐγὼ εἰμι Κύριος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΘ

¹ ΚΑΙ σὺ, υἱὲ ἀνθρώπου, προφήτευσον ἐπὶ Γῶγ καὶ εἰπόν· τὰδε λέγει Κύριος· ἰδοὺ ἐγὼ ἐπὶ σὲ Γῶγ ἄρχοντα Ρῶς, Μοσὸχ καὶ Θοβὲλ ² καὶ συναξω σε καὶ καθοδηγήσω σε καὶ ἀναβιβῶ σε ἐπ' ἔσχατου τοῦ βορρᾶ καὶ ἀνάξω σε ἐπὶ τὰ ὄρη τὰ Ἰσραὴλ. ³ καὶ ἀπολῶ τὸ τόξον σου ἀπὸ τῆς χειρὸς σου τῆς ἀριστερᾶς καὶ τὰ τοξεύματά σου ἀπὸ τῆς χειρὸς σου τῆς δεξιᾶς καὶ καταβαλῶ σε ⁴ ἐπὶ τὰ ὄρη Ἰσραὴλ, καὶ πεσῇ σὺ καὶ πάντες οἱ περὶ σέ, καὶ τὰ ἔθνη τὰ μετὰ σοῦ δοθήσονται εἰς πλήθη ὀρνέων, παντὶ πετεινῷ καὶ πᾶσι τοῖς θηρίοις τοῦ πεδίου δέδωκά σε καταβρωθῆναι. ⁵ ἐπὶ προσώπου τοῦ πεδίου πεσῇ, ὅτι ἐγὼ ἐλάλησα, λέγει Κύριος. ⁶ καὶ ἀποστελῶ πῦρ ἐπὶ Γῶγ, καὶ κατοικηθήσονται αἱ νῆσοι ἐπ' εἰρήνης· καὶ γινώσκονται ὅτι ἐγὼ εἰμι Κύριος. ⁷ καὶ τὸ ὄνομά μου τὸ ἅγιον γνωσθήσεται ἐν μέσῳ λαοῦ μου Ἰσραὴλ, καὶ οὐ βεβηλωθήσεται τὸ ὄνομά μου τὸ ἅγιον οὐκέτι· καὶ γινώσκονται τὰ ἔθνη ὅτι ἐγὼ εἰμι Κύριος ἅγιος ἐν Ἰσραὴλ. ⁸ ἰδοὺ ἦκει, καὶ γνώση ὅτι ἔσται, λέγει Κύριος Κύριος· αὕτη ἐστὶν ἡ ἡμέρα, ἐν ἣ ἐλάλησα. ⁹ καὶ ἐξελεύσονται οἱ κατοικοῦντες τὰς πόλεις Ἰσραὴλ καὶ καύσουσιν ἐν τοῖς ὄπλοις, πέλταις καὶ κοντοῖς καὶ τόξοις καὶ τοξεύμασι καὶ ράβδοις χειρῶν καὶ λόγχαις· καὶ καύσουσιν ἐν αὐτοῖς πῦρ ἑπτὰ ἔτη.

¹⁰ καὶ οὐ μὴ λάβωσι ξύλα ἐκ τοῦ πεδίου οὐδὲ μὴ κόψωσιν ἐκ τῶν δρυμῶν, ἀλλ' ἡ τὰ ὄπλα κατακαύσουσι πυρὶ· καὶ προνομεύσουσι τοὺς προνομεύσαντας αὐτούς καὶ σκυλεύσουσι τοὺς σκυλεύσαντας αὐτούς, λέγει Κύριος. ¹¹ καὶ ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ δώσω τῷ Γῶγ τόπον ὀνομαστόν, μνημεῖον ἐν Ἰσραὴλ, τὸ πολυάνδριον τῶν ἐπελθόντων πρὸς τῇ θαλάσῃ, καὶ περιοικοδομήσουσι τὸ περιστόμιον τῆς φάραγγος. ¹² καὶ κατορύξουσιν ἐκεῖ τὸν Γῶγ καὶ πᾶν τὸ πλῆθος αὐτοῦ, καὶ κληθήσεται Τὸ γαί τὸ πολυάνδριον τοῦ Γῶγ. ¹³ καὶ κατορύξουσιν αὐτοὺς οἶκος Ἰσραὴλ, ἵνα καθαρισθῇ ἡ γῆ, ἐν ἑπταμῆνῳ καὶ κατορύξουσιν αὐτοὺς πᾶς ὁ λαὸς τῆς γῆς, καὶ ἔσται αὐτοῖς ὀνομαστόν ἡ ἡμέρα ἐδοξάσθη, λέγει Κύριος. ¹⁴ καὶ ἄνδρας διὰ παντὸς διαστελοῦσιν ἐπιπορευομένους τὴν γῆν θάψαι τοὺς καταλελειμμένους ἐπὶ προσώπου τῆς γῆς, καθαρῖσαι αὐτὴν μετὰ τὴν ἑπταμῆνον, καὶ ἐκζητήσουσι. ¹⁵ καὶ πᾶς ὁ διαπορευόμενος τὴν γῆν καὶ ἰδὼν ὅστουν ἀνθρώπου οἰκοδομήσει παρ' αὐτῷ σημεῖον, ἕως ὅτου θάψωσιν αὐτὸ οἱ θάπτοντες εἰς τὸ γαί τὸ πολυάνδριον τοῦ Γῶγ· ¹⁶ καὶ γὰρ τὸ ὄνομα τῆς πόλεως Πολυάνδριον καὶ καθαρισθήσεται ἡ γῆ. ¹⁷ καὶ σὺ, υἱὲ ἀνθρώπου, εἰπόν· τὰδε λέγει Κύριος· εἰπόν παντὶ ὀρνέῳ πετεινῷ καὶ πρὸς πάντα τὰ θηρία τοῦ πεδίου· συναχθήτε καὶ ἔρχεσθε, συναχθήτε ἀπὸ πάντων τῶν περικύκλω ἐπὶ τὴν θυσίαν μου ἣν τέθουκα ὑμῖν, θυσίαν μεγάλην ἐπὶ τὰ ὄρη Ἰσραὴλ, καὶ φάγεσθε κρέα καὶ πίεσθε αἷμα. ¹⁸ κρέα γιγάντων φάγεσθε καὶ αἷμα ἀρχόντων τῆς γῆς πίεσθε, κριοὺς καὶ μόσχους καὶ τράγους, καὶ οἱ μόσχοι ἔστεατωμένοι πάντες. ¹⁹ καὶ φάγεσθε στέαρ εἰς πλησμονὴν καὶ πίεσθε αἷμα εἰς μέθην ἀπὸ τῆς θυσίας μου, ἧς ἔθουσα ὑμῖν. ²⁰ καὶ ἐμπλησθήσεσθε ἐπὶ τῆς τραπέζης μου ἵππον καὶ ἀναβάτην, γίγαντα καὶ πάντα ἄνδρα πολεμιστήν, λέγει Κύριος. ²¹ καὶ δώσω τὴν δόξαν μου ἐν ὑμῖν, καὶ ὄψονται πάντα τὰ ἔθνη τὴν κρίσιν μου, ἣν ἐποίησα, καὶ τὴν χεῖρά μου, ἣν ἐπήγαγον ἐπ' αὐτούς. ²² καὶ γινώσκονται οἶκος Ἰσραὴλ ὅτι ἐγὼ εἰμι Κύριος ὁ Θεὸς αὐτῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης καὶ ἐπέκεινα. ²³ καὶ γινώσκονται πάντα τὰ ἔθνη ὅτι διὰ τὰς ἀμαρτίας αὐτῶν ἠχμαλωτεύθησαν οἶκος Ἰσραὴλ, ἀνθ' ὧν ἠθέτησαν εἰς ἐμέ, καὶ ἀπέστρεψα τὸ πρόσωπόν μου ἀπ' αὐτῶν καὶ παρέδωκα αὐτοὺς εἰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν αὐτῶν, καὶ ἔπεσαν πάντες μαχαίρᾳ. ²⁴ κατὰ τὰς ἀκαθαρσίας αὐτῶν καὶ κατὰ τὰ ἀνομήματα αὐτῶν ἐποίησα αὐτοῖς καὶ ἀπέστρεψα τὸ πρόσωπόν μου ἀπ' αὐτῶν. ²⁵ διὰ τοῦτο τὰδε λέγει Κύριος Κύριος· νῦν ἀποστρέψω τὴν αἰχμαλωσίαν Ἰακώβ καὶ ἐλεήσω τὸν οἶκον Ἰσραὴλ καὶ ζηλώσω διὰ τὸ ὄνομα τὸ ἅγιόν μου. ²⁶ καὶ λήψονται τὴν ἀτιμίαν αὐτῶν καὶ τὴν ἀδικίαν, ἣν ἠδίκησαν, ἐν τῷ κατοικισθῆναι αὐτοὺς ἐπὶ τὴν γῆν αὐτῶν ἐπ' εἰρήνης, καὶ οὐκ ἔσται ὁ ἐκφοβῶν. ²⁷ ἐν τῷ

ἀποστρέψαι με αὐτοὺς ἐκ τῶν ἐθνῶν καὶ συναγαγεῖν με αὐτοὺς ἐκ τῶν χωρῶν τῶν ἐθνῶν καὶ ἁγιασθήσομαι ἐν αὐτοῖς ἐνώπιον τῶν ἐθνῶν, ²⁸ καὶ γνώσονται ὅτι ἐγὼ εἰμι Κύριος ὁ Θεὸς αὐτῶν ἐν τῷ ἐπιφανῆναί με αὐτοῖς ἐν τοῖς ἔθνεσι. ²⁹ καὶ οὐκ ἀποστρέψω οὐκέτι τὸ πρόσωπόν μου ἀπ' αὐτῶν, ἀνθ' οὗ ἐξέχεα τὸν θυμὸν μου ἐπὶ τὸν οἶκον Ἰσραὴλ, λέγει Κύριος Κύριος.

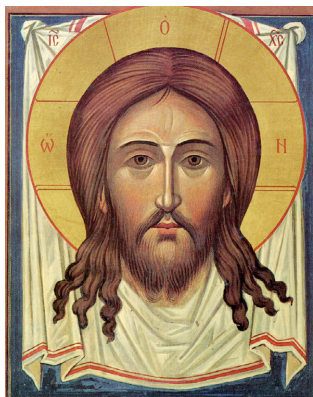

ΙΩΗΛ ΤΟΥ ΠΡΟΦΗΤΟΥ (ΠΑΛ. ΔΙΑΘΗΚΗ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ

¹ ΟΤΙ ἰδοὺ ἐγὼ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις καὶ ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ὅταν ἐπιστρέψω τὴν αἰχμαλωσίαν Ἰούδα καὶ Ἱερουσαλὴμ, ² καὶ συνάξω πάντα τὰ ἔθνη καὶ κατάξω αὐτὰ εἰς τὴν κοιλάδα Ἰωσαφὰτ καὶ διακριθήσομαι πρὸς αὐτοὺς ἐκεῖ ὑπὲρ τοῦ λαοῦ μου καὶ τῆς κληρονομίας μου Ἰσραὴλ, οἳ διεσπάρησαν ἐν τοῖς ἔθνεσι· καὶ τὴν γῆν μου καταδιείλαντο ³ καὶ ἐπὶ τὸν λαόν μου ἔβαλον κλήρους καὶ ἔδωκαν τὰ παιδάρια πόρναις καὶ τὰ κοράσια ἐπώλουν ἀντὶ τοῦ οἴνου καὶ ἔπινον...

...¹² ἐξεγείρεσθωσαν καὶ ἀναβαινέτωσαν πάντα τὰ ἔθνη εἰς τὴν κοιλάδα Ἰωσαφὰτ, διότι ἐκεῖ καθιῶ τοῦ διακρίνειν πάντα τὰ ἔθνη κυκλόθεν. ¹³ ἔξαποστείλατε δρέπανα, ὅτι παρέστηκεν ὁ τρυγητός· εἰσπορεύεσθε, πατεῖτε, διότι πλήρης ἡ ληνός· ὑπερεκχεῖτε τὰ ὑπολήμια, ὅτι πεπλήθυνται τὰ κακὰ αὐτῶν. ¹⁴ ἦχοι ἐξήχησαν ἐν τῇ κοιλάδι τῆς δίκης, ὅτι ἐγγὺς ἡμέρα Κυρίου ἐν τῇ κοιλάδι τῆς δίκης. ¹⁵ ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη συσκοτάσουσι, καὶ οἱ ἀστέρες δύσουσι φέγγος αὐτῶν. ¹⁶ ὁ δὲ Κύριος ἐκ Σιών ἀνακεκράξεται καὶ ἐξ Ἱερουσαλὴμ δώσει φωνὴν αὐτοῦ, καὶ σεισθήσεται ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ· ὁ δὲ Κύριος φείσεται τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, καὶ ἐνισχύσει τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ. ¹⁷ καὶ ἐπιγνώσεσθε, διότι ἐγὼ Κύριος ὁ Θεὸς ὑμῶν ὁ κατασκηνῶν ἐν Σιών ὄρει ἁγίῳ μου· καὶ ἔσται Ἱερουσαλὴμ ἁγία, καὶ ἀλλογενεῖς οὐ διελεύσονται δι' αὐτῆς οὐκέτι...

ΣΗΜ. (ΥΠΟ Λ.Μ.Δ.) Κάποιες επεξηγήσεις ἐπὶ των ερμηνειῶν των προφητειῶν καὶ ἰδίως ἐπὶ του κατὰ πόσον ο Πόλεμος του Γωγ εἶναι ο τελευταῖος καὶ ἀν ἀμέσως ἀκολουθεῖ ἡ 2^α Παρουσία:

Ἀρχίζοντας κάποιος νὰ διαβάξει τὸ 39^ο κεφάλαιο τοῦ προφήτου Ἰεζεκιὴλ νομίζει ὅτι ἐκ παραδρομῆς ἀναγράφονται σχεδὸν αὐτολεξεί τα ἴδια λόγια ποὺ διάβασε πρὶν στο 38^ο κεφάλαιο (ἰδοὺ ἐγὼ ἐπὶ σὲ Γωγ ἄρχοντα Ρῶς, Μοσὸχ καὶ Θοβὲλ ...) Ἀναφέρεται δηλ. με μικρὲς διαφοροποιήσεις, 2 φορές, καὶ στο 38^ο καὶ στο 39^ο κεφάλαιο τοῦ βιβλίου τοῦ Προφ. Ἰεζεκιὴλ ἡ εσχατολογικὴ τιμωρία τοῦ Γωγ καὶ των ἀκολουθῶν του. Εἶδαμε σε προγενέστερη ἀνάλυση τὴν ερμηνεία ποὺ γίνεται ἀπὸ τους Πατέρες ποὺ ἀποδεικνύει πλήρως ὅτι ἡ μάχη τοῦ Γωγ ἔχει θέση στο τέλος τῆς Ἱστορίας τοῦ κόσμου καὶ ἐπ' αὐτοῦ δὲν χρειάζεται νὰ προσθέσωμε κάποια ερμηνεία εμεῖς, ὅλα εἶναι ξεκάθαρα. Τὶ γίνεται ὅμως με τα γεγονότα ποὺ ἀναφέρονται συμπελεγμένα με τα ως ἄνω ἄκρως εσχατολογικὰ ἀναμενόμενα; Στο 39^ο κεφ. π.χ. ἀναφαίρεται σαφῶς χρονικὸ διάστημα καπνίματος ὀπλων (επτὰ ἔτη) καὶ ταφή σε συγκεκριμένο χῶρο, τὸ «Πολυάνδριο» μετὰ ἀπὸ περισυλλογὴ των πτωμάτων ποὺ θα διαρκέσει ἐπτὰ μῆνες. Εἶναι δυνατόν νὰ ἀναφαίρεται ἡ ἐν λόγῳ μάχη στη συγκεκριμένη ἐποχὴ ἀκολουθουμένη ἀμεσα ἀπὸ τὴν 2^α Παρουσία; Μετὰ ὅμως τῆς 2^α Παρουσίας ὅλα εἶναι ἀνακαινισμένα, καμμία ερμηνεία ἔστω καὶ ἀλληγορικὴ δὲν μπορεῖ νὰ σταθεῖ γιὰ τα λεγόμενα αὐτὰ τοῦ 39^{ου} κεφ. τοῦ Προφ. Ἰεζεκιὴλ. Διότι καὶ ἡ φύση τους εἶναι τέτοια (σαφεῖς χρονολογίες, ταφές, μνημεῖα κλπ) ποὺ ἀλληγορικὰ δὲν μποροῦν νὰ σταθοῦν. Ἐπίσης ἀναφαίρεται «καὶ κατοικηθήσονται αἱ νῆσοι ἐπ' εἰρήνης». Ἀλλὰ γνωρίζομε, ὅτι κατὰ τὴν Πατερικὴ καὶ Ἀγιογραφικὴ διάλεκτο, νῆσοι ἀποκαλοῦνται ἀλληγορικὰ οἱ κατὰ τόπους ἐκκλησίες. Μετὰ ὅμως τὴν 2^α Παρουσία ἡ Ἐκκλησία θα εἶναι ἐνωμένη με τὸ Θεό, καὶ θάλασσα καὶ νῆσοι δὲν θα ὑπάρχουν κατὰ τὴν Ἀποκάλυψη. Νῆσοι με τὴν κυριολεκτικὴ τους σημασία ονομάζεται ἡ Ἑλλάς, ποὺ εἶναι γνωστό ὅτι δὲν ἔπαψε ποτέ νὰ ἀπειλεῖται ἀπὸ γείτονες καὶ μὴ. Μάλιστα ἀπὸ αὐτοὺς τους στίχους προκύπτει ὅτι **τότε μόνο θα εἰρηνεύσει ἡ περιοχὴ γύρω στη χώρα μας ὅταν ὁ Κύριος ἐξολοθρεύσει τὴ δύναμη των ἐχθρῶν στη μάχη κατὰ του ΓΩΓ.**

Είναι λοιπόν φανερό ότι εδώ ο προφήτης Ιεζεκιήλ δια του φωτισμού του Αγίου Πνεύματος αναφέρεται σε **δύο (2) μάχες**. Μία μάχη πριν από τον έσχατο Αντίχριστο με φανερά αποτελέσματα κατά των φιλοπολέμων λαών που κυριευμένοι από τὰ πάθη τους επιχειρούν να εξαφανίσουν την ενεργό Εκκλησία του Χριστού (τον νέο Ισραήλ, μέσα στον οποίο συγκαταλλέγονται και όσοι δέχθηκαν τον Χριστό από τον παλιό Ισραήλ) και τους απανταχού ευσεβείς, έχοντας σκοτεινές αρπαχτικές διαθέσεις κάτω από την αρχηγία του ομώνυμου άρχοντα «Γωγ» (=σκότος). Και μία ακόμη μάχη, που θα είναι μόνο προετοιμασία μάχης, στο τέλος της Ιστορίας, την εποχή του Αντιχρίστου, η οποία ακολουθείται άμεσα από την 2^α Παρουσία. Η 1^η μάχη κρίνεται απαραίτητη διότι και τότε (τώρα;) όπως στην περίοδο του Αντιχρίστου οι σκοτεινές δυνάμεις συνασπίζονται παγκοσμίως κατά της διδασκαλίας του Χριστού και την πολεμούν. Μάλιστα πιθανόν τα κρισιμότερα να είναι 7 έτη. (βλ. προφ. Δανιήλ). Η μάχη αυτή έτσι όπως περιγράφεται από τον προφ. Ιεζεκιήλ ξεκινάει σαν μάχη κατά της Εκκλησίας του Χριστού στο κοινωνικό πεδίο (γιαυτό αναφέρει «*ἀφ' ἡμερῶν πλειόνων ἐτοιμασθήσεται*»). Προετοιμασία αποτελεί κάθε είδους δίωξη των Χριστιανών και της Χριστιανικής διδασκαλίας από άθεα καθεστώτα. Η Εκκλησία του Χριστού (ο νέος Ισραήλ στον οποίο αναφέρεται η προφητεία) δεν κατέχει υλικά όπλα για άμυνα, αλλά μόνο πνευματικά, και αποτελείται από τους πιστούς όλου του κόσμου. Γιαυτό αναφέρεται «*ἤξω ἐπὶ ἡσυχάζοντος ἐν ἡσυχία καὶ οἰκοῦντας ἐπ' εἰρήνης, πάντας κατοικοῦντας γῆν, ἐν ἧ ἔτι οὐκ ὑπάρχει τείχος οὐδὲ μοχλοί, καὶ θύραι οὐκ εἰσὶν αὐτοῖς*». Όλα όμως τα κράτη του κόσμου έχουν στρατούς και όπλα και βέβαια και το κράτος του Ισραήλ. Η ταλαιπωρία των μελών της Εκκλησίας προκλήθηκε μόνο από τις αμαρτίες «*γινώσκονται πάντα τὰ ἔθνη ὅτι διὰ τὰς ἀμαρτίας αὐτῶν ἠχμαλωτεύθησαν οἶκος Ἰσραὴλ*». Όμως στο τέλος παραχωρεῖ ο Θεός την αλληλεξόντωση των «εχθρών» στην πολεμική σύγκρουση που ακολουθεῖ «*μάχαιρα ἀνθρώπου ἐπὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἔσται*». Και οι δύο μάχες είναι σαφώς εσχατολογικές, και έτσι αποκαλούνται από τον προφήτη, αλλά η μεταγενέστερη είναι η φοβερότερη και σημαντικότερη, για τις συνέπειές της, διότι μετά την εξολόθρευση του Αντιχρίστου που γίνεται κατ' αυτήν όπως και του στρατεύματός του, όχι με πόλεμο αλλά με ένα φύσημα μόνο του Κ.Ι. Χριστού κατά τον Απόστολο, «*τότε ἀποκαλυφθήσεται ὁ ἄνομος, ὃν ὁ Κύριος ἀναλώσει τῷ πνεύματι τοῦ στόματος αὐτοῦ καὶ καταργήσει τῇ ἐπιφανείᾳ τῆς παρουσίας αὐτοῦ*», (ΠΡΟΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΙΣ Β, κεφ.Β στίχ.8), ακολουθεῖ η 2^α Παρουσία. Σε εμάς όμως η 1^η μάχη είναι πολύ σημαντική διότι είναι πιο κοντά στα χρόνια που ζούμε.

Η πρώτη μάχη που αποτελεί τύπο για τη 2^η μάχη, γίνεται για να κατανοήσει ακόμη και ο μη πιστός αλλά καλοπροαίρετος κόσμος, (τα έθνη), την προστασία του νέου Ισραήλ (των πιστών Χριστιανών) από το Θεό με θαυματουργικό (υπερφυσικό) τρόπο, να δοξάσει τον αληθινό Θεό «*καὶ μεγαλυθῆσομαι καὶ ἀγιασθήσομαι καὶ ἐνδοξασθήσομαι καὶ γνωσθήσομαι ἐναντίον ἐθνῶν πολλῶν. καὶ γινώσκονται ὅτι ἐγὼ εἰμι Κύριος*» και συγχρόνως να μην υπάρχει δικαιολογία για όσους θα ακολουθήσουν αργότερα τον Αντίχριστο.

Διότι τότε, όχι πολύ ενωρίτερα από την εμφάνιση του Αντιχρίστου και την απαίτησή του να τιμάται σαν Θεός, θα γίνει η πρώτη μάχη κατά του Γωγ, όπου θα αλληλο-εξοντωθούν οι αμετανόητα αμαρτωλοί λαοί, και θα αποδειχθεί ότι ο νέος Ισραήλ είναι πνευματικός, και είναι οι απανταχού της γης Χριστιανοί, γιατί αυτούς θα προστατεύσει ο Θεός θαυματουργικά και θα τους ελευθερώσει από την καταπίεση των ασεβών «*νῦν ἀποστρέψω τὴν αἰχμαλωσίαν Ἰακώβ καὶ ἐλεήσω τὸν οἶκον Ἰσραὴλ καὶ ζηλώσω διὰ τὸ ὄνομα τὸ ἅγιόν μου*». Ο παλιός Ισραήλ τότε, στην (1^η) μάχη του Γωγ θα βοηθηθεί από τον Θεό και τα γεγονότα, ώστε να επιστρέψει στον αληθινό Θεό, αν και όχι σαν σύνολο. Διότι από άλλες Πατερικές προφητείες και από τον ίδιο τον αψευδή Κύριο γνωρίζουμε ότι το μεγαλύτερο μέρος του λαού παραπλανώμενο από τάσεις υλικής κυριαρχίας και ευδαιμονίας θα δεχθεί, αργότερα, σαν Μεσσία τον Αντίχριστο «*ἐγὼ ἐλήλυθα ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ πατρός μου, καὶ οὐ λαμβάνετέ με· ἐὰν ἄλλος ἔλθῃ ἐν τῷ ὀνόματι τῷ ἰδίῳ, ἐκεῖνον λήψετε*» (κατά Ιωάννην κεφ. 5^{ον} στίχ 43).

Θα ελεγχθεί τότε και η άνοια των οργάνων του Αντιχρίστου που μαζί του, κατ' εντολήν των (ως βατράχων κατά την Αποκάλυψη) πονηρών πνευμάτων και του Σατανά, συστρατεύονται στο τέλος της Ιστορίας για να πολεμήσουν, στο υλικό πεδίο, τον ερχόμενο Κριτή!!! Η Αποκάλυψη ρίχνει το βάρος της στην τελευταία αυτή μάχη, χρησιμοποιώντας την πρώτη σαν τύπο.

Αναφέρθηκε ήδη, και η άποψη του γ. **Παϊσίου του Αγιορείτου** (†1994), ότι στα ερχόμενα γεγονότα της Κων/λεως προηγείται η μάχη που περιγράφεται στον προφ. Ιεζεκιήλ. (Βλ. προηγούμενες σελ.) Και πράγματι! Ανάμεσα στις φυλές που βγαίνουν για πλιάτσικο («*εἰς προνομὴν τοῦ προνομεῦσαι σὺ ἔρχῃ καὶ σκυλεῦσαι σκυῖλα*») είναι και οι Τούρκοι!!! (Θεργαμά προερχόμενοι από την γη της Μογγολίας, από τον έσχατο Βορρά). Μάλιστα οι αναφερόμενες ονομασίες, Ρως, Γομέρ, Θεργαμά ή Τουρκαμά κλπ, αρχικά υπήρξαν στην Μ. Ασία και τις γειτονικές περιοχές δηλ. στην σημερινή

Τουρκία. Και κατά το σύνηθες στις Γραφές χρησιμοποιείται διπλά η προέλευσή τους. Αφ' ενός η περιοχή αφετηρίας (σημερινή Τουρκία) και αφ' ετέρου η τελική θέση μετά την εξάπλωσή τους, τα διάφορα ονομαζόμενα σήμερα έθνη, όπως Ρώσοι, Γερμανοί, Τούρκοι κλπ.

Είναι προφανές ότι βαδίζοντας προς την ημ/νία του μεγάλου πολέμου οι Χριστιανοί θα καταδιώκονται όλο και περισσότερο από τους σκοταδιστές, από μέσα ή και από έξω από τη χώρα τους, (τις στρατιωτικές ωμές επεμβάσεις τύπου Σερβίας, Ιράκ και Αφγανιστάν, τα σκοταδιστικά μέσα ενημέρωσης, την μασωνοκρατία, την θεοποίηση της πλουτοκρατίας, κλπ). Ανάμεσα στα φύλλα λοιπόν που θα συστρατευθούν είναι και «πολιτισμένα» όπως οι Ρώσοι (Ρως) και οι Γερμανοί!!! (Γομέρ). Θα μαζευτούν, τότε, όλα τα κυριαρχούμενα από αρπαχτικές διαθέσεις έθνη, και λόγω της εξάπλωσης της **αποστασίας**, αυτά θα είναι **όλα** τα «πολιτισμένα» της **Λευκής Φυλής**, και θα ξεκαθαρισθούν όλοι οι αμετανόητοι υπήκοοί τους στον μεγάλο «**έμφυλο πόλεμο**», για να παύσει για ένα μεγάλο διάστημα η καταπίεση των Χριστιανών, και όλων των Αξιών που εκπροσωπούνται και κηρύσσονται από την Εκκλησία.

Φαίνεται λοιπόν ότι ενώ θα νομίζουν για άλλη μία φορά οι οπαδοί του Αντιχρίστου ότι ήρθε η ώρα να κάνουν την πακόσμια κυβέρνησή τους, γίνεται ο μεγάλος πόλεμος αλληλοεξόντωσης των αμαρτωλών λαών, και τότε όλοι σχεδόν όσοι επιζήσουν, θα πιστέψουν και θα δοξάσουν τον αληθινό Θεό.

Αποτέλεσμα του πολέμου θα είναι το ότι αντί να καθίσει στο θρόνο του ο Αντίχριστος στην Ιερουσαλήμ, θα καθίσει ο ευσεβής Βασιλιάς στον θρόνο του στην Κων/λη. Μετά τα χρόνια του Βασιλέως αυτού, κατά την διάρκεια των οποίων επιτελείται επανευαγγελισμός του κόσμου (εξάπλωση της Ορθοδόξου Πίστεως) έρχονται οι πολύ δυσκοιοι καιροί που θα φέρουν τελικά στην εξουσία τον Αντίχριστο, αλλά μόνο για 3,5 χρόνια. Τότε ο Αντίχριστος και ο Σατανάς θα καταργηθούν με τη μάχη του Αρμαγεδώνα, την τελευταία μάχη του Γωγ (του Σκότους εναντίον του Φωτός). **Λ. Μ. Δ.**

ΑΝΤΙ ΕΠΙΛΟΓΟΥ:

ΑΠΟ ΤΟ ΟΡΑΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΗΦΩΝΟΣ ΚΩΣΤΑΝΤΙΑΝΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΜΕΛΛΟΥΣΑ ΚΡΙΣΗ:

... Έπειτα, ο Κύριος, πρόσταξε να του φέρουν τους Επτά Αιώνες της συστάσεως του κόσμου. Ο αρχιστράτηγος **Μιχαήλ** ανέλαβε την εκτέλεση κι αυτής της προσταγής. Γι' αυτό πήγε αμέσως στον οίκο της διαθήκης και τους έφερε. Ήταν σαν μεγάλα βιβλία και τα τοποθέτησε μπροστά στον Κριτή. Έπειτα στάθηκε παράμερα παρατηρώντας με ευλάβεια πως ξεφυλλίζει ο Κύριος την ιστορία των αιώνων.

Πήρε Εκείνος τον **πρώτο Αιώνα**, τον άνοιξε και διάβασε:

«Ο Πατήρ, ο Υιός και το Άγιο Πνεύμα, ένας Θεός σε τρία πρόσωπα. Από τον Πατέρα γεννήθηκε ο Υιός και δημιουργός των αιώνων. Διότι με τον Λόγο του Πατρός, τον Υιό, έγιναν οι Αιώνες, δημιουργήθηκαν οι ασώματες Δυνάμεις και στερεώθηκαν οι ουρανοί, η γη, τα καταχθόνια, η θάλασσα, οι ποταμοί και πάντα τα εν αυτοίς». Έπειτα διάβασε λίγο παρακάτω:

«Εικόνα του αόρατου Θεού είναι ο πρώτος άνθρωπος, ο Αδάμ, με τη γυναίκα του, την Εύα. Στον Αδάμ δόθηκε μια εντολή από τον παντοκράτορα Θεό και δημιουργό όλων των ορατών και αοράτων. Είναι ένας νόμος που πρέπει να τηρηθεί με κάθε ασφάλεια και ακρίβεια, ώστε να θυμάται τον δημιουργό του, και να μην ξεχνάει ότι υπάρχει Θεός από πάνω του». Πάλι προχώρησε λίγο:

«Παράβαση στην οποία υπέπεσε η εικόνα του Θεού από απάτη η μάλλον από απροσεξία και αμέλεια. Αμάρτησε ο άνθρωπος και διώχτηκε απ' τον παράδεισο με δίκαιη κρίση και απόφαση του Θεού. Δεν μπορεί να βρίσκεται μέσα σε τόσα αγαθά ο αχρείος παραβάτης!». Πιο κάτω διάβασε:

«Ο Κάιν ρίχτηκε στον Άβελ και τον σκότωσε, κατά την βουλή του διαβόλου. Οφείλει να καεί στη φωτιά της γέεννας, **γιατί έμεινε αμετανόητος**. Ενώ ο Άβελ θα ζήσει αιώνια».

Κατά τον ίδιο τρόπο ξεφύλλισε τα έξι βιβλία των Αιώνων. Πήρε τέλος τον **έβδομο** και διάβασε:

«**Η αρχή του εβδόμου Αιώνα σημαίνει το τέλος των αιώνων**. Αρχίζει να γενικεύεται η κακία, η πονηρία κι η ασπλαχνία. Οι άνθρωποι του έβδομου Αιώνα είναι πονηροί, φθονεροί, ψεύτες, με υποκριτική αγάπη, φίλαρχοι, υποδουλωμένοι στις σοδομικές αμαρτίες». Προχώρησε λίγο, κάτι διάβασε κι έστρεψε αμέσως θλιμμένο το βλέμμα του ψηλά, στήριξε το ένα χέρι στο γόνατο, με το άλλο σκέπασε το πρόσωπο και τα μάτια κι έμεινε συλλογισμένος σ' αυτή τη στάση ώρα πολλή. Σε λίγο ψιθύρισε:

«Αλήθεια τούτος ο έβδομος Αιώνας ξεπέρασε στην αδικία και την πονηρία όλους τους προηγούμενους». Διάβασε παρακάτω:

«Οι Έλληνες και τα είδωλά τους γκρεμίσθηκαν με το ξύλο, την λόγχη και τα καρφιά που έμπηξαν οι σταυρωτές στο ζωφόρο Σώμα μου». Σώπασε μερικές στιγμές και πάλι έσκυψε στο βιβλίο.

«Δώδεκα άρχοντες του Μεγάλου Βασιλέως, λευκοί σαν το φως, συντάρραξαν τη θάλασσα, στόμωσαν θηρία, έπνιξαν τους νοητούς δράκοντες, φώτισαν τυφλούς, χόρτασαν πεινασμένους και φτώχεψαν πλουσίους. Ψάρεψαν πολλές νεκρωμένες ψυχές ξαναδίνοντάς τους ζωή. Μεγάλος ο μισθός τους!...». Κι έπειτα από λίγο:

«Εγώ ο Αγαπητός διάλεξα και μάρτυρες αθλοφόρους για χάρη μου. Η φιλία τους έφτασε ως τον Ουρανό και η αγάπη τους ως τον θρόνο μου! Ο πόθος τους ως την καρδιά μου και η λατρεία τους με φλογίζει δυνατά. Η δόξα και το κράτος μου είναι μαζί τους!...».

Αφού γύρισε αρκετά φύλλα, ψιθύρισε μ' ένα χαμόγελο ικανοποιήσεως:

«Ω πανέμορφη και πολύτιμη Νύμφη! Πόσοι αισχροί πάσχισαν να σε μολύνουν! Μα δεν πρόδωσες Εμένα το Νυμφίο σου!... Αμέτρητες αιρέσεις σε απείλησαν, αλλά η πέτρα που πάνω της είσαι θεμελιωμένη δεν σαλεύθηκε, γιατί πύλαι άδου ου κατισχύσουσιν αυτής».

Πιο κάτω ήταν γραμμένες όλες οι αμαρτίες των ανθρώπων, όσες βρήκε ο θάνατος να μην έχουν ξεπλυθεί στη μετάνοια. Κι ήταν τόσες πολλές, σαν την άμμο της θάλασσας!... Τις διάβασε ο Κύριος δυσαρεστημένος και κουνούσε το κεφάλι του αναστενάζοντας. Το αμέτρητο πλήθος των αγγέλων στεκόταν περίτρομο από το φόβο της δίκαιης οργής του Κριτού. Όταν ο Κύριος έφτασε στη μέση του Αιώνα αυτού, παρατήρησε:

«Τούτο το έσχατο βιβλίο είναι γεμάτο από τη δυσωδία των αμαρτιών, από τ' ανθρώπινα έργα, που είναι όλα ψεύτικα και βρωμερά: Φθόνιοι, φόνιοι, ψεύδη, έχθρες, μνησικακίες. **Φθάνει πια! Θα το σταματήσω στη μέση**. Να πάψει η κυριαρχία της αμαρτίας».

Και λέγοντας αυτά τα οργισμένα λόγια ο Κύριος, έδωσε στον αρχιστράτηγο **Μιχαήλ** το σύνθημα για την Κρίση...

(Σημείωση ΛΜΔ: Παρατηρούμε στα παραπάνω, ότι κατ' αρχάς τα βιβλία που ξεφυλλίζει ο Κύριος, δεν είναι σχετικά με τη χρονολόγηση της Εκκλησίας σε μεγάλους αιώνες (χιλιετηρίδες) από Αδάμ, αλλά ανεξάρτητα, και με τον έβδομο αιώνα να ξεκινάει από τα χρόνια της επί γης παρουσίας του Χριστού. Για τον λόγο αυτό, ο Κύριος διαβάζοντας τον 7^ο αιώνα, αναφέρεται στη Σταύρωσή Του και στο Αποστολικό έργο, ενώ αυτά σύμφωνα με τη χρονολόγηση της Εκκλησίας έγιναν την 6^η χιλιετηρίδα (6^ο αιώνα) από Αδάμ, και όχι τον 7^ο αιώνα. Εξ' άλλου σύμφωνα με τα εδώ λεγόμενα, η διακοπή του 7^{ου} αιώνα στη μέση δεν έγινε ακόμη, αν και πέρασαν 2 χιλιετηρίδες από την αρχή του! Αυτό σημαίνει ότι η επιπόλαιη άποψη, κάποιων σχολιαστών του οράματος, πως η μέση του έβδομου αιώνα είναι το 7.500, είναι αυθαίρετη, εκτός των άλλων και διότι το μέσο της 7^{ης} χιλιετίας, είναι το 6.500 και όχι το 7.500! Οι αιώνες εξ' άλλου του οράματος δεν είναι χρονολογικά ίσοι μεταξύ τους. Διότι αν ήσαν ίσοι,

τότε έπρεπε να έχουν περάσει τουλάχιστον: $2.000 \cdot 5 \text{ αιώνες} + 2.000 = 12000$ χρόνια από τον φόνο του Άβελ από τον Κάιν, ενώ η Εκκλησία μας δέχεται ότι πέρασαν, μέχρι το 1992, 7.500 χρόνια από Αδάμ.

Αυτή η χρονικά άνιση περιγραφή των αιώνων από το όραμα, δεν φαίνεται να βοηθάει στη διερεύνηση από χρονολογικής πλευράς. Πράγματι έτσι είναι, αν μείνουμε αποκλειστικά σ' αυτήν. Υπάρχει όμως μία αναφορά από τον Άγιο Νικόδημο τον Αγιορείτη, για το ποια ήταν η πιο διαδομένη άποψη των παλαιότερων Πατέρων στο πότε περίπου θα ερχόταν το τέλος του κόσμου. Λέγει λοιπόν ο άγιος, ότι οι Πατέρες, εκτός ενός, συμφωνούν πως το τέλος του κόσμου θα λάβει χώρα κατά τον όγδοο αιώνα, σύμφωνα με την χρονολόγηση της Εκκλησίας. Απορεί μάλιστα για τον άλλο Πατέρα, (άγιο Θεοφυλάκτο), που υποστηρίζει ότι ο κόσμος προβλέπεται να τελειώσει περί τον 10^ο αιώνα, σύμφωνα με την ίδια χρονολόγηση!

(ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗΝ ΙΩΑΝΝΟΥ, ΚΕΦ. Β', ΣΕΛ 496 «...Λοιπόν επειδή κατά τον όγδοον αιώνα, ήτοι κατά τας οκτώ χιλιάδας χρόνους από κτίσεως κόσμου, έχει να γένη η του κόσμου συντέλεια, καθώς είναι γνώμη τινών Πατέρων - Υποσημείωση 22, σελ. 497 - Παρά δε τω Θεοφυλάκτω δεν ηξεύρω πως γράφεται, ότι κατά τας δέκα χιλιάδας χρόνους». (Εδώ το "κατά" σημαίνει περίπου –ΛΜΔ). **Οσίου Νικοδήμου Αγιορείτου, "Ερμηνεία εις τας επτά καθολικάς επιστολάς των Αγίων Αποστόλων". Έκδοσις Ορθ. Κυψέλη).**

Πρέπει να λάβωμε υπ' όψιν ότι η αναφορά του Αγίου Νικοδήμου ενισχύεται και από νεώτερους Πατέρες, μεταξύ των οποίων ο Άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός, και ο Άγιος Καλλίνικος της Τσερνίκα Ρουμανίας, που αποδέχονται, ότι το τέλος του κόσμου θα έρθει κατά τον 8^ο αιώνα, δηλ. μέχρι το πολύ σε 500 χρόνια. Η θέση μάλιστα του Αγίου Θεοφυλάκτου, διευκρινίζει τα λόγια του Χριστού στο όραμα του Αγίου Νήφωνος, για τον τρέχοντα αιώνα, (7^ο κατά την αρίθμηση του οράματος), που τερματίζεται απότομα στη μέση.

Διότι ο 7^{ος} αιώνας του οράματος ξεκινάει από την γέννηση του Χριστού, πριν δύο χιλιάδες περ. χρόνια, και ίσως επρόκειτο να κρατήσει φυσιολογικά μέχρι (περίπου) και την 10^η χιλιετηρίδα από Αδάμ, κατά τη γνώμη του Αγίου Θεοφυλάκτου. Τώρα όμως η αμαρτία οδηγεί πολλούς στον Άδη, και ο Χριστός αποφασίζει να κόψει τον αιώνα αυτό, σύμφωνα με το όραμα, στη μέση. Επομένως το τέλος του κόσμου τοποθετείται πάλι μέσα στον 8^ο αιώνα από Αδάμ, δηλ. μέχρι το 2.500 μ.Χ. περίπου. Η ημέρα και η ώρα του τέλους έχουν κρατηθεί μυστικά από τους ανθρώπους και τους αγγέλους. Όμως όσο πλησιάζομε προς το τέλος, τόσο οι αποκαλύψεις πληθαίνουν, τόσο οι γνώσεις για τα γεγονότα που προαναγγέλλουν την συντέλεια αυξάνουν. –ΛΜΔ)

ΠΟΙΟΙ ΘΑ ΣΦΡΑΓΙΣΘΟΥΝ ΑΠΟ ΤΟ ΘΕΟ ΓΙΑ ΝΑ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΑΝΤΕΧΟΥΝ ΣΤΙΣ ΔΟΚΙΜΑΣΙΕΣ

(Οσίου Νικοδήμου Αγιορείτου, "Ερμηνεία εις τας επτά καθολικάς επιστολάς των Αγίων Αποστόλων"): ...Λέγει λοιπόν ο απόστολος (Πέτρος), ότι ο Θεός ελύτρωσε τον Λώτ (ομού με την γυναίκα και τας δύο του θυγατέρας) και δεν κατέκαυσε αυτόν μαζί με τους Σοδομίτας. Διατί; επειδή και καθ' εκάστην ελυτείτο και επόνει η καρδιά του από την συναναστροφήν όπου είχε των ανόμων εκείνων και αρσενοκοιτών ανθρώπων. Διατί και με τους οφθαλμούς του και με τας ακοάς του ο δίκαιος και φιλόξενος άνθρωπος καθ' εκάστην ημέραν εβασάνιζε την δικαίαν ψυχήν του βλέπων και ακούων τα άνομα έργα των Σοδομιτών, και μάλιστα διά την θλίψιν εκείνην όπου εδοκίμασεν ο αιίδιμος, όταν επήγαν οι δύο άγγελοι προς αυτόν ως ξένοι άνθρωποι και τους εξενοδόχησεν. Οι δε Σοδομίται έδραμον και εζήτουν αυτούς διά να τους πορνεύσουν. Αυτός δέ αντιστάθη ανδρείως και δεν τους επαράδωκεν εις χείρας των. Όθεν επειδή και δεν αρέσκετο η καρδιά του εις τα παράνομα εργα των συγκατοίκων του, αλλά καθ' εκάστην ελυτείτο και ανεστέναζε δι' αυτά, διά τούτο και ο Θεός τον ηλευθέρωσεν από την καταδίκην, τους δε γαμβρούς του δεν ηλευθέρωσεν, επειδή και αυτοί εσυναρέσκοντο εις τας ασελγείας εκείνων.

Τούτο είναι ένα ζωντανόν παράδειγμα, το οποίον πρέπει να ενθυμούνται και να έχουν προ οφθαλμών πάντοτε, όσοι κατοικούν εις πόλεις, ή εις χωρία, ή εις μοναστήρια, ή εις άλλους τόπους. Διατί εάν αυτοί φυλάττουν μεν δικαιοσύνην και τας εντολάς του Θεού, δεν συναρέσκονται δε, εις τα κακά και παρανομίας όπου γίνονται εις τας πόλεις εκείνας, ή εις τα χωρία ή εις τα μοναστήρια, αλλά μάλιστα και λυπούνται δι' αυτάς και στεναάζουν, **βέβαια διά την λύπην αυτήν και τους στεναγμούς, έχουν να ελευθερωθούν από την οργήν όπου μέλλει να πέμψη ο Θεός εις τας πόλεις, ή εις τα χωρία, ή εις τα μοναστήρια εκείνα, καθώς ηλευθέρωσε και τον Λώτ από την οργήν όπου έστειλεν εις τα Σόδομα.**

Τούτο ηθέλησε να φανερώση ο Θεός, και διά του προφήτου **Ιεζεκιήλ**, όταν έμελλε να αφανίση την πόλιν Ιερουσαλήμ. Επειδή αναγινώσκομεν ότι **έδωκε σημείον εις το μέτωπον** όλων εκείνων των δικαίων ανθρώπων, όπου ελυπόυντο και εστέναζον διά τας παρανομίας όπου εγίνοντο εις την πόλιν ταύτην και δεν συνηρέσκοντο εις αυτάς, και διά του σημείου αυτού τους ηλευθέρωσεν από την αιχμαλωσίαν και τον αφανισμόν της πόλεως εκείνης. «Καί δόξα Θεου του Ισραήλ ανέβη από των Χερουβίμ... και εκάλεσε τον άνδρα τον ενδεδικότα τον ποδήρη... και είπε προς αυτόν δίελθε μέσην την Ιερουσαλήμ και **δος το σημείον επί τα μέτωπα των ανδρών των καταστεναζόντων και των κατωδυνωμένων επί πάσαις ταις ανομίαις ταις γινομέναις εν μέσω αυτής**, και τούτοις (τοις βαστάζουσιν εν ταις χερσί πέλεκυν) είπεν ακούοντός μου: Πορεύεσθε οπίσω αυτού εις την πόλιν και κόπτετε και μη φείδεσθε τοις οφθαλμοίς υμών, και μη ελεήσητε πρεσβύτερον και νεανίσκον και παρθένον και νήπια και γυναίκας αποκτείνετε εις εξάλειψιν, **επί δε πάντας, εφ' ους εστί το σημείον, μη εγγίσσητε**» (Ιεζ. 9,3-6). **(Σήμερα, στην εποχή της Χάριτος, η ενεργός συμμετοχή των πιστών στα μυστήρια της Εκκλησίας προσφέρει τη μεγαλύτερη ασφάλεια –ΛΜΔ).**